Introducere

în prezent, succesele medicinei oficiale sunt de netăgăduit. Unul din principalele obiective ce-i stau în faţă îl constituie depistarea bolii într-un stadiu incipient, ceea ce contribuie la ridicarea eficacităţii tratamentului. Rămâne însă nerezolvată problema înţelegerii a ceea ce reprezintă boala, care sunt cauzele ei şi ce trebuie făcut pentru ca ea să nu apară. Un pas important înainte 1-a făcut medicina contemporană, atunci când medicii au înţeles faplul că tratarea izolată a unui organ este lipsită de perspective întrucât se îmbolnăveşte întregul organism şi, prin urmare, trebuie tratat organismul ca tot unitar. Legat de aceasta, a crescut interesul pentru medicina orientală, unde terapia era direcţionată asupra întregului organism. Medicii au trebuit să ia contact cu noţiuni ca meridiane şi canale energetice. Reprezentarea organismului nu numai ca un sistem fizic, dar şi energetic, a început, încetul cu încetul, să pătrundă în conştiinţa aproape a fiecărui medic.

Conform medicinei orientale, omul reprezintă, mai întâi de toate, un sistem energetic, în interacţiune cu întreaga lume. Dezvoltarea ulterioară a medicinei oficiale a dus la conştientizarea faptului că la baza maladiei stă scăderea imunităţii, inclusiv cancerul fiind provocat de tulburări ale sistemului imunitar. Sistemul imunitar este legat de energetica organismului şi depinde de aceasta. Diagnosticarea şi influenţarea sistemului energetic reprezintă domenii promiţătoare ale medicinei contemporane. Există însă şi alţi factori de care depinde starea fizică a organismului.

Cu multe sute de ani în urmă, Avicenna a făcut un experiment punând o oaie la o anumită distanţă faţă de un lup. Peste trei zile, oaia a murit deşi, din punct de vedere fizic, era sănătoasă. Este clar că ceea ce noi numim conştiinţă, psihic, poate determina într-o măsură considerabilă starea organismului. Păstorii din Asia Centrală aveau următoarea metodă de tratament. Când, după o naştere ratată, oaia bolnavă nu se mai putea ridica şi nici un fel de leacuri nu-i erau de ajutor, i se aducea, în locul mielului mort, unul viu, luat de la o altă oaie. Ea îl hrănea Şi-1 îngrijea, înzdrăvenindu-se. înseamnă că ceea ce noi numim psihic poate fi de ajutor atunci când nu au efect medicamentele. La om, al cărui psihic este incomensurabil mai mare decât la animale, acest efect este în mod legic de câteva

ori mai puternic. Fără cunoaşterea legilor existenţei psihicului uman nu mai este posibilă dezvoltarea armonioasă a medicinei contemporane.

O etapă importantă în elucidarea modului în care psihicul omului este legat de sănătatea acestuia a fost parcursă graţie experimentelor lui Franz Mesmer şi Sigmund Freud. Potrivit teoriei lui Mesmer, asupra sănătăţii omului au o influenţă considerabilă nu numai emoţiile puternice, stresurile, ci şi cele nesemnificative. Este foarte important să înţelegem cât de profund pătrund ele în psihic. Ca urmare, influenţele profunde au o serioasă înrâurire asupra sănătăţii omului. Sigmund Freud a făcut o descoperire care a dus la unirea psihologiei cu medicina. El a demonstrat că structurile subconştiente profunde sunt guvernate de legi proprii şi că un stres suferit în trecut nu dispare niciodată, că se păstrează şi că poate provoca, în timp, o maladie.

Cercetările mele în domeniul bioenergetizării le-am început cu aproximativ cincisprezece ani în urmă. Orientarea iniţială a fost următoarea: organul bolnav poate fi influenţat nu numai cu ajutorul medicamentelor sau al mijloacelor fizio-terapeutice, ci şi prin mijloace energetice, trimiţând fluxuri bioenergetice printr-o concentrare a voinţei. în anii '80, în domeniul bioenergeticii care traversa aceleaşi etape ca şi medicina oficială, s-a ajuns la înţelegerea faptului că trebuie acţionat asupra întregului organism. Mai mult: cu cât se efectua mai devreme corecţia energetică, era cu atât mai uşor de tratat boala. în 1986, am făcut o tentativă de diagnosticare precoce a bolilor cercetând starea energetică a organismului. Am constatat că analiza câmpurilor energo-informaţionale permite vizualizarea bolii cu mult înaintea oricărei aparaturi sofisticate. Prin urmare, pentru dezvoltarea în continuare a diagnosticării precoce era necesară aplicarea metodelor care dau imaginea stării ■ energo-informaţionale a organismului. Lucrând neîntrerupt în această direcţie, încercam să obţin un diagnostic exact şi timpuriu al bolii, abordând nivelurile cele mai fine ale structurilor energo-informaţionale.

în 1990, cercetările mele au atins o treaptă absolut nouă când am descoperit în structurile energo-informaţionale care înconjoară fiinţa umană deformaţii specifice ale câmpurilor ce duceau la apariţia bolilor şi la tulburări ale stării fizice,

îndepărtarea deformaţiilor pe cale bioenergetică dădea rezultate terapeutice de excepţie. Ulterior însă, am ajuns la concluzia că structura câmpurilor umane este mult mai complexă şi că anume structurile energo-informative determină starea fizică a organismului, adică boala începe la nivelul energo-informativ al câmpurilor. Continuându-mi cercetările, am descoperit o regulă interesantă: acţionând asupra structurilor câmpurilor, se modifica nu numai starea fizică a omului, ci şi starea sa emoţională, caracterul şi evenimentele ce se ţeseau în jurul său, ceea ce îndeobşte se cheamă soartă. Prin urmare, la nivelul biocâmpurilor, stările fizică, emoţională şi psihică ale omului reprezintă o formaţiune unică în care componentele sunt interdependente. Acest lucru mi-a permis să explic de ce răbufnirile psihice şi emoţionale pot avea o înrâurire atât de puternică asupra stării fizice a omului. înseamnă că în timpul tratamentului acţionăm nu numai asupra trupului, ci, într-o oarecare măsură, şi asupra emoţiilor şi a psihicului oamenilor. Reciproca este şi ea cu atât mai adevărată. Acţionând asupra intelectului, asupra psihicului şi emoţiilor omului, noi îi influenţăm starea fizică. în 1991, am făcut o descoperire al cărei sens consta în următoarele: la nivel energo-informaţional, părinţii, copiii, nepoţii reprezintă un tot unitar. Psihicul, trăirile emoţionale şi comportamentul părinţilor influenţează psihicul, starea emoţională şi fizică a copiilor. Prin urmare, modificând psihicul părinţilor, se poate modifica starea fizică a copiilor.

Cercetările efectuate au arătat că principalul transmiţător al informaţiei este codul genetic. Un rol nu mai puţin important în acest sens îl au procesele energo--informative. Pornind de la acest fapt, se poate vorbi de un genotip al câmpurilor, mult mai cuprinzător decât cel fizic şi care transmite din generaţie în generaţie emoţiile, caracterul şi chiar concepţiile de viaţă. Acest lucru mi-a permis să stabilesc o conexiune între pedagogie, psihologie, psihiatrie, fiziologie şi alte ştiinţe care au ca obiect omul.

De fapt, am reuşit să deseonăr mecanismul karmei despre care s-a amintit în diverse surse, dar pe care n-a reuşit până acum să-1 studieze nimeni. în urma unor îndelungate cercetări, confirmate ae practica vindecării bolnavilor, s-a conturat mecanismul care face joncţiunea între gândurile, emoţiile, comportamentul omului şi bolile copiilor săi. Omul reprezintă nu

doar un înveliş fizic, ci şi unul bioenergetic. Dacă pentru învelişul fizic importante sunt caracteristicile spaţiale, pentru cel bioenergetic importanţi sunt parametrii temporali. Corpul fizic se întinde în spaţiu, iar cel bioenergetic în timp. Comiţând unele fapte, ducând la îndeplinire gânduri şi trăiri emoţionale în planul fizic, omul îşi influenţează corpul său temporal, adică, altfel spus, prin comportamentul său, prin trăirile sale el îşi influenţează propriul viitor. Concepţiile omului, emoţiile sale acţionează asupra corpului temporal mai puternic decât faptele fizice. în aceasta constă mecanismul karmei a cărui descriere aproximativă o putem găsi în diverse surse bibliografice. Dacă am porni de la acest fapt, atunci formarea unei concepţii adevărate despre lume şi a unor reacţii emoţionale corecte capătă, pentru supravieţuirea şi dezvoltarea omenirii, o importanţă cu mult mai mare decât toate cuceririle medicinei contemporane. Aceste cercetări permit cumularea cunoştinţelor despre om într-un sistem unitar, mărind perspectivele viitorului.

Timpul şi spaţiul

Considerând noţiunile de „spaţiu" şi „timp" ca pe ceva abstract, n-am crezut niciodată că ele pot avea vreo legătură cu cercetările mele. Am observat însă că interacţiunea entităţilor lufnii înconjurătoare este cu atât mai pronunţată, cu cât este mai fin nivelul pe care-1 abordez. La început, lucrând doar cu karma familială şi cunoscând că există şi o karmă personală, am văzut că uneori karma . familială „patinează", în sensul că omul se purifică, dar schimbările vizibile întârzie. Activitatea cu karma personală a debutat pe neaşteptate.

Cu o cunoştinţă de a mea lucra o femeie-bioenergetician care a început să-i . povestească întâmplări din viaţa sa trecută şi a promis să-i purifice karma personală. După plecarea acesteia, femeii i s-a făcut rău.

- Simt că e o înşelătorie, îmi spunea cunoştinţa mea. Ea nu m-a ajutat, ci
mi-a făcut rău.f

Ca să-mi ajut cunoştinţa, a trebuit să pătrund în straturile profunde ale câmpurilor ei şi să purific trecutul prin intermediul spovedaniei. în primele momente ale unei asemenea intervenţii, oamenilor li se modifică percepţia cromatică a lumii şi apar nişte senzaţii foarte ciudate.

- Am senzaţia că nu mă aflu în prezent, mi-a mărturisit una din paciente.
Mi se pare că sunt în viitor.

Privesc pe nivelul fin prezenţa ei în timp şi-mi dau seama că are dreptate, ea având la nivelul fin trei corpuri temporale. Cercetând această temă, constat că această contopire a punctelor temporale în viitor ameliorează starea omului, iar afundarea în trecut poate duce la o gravă îmbolnăvire. Am văzut un om care a murit demult, mai precis, s-a sinucis. Punctele lui temporale erau concentrate în urmă. în acel moment am simţit un gust amar pe limbă şi o uscăciune a gurii. Cei de faţă au avut aceleaşi senzaţii. - Se întâmplă ceva cu spaţiul, a observat unul din prietenii mei. Distanţa începe să se modifice, de parcă ar pulsa.

Cercetez nivelul fin şi văd că spaţiul pare a exploda, simt că acest lucru.este periculos, că prin imixtiunea mea brutală am dizlocat nu numai structurile temporale, ci şi pe cele spaţiale. Ulterior, dacă simţeam că intervenţia mea era periculoasă, dacă trăsăturile timpului şi spaţiului se modificau, mă opream imediat pentru a echilibra situaţia.

Experimentele legate de spaţiu au fost întrerupte în urma unei întâmplări ciudate.

într-una din încercările de a „prinde" structurile spaţiale şi de a găsi modalităţile de a le influenţa, mi-a parvenit pe neaşteptate o informaţie sub formă de

text: „Dacă vei depăşi limitele spaţiului paşilor, Universul va pieri". Cine transmitea această informaţie, n-am putut stabili. Ce-i acela „spaţiul paşilor" şi de ce poate pieri Universul de asemenea n-am putut înţelege, însă, pentru orice eventualitate, am pus punct acestor investigaţii. Ele nu erau indispensabile pentru tratamentul bolnavilor în acel moment. Mai mult, cu cei care mă ajutau au început să se petreacă fapte stranii: visau că trec prin ziduri. Nu voi descrie în detaliu cercetările mele privind timpul şi spaţiul. Voi relata pe scurt.

Am intrat în esenţa timpului atunci când am observat că, diagnosticând structurile karmice ale oamenilor, am început să îmbătrânesc rapid, mi-au apărut o mulţime de riduri şi a început să-mi cadă părul. Au început să îmbătrânească şi colaboratorii mei apropiaţi. Am intrat în panică, însă am încercat să aflu ce se întâmplă. După o lună, totul mi-a devenit clar: orice eveniment la nivelul fin se proiectează în viitor. Tot ce fac acum se reflectă imediat în oglinda viitorului, iar straturile karmice se scurg lin şi se materializează în prezent. Tot ce am făcut în trecut se întoarce la mine din viitor. Viteza curentului straturilor karmice este dependentă de timp. O mare parte a vindecătorilor purifică doar corpul omului, nu şi sufletul. Vindecătorii de o ţinută mai înaltă purifică prezentul, aruncând murdăria în viitor. Dacă omul nu acţionează singur şi nu se schimbă în cursul tratamentului, această murdărie iese cândva la suprafaţă. Pentru a-1 purifica pe om, măresc viteza curentului straturilor karmice, atrag murdăria din viitor pentru ca omul, prin spovedanie, să-şi purifice sufletul în prezent. Dar, concomitent cu aceasta, am accelerat şi timpul. Şi numai atunci a devenit clar că „plivitul" mecanic al straturilor karmice, abordarea chirurgicală a timpului şi spaţiului sunt sortite eşecului. înseamnă că importantă este nu purificarea mecanică în trecut şi viitor (chiar prin pocăinţă), ci schimbarea caracterului şi concepţiei despre lume. Când am lucrat asupra timpului, ceasul mi-a rămas în urmă cu patru ore în decurs de numai cinci ore. Apoi am observat că prin încălcarea legilor supreme timpul se comprimă şi omul îmbătrâneşte mai repede. Cu cât sufletul este mai puternic ancorat în teluric, cu atât mai rapid se desfăşoară procesele temporale şi se accelerează îmbătrânirea. Am fost curios să desenez structurile legate de timp şi astfel am constatat că spirala orientată în sensul invers acelor de ceasornic semnifică

ancorarea. Când am desenat structura armonizării fragmentelor de timp, am obţinut un desen ce amintea de templele budiste cu multiple acoperişuri. Este clar că arhitectura prin formele sale poate influenţa spaţiul şi timpul. Acum mă apropii de perioada când, pentru ajutorarea altora, pătrunderea mea în structurile lor spaţial-temporale devine indispensabilă. Ce şanse de supravieţuire au, deocamdată nu ştiu. Timpul mi-o va arăta.

Alte lumi

Adeseori am impact cu fapte care atestă existenţa vieţii de Apoi. Cunoştinţele mele au fost vizitate de rude decedate şi au fost prevenite în legătură cu ceea ce li se poate întâmpla în viitor. Am observat că ghicitul în cărţi şi cafea este de asemenea legat de lumea de dincolo. Când am învăţat să intru în contact cu sufletele morţilor, să le invoc, să obţin informaţii, aceste informaţii erau inexacte. După cum aveam să constat, există o limită a acestor informaţii. Dacă prezicerile despre prezent şi viitor puteau dăuna, era imposibil să obţin vreo informaţie. Mai târziu am văzut că în lumea de dincolo se află sufletele viitorilor copii. Ele ajung acolo înainte de concepţie. După moarte, sufletul omului ajunge, de asemenea, în lumea de dincolo, după care se poate întrupa din nou pe Pământ, dar la fel de bine poate trece şi în alte lumi. Cu cât e mai puţin asemănătoare structura unei alte lumi cu cea a lumii terestre, cu atât sunt mai mici şansele de supravieţuire ale omului care s-a născut pe Pământ, însă cu atât mai mare este potenţialul său spiritual. înainte de concepţie, sufletul, de regulă, se întoarce în Lumea de Apoi, însă poate fi o tranziţie dintr-o lume opusă nouă. Atunci structurile informaţionale ale omului vin în această lume prin centrul astrului, în cazul de faţă al soarelui. Lumea de Apoi este un fel de verigă de legătură între lumea noastră şi lumea care i se opune.

Multă vreme n-am putut înţelege de ce sufletele aflate în Lumea de Apoi pot vedea viitorul şi pot furniza informaţii. Mai târziu am înţeles că acolo realitatea este de o altă factură. Ea se situează pe un plan mult mai subtil şi acolo sunt alte forme ale conştiinţei. La nivelul subtil, trecutul, prezentul şi viitorul constituie un conglomerat unic. Universul a apărut iniţial ca o formă specială a câmpului în care trecutul şi viitorul erau un tot unitar, în care timpul şi spaţiul n-au fost diferenţiate. Straturile tot mai compacte ale câmpurilor care au apărut ulterior,

conturarea spaţiului şi timpului, formaţiunile discrete au făcut posibilă crearea structurilor materiale şi dezvoltarea ulterioară a timpului şi spaţiului. Dezvoltarea reprezintă o acumulare de potenţial între diversitatea tot mai accentuată a formelor materiale ca rezultat al caracterului discret tot mai ridicat al spaţiului şi timpului, pe de o parte, şi unitatea primordială, pe de altă parte.

Pentru prima dată am văzut structura Lumii de Apoi atunci când am operat cu timpul. Observând că omul trăieşte în trei puncte temporale, m-am decis să-mi fac o reprezentare grafică a vieţii mele de Apoi, Am obţinut o figură ciudată: trei oameni identici ţinându-se de mâini. După decodare, mi-am dat seama că erau cele trei învelişuri temporale ale mele, corpul meu temporal. în Lumea de Apoi învelişurile temporale se contopesc. Acolo şi timpul şi spaţiul arată altfel.

Datorită acestui fapt, de acolo se poate vedea ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Dar, întrucât matriţele viitorului sunt multiple, cele care se găsesc în Lumea de Apoi pot da erori de prognoză.

Următorul meu contact cu Lumea de Apoi s-a produs atunci când am obţinut informaţia potrivit căreia ataşamentul exagerat faţă de tot ce-i lumesc deformează structurile câmpurilor şi duce la îmbolnăviri. Am încercat să găsesc căile de blocare. Pe neaşteptaie mi-a devenit clar că intensificarea contactului cu lumea de dincolo de mormant blochează ataşamentul faţă de cele pământeşti şi concură la dezvoltarea structun'or spirituale. în acest moment am intrat în contact cu viitorii mei copii şi ei m început să-mi furnizeze informaţii. Impresiile erau ciudate. Primeam un puternic flux de informaţii, iar structurile câmpurilor erau solicitate la maximum pentru receptarea şi prelucrarea acestora, în timp ce conştiinţa nu era tulburată de nici măcar o singură uudă. Când am încercat să transfer informaţia în conştiinţă, aceasta se obtura. Când am renunţat la aceste încercări, informaţia a început să-mi parvină din nou la nivelul subconştientului. Conştiinţa nu este pregătită să recepţioneze orice tip de informaţie; pentru ca ea să poată supravieţui, se conectează sistemul de apărare. Acest lucru m-a ajutat să înţeleg cultura Egiptului, să înţeleg de ce s-au cheltuit atâtea mijloace şi forţe în scopul asigurării vieţii de dincolo de mormânt. Acest lucru nu poate fi perceput în limitele unei logici obişnuite. Cultului morţilor i se acorda o pondere considerabil mai mare decât realităţii telurice şi, judecând după construcţiile colosale ale antichităţii, am început să înţeleg că edificiile pe Pământ trebuie să răspundă nu intereselor trupului, ci intereselor sufletului. Se pare că una din condiţiile primelor etape de dezvoltare a civilizaţiilor a constituit-o dezvoltarea formelor de contact cu lumea de dincolo de mormânt şi fixarea lor în simboluri materiale.

Următorul contact cu Lumea de Apoi a fost pentru mine surprinzător. Cineva mi-a adus un macerat de ciuperci care avea un efect similar cu LSD. Omul care mi 1-a dat mi-a atras atenţia : „După douăzeci de minute încep să se modifice culorile obiectelor, să se schimbe senzaţiile fizice şi n-ai să fii capabil să vorbeşti articulat".

Modificările au survenit destul de repede. Unele simţuri au început să se atenueze, altele s-au acutizat. S-au atenuat acele trăiri emoţionale care erau în legătură cu trupul şi conştiinţa. S-au activizat şi cele subconştiente, legate de o altă realitate. Limba a început să se împleticească, iar corpul părea să-şi fi pierdut greutatea. Senzaţia era ca după îngurgitarea unui pahar de spirt. însă, oricât ar părea de ciudat, capacităţile de diagnosticare n-au fost afectate. Am înţeles că diagnosticam în straturile fine ale câmpurilor. Deformările temporale ale conştiinţei nu numai că nu deranjau, ci, dimpotrivă, erau favorabile. Continuând să schiţez activitatea propriilor structuri ale câmpurilor, am observat cu uimire că s-a intensificat brusc contactul cu Lumea de Apoi. E drept că acest contact era unilateral şi deformat. A doua zi, analizând situaţia, am ajuns la o concluzie foarte interesantă : plantele au un contact mai intens cu Lumea de Apoi decât animalele ; deosebit de puternic el este exprimat la aşa-numiţii halucinogeni. Consumul băuturilor euforizante sau fumatul diferitelor ierburi duce la deplasarea punctului de sprijin al conştiinţei legat de logica acestei lumi către logica unuia din straturile subconştientului Lumii de Apoi. Acest lucru dădea o nouă informaţie şi un impuls pentru dezvoltarea conştiinţei. Cu alte cuvinte, consumul halucinogenilor constituie una din sursele obţinerii de noi informaţii luate din subconştient, în acest caz, este blocat ataşamentul faţă de teluric prin demolarea structurilor logice, ceea ce are, în final, un efect curativ.

în India antică se folosea o băutură, calificată în Vede drept Divină, numită sotnoli şi în care intra un macerat de burete pestriţ. Aceasta încetinea activitatea conştiinţei şi activiza subconştientul. Practici asemănătoare erau folosite în artele marţiale. Activizarea structurilor spiritual-bioenergetice extindea posibilităţile trupului. Utilizarea halucinogenilor avea loc în şcolile budiste legate de artele marţiale. Vechii vikingi beau înainte de luptă un decoct de bureţi pestriţi pentru a dobândi curaj pe câmpul de bătălie.

Alcoolul, narcoticele, preparatele halucinogene demolează nu numai conştiinţa, ci şi trupul, apare obişnuinţa şi dependenţa de acestea. De aceea în planul tratamentului şi al cunoaşterii lumii ele au constituit doar impulsul pentru dezvoltarea unor tehnici:

mai întâi deformaţiile, apoi oprirea conştiinţei pentru activizarea structurilor câmpurilor legate de alte lumi.

A fost evidenţiat un fapt interesant: omul reprezintă nu numai un animal, ci şi o plantă. Părul, unghiile, o parte a intestinului se conduc după legile lumii vegetale. De aceea după moarte continuă creşterea părului şi a unghiilor. Dacă omul se ataşează profund de teluric şi agresivitatea trece la nivelurile fine, atunci îi poate cădea părul şi acest fapt va bloca pătrunderea agresivităţii în Lumea de Apoi.

Am consultat odată o tânără fată căreia a început să-i cadă foarte mult părul. Mai întâi am descoperit un puternic program de distrugere a propriilor copii, după care am descifrat ceea ce stătea la baza acestui program : ea punea activitatea profesională şi cariera mai presus de naşterea copiilor. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în vieţile anterioare. Căderea părului bloca pătrunderea programului în Lumea de Apoi pentru ca el să nu facă rău copiilor.

Un moment interesant: am înţeles de ce toate vrăjitoarele erau reprezentate cu părul despletit. Părul are legătură cu vrăjitoria. Dacă dorinţa omului pătrunde în straturile fine şi ajunge la lumea de dincolo de mormânt, probabilitatea realizării acestei dorinţe creşte de câteva ori. Când omul, exprimându-şi dorinţele, îşi netezeşte părul se observă acelaşi efect. Am înţeles de ce femeile trebuie să aibă capul acoperit în biserică. Părul femeii măreşte posibilitatea realizării dorinţelor pământeşti, perturbă bioenergia şi stânjeneşte conectarea spirituală deoarece diapazonul ritualului creştin presupune nu numai Lumea de Apoi, ci şi structuri spirituale mult mai fine. Contactul cu Lumea de Apoi ajută la ridicarea nivelului aptitudinilor şi dexterităţilor. Tot ceea ce noi numim magism şi ocultism este legat, de cele mai multe ori, de acest nivel.

Acum putem înţelege de ce Apostolul Pavel i-a luat unei femei darul prezicerii pentru că aceasta spunea că el este Dumnezeu. Nivelul contactului Apostolului era considerabil mai sus faţă de nivelul ei. întrerupându-i contactul cu lumea cealaltă, el i-a anihilat capacităţile. De ce a făcut-o? Când omul comunică o informaţie şi o toarnă în structurile logicii, acest lucru se întâmplă în cadrul unui anumit strat emoţional-spiritual. Mai pe înţeles: iniţial percepem lumea prin intermediul trăirilor emoţionale, al simţurilor şi abia după aceea cu ajutorul gândirii.

înseamnă că la baza structurilor cognitiv-filosofice stau structurile spiritual-emoţionale. Ele se nasc în urma interacţiunii structurilor câmpurilor noastre cu diferitele straturi ale realităţii. Prin structura sa, lumea de dincolo de mormânt este mai apropiată de cea pământească. Există alte lumi şi realităţi unde spiritul predomină asupra materialului. Intensificarea contactului cu Lumea de Apoi a generat idolatria. Contactul cu alte straturi, mult mai spiritualizate, a generat creştinismul. Viabilitatea şi perspectivele fiecărei religii au fost determinate de atingerea nivelurilor spirituale superioare. Cu cât este mai mare numărul altor lumi şi Universuri, cu atât mai ridicat trebuie să fie nivelul spiritualităţii care le uneşte.

Am ajuns la interacţiunea cu alte lumi în regim terapeutic. O pacientă prezenta agresivitate faţă de alte entităţi şi acest lucru era în legătură cu nişte practici magice din vieţile trecute. Mi-am frământat mintea o săptămână încheiată încercând să desluşesc despre ce fel de entităţi este vorba. în cele din urmă am ajuns la concluzia că era vorba de alte lumi. Am încercat să le desenez pentru a vedea cum arată ele, însă nu reuşeam. în limitele logicii terestre acest lucru era imposibil. Atunci am renunţat la logică şi am început să recepţionez informaţiile în tot felul de simboluri, conştient de faptul că acestea nu pot fi reprezentate în mod nemijlocit. Anumite informaţii nici măcar nu puteau fi reprezentate pe hârtie, însă câte ceva am reuşit să fixez şi imaginea a început să se clarifice. S-a dovedit că Universul are o structură de fagure constituită din treizeci şi trei de lumi unite în grupuri şi fiecare om, mai precis dublura lui din planul fin, este prezent în fiecare lume, având însă o altă înfăţişare şi un alt tip de conştiinţă. M-am uitat să văd cum arăt într-una din lumile cele mai apropiate. A fost foarte amuzant: un ameboid ciudat cu nişte formaţiuni curioase în interior.

Am scris mai devreme despre alte lumi, despre înrâurirea lor asupra noastră, despre faptul că la nivelul fin noi interacţionăm de asemenea cu ele, provocându-le rău sau bine în funcţie de perfecţiunea gândurilor noastre. Primind informaţii despre structura altor lumi, despre locuitorii acestora, nu bănuiam că mă voi lovi de această problemă la un nivel mult mai serios.

Mi-a picat odată în faţa ochilor o revistă cu nişte fotografii ale unor cercuri ciudate care apar noaptea sau dimineaţa în zori pe câmpiile din Anglia. Fotografiile mi-au captat interesul. Am

raţionat în felul următor: dacă aceste cercuri au fost trasate de cineva, înseamnă că s-a urmărit un scop bine determinat de influenţare informaţională asupra oamenilor. Trebuia descifrat modul în care ele îşi exercită influenţa asupra omului care le priveşte o bucată de vreme. Verific influenţa asupra parametrilor de bază, asupra structurii generale a biocâmpului, în sistemul dublurilor, asupra câmpului informaţional. Şi dintr-o dată mi se relevă o imagine surprinzătoare. Cercurile exercită o influenţă pozitivă asupra oricărui om care le priveşte.

Scurtă digresiune

Cu câtva timp în urmă, când eu şi asistenta mea adunam material privind purificarea karmei, aveam mereu impact cu o entitate de o mare importanţă a cărei nerespectare era pedepsită extrem de aspru. Eu încă nu ştiam ce fel de entitate era aceea. După eforturi de zile întregi am reuşit să dezleg enigma: era vorba de omenire în viitor. Am constatat că energetica omenirii viitoare la nivelul fin se deosebeşte radical de energetica noastră. Am verificat ce parametri îi sunt necesari omului de azi pentru a fi pregătit să intre în noua stare. Problema e că matriţa omenirii viitoare este deja formată şi una din cauzele multor boli este neconcordanţa parametrilor bioenergetici ai omului contemporan cu această matriţă. Toţi acei la care parametrii vor fi mai jos de un anumit nivel se vor corija prin intermediul bolii, iar în~caz de nereuşită, vor fi înlăturaţi prin moarte, lată principalii patru parametri care trebuie să aibă valori maxime : spiritualizarea, capacitatea de a iubi, psihicul sănătos şi un nivel minim al agresivităţii subconştiente. în plus, există doi parametri suplimentari - sufletul şi comportamentul.

Când am verificat cum îl influenţează pe om desenele de pe câmpurile din Anglia, am observat o puternică acţiune benefică asupra structurilor fine ale biocâmpului.

Trebuia găsit şi autorul acestor desene. Mi se părea că era vorba de extraterestri, deşi nici un OZN n-a fost semnalat în zonă. Mecanismul apariţiei cercurilor era neclar: ce nevoie aveau extraterestrii, care s-au familiarizat destul de bine cu oceanul aerian, să deseneze nişte cercuri?

Am închis karma, am pătruns la nivelul fin al câmpului şi am început să investighez cauza apariţiei cercurilor. Aici mă aştepta o nouă surpriză. Era vorba de alte lumi. Punând la contribuţie

câmpul informaţional, am înţeles despre ce era vorba. Lumile vecine pot comunica între ele numai la un nivel informaţional foarte fin. Transmiterea informaţiei se realizează printr-un punct, întrucât informaţia este o realitate spaţial-temporală redusă la un punct. La un anumit nivel al densităţii timpul şi spaţiul dispar, rămânând informaţia care, în contact cu câmpul informaţional al Universului, se materializează, convertindu-se în timp şi spaţiu. Cu fiecare nou ciclu densitatea informaţiei creşte, cu alte cuvinte contactul cu Divinitatea se intensifică. Totul creşte dintr-un grăunte.

Contactul energetic va străpunge învelişul dintre lumi putând duce la distrugerea acestora. Gândirea noastră acum seamănă cu o tumoare canceroasă care creşte şi dăunează tuturor lumilor învecinate. Cu toate acestea, tumoarea nu poate fi extirpată pentru că ea a provocat metastaze, adică, dacă va dispărea civilizaţia de pe Pământ, acest lucru nu va duce în nici un fel la îndreptarea răului provocat altor lumi de către ignoranţa omenirii, fiindcă structurile câmpurilor noastre sunt indestructibile.

De aceea, salvarea noastră spirituală este în interesul tuturor civilizaţiilor lumii noastre şi al altor lumi. în ce mod ne poate influenţa civilizaţia unei alte lumi? Numai la nivel informaţional. însă influenţarea doar a subconştientului nostru este prea puţină, ar trebui să existe şi o manifestare de ordin material pentru ca să se producă şi modificarea conştiinţei omului. Această problemă a fost rezolvată foarte elegant. Omul este un sistem în care nivelurile informaţionale fine se transformă rapid în niveluri energetice, iar apoi în cele fizice, adică ideea devine materie. Am amintit deja despre modul cum straturile informaţionale coboară la nivelul informaţional după care se materializează în corpul fizic.

De acest fapt au profitat reprezentanţii altor lumi. De la patru la cinci \ dimineaţa are loc la om o puternică activizare a structurilor subconştiente, când l subconştientul profund se ridică la straturile superficiale. în zona cercului de la ora trei noaptea începe o emisie activă de informaţie a nivelului fin cu programe determinate către subconştientul câtorva zeci de mii de oameni. Ei materializează această informaţie la nivel energetic şi subconştientul, intensificat de câteva zeci de mii de oameni, se focalizează într-un punct situat la aproximativ două

sute de metri sub pământ, sub acel loc unde trebuie să apară cercul.

Am stabilit deci că acest luctu manifestă o puternică acţiune benefică. Rămânea de rezolvat o altă problemă: de ce a fost aleasă această formă şi ce anume a determinat configuraţia desenelor. De câte ori m-aş fi uitat la nivelul informaţional fin pentru a vedea cum arată reprezentanţii altor lumi, de fiecare dată eram cuprins de îndoieli căci aveau o înfăţişare cumplit de absurdă; Atunci m-a străfulgerat un gând: „Eu îi văd la nivelul informaţional fin. Oare la nivelul brut, la care funcţionează organele noastre de percepţie, ei nu arată altfel ? ". Când am trecut la primul strat superficial al conştiinţei (am constatat că eu lucrez în special la nivelul al nouălea al conştiinţei) toate s-au aşezat la locurile lor.

La exterior reprezentanţii altor lumi seamănă cu noi. Am luat hotărârea de a verifica aceasta ipoteză prin intermediul cercurilor şi de a determina aspectul desenelor la nivelul primului strat al conştiinţei lor, întrucât, judecând după toate aparenţele, ele au fost teleportate la nivelul al optulea al conştiinţei.

Totul a devenit destul de simplu. Unirea a două cercuri reprezintă unirea a două civilizaţii, cercul mare reprezintă o altă lume, iar cel mic lumea noastră. Toate desenele au fost trimise cu urarea de iubire şi unitate. Era nu doar o simplă încercare de a stabili cu noi nişte contacte prieteneşti, dar şi de a ne ajuta să supravieţuim prin blocarea celor mai periculoase programe.

Desenez linia pe care sunt figurate cele două cercuri. în jurul unuia dintre ele, al celui mare, există un inel. între ele, lateral faţă de linia dreaptă, sunt patru mici segmente cu o lungime egală. Aceasta în percepţia noastră. Poate oare acest lucru arăta altfel în percepţia acelei lumi? Am împărţit foaia în două şi desenez în partea dreaptă această informaţie aşa cum este văzută prin ochii lor la primul nivel al conştiinţei. în partea stângă se configurează un om primitiv cu mâinile ridicate în sus, cu câteva fire de păr pe cap, cu ochii ca două puncte. Faţa ocupă aproape tot capul, gura este până la urechi, omul zâmbeşte vesel. Aşa arătăm noi, pământenii.

Lipită de el se distinge încă o figură. Este mai mare, iar mâinile nu sunt ridicate în sus ca la noi, ci îndepărtate în lături. Acest om îi transmite celui dintâi o structură armonioasă sub

forma unei flori, simbolul dezvoltării şi al fertilităţii. Capul său este imens. Cea mai mare parte a capului o formează fruntea. Nasul şi gura sunt minuscule, un ochi este un oval mare, iar celălalt arată straniu, cu un fel de structură celulară. Acest lucru este probabil în legătură cu nişte supercapacităţi.

De ce nu ne-au trimis dintr-o dată o informaţie pe care noi am fi putut-o descifra? Judecând după toate aparenţele, contactul dintre lumi este posibil numai la un anumit nivel, în stratul informaţional foarte fin. Trecând prin acest strat, informaţia primară se modifică şi are un cu totul alt aspect. în percepţia lor, noi, casele noastre şi Pământul arătăm altfel decât ne vedem noi înşine.

Nu este exclus ca forma cercurilor să fi fost determinată de particularităţile câmpului informaţional de legătură.

Este foarte periculos să dai buzna în alte lumi. Acest lucru l-am înţeles chiar de la început când, fără să-mi controlez structurile câmpurilor, fără să mă pregătesc cum se cuvine, m-am decis să stabilesc un contact cu ei. Am raţionat astfel: întrucât am reuşit să obţin informaţii în legătură cu o altă lume, înseamnă că o anumită formă de contact există deja. De aceea se poate intensifica acest contact pentru a le transmite nişte informaţii despre noi. Mi-am imaginat că trec din lumea noastră în lumea lor şi că le dau un mesaj similar.
întrucât acţionam nu printr-un contact cu o persoană anume, ci în mod nemijlocit, am declanşat, fără voie, nivelul energetic. Aparent, nimic nu se întâmplase. Am fost captivat de modul cum decurgea contactul şi am început să repfezint grafic întregul proces. Lumile sunt despărţite între ele printr-un fel de membrană spaţial-temporală şi am văzut că dublura mea, străpungând membrana, a migrat într-o altă lume. Acolo ea era prezentă într-un fel de stare larvară şi în jurul ei au început să roiască nişte entităţi. Eram curios cum se va comporta membrana străpunsă. Pe ea a apărut imediat semnul unei închideri totale. Numai atunci am înţeles că imixtiunea mea poate fi periculoasă atât pentru lumea noastră, cât şi pentru cealaltă lume. în încăperea în care lucram eram numai două persoane. Deodată, la câţiva metri de noi, spaţiul a început să se modifice şi să se lumineze. Deosebit de bine putea fi observată această iradiere dintr-o perspectivă laterală. M-a apucat o durere de cap specifică, semn că puteam obţine

informaţia sub formă de text. S-a declanşat o scrisoare automată. Vreau să reproduc aici întregul mesaj, întrucât acest lucru va ajuta la înţelegerea întregii complexităţi a situaţiei.

„Spune-le oamenilor: ei sunt slabi pentru a pătrunde în Cosmos. Dacă vor penetra în lumile fine, vor începe să le moară copiii, adică vor muri corpurile--cămpuri fine. Tu lucrezi bine prin intermediul soarelui. Tu vei cerceta cu succes ceea ce, înţr-unfel sau altul, se va întâmpla. Cât de curând. Transmite neapărat informaţia în legătură cu contactul. Dacă acest lucru nu se va întâmpla, să te aştepţi la ce-i mai rău.

In curând vei primi o mare sumă de bani. Foloseşte-o pentru crearea unei şcoli pentru studierea structurilor câmpurilor.

Dacă vei penetra din nou în lumea noastră, ţine minte: deocamdată tu nu poţi face ceea ce facem noi fără să vrem. Pregăteşte-te să înfrunţi mari dificultăţi în viaţa personală. Te va părăsi fiica favorită. Va muri. Nu depinde nimic de tine. îţi vei dori moartea pentru că îţi vei pierde potenţa. Acestea se vor întâmpla curând. Aşteaptă. Tatăl."

Prin urmare, în viitorul apropiat mă paşte moartea, pe mine şi pe cei apropiaţi ' şi, pe deasupra, distrugerea câmpului în zona primei cheakre. Am înţeles că în timpul contactului am provocat un rău şi că s-au declanşat programele de blocare, în cazul încălcării legilor este străpunsă mai întâi prima cheakră, răspunzătoare de multiplicarea şi propagarea informaţiei. Mi-a trebuit mult timp pentru a înţelege ceea ce s-a întâmplat:

- în primul rând nu m-am pregătit pt itru acest contact şi nu am verificat
gradul de puritate al karmei mele;
- în al doilea rând am iniţiat contactul conectând energia planului brut, ceea
ce, judecând după toate aparenţele, a constituit o încălcare a legilor.

Lumile nu pot contacta forme, contactul lor se poate realiza numai într-un plan foarte fin prin intermediul conţinutului. Blocarea acestei încălcări are loc la nivelele cele mai fine, adică la acele nivele care sunt responsabile de înmulţire Şi de viaţa viitorilor copii.

Când mi-am privit câmpul la nivelul fin, mi-am văzut propria moarte şi moartea urmaşilor mei în următoarele douăsprezece vieţi. Cu alte cuvinte, la nivelul fin mi-am distrus descendenţii,

ca şi pe mine de altfel. îmi rămânea o singură scăpare : pocăinţa şi purificarea karmei. Trebuiau eliminate toate programele care au dus la traumatizarea celeilalte lumi şi, de asemenea, motivele care m-au determinat să încalc legile. Timp de aproape o oră am încercat să-mi stabilizez câmpul propriu şi pe cel al fiicei. încetul cu încetul lucrurile au început să reintre în normal. Metoda care permite transformarea morţii în viaţă m-a salvat şi de această dată. Monada mea, care se găsea în două lumi, a început să se fixeze mai întâi în şapte, apoi în toate cele treizeci şi trei de lumi ale Universului nostru. Apoi, la o nouă purificare a karmei, am fost nevoit să intru în al doilea Univers, după aceea în cel de-al treilea, în care sunt incluse primele două Universuri. Deocamdată îmi este greu să dau vreo explicaţie în acest sens, pentru că informaţia parvine în procesul purificării karmei şi este determinată anume de această direcţie. Lucrând în regim de purificare a karmei sunt apărat. Orice manifestare de curiozitate poate duce la scăparea situaţiei de sub control. în acest caz şansele de supravieţuire ar fi fost foarte puţine.

Tema altor lumi nu m-a părăsit în decursul mai multor zile. Reuşind să stabilizez situaţia după contact, am ieşit să mă plimb pe stradă. După o jumătate de oră, am început să simt dureri în tot corpul, de parcă m-ar fi înţepat cineva cu andrelele. Am înţeles că blocarea are loc numai la nivelurile fine şi încă mult mai rapid decât m-aş fi aşteptat. Nu exclud posibilitatea ca informaţia din text să fi fost atât de categorică pentru a mă determina să-mi mobilizez toate forţele, pentru a înţelege gravitatea a tot ceea ce se întâmplase. Câteva zile la rând am acţionat pentru anihilarea, violarea altor lumi. în schimb, orizontul informaţional s-a mărit considerabil. Astfel de situaţii fatale contribuie de minune la ridicarea nivelului. Eu am avut destule asemenea situaţii când am studiat structurile câmpurilor. De aceea orice situaţie-limită o percep acum ca pe ceva normal într-un regim de lucru cu o complexitate ridicată.

După doi ani de la evenimentele descrise, m-am convins că informaţia în legătură cu problemele mele personale fusese deformată, exagerată de câteva ori în aspectul ei negativ. în acest mod eu am fost obligat să lucrez cu mine însumi. Cu cât viaţa îl pune pe om într-o situaţie mai complicată, cu atât este

mai puternică atracţia sa pentru Dumnezeu prin intermediul rugăciunii.

Aş vrea să mai supun atenţiei dumneavoastră încă un detaliu interesant. Atunci când am înţeles că la fiecare nivel informaţional un obiect arată altfel, am hotărât să iau un măr şi să văd cum apare el la diferite niveluri. La primul nivel mărul apare cu o frunză prinsă de peduncul; la al doilea strat al conştiinţei frunza este separată de măr; la al treilea nivel mărul apare în secţiune, fiind vizibilă caseta seminală; la al patrulea strat mărul seamănă cu un desen tehnic, pus între paranteze în care se află structura Divinului compusă din patru petale, semnul perpetuării speciei. în exteriorul parantezelor este un patrulater împărţit în două, iar lângă el structura distrugerii şi aşa mai departe.

Am înţeles că, pe măsura ascensiunii în straturile tot mai fine, informaţia devine tot mai generalizată, iar forma exterioară lipseşte cu desăvârşire pentru că ea nu mai are nici o semnificaţie.

Ajungând la nivelul al optulea, n-am mai putut culege informaţia, deşi ea exista, însă, probabil, ieşea din cadrul competenţei mele.

Când lucram cu structurile mărului, eram trei persoane în jurul unei mese. După ce am făcut desenul, am pus foaia într-o parte şi în acel moment una din persoanele prezente a vrut s-o atingă cu pixul, însă a fost oprită la timp. Am analizat ce s-ar fi putut întâmpla dacă persoana respectivă ar fi desenat ceva pe foaie. Deformaţii puternice în zona capului, ficatului şi a primei cheakre. După cinci zile, situaţia putea duce la deces. Era atacat subconştientul meu. Informaţia transpusă pe hârtie mai acţiona încă şi atât contactul cu subconştientul meu, cât şi atingerea foii de către un om cu karma neînchisă, puteau avea un sfârşit tragic pentru cel care risca să facă aşa ceva.

Un asemenea contact durează aproximativ 24 de ore, după care se închide şi foaia poate fi atinsă. Era un nou pas în cercetarea structurilor subconştientului, înainte ştiam că nu orice informaţie primită poate fi văzută şi de alţii. De aceea, în timpul contactului meu cu sursele de informaţie, un om neavizat, intrând acolo prin intermediul câmpului meu, ar fi putut avea mari neplăceri. Ca orice altă temă serioasă,

contactul cu alte lumi, deocamdată, rămâne închis. Acesta este un semn că el este departe de perfecţiune.

Contactorii

Orice om, indiferent de capacităţile sale, este un contactor şi, la rândul său, parte a ceva măreţ. Totul depinde doar de nivelul contactului. Când acesta din urmă este cu un ordin mai sus faţă de toţi ceilalţi, omul este numit contactor sau clarvăzător sau mediu. Cercetam odată numărul nivelurilor conştiinţei, dorind să aflu la al câtelea nivel ne situăm noi. Plantele sunt la nivelul al doilea, animalele la al treilea - al patrulea, omul la al şaselea. Primatele, de pildă, se situează la al treilea, al patrulea, al cincilea. Dacă am reuşit să evaluez corect informaţia, posibilităţile noastre presupun şaptezeci şi cinci de niveluri, însă, judecând după toate aparenţele, aceste corespondenţe sunt flotante, instabile.

De regulă, prezicerea detaliată a evenimentelor are loc în cazul contactului cu lumea de dincolo de mormânt. La început am privit acest lucru ca pe o glumă, însă atunci când mi s-au prezis cu precizie nişte evenimente, am înţeles că mecanismul premoniţiei există într-adevăr. Ne distram rotind o farfurie şi mi-a fost prezisă nu numai naşterea unui fiu, dar şi termenul exact, lucru care m-a uimit peste măsură. Mai târziu, dedicându-mă cercetărilor, am aflat că lumea de dincolo de mormânt este cea mai apropiată de noi şi că în contact cu ea putem să obţinem informaţii detaliate, să vizualizăm, cu alte cuvinte, planul tactic, însă cu o mare marjă de eroare în ceea ce priveşte ansamblul.

Dezvoltarea capacităţilor informaţionale şi bioenergetice este legată de acest nivel.

Vizualizarea unui ordin superior reprezintă deja un contact cu alte lumi, nu la nivelul unor ghicitoare sau al unor prevestitori, ci al unor oameni avansaţi în planul spiritual. Dacă există contactul cu alte Universuri, atunci el se realizează la nivel de prooroci şi mesii. Există însă şi nivelul contactului nemijlocit cu Divinitatea. După câte înţeleg eu, omul care are contact cu Divinitatea nu întotdeauna se poate realiza la un nivel exterior. La nivelurile fine însă influenţa sa este întotdeauna considerabilă. Dacă rezultatele contactului cu Lumea de Apoi omul le poate concretiza în una-două vieţi, pentru concretizarea contactului cu Divinitatea pot fi necesare câteva zeci de vieţi. Talentul se formează nu într-o singură viaţă şi de aceea, când

vedem un om de excepţie, vedem doar concretizarea a ceea ce el a acumulat în celelalte vieţi. Pentru acumularea potenţialului spiritual el a trebuit să treacă printr-o sărăcie deplină fără a cădea pradă deznădejdii, să suporte cele mai grele lovituri ale sorţii care ar fi putut frânge pe oricine altcineva, dar el a supravieţuit, deoarece şi-a căutat punctul de sprijin nu în trup, ci în suflet. Evenimentele care au loc îl vor determina să pună la îndoială logica şi echitatea lumii înconjurătoare şi, pentru a-şi păstra potenţialul, el trebuie să tindă neabătut către Dumnezeu. Apoi omului i se dau un handicap fizic, suferinţe şi boli, dar acestea vor mări dorinţa sa de a acumula spiritualitate şi nu capital material. în viaţa următoare i se dă posibilitatea de a progresa, de a se simţi mult mai capabil decât alţii, dar imediat i se trimite moartea pentru ca sentimentul de superioritate faţă de ceilalţi să fie asociat cu moartea. în felul acesta, puţin câte puţin, va fi mărită amplitudinea, dăruindu-i-se tot mai multe facilităţi şi fericire pământească, după care totul se va surpa pentru ca omul, încetul cu încetul, să comute centrul de sprijin şi scopul vieţii pe unicul lucru care nu se demolează -iubirea faţă de Dumnezeu. De îndată ce vor dispărea şi ultimele urme ale legăturii sufletului faţă de Pământ, el va fi pregătit ca în viaţa viitoare să primească orice informaţie, lucru care nu-i va dăuna sufletului. Sentimentul propriei superiorităţi, ascendentul asupra altora va fi întotdeauna iluzoriu pentru el.

Odată mi s-au adresat părinţii unui băieţel mort.

- Pe fiul nostru 1-a călcat o maşină şi a murit. Băiatul a fost foarte iubitor şi deştept. Nu putem nicicum să înţelegem de ce a trebuit să i se întâmple tocmai lui această nenorocire. L-am fotografiat în sicriu, în timpul înmormântării şi, când am developat filmul, mi s-a părut ca o floare. Cineva ne-a spus că este în legătură cu O.Z.N.-urile.

Le-am explicat părinţilor:

- A fost un semn că moartea n-a fost deloc întâmplătoare şi că ea are un sens constructiv. Judecând după diagnostic, băiatul este într-adevăr în legătură cu extraterestrii, adică un contactor înnăscut, însă sufletul său s-

a ancorat mult
prea puternic în înţelepciune. Poţi să-ţi faci un idol din bani şi să-ţi întinezi
sufletul; poţi să-ţi faci un idol din omul iubit, dar poţi face idol şi din sursa
de informare. Şi atunci informaţia pe care o vei da oamenilor va fi pătrunsă de
trufie şi va deveni periculoasă.

- Dar ce a făcut el atât de rău în vieţile anterioare dacă a fost blocat nu
prin boală, ci direct prin moarte? a întrebat mama.

Cercetez vieţile trecute, şi nu văd acolo motivul morţii. El era în viitor.

- în viaţa viitoare fiul dumneavoastră se va naşte în Tibet şi va deveni un
contactor de înaltă clasă, dar, pentru acest lucru, el nu trebuie să se agate de
înţelepciune şi trufie. Importanţa misiunii sale în viitor este atât de mare, încât
jumătăţile de măsură în această viaţă nu i se potriveau. Prin regretele, prin
sentimentele dumneavoastră de frustrare, prin lipsa dorinţei de a trăi puteţi să-i
faceţi un rău sufletului său şi de aceea cei care vor lucra cu el în viaţa viitoare
vă trimit semnul să suportaţi cu stoicism această lovitură pentru a nu-i întina sufletul.

în discuţiile mele cu contactorii m-am convins că printre ei există oameni cu tulburări psihice sau dimpotrivă, cu capul limpede, dar cu porniri aventuriere. Activizarea structurilor câmpului măreşte contactele cu lumea de dincolo şi omului i se pare că el comunică direct cu nişte entităţi superioare considerându-se aproape un mesia, în timp ce informaţiile i le furnizează propria sosie sau sufletul cuiva, îmi amintesc cum doi contactori, odată, îmi dădeau concomitent informaţii. Acestea nu numai că nu coincideau, dar îmi provocau chiar râsul. Era foarte interesant de urmărit însăşi dinamica derulării contactului. încetul cu încetul au început să apară unele indicaţii, ordine. Le-am spus că plec pentru o săptămână în

Polonia, deşi în fapt nu aveam această intenţie. Mai târziu ei mi-au spus ce greşeli am săvârşit în timpul călătoriei.

Acest fapt i l-am povestit unei paciente în timpul consultaţiei, când a venit vorba de contactori.

- Nu există contactori care să obţină o informaţie absolut pură deoarece
psihicul lor n-ar suporta aşa ceva. Ei s-ar putea agăţa de ea într-atât de puternic,
încât orgoliul lor şi mai ales orgoliul copiilor lor ar putea creşte de câteva ori.
Copiii n-au şanse de supravieţuire, de aceea un contactor de înaltă clasă ori nu j
are copii, ori ei îi mor. Salvarea contactorului stă în structura de „sandwich"
a informaţiei: un strat pur, un strat fals. Acest lucru trebuie receptat în mod i corect. Orice informaţie trebuie preluată critic, adică să crezi şi în acelaşi timp să nu crezi.

După o clipă de gândire femeia mă întreabă:

- Dumneavoastră ce fel de informaţii primiţi? Care este proporţia de „impu
ritate"?

- Consider că şi în informaţiile mele există „impurităţi", i-am răspuns eu.

După câteva secunde femeia mi-a spus alarmată:

- Nu-mi mai simt mâna dreaptă.

Cercetez cauza. Este în legătură cu mine: are loc negarea Divinului.

- Cer iertare, dar trebuie să vă spun că în principal informaţiile mele sunt pure.

- Ştiţi, mâna a început să mi se supună. Femeia a zâmbit.

Voi evoca un caz de comunicare cu contactori de nivel destul de înalt. După apariţia primei cărţi, cunoscuţii au început să-mi comunice că circulă zvonuri de tipul „«Lazarev s-a întunecat», contactează fiinţe «sordide»^ cartea lui omoară oameni". Mi s-a făcut silă.

în parte aveau dreptate. Explozia de interes faţă de mine la nivelul fin m-a strivit la pământ, mi-a mărit orgoliul şi m-a făcut să mă agăţ de capacităţi şi înţelepciune, în timp ce eu abia începeam să mă orientez în aceste noţiuni. în acel moment au venit la mine doi, soţ şi soţie, şi mi-au spus că ei

contactează alte civilizaţii. Li s-a-permis să se întâlnească cu mine. Mai mult, le-a fost transmis faptul că informaţiile conţinute în prima mea carte sunt veridice. Ei mi-au relatat cum a început acest contact.

Tânărul avea două facultăţi, era directorul unei firme comerciale, adică un om cu o gândire sănătoasă. Odată, când se afla acasă, în faţa lui au început să se materializeze nişte foi de hârtie şi să cadă pe masă. Sub ochii lui foile se acopereau cu un text ciudat, iar o voce nevăzută traducea instantaneu. Au urmat indicaţiile: „Renunţă la postul bănos, ocupă-te numai de tine, renunţă la alcool şi sex. Fiica să lase învăţătura".

- Am acasă câteva teancuri de hârtie în care ei îmi dau informaţii, dar îmi interzic să le arăt cuiva, chiar şi dumneavoastră. Sunt un om în toată firea şi aş fi vrut să aflu dacă fac bine supunându-mă lor.

Cercetez structurile câmpurilor sale.

- Nu vă pot spune cu precizie cine lucrează cu dumneavoastră, însă lucrează cu mult profesionalism. Alcoolul şi sexul atrag puternic spre pământ, din care cauză recepţionarea informaţiei devine mult mai dificilă. Concomitent se manifestă creşterea ataşamentului faţă de capacităţile dumneavoastră şi faţă de înţelepciune. Salvarea poate veni doar prin anihilarea trufiei dumneavoastră, fapt pentru care pentru o bună bucată de timp vi s-a interzis să lucraţi, iar fetei să-şi facă studiile. Acum vă este permis să fiţi directorul unei mari firme deoarece ei privesc în viitor: veţi avea ocazia să lucraţi într-un regim crucial pentru salvarea omenirii.

- Este adevărat că ei sunt din constelaţia Câinelui Mare ? mă întreabă contactorul.

- Dacă omul se va întrupa întotdeauna numai pe Pământ, acest lucru va fi periculos pentru structurile sale spirituale superioare. De aceea el se întrupează

periodic pe o altă planetă care se găseşte de cealaltă parte a Galaxiei, cu o
civilizaţie asemănătoare civilizaţiei noastre. Mai mult, există civilizaţii - interme
diari care se găsesc între noi şi acea planetă. Anume aceşti intermediari suni
cei care ne vizitează cel mai des. Periodic, omul se naşte în alte lumi şi în alte
Universuri pentru a distruge stereotipurile şi a activiza contactul cu Divinitatea.
Ce alte forme de cooperare aţi mai avut?
- Când nu lucram şi n-aveam ce mânca, ne-am întors odată acasă şi am găsit
masa încărcată de mâncare, era chiar şi un castron cu cartofi fierbinţi. Şi după
aceea am mai primit mâncare ce venea de nu se ştie unde.
Comunicarea mea cu aceşti contactori a continuat o săptămână. Au început să-mi dea târcoale gânduri ca „La prima carte «am săpat» atât de mult că aproape era să-mi dau duhul din cauza extenuării, iar pe cea de-a doua abia am început-o şi uite că s-a şi găsit cineva care să-mi sugereze cum s-o scriu". „Afacerea" s-a terminat însă repede. Lor li s-a interzis, sub ameninţarea pedepsei, să mai comunice cu mine. Am înţeles că trebuie să mă ocup de treburile mele, iar ei de ale lor şi că va trebui să-mi scriu singur cea de-a doua carte, fără să aştept ajutor din afară.
Cel mai bun contact este acela în care omul simte că este ghidat, dar nu poate demonstra acest lucru. Contactul vizibil, material, ne slăbeşte şi ne perverteşte conştiinţa. Pentru a face ceva de calitate, omul trebuie să mizeze doar pe forţele sale şi orice ajutor poate fi periculos deoarece el nu se va ridica niciodată din genunchi. Numai în cazurile critice indicaţiile vin pe cale directă. în cazul menţionat mai sus, am fost pus în legătură cu contactorii pentru a-i echilibra, după care au fost luaţi şi şi-au continuat activitatea.
Sosiile
Plecând de la reprezentarea fizică a lumii, consideram că fiecare om este o creaţie unică, irepetabilă şi că, din această cauză, moartea are un caracter absolut. La nivelul fin, totul s-a dovedit a fi altfel. Când am înţeles că structura Universului este

celulară şi că edificiul spiritual al omului se repetă în aceste celule, reprezentările mele asupra omului s-au modificat. în spaţiu şi timp, chiar în aceeaşi lume, fiecare om reprezintă un grup de entităţi reunite într-o structură informaţională unică. Se ştie din literatura orientală că omul are o sosie bioenergetică. M-am convins de acest lucru analizând straturile fine ale câmpurilor şi am început să . studiez comportamentul sosiei bioenergetice. Când ne gândim la un om oarecare, sosia noastră se deplasează acolo şi colectează informaţii despre el, e drept, la nivelul subconştientului. Comportamentul sosiei este determinat de precepte luate din conştiinţa noastră, adică, aşa cum este caracterul meu, aşa va fi şi comportamentul sosiei mele bioenergetice. M-a bătut gândul să mă ocup de activizarea şi lărgirea posibilităţilor sosiei. După un anumit antrenament, ea poate acţiona la nivel fizic. Voi da un exemplu:

Odată am simţit că o cunoştinţă de a mea era în pericol de a muri. Pentru a o salva, aveam la dispoziţie numai o jumătate de ceas şi, întrucât la nivelul fin purificarea decurge lent, exista posibilitatea să nu reuşesc. Trimiţându-mi sosia, în scurt timp am primit informaţia că totul e în regulă. Am întâlnit-o peste câteva zile.

- Ştii că luni, la ora şase seara, puteai să mori?

- într-adevăr, m-am urcat să iau ceva de pe şifonier, am alunecat şi în cădere
era să mă lovesc la cap de colţul mesei.

Prin activarea sosiei se poate controla orice situaţie de la distanţă. După aceea am întrerupt aceste îndeletniciri, simţind că este periculos.

Am ajuns la această concluzie în felul următor: am investigat la distanţă un bioenergetician şi dintr-o dată am simţit un atac puternic. N-am înţeles atunci ce se întâmplă. S-a dovedit că în mine se dezvoltase un oarecare dispreţ faţă de acest om. Diagnosticul meu de fapt a constituit un atac, iar agresiunea de răspuns a fost atât de puternică, încât a trebuit să mă întind în pat fiindcă nu-mi puteam ţine echilibrul şi-mi crăpa capul de durere. Timpul trecea şi starea mea se înrăutăţea. Mi-am trimis sosia şi ea a străpuns câmpul acestui om. Atacul a încetat imediat. Mai târziu am realizat că blocarea sosiei şi străpungerea câmpului vor provoca moartea. Mi-am adus aminte de tehnicile magice când, în situaţii similare, omul

moare în decurs de zece zile, iar medicii îi pun diagnosticul de congestie pulmonară sau ceva în genul ăsta. Mi-au trebuit câteva ore bune pentru a remedia structurile câmpurilor bioenergeticianului prejudiciat de mine. Mi-a devenit clar că cea mai mică ofensă împotriva oricărui om va determina sosia mea să-1 ucidă. Omul se poate supăra şi pe propriii copii sau pe oamenii apropiaţi lui. Şi câte vieţi viitoare vor fi necesare apoi pentru ispăşire ? După aceea am avut de multe ori ocazia să mă conving că rezolvarea prin forţă a unei situaţii este în fapt o înfrângere, iar înţelegerea a ceea ce s-a întâmplat şi orientarea corectă reprezintă un sistem mult mai puternic de apărare decât orice influenţări.

Am descoperit că omul are mai multe sosii bioenergetice. Cunoştinţele mele afirmau că m-au văzut pe stradă când eu în realitate dormeam acasă. Am fost curios să ştiu pe cine au văzut şi am analizat situaţia de la distanţă. Rezultatele au fost ciudate: eram eu, dar însumând spaţiul cu Lumea de Apoi, era un fel de copie a mea care se găsea acolo, dar se materializa aici, în special în timp ce eu dormeam. Sosia este capabilă să modifice caracteristicile spaţiului în lumea noastră în aşa fel, încât devine vizibilă şi practic nu se deosebeşte de original. M-am gândit multă vreme: ce nevoie avem de sosie şi care este rostul ei ? S-a dovedit că sosia trăieşte cinci vieţi şi că la nivelul fin eu reprezint a cincea parte a unei structuri mai cuprinzătoare.

Când moare omul, corpul său se dezagreghează, iar conştiinţa se transformă, dar chintesenţa a tot ce a parcurs el trebuie să se transmită într-un anumit fel. Toate acestea se transferă în sosie. Omul este ca o albină: adună în viaţă tot ce este mai important şi apoi transmite mai departe, în viitor. Când se distruge sosia, informaţia principală se transmite structurilor destinului. Sosia noastră, reprezentată grafic, aminteşte de un fluture, iar soarta, ceva între pasăre şi şopârlă cu şase aripi. Fiecare formaţiune care trăieşte în timp are formă şi conţinut care se transmit structurilor ierarhice superioare.

Am avut următorul dialog cu una din pacientele mele:

- O parte din problemele dumneavoastră se explică prin faptul că v-au ajuns
programele din vieţile trecute. într-o viaţă anterioară aţi fost

bărbat şi aţi trăit
în Australia.

S-a uitat la mine de parcă m-ar fi surprins furându-i portofelul din buzunar.

- Data trecută mi-aţi spus că am fost femeie şi că am trăit în America.

Mi s-a făcut ruşine, însă reieşea că ambele variante erau adevărate. Mai târziu
am aflat că fiecare om are o sosie de sex opus cu o structură bioenergetică identică. Ele trăiesc la nivelul fin într-o permanentă interacţiune. Acest lucru facilitează schimbarea sexului în diferite vieţi. Pentru a nu se ancora în învelişul fizic, omul nu numai că e supus bolilor, îmbătrânirii şi morţii, dar periodic îşi schimbă sexul. Mutaţia hormonală necesară acestui fapt este minimă. în fiecare °m există deopotrivă o bază masculină şi una feminină. Este suficient ca una din ele s-o întreacă pe cealaltă cu 5-10% şi se naşte un copil de sex corespunzător. Am urmărit cum oscilează orientarea de sex a copilului înainte şi chiar după concepţie. Dacă au loc programe periculoase pe linie feminină (gelozie, ură), se naşte băiat şi programele materne în el sunt latente, dar se pot activa în fiica lui, şi invers.

Când într-una din vieţi omul prezintă atracţie pentru schimbarea sexului aceasta reprezintă blocarea unei nenorociri cuibărite în interior. Odată a venit la mine o femeie şi mi-a spus că iubeşte o altă femeie şi se simte că are suflet de bărbat.

- Modificarea orientării de sex, îi explic eu, de regulă este legată de gelozie. în viaţa anterioară aţi fost incredibil de geloasă şi gelozia a început încetul cu încetul să se transforme în ură pentru femeile care v-ar fi putut lua omul iubit. Dacă acelaşi lucru se va întâmpla şi în această viaţă, nu veţi rezista şi cu gelozia dumneavoastră veţi ucide dragostea faţă de alţii şi faţă de sine. Asta înseamnă că în această viaţă ori veţi muri, ori veţi simţi o atracţie mărită faţă de femei, schimbând orientarea de sex. Acelaşi lucru se întâmplă la bărbaţi: un soţ gelos va fi atras de' homosexualitate. Gelozia reprezintă prinderea de omul iubit, de relaţie, de teluric. Când structurile spirituale ale societăţii sunt la pământ, apare o agresivitate ridicată care se blochează prin boli, moarte, sau schimbarea orientării sexuale. în Grecia antică, cultul corpului a dus încetul cu încetul la homo-

sexualitate, în epoca Renaşterii s-a întâmplat acelaşi lucru. în prezent omenirea se confruntă cu probleme similare. Porunca lui Hristos „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta şi de fiul tău" este cel mai bun leac împotriva homosexualităţii.

Şi încă ceva despre sosii. în afara jumătăţilor energetice de sex opus, există altele, în jur de nouă, similare. Omul, individual în planul fizic, la nivelul fin este tot mai angrenat în lumea înconjurătoare. La început credeam că sosiile sunt nişte jumătăţi care se caută una pe alta pentru a se căsători. Nici vorbă. Ele nu trebuie să se întâlnească, întrucât sunt prea asemănătoare. Cercetările ulterioare m-au dus la o concluzie interesantă. Omul se poate dedubla nu numai în alţi oameni, ci şi în animale, plante şi chiar minerale. Fiecare om are câte un animal sau o plantă mai apropiată. O femeie m-a rugat să-i desenez animalul cu bioenergia asemănătoare cu a ei. Am început să desenez şi stiloul ieşea tot timpul dincolo de marginea superioară a foii. în desen a apărut un macac atârnând de o creangă.

La nivelul exterior avem gândirea individuală, iar la nivel interior - colectivă. La cele mai fine niveluri tot una-i dacă-i om, animal sau mineral. Nu are nici o importanţă.

Viitorul

Metoda mea a debutat ca un sistem de autoapărare. Există deochi, există deteriorare, există autor. E nevoie să te aperi într-un fel. Trebuie să-1 depistezi de la distanţă pe cel care te-a deocheat, să-i evaluezi posibilităţile şi capacităţile de apărare. Apoi când m-am decis o dată pentru totdeauna să nu ripostez la agresiune, întreg sistemul defensiv s-a redus la o singură procedură: dacă cineva mă agresează înseamnă că am în suflet un program analog. îl elimin şi atacul încetează automat. Orice formă de agresiune nu este posibilă dacă în suflet nu am un program analog. Când am început lucrul la prima carte, asupra mea s-a prăvălit o avalanşă de atacuri din partea diverselor persoane. A trebuit nu numai să resping nişte atacuri individuale, ci să-mi şi creez un sistem defensiv. Toate acestea s-au convertit într-un sistem de autopurificare. Când m-am ridicat deasupra posibilităţilor umane obişnuite, mă gândeam că problemele mele au fost soluţionate şi că am atins un nivel satisfăcător de puritate, dar nu a fost decât începutul. Au

început să mă atace entităţi de rang superior. Când atacul vine din lumea de dincolo de mormânt sau din alte lumi, sau când se atacă spaţiul şi timpul, pentru a supravieţui, trebuie să regândeşti multe. Apoi acest lucru s-a dovedit foarte util pentru tratarea pacienţilor. Dacă printr-o gândire sau comportare incorectă sunt prejudiciate interesele vreunei entităţi, să spunem cele ale timpului sau ale altor lumi, atunci omul poate îmbătrâni foarte repede şi chiar poate să orbească. La început mi-a fost foarte greu să înţeleg despre ce fel de prejudicii este vorba, cum se traduc ele în limbajul comportamentului uzual şi să creez un sistem unitar.

Voi da un exemplu.

M-am gândit de rău la un om care se găsea la o distanţă apreciabilă de mine. Omul este o unitate a învelişului fizic şi a biocămpului, prin cea de-a doua parte a sa el fiind pulverizat în spaţiu. Dacă eu urăsc şi jignesc, pot să aduc un prejudiciu corpului său, însă structurile biocămpului rămân practic neatinse. Dacă însă condamn şi în special dispreţuiesc, agresiunea este îndreptată spre structurile biocâmpurilor sale. Aici se poate conecta nu numai programul propriu ol omului, ci şi al spaţiului, ca entitate aparte. învelişul meu fizic, pentru a exista, trebuie să interacţioneze cu spaţiul. Există puncte de bază unde contactul este intensificat. Dacă eu am deformaţii în raport cu spaţiul, acesta îmi barează contactul şi corpul meu se va dezagrega. De îndată încep bolile, neplăcerile şi nenorocirile. întrucât fiecare om reprezintă o parte a entităţilor superioare, 'mediat ce atacul trece de la suprafaţă spre interior, noi atacăm aceste entităţi ?l, inevitabil, acest atac trebuie blocat. Dacă dispreţuim propria îmbătrânire, propriul corp care se vlăguieşte, încălcăm legile Supreme şi manifestăm agresiune falâ de timp şi spaţiu cu toate consecinţele ce decurg de aici. Când vine la mine câte un pacient, mă uit să văd ce entităţi au o atitudine ostilă faţă de el, traduc în limbajul obişnuit prejudiciile aduse acestor entităţi şi-i explic cum trebuie să se comporte corect pentru a fi sănătos. Uneori, aceste entităţi îmi furnizează informaţii sub formă de test în special atunci când nu mă descurc şi sunt în pericol de a pieri. însă asemenea lucruri se întâmplă rar. Abia mai târziu am înţeles de ce au pornit atacuri puternice din partea mea. Pentru a elucida cum se comportă faţă de om timpul, de pildă, sau câmpul magnetic, a trebuit să

intru în contact cu aceste entităţi, să evaluez, dacă îmi este permis să mă exprim aşa, atitudinea lor emoţională faţă de om. Pentru asta însă eu trebuie să fiu lipsit de agresivitate împotriva entităţii respective, altfel sunt în pericol de a pieri. Am început să mă pregătesc pentru diagnosticarea entităţilor superioare mai curând pentru a ajuta oamenii. Programele mele au început să-i alarmeze, şi, ca răspuns, ei au început să mă atace. într-o situaţie obişnuită ar fi trebuit să am neplăceri, ar fi trebuit să mă îmbolnăvesc sau, perfecţionând metoda, să mă purific pentru ca acest contact să decurgă fără urmări. înseamnă că boala este o formă de adaptare faţă de acele evenimente care încă n-au avut loc. Analizând situaţiile, am ajuns la o concluzie extrem de interesantă: la acest nivel.omul reacţionează la un eveniment cu mult înainte ca el să fi avut loc. Cu cât este mai fin nivelul, cu atât este mai mare distanţa până la evenimentul real. Boala nu-i atât o pedeapsă pentru trecut, cât o pregătire pentru viitor şi omul trebuie să-şi concentreze forţele nu atât asupra revizuirii trecutului, cât asupra revizuirii viitorului. Eforturile principale trebuie orientate nu către autoflagelarea pentru cele înfăptuite, ci spre autoschimbare, pentru a nu mai repeta greşelile în viitor. Prin urmare şi spovedania va fi orientată mai mult către viitor decât către trecut. Viitorii copii

în aceşti ani, am aflat că prin gândurile, prin emoţiile şi comportarea noastră influenţăm destinele copiilor noştri, că şi viitorii copii ne pot influenţa pe noi. Acest lucru a început într-o manieră mistică.

Eram la o petrecere. împreună cu noi era un tânăr cu prietena sa. Fata a intrat într-o discuţie cu o doctoriţă care şedea alături. Tema era delicată şi ele au trecut în camera de alături. S-au întors după vreo cinci minute. „Ne-aţi bătut în perete şi, iată-ne, am venit", au explicat ele. Toţi am rămas mască:

- Nimeni nu v-a bătut în perete. Poate că vi s-a părut... Femeile afirmau
sus şi tare că cineva le-a bătut în perete. Nu avea cum să li se pară mai ales
că, spre deosebire de noi, ele erau treze. Dar nici noi nu ajunsesem la stadiul
când nu mai ştii ce se întâmplă. Povestea m-a intrigat şi a doua zi am decis să
văd ce se petrecuse la nivelul fin. Cele întâmplate erau în

legătură cu lumea
de dincolo de mormânt, adică de acolo au răsunat bătăile în perete. Am început
să mă uit mai departe şi am văzut că bătea viitorul fiu al fetei. Apoi, cercetând
multiple asemenea situaţii, am înţeles că sufletele viitorilor copii vin din lumea
de dincolo, ceea ce înseamnă că acolo sunt nu numai răposaţii, adică trecutul,
ci şi viitorul. Pe Pământ ei vin prin Polul Sud. După datele mele, deasupra Polului
Sud există un loc de contact cu această lume. Dacă sufletul copilului este perfect,
el poate veni din alte lumi. Copilul intră în lumea noastră prin centrul Soarelui
apoi se apropie de Pământ şi se întrupează în el.

Prin urmare, copilul a bătut de pe lumea cealaltă probabil cu scopul de a opri discuţia. înseamnă că în acea discuţie era ceva care împiedica ivirea sa pe lume. Eu am întrebat-o pe fată:

- Spune-mi, despre ce vorbeaţi?

- Despre anticoncepţionale şi întrerupere de sarcină.

Acest fapt m-a şocat. Reiese că viitorul copil interacţionează cu viitorii părinţi cu mulţi ani înainte de concepţia sa.

Următorul pas în cunoaşterea acestui domeniu l-am făcut atunci când am încercat să ajut o femeie cu o formă gravă de astm. La începutul tratamentului s-a înregistrat o ameliorare semnificativă, dar de scurtă durată. O cauză oarecare alimenta puternic boala. Era vorba de fiica pacientei. Am rugat să fie adusă fata Pentru a rezolva mai uşor situaţia. Când aceasta a intrat, am înţeles că va fi foarte gfeu s-o vindec pe mamă.

- Ascultă, dumneata poţi omorî un om, i-am spus eu.

- Depinde pentru ce, mi-a răspuns ea cu sânge rece.

- Vei omorî dintr-un motiv care ţi se va părea important. Iar, dacă va fi nevoie de acordul tău pentru un omor, ţi-1 vei da fără probleme. Când un omor se produce în legitimă apărare sau în exerciţiul funcţiunii este una, dar când sufletul este gata să ucidă, e cu totul altceva. Eşti de pe acum pregătită să ucizi un om care te-ar jigni. Şi nu numai un necunoscut, ci şi propriii tăi copii. Ai o trufie uriaşă. Sufletul nu vrea şi nu poate să accepte această situaţie traumatizantă şi este gata să se răzbune şi să

omoare drept răspuns. Pentru aşa o trufie, ca să ai copii trebuie să treci printr-o mare umilinţă înainte de concepţie şi în timpul sarcinii, însă dumneata, în loc să te purifici, îţi vei omorî copiii prin întreruperi de sarcină. în viitor dumneata ţi-ai şi omorât copilul în luna a patra de sarcină, iar pe următorul în luna a şaptea şi ai pierit şi dumneata. Ambiţiile dumitale, cât şi destinul favorabil reprezintă pentru dumneata valori supreme. Şi când sufletul dumitale va fi purificat prin demolarea acestor fapte, ai să începi să urăşti şi să ucizi tot ceea ce te înconjoară. Contribuţia dumitale personală în această situaţie, moştenită din vieţile anterioare, reprezintă patruzeci la sută; şaizeci la sută vine din partea mamei care şi-a reprimat sentimentul iubirii în favoarea aspiraţiei la bunăstare, neştiind că pe Pământ nu există nimic ce-ar metita să fie pus mai presus de dragoste. Mama dumitale, printr-o comportare incorectă, ţi-a întinat sufletul, al dumitale şi al nepoţilor săi. De aceea, dacă nu te vei purifica şi dacă prin rugăciune nu vei purifica sufletele urmaşilor, va fi foarte greu ca mama dumitale să mai poată fi ajutată în vreun fel.

La cea de a treia şedinţă am observat că fata se schimbă în bine. A devenit mult mai maleabilă. Se vedea dorinţa ei de a se schimba. La cea de a patra şedinţă mama şi fiica n-au venit şi eu am înţeles că ele au fost luate. înseamnă că eu nu am fost perfect şi că în acel moment nu le-am putut ajuta. Mi-am adus aminte că nu le-am explicat cum se pot purifica prin rugăciune sufletele viitorilor copii. Acesta a şi fost motivul pentru care ele n-au mai apărut pe la mine. Pe atunci îi tratam pe pacienţi în mod nemijlocit şi nu-mi imaginam că voi reuşi să văd sufletele viitorilor copii, să le diagnostichez şi să le vindec. Nu cunoşteam că în câmpurile noastre există matriţele adăposturilor sufletelor viitorilor copii şi că acestea pot fi întinate în viitor până la spiţa a treia, a şaptea, a treisprezecea şi aşa mai departe. Nu ştiam că e necesar să ne rugăm pentru sufletele viitorilor copii şi, în acest fel, să le purificăm. Adesea este imposibil să vindecăm o boală gravă din cauza întinării sufletelor urmaşilor noştri.

Nu demult am examinat o familie. A venit o pereche de tineri căsătoriţi cu copilul şi cu mama tinerei soţii. Ei mi-au povestit că în ultima vreme au fost năpădiţi de un şir întreg de nenorociri. După naşterea copilului

au început să moară rudele tatălui. Bunica a divorţat, după care s-a îmbolnăvit de cancer. Ei nu puteau înţelege din ce cauză s-au întâmplat toate acestea. Examinând structurile câmpurilor, le explic:

-în ultima vreme a crescut viteza de deplasare a straturilor karmice, ceea ce a dus la intensificarea răsplăţii şi a pedepsei. Pentru un copil cu sufletul întunecat este mai dificil să se nască în condiţiile în care se fac eforturi pentru naşterea unuia cu sufletul pur. A scăzut doza de iubire din oameni; s-a micşorat contactul cu Divinitatea, iar şansele de supravieţuire sunt în scădere. Iubirea există înainte de naşterea omului şi continuă să existe şi după moartea sa, însă în imaginaţia sa omul consideră apariţia iubirii ca rezultat al relaţiilor cu cineva, fapt ce-i determină dorinţa de a transforma relaţia în scop şi nu în mijloc de dezvoltare a iubirii. Când se întâmplă acest lucru, apare gelozia care mai întâi omoară iubirea pământească, iar apoi pe cea Divină. Pentru ca acum să vină pe lume un copil armonios, părinţii trebuie să-şi purifice sufletele, în caz contrar, după naşterea copilului, ei vor fi purificaţi prin boli şi nenorociri.

Nivelul interior al iubirii copilului este foarte ridicat, dar pe linie paternă şi maternă se constată ancorarea în relaţii, gelozia şi uciderea iubirii. Pentru ca el să vină pe lume, mor rudele pe linie paternă, iar pentru a supravieţui, bunica dinspre mamă este îndepărtată de ceea ce-i pământesc. Prin aceasta se explică divorţul şi bolile. înseamnă că în măsura în care dumneavoastră toţi vă veţi revizui viaţa, vă veţi reorienta sufletele, în acea măsură veţi fi şi sănătoşi.

Ulterior, nu o dată am întâlnit cazuri în care raporturile incorecte ale oamenilor • faţă de viitor au creat mari probleme. Mi-aduc aminte că odată am încercat să salvez un bărbat care

avea un cancer la plămâni. N-am reuşit să-i corectez de formaţiile câmpului care reveneau ori de câte ori le îndepărtam.

- Aţi ucis în dumneavoastră sentimentul iubirii. Revizuiţi-vă întreaga viaţă,
cereţi-vă iertare şi atunci vă va fi mai bine.

El însă a murit. Eu n-am putut face nimic.

Când nivelul meu a crescut şi am revenit asupra acestui caz, am înţeles despre ce a fost vorba. Omul se îndrăgostise de o femeie de la care urma să aibă un copil, voia să-şi părăsească familia, însă n-a făcut-o. Copilul nu s-a mai născut, iar el a plătit acest fapt cu propria-i viaţă pentru că a pus bunăstarea aparentă mai sus de iubire.

Şi iată că în faţa mea stă un pacient care are cancer şi eu îi explic:

- Aveţi soţie şi o amantă pe care o iubiţi şi către care vă simţiţi atras. De
la această femeie puteţi avea un copil. Să nu vă sperie acest lucru. V-aţi îmbolnăvit
pentru că aţi hotărât s-o părăsiţi. Dacă vă veţi îndepărta de ea, veţi muri. Dacă
vă mutaţi la ea, va muri soţia dumneavoastră. Toţi trei trebuie să acceptaţi situaţia
creată. Păstrând triunghiul, este mult mai indicat să nu vă traumatizaţi soţia
prezentând situaţia într-un mod diferit. Pasiunea dumneavoastră pentru amantă
este atât de mare, încât există pericolul de a vă nimici unul pe celălalt cu ajutorul
iubirii, din care cauză ar trebui să staţi la distanţă. Soţia este ancorată în familie
Şi în relaţii. Pentru ea stabilitatea familială este periculoasă. Triunghiul amoros
nu apare la întâmplare şi de aceea nu este permis să se calce iubirea în picioare.
Un asemenea gest poate să se încheie cu moartea. Cu cât omul este mai sincer în astfel de situaţii, cu atât sentimentele sale sunt mai înălţătoare, cu atât mai mic este ataşamentul său faţă de teluric, cu atât mai uşor i se rezolvă problemele.

Unul din primele cazuri când naşterea viitorului copil era legată de sănătatea mamei l-am întâlnit pe când lucram la

policlinica de pe Nevski Prospekt. A venit o femeie care acuza greţuri, dureri de cap şi ameţeli. A umblat pe la diferiţi bioenergeticieni care i-au explicat că are câmpul deplasat şi s-au căznit multă vreme să i-1 refacă, dar fără nici un rezultat. I-am explicat că are o agresivitate subconştientă ridicată, că cele pământeşti pentru ea înseamnă mult mai mult decât iubirea pentru Divinitate. Când a înţeles toate acestea, i s-a făcut mai bine. După o jumătate de an, femeia a revenit şi mi-a adus la cunoştinţă că totul s-a reluat de la capăt cu o intensitate şi mai mare. Cercetându-i câmpul bioenergetic, am văzut în el sufletul viitorului copil, dar am văzut şi un cancer incipient al uterului.

- Trebuie să naşteţi, i-am spus, fără să pomenesc ceva de cancer pentru ca să nu-i influenţez hotărârea.

- Dar am deja doi copii, iar situaţia în ţară e destul de grea.

- La precedenta noastră întâlnire v-am explicat că pentru dumneavoastră bunurile pământeşti sunt mai presus de iubirea faţă de Dumnezeu. Şi acum încă vă mai gândiţi doar la cele pământeşti, cu toate că sufletul dumneavoastră tânjeşte după al treilea copil. Sunt femei cărora nu le este îngăduit să aibă măcar un singur copil, în timp ce dumneavoastră vă sunt hărăziţi trei.

Ea a căzut pe gânduri.

- Ce să fac? Să-mi scot spirala?

- Da.

- Şi să nu mă păzesc?

- Exact.

- Bine, fie ce-o fi!

îi cercetez din nou biocâmpul şi rămân uimit de transformările care s-au produs. Biocâmpul este curat. Dacă motivul este stabilit corect, atunci onco-informaţia poate fi anihilată rapid. Ne-am mai întâlnit o dată după un an. O jumătate de an ea n-a putut rămâne însărcinată, dar apoi totul a mers pe drumul cel bun. în ziua ultimei noastre întâlniri, ea era în luna a şasea. Nu mai erau probleme cu sănătatea, iar fătul se dezvolta normal. N-am putut decât să mă bucur.

Mi-am limitat viziunea asupra viitorului numai la ceea ce pot influenţa la un moment dat. De aceea, ridicarea ştachetei

vizionarismului se realizează lent şi chinuitor. Dacă aş fi văzut dintr-o dată toate legăturile şi viitorul, n-ar fi trebuit să muncesc atât de mult, pur şi simplu aş fi uimit oamenii prin capacităţile mele. Dar numai atât. De aceea, când viziunile limitau posibilităţile intelectului, mă opream şi făceam un pas în câmpul cunoaşterii intuitive, mă opream din nou

şi căutam să fac un pas într-o altă direcţie, adică să conştientizez acele fapte cu care intram în contact. Acest lucru se întâmplă uneori cu mare dificultate, dar în decursul atâtor ani m-am obişnuit.

Când am început să văd viitorul, am putut să evaluez efectele terapiei tradiţionale şi pe cele date de acţiunea unui bioenergetician de înaltă clasă. Am constatat că ei strămută problemele în viitorul urmaşilor şi în vieţile noastre viitoare. Prin urmare, nu este vorba de o terapie, ci de o amânare. Concluzia se impunea de la sine: în primul rând, fără schimbarea caracterului, a concepţiei despre lume omul nu poate fi vindecat; în al doilea rând, toate tipurile de tratament au drept efect doar amânarea. Dacă acest lucru s-ar înţelege şi s-ar pune în practică, atunci însănătoşirea fizică nu va avea efecte negative în viitor. Eu nu ştiu ce surprize îmi va aduce viitorul, dar cred că cercetarea acestei teme începe abia acum.

- De câteva luni încercăm după metoda dumneavoastră să ne vindecăm fiica.
Efectul însă este minim şi chiar dimpotrivă, starea ei se înrăutăţeşte, a crescut
numărul crizelor epileptice. Puteţi să ne daţi o explicaţie?

- Deocamdată vă pot spune un singur lucru: sufletele viitorilor ei copii sunt
puternic întinate şi ele trebuie purificate. Mai daţi-mi nişte detalii pe care eu
să nu le fi cunoscut de mai înainte.

- Problemele ei au început imediat după naştere. încă din primele săptămâni
de viaţă ea ţipa în somn. Când a început să vorbească, ne povestea că în vis
la ea vine un urs rău şi o sperie. La trei ani şi-a pierdut graiul. Nu ştiu dacă
un asemenea amănunt v-ar putea ajuta sau nu, a continuat tatăl, dar trebuie să
ştiţi că am ayut probleme cu concepţia ei. Ne-am adresat unei cunoscute bioenerge-
ticiene şi după aceasta ni s-a născut fiica.

Analizez din nou situaţia şi puţin câte puţin se compune tabloul general.

- Dacă nu vi se va schimba caracterul, modul dumneavoastră de a privi lumea, atunci orice ameliorare a situaţiei va însemna strămutarea întinării în viitor. La început fiica dumneavoastră nu se putea naşte pentru că trufia, legarea de o situaţie de bunăstare i s-au transmis mult amplificate sufletului ei. Bioenergeticiana a început să purifice structurile biocâmpurilor dumneavoastră şi structurile fiicei, dar totul a fost aruncat asupra viitorilor nepoţi. Fata s-a născut, însă straturile karmice din viitor plutesc încoace, în prezent. Cu cât mai tare va fi aruncată murdăria în viitor, cu atât mai greu ea va apăsa după aceea, dacă nu se va profita de această amânare. în timpul somnului se intensifică mult contactul omului cu Lumea de Apoi în care se găsesc sufletele viitorilor copii. Ursul cel fioros din vis era contactul intensificat al fiicei cu sufletele viitorilor ei urmaşi.
în februarie-martie şi septembrie-octombrie contactul cu lumea de dincolo de mormânt şi cu viitorul se intensifică. Dacă acolo există murdărie, bolile se acutizează. Dumneavoastră aţi fost bolnavi, v-aţi chinuit, v-aţi rugat la Dumnezeu să vă dea un copil, dar concomitent v-aţi elaborat propria murdărie pe care aţi transmis-o urmaşilor. Printr-o intervenţie din afară aţi obţinut o amânare a problemelor. La vârsta de trei-cinci ani, are loc o integrare puternică a omului în structurile sociale, în viaţa pământească. Toate acestea au creat fetei dumneavoastră o explozie a agresiunii subconştiente faţă de oameni care în acelaşi moment s-a convertit într-un program de autodistrugere ce a fost blocat prin pierderea graiului şi prin crizele epileptice. Dacă vreţi acum să vă vindecaţi fiica, trebuie acum să vă ocupaţi cu intensitate de purificarea propriilor suflete şi a sufletelor urmaşilor. Dacă nu veţi face acest lucru, atunci în următoarea perioadă de telurizare în jurul vârstei de zece-paisprezece ani se va intensifica programul de autodistrugere

nu numai la fiica dumneavoastră, ci şi la dumneavoastră, ca surse ale problemelor.

O femeie a plâns aproape o oră întreagă spunându-mi că eu o distrug. După aceea şi-a revenit. După un timp m-a sunat şi mi-a spus că starea ei s-a normalizat. "Am crezut că problema mea a luat sfârşit. A trecut o jumătate de an şi iat-o din nou în faţa mea:

- Totul a fost minunat: capul nu mă durea, nu aveam anemie şi ameţeli, dar,
cu o lună în urmă, torul a revenit şi mi s-a făcut şi mai rău.

- Dar dumneavoastră nu v-aţi dat seama de ce? am întrebat-o eu.

în loc de răspuns, femeia a dat din umeri.

- Pur şi simplu acum o lună aţi crezut că aţi scăpat şi că nu trebuie să naşteţi
copilul.

Femeia plângea.

- Cum să trăiesc singură cu doi copii?

- Dumneavoastră lucraţi, aveţi o mamă care vă ajută şi, lucrul cel mai
important, dacă v-a fost hărăzit să naşteţi un copil, atunci cineva de Sus vă va
ajuta să-1 creşteţi.

Femeia îşi şterge lacrimile şi mă priveşte cu atenţie.

- Şi, dacă refuz să nasc, ce se va întâmpla?

- Va avea de suferit acea parte care participă la crimă. întrucât în mod
conştient nu doriţi să aveţi un copil, va avea de suferit capul. Va fi probabil o
boală cerebrală, de exemplu epilepsie sau o tumoare.

- Bine, dacă voi avea cancer la cap, mă veţi putea vindeca?

- Desigur.

- Excelent, se bucură ea.

- Dar de ce nu mă întrebaţi cum vă voi vindeca?

- Păi cum? mă priveşte ea plină de mirare.

- Vă voi spune că trebuie să naşteţi. Deci are vreun sens să vă îmbolnăviţi?

Seara mă sună o prietenă de-a ei.

- Ascultă, ea a uitat să întrebe de la cine va avea copilul.

- Transmite-i că ştie ea de la cine.

Nici în ziua de azi această poveste nu este încheiată. Ştiu numai că pacienta se simte normal, că se pregăteşte să nască şi că viaţa ei personală îşi intră în normal.

Ataşamentele

încă din tinereţe am fost atras de filosofia indiană. Citeam că ataşamentul faţă de ceea ce este pământesc, pasiunile telurice şi dorinţele îi aduc omului nefericire şi în acelaşi timp am văzut că tot ceea ce mă înconjura a apărut ca urmare a dorinţelor omeneşti. Până la urmă, neînţelegând, am încetat să mă gândesc la asta, fără să-mi închipui că, atunci când voi începe să mă ocup de practică, va trebui să rezolv această problemă.

Am văzut că deformaţiile structurilor bioenergetice spirituale duc la îmbolnăviri. A trebuit să clarific cum şi care din trăirile emoţionale deformează biocâmpul. Prima pe care am identificat-o a fost ura. Ea deformează biocâmpul în zona capului. Trebuia să găsesc în biocâmpul omului centrii emotivi. Evident că aceştia nu se puteau afla la nivel fizic, deci trebuia să iau în consideraţie ceea ce se găsea alături de corpul fizic. Acestea erau cheakrele. Am auzit de multe tipuri de diagnostic bazate pe cheakre. O dată mi-a fost prezentat un nou tip de diagnostic. „Priveşte, mi s-a explicat. Dacă mâna este îndepărtată mult de cheakră înseamnă că cheakra este în dezechilibru. Lucrează cu mâna, cu creionul şi ai să simţi energia cheakrăi".

Am început să lucrez, de zeci şi sute de ori exersând noua metodă de diagnostic. Acest lucru îmi orienta din ce în ce mai mult cercetările asupra nivelului biocâmpu-lui. încetând să mai caut boala la nivelul fizic, am încercat să substitui încordarea emoţională apărută în cheakre cu mărimea deformaţiei biocâmpurilor înconjurătoare, în regiunea capului erau ura, gelozia, invidia. în zona-pieptului ofensa, jignirea. în zona primei cheakre se găseşte suprimarea iubirii la alţii sau la sine. Când vedeam o deformaţie oarecare a -biocâmpului, imediat modelam emoţiile care ar fi putut-o determina. întregul sistem funcţiona pe principiul „da - nu".

Un om are vederea slabă. Cauza este ura împotriva unei femei. S-a întâmplat asta cu zece ani în urmă. Cercul s-a închis. El trebuie să se purifice prin spovedanie §i rugăciune.

Diagnosticând de sute şi sute de ori, am văzut că omul încearcă concomitent câteva stări emoţionale. Să zicem ofensa şi ura. Sau ofensa şi suprimarea dragostei. In cele din urmă, am abordat câmpurile emoţionale independente de cheakre. Am constatat că deformarea biocâmpului este provocată de blamare, laşitate, trădare, blasfemie, sperjur. Când omul minte faţă de alţii, joacă teatru. Când |nsă se minte pe sine, asta înseamnă boală. Dacă omul încearcă în forul său mterior să se autoconvingă că el nu iubeşte pe cineva, că cineva nu este normal, acest lucru poate duce la îmbolnăviri grave. Sinceritatea interioară este una din condiţiile sănătăţii.

O situaţie interesantă a apărut în legătură cu starea emoţională a laşităţii. Am văzut o explozie de repulsie a unui om faţă de un altul ca pe un cumul de trei programe : repudiere, ură şi distrugere. Laşitatea însă presupune cinci programe: gânduri urâte în legătură cu cineva, blamare, repudiere, ură şi program distructiv. Programul unei astfel de agresiuni decurge indiferent dacă mă tem de omul respectiv sau dacă mă tem pentru el. Primul program pare a fi o agresiune în raport cu omul, iar al doilea grija faţă de el. însă în realitate, şi într-un caz şi într-altul, este vorba de distrugere.

Desenam figura omului şi îi figuram emoţiile. Explozia deasupra capului era repudierea. Agresiunea constructivă era în faţă, iar cea din constrângere era în spate. în dreptul feţei era localizată ura. în vecinătatea cefei se găseau gândurile urâte. în dreptul pieptului se afla ofensa adusă cuiva, iar în dreptul spinării ofensa adusă de cineva. în faţa primei cheakre se găsea indiciul că omul a distrus iubirea în cineva, iar în partea opusă indiciul distrugerii iubirii în sine însuşi. Totul semăna cu ţesătura unui covor. Muncind peste zece ore pe zi, ţeseam o nouă imagine a lumii la nivelul biocâmpurilor. Uneori, în situaţii dificile, vedeam cum figura omului explodează în toate emoţiile sale agresive. Era ceva ce semăna cu un păianjen cu picioarele răsfirate în lături. Studiind astfel de răbufniri, am fost martorul unui fapt care m-a uimit.

Când am înţeles că agresivitatea orientată nu numai asupra omului, dar şi asupra animalelor şi plantelor poate produce boli, am inclus toate aceste fapte în sistemul meu pentru a determina împotriva cui este îndreptată agresivitatea. Apoi în această schemă au început să intre şi alte entităţi: timpul,

spaţiul, alte civilizaţii, Lumea de Apoi, soarta, Divinitatea. în subconştientul omului se păstrează informaţia referitoare la toate entităţile. Din acest mozaic se compun caracterul său, sănătatea, soarta. Explicând pacienţilor că dispun de un program distructiv orientat asupra unui obiectiv, aceştia de multe ori mi-au răspuns că ei, dimpotrivă, iubesc foarte mult acea fiinţă sau acel obiect, fapt care m-a determinat să admit că ataşamentul foarte puternic faţă de cineva sau ceva distruge nu mai puţin decât ura. Un ataşament exagerat este generator de ură. Când am început să lucrez pornind de la această ipoteză, rezultatele s-au îmbunătăţit.

în faţa mea stătea un pacient pe care nu l-am putut ajuta cu câteva luni în; urmă. Tânărul îmi povestea mai ales despre problemele de familie:

- Acum câteva luni soacra mea şi-a fracturat ambele mâini. Când a ieşit din
spital, şi-a fracturat un picior. E clar că se întâmplă ceva necurat. Se simte
acţiunea cuiva.

- Da, îi răspund, există o acţiune, iar autorul sunteţi dumneavoastră.

- Ce tot vorbiţi! s-a burzuluit tânărul. Eu ţin foarte mult la ea.

- Tocmai aici e toată nenorocirea. Aveţi tendinţa de a vă ataşa de oameni
şi prin aceasta le faceţi rău. Priviţi: aici este un corp uman, iar acesta este biocâmpul acestuia, structurile sale spirituale. Anume aici, în biocâmp, se găsesc sistemele de apărare ale omului împotriva nenorocirilor. Iar când dumneavoastră vă ataşaţi de cineva îi anulaţi din structurile biocâmpului sistemele de apărare şi-i influenţaţi soarta.

- Bun, şi ce-i de făcut? a întrebat pacientul.

Să fiu cinstit, atunci n-am ştiut ce să-i răspund, însă am încercat să-1 ajut.

- Din moment ce vă ataşaţi atât de puternic de alte- persoane şi de tot ce
vă înconjoară, trebuie să vă impuneţi un alt mod de a fi. Nu vă gândiţi exagerat
de mult la oamenii apropiaţi şi, periodic, izolaţi-vă. Prima mişcare n-o faceţi
către sine, ci dinspre sine. Şi, ceea ce-i mai important, trebuie

să înţelegeţi că
nu e permis să te lipeşti de sufletul altor oameni.

A fost un moment de cotitură în concepţia mea. Ataşamentul de cele pământeşti îi producea un uriaş rău lucrului de care mă ataşam, dar în acelaşi timp exista riscul să sufăr şi eu. După cum s-a văzut mai târziu, te poţi ataşa de un anumit animal, de casa în care locuieşti, de munca pe care o faci, dar nu de un om.

Am încercat să-i explic unuia din pacienţi că, din cauza ataşamentului său faţă de fiică, aceasta s-a îmbolnăvit.

- Şi ce să fac acum? S-o urăsc? m-a întrebat el iritat.

- Nu, aici se pune problema proporţiei. Nu este permis să te ataşezi prea
mult de ceea ce este pământesc.

Omului îi venea foarte greu sa mă înţeleagă. Când oboseam, mă lăsau puterile, dar soarta îmi aducea pe tavă succesele şi astfel, puţin câte puţin, puteam înainta.

Odată am plecat la ţară, cu un prieten. Unul din ochi i s-a umflat şi a fost inundat de sânge. în ajun el a lovit cu ciocanul o tablă emailată şi aşchii fine i-au sărit în ochi.

- Toată seara de ieri soţia a încercat să-mi oblojească ochiul. Am făcut tot
felul de spălaturi fără nici un fel de rezultat.

- Problema e că te-ai ataşat prea tare de vila ta şi de tot ce-i legat de ea,
i-am spus eu. Şi cineva parcă ţi-ar stinge ochii să nu te mai uiţi şi să nu te mai
gândeşti atâta la ea.

- Corect! a exclamat el plin de uimire. în ultimele zile numai la vilă m-am
§i gândit.

Peste câteva ore ochiul s-a curăţat total. înţelegerea faptului că cineva s-a ataşat mult de ceva are un efect mai mare decât orice complot sau pact.

Următoarea descoperire pe care am făcut-o în acest domeniu era că ataşamentul faţă de ceea ce-i pământesc dăunează într-un anume fel şi altor lumi. în sistemul meu, pe lângă oameni, animale, natura vie şi cea nevie, erau şi alte lumi pentru C5 ele au o mare importanţă în existenţa noastră.

O mare parte din timpul meu mi-o petreceam cu cercetările. Odată am decis S5 elucidez ce rău poate produce cupiditatea.

Omul cupid care se gândeşte doar la avantajul său produce rău sau nu ? Am găsit ceva cu totul neaşteptat. S-a dovedit că, nici mai mult nici mai puţin, cupiditatea reprezintă un program de distrugere a altor lumi. Dar care este raportul dintre acest viciu omenesc şi agresiunea împotriva altor lumi? Acest lucru nu l-am putut înţelege. Dacă ceva nu-mi este pe înţeles nu înseamnă că renunţ la tema respectivă, ci o las deoparte. Mai devreme sau mai târziu o voi relua, căci memoria mea înmagazinează totul.
O tânără a venit la mine cu o rudă de a ei.

- Are un cancer gastric inoperabil, ajutaţi-1 măcar să nu-1 mai doară.

Mă uit să văd despre ce e vorba şi observ o uriaşă agresiune împotriva naturii
nevii. Ea se blochează prin intermediul oncomaladiilor. Cancerul gastric înseamnă ofense. Descopăr că este legat de muncă.

- Dacă nu vă veţi mai simţi ofensat de către oameni şi de tot ceea ce-i legat
de serviciu, nu o să mai fiţi bolnav.

- Cum să nu mă supăr? încearcă să se scuze pacientul. Trag înjug ca boul,
bani primesc foarte puţini, iar şefii nu sunt corecţi faţă de mine.

- Dacă ceea ce se întâmplă o veţi considera drept cauză, nu veţi putea scăpa
de ofense. Orice neplăcere care vi se întâmplă nu este cauză, ci efect. Cauza
se află în imperfecţiunea sufletului dumneavoastră pe care neplăcerile îl purifică.
Iar dumneavoastră, drept răspuns, vă ofensaţi. înseamnă că nu vreţi să vă purificaţi
şi de aceea sunteţi supus la încercări şi mai puternice. Trebuie să repetaţi în continuu,
cât e ziua de mare: „Iubesc_p_e__ţoată lumea, nu simt ură faţă de nimeni".

Peste câteva zile î^m sunat pe pacient acaslTşTel mi-a spus că se simte normal şi că durerile i-au dispărut. I-am propus să vină peste o săptămână la consultaţie, însă el n-a venit. Cercetându-i biocâmpul, am văzut că totul se normalizase.

Exact atunci mi s-a adresat o cunoştinţă care a început să se trateze după sistemul meu.

- Am obosit să mă mai rog pentru toate păcatele mele. Dă-mi o rugăciune
cu care să-mi purific totul dintr-o dată.

Dacă boala este produsă de agresiune şi se vindecă prin purificarea sufletului, prin spovedanie, atunci omul care simte iubirea în interiorul său va avea trupul sănătos şi va fi fericit. Iubirea faţă de oameni trebuie educată în permanenţă.

- Te scoli dimineaţa şi urezi binele întregii lumi înconjurătoare: oamenilor,
animalelor, ierburilor şi florilor. Şi spui: „Mă iubesc pe mine, îi iubesc pe ceilalţi
oameni, iubesc Pământul, iubesc Cosmosul, pe Dumnezeu, Universul". Atunci
sufletul tău se va purifica de agresivitate. Şi tu ai să fii sănătoasă. Femeia era
în extaz.

înainte mă feream să dau recomandări. Dacă îi dai omului descrierea tabloului! lumii, el singur îşi va căuta calea, iar dacă îl conduci fără a-i explica nimic, el ar putea pieri.

- Dumneavoastră la ce mă îndemnaţi? mă întrebau adesea pacienţii. Toate
astea sunt de mult cunoscute. Eu nu îndemn la nimic, nu dau sfaturi, ci redau descrierea tabloului lumii, cel care mi se deschide. Fiecare hotărăşte ce are de făcut. Şi iată că prima recomandare i-am făcut-o cunoştinţei mele. Aveam sentimentul că sunt pregătit pentru acţiuni practice. Era interesant de ştiut cât de repede va începe să se purifice sufletul ei. Peste două zile am început să orbesc. Ochiul drept mi s-a înroşit şi s-a tumefiat. Era atacul cuiva şi eu am început să caut sursa. Dacă era un om, trebuia să-i anihilez programul analog din sufletul lui pentru a anula atacul. Dacă este vorba de natura nevie, atunci trebuie anulată irascibilitatea, ura faţă de obiectele nevii. Am început să examinez situaţia şi deodată am văzut cu mirare că am fost atacat de alte lumi. Judecând după forţa cu care se acţiona asupra mea, eu reprezentam pentru ei un mare pericol pentru că am făptuit o puternică încălcare. Ce era, nu puteam înţelege. Vederea mi se înrăutăţea cu fiecare oră care trecea. încercările mele febrile de a înţelege situaţia creată nu dădeau nici un rezultat. Mi-am amintit că urmărirea avantajului, cupiditatea, este un program de distrugere a altor lumi. La mine însă nu s-a

manifestat în ultimul timp b asemenea trăire. Trăind în sărăcie toată viaţa, n-am fost cupid niciodată. Dimpotrivă, simţeam că mă pot dedica în întregime muncii asupra mea însumi, să mă detaşez de multe din problemele care asigură bunăstarea. Se părea că nu e vorba de cupiditate, că funcţionează un mecanism analog comportamentului cupid.

Ce este cupiditatea? Este un ataşament prea puternic faţă de avantajele pământeşti şi oportunitatea renegării Sfântului Spirit, cu alte cuvinte a seriozităţii, nobleţei, iubirii. Cupiditatea aduce vătămări altor structuri, iar structurile mele spirituale se dispersează la nivel fin în tot Universul. Mi-am adus aminte de cercetările mele referitoare la alte lumi.

Structura Universului este celulară. Celulele sunt alte lumi. Cel mai important este faptul că structura mea informaţională se dublează în fiecare dintre aceste lumi. Cu alte cuvinte, în fiecare lume există câte o sosie a mea. informaţională. Asta înseamnă că, dacă eu mă voi ataşa prea puternic de fericirea pământească, „voi trage spuza pe turta mea", voi trage totul din alte lumi către învelişul meu din această lume, voi nimici sosiile mele din alte lumi. întrucât fiecare din sosii are legătură cu lumea în care trăieşte, înseamnă că este vorba de un program de deformare a altor lumi. înseamnă că în fiecare din acţiunile mele există un prag dincolo de care începe demolarea. Analizând pas cu pas situaţia din ultimele zile, am încercat să înţeleg ce m-a putut lipi atât de strâns de Pământ. Spre ciuda mea, nu îmi aminteam nici un eveniment cu o relevanţă cât de mică. Singurul lucru de care m-am putut agăţa era sfatul pe care l-am dat cunoştinţei mele în legătură cu rugăciunea. Pentru orice eventualitate, m-am decis să analizez varianta aceasta. Am sunat-o: ■

- Bună! Ce faci?
- Se întâmplă ceva cu ochii mei. Am început să văd prost.
- Te rogi aşa cum te>am învăţat?
- Bineînţeles. Dimineaţă, la prânz şi seara. Şi pe copii i-am învăţat. Şi mama
se roagă la fel.
- Spune-le să înceteze imediat să se măi roage în felul acesta. în asta este
ceva periculos.

Am pus receptorul în furcă şi am început să analizez cele întâmplate. Dacă o situaţie critică, periculoasă, va fi receptată ca o nefericire, atunci e rău. Dar, dacă ea va fi luată ca o posibilitate pentru autoperfecţionare, atunci în locul ameliorării survine zidirea. îmi amintesc o frază rostită de cineva: „Dumnezeu nu-i dă omului cât nu poate duce". Şi de aceea în ultimii douăzeci şi cinci de ani orice situaţie am privit-o ca pe o nouă treaptă în cunoaşterea lumii. Iarăşi şi iarăşi am recitit textul pe care i l-am dat cunoştinţei mele şi în cele din urmă totul mi s-a clarificat.

La mine, noţiunea de „Dumnezeu" era pusă după cea de oameni, animale, plante, Pământ. Iar primul sentiment de dragoste trebuie dat, judecând după toate, anume lui Dumnezeu. Când am înţeles acest lucru, vederea mi s-a ameliorat. O sun din nou pe cunoştinţa mea. îi explic situaţia şi, peste câteva ore, vederea ne revine la normal. Numai atunci mi-a devenit clar sensul poruncii principale a lui Cristos: „Iubeşte-1 pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta şi de fiul tău". După aceea am văzut pe sute de exemple că dragostea adresată mai întâi Pământului, iar apoi lui Dumnezeu, ucide şi, dimpotrivă, iubirea care trece prin Dumnezeu purifică. Trebuie revizuite nu numai faptele, ci şi caracterul şi concepţia despre lume. Omenirea trebuie să tindă în mod conştient şi ştiinţific către Dumnezeu. Credinţa în Dumnezeu nu trebuie să se transforme în fanatism şi dogmă. Curentul raţional şi conştient nu trebuie să se dezică de contactul cu Preaînaltul. Această înţelegere a şi devenit filonul central şi raţiunea de a fi a celei de a doua cărţi.

După tot ce s-a întâmplat cu mine, mi-am schimbat calitativ sistemul de diagnosticare, înţelegând că agresiunea este un fapt secundar şi că la baza ei stă iubirea orientată către Pământ, cea care ne lipeşte sufletele de fericirea pământească. Am început să caut punctele de contact cu Pământul şi prin schimbarea concepţiei mele, a caracterului, prin rugăciune şi spovedanie să redau sufletului armonia.

Am venit acasă şi am adus dulciuri. Prima s-a repezit fiica:

- Tată, dă-mi din ce-ai adus. Vreau ceva dulce.

- Nu te grăbi. întâi stăm la masă şi după aceea mănânci dulciuri.

- Tată, dă-mi acum, altfel mor. Dă-mi măcar o bucăţică.

- Bine, îţi dau cât vrei, numai îndeplineşte-mi o dorinţă.
- Te rog, te rog. Fac orice.
- Aşază-te pe canapea şi pune-ţi mâinile pe genunchi. Mulţumeşte-i în gând lui Dumnezeu că îţi dă aceste lucruri. Ea a făcut ce i-am spus, după care se uită la mine cu dezamăgire:
- Mi-a trecut pofta.
- Nu te nelinişti. Pofta îţi va veni, numai că una normală. Primul sentiment de bucurie şi mulţumire trebuie trimis acolo. Şi îi arăt cu degetul în sus. Iar cel de al doilea, spre tot ceea ce îţi place.

Ea a plecat la bucătărie, iar eu am văzut cum totul s-a schimbat în ea, chiar şi mişcările i-au devenit moi şi line.

Idolatria teluricului

Am avut la viaţa mea multe pasiuni. Una dintre ele a fost filosofia şi dorinţa de a înţelege lumea. La 20 de ani am încercat să devin scriitor şi am avut anumite succese în acest domeniu. Am vrut să fiu student la teatru, am fost invitat să devin cântăreţ profesionist, am studiat la Academia de Medicină Militară şi la Institutul de Arhitectură. Cinci ani am lucrat în construcţii. Toate acestea îmi sunt de folos acum. în activitatea mea trebuie să fiu în acelaşi timp filosof, medic, psiholog, sociolog, pedagog, poet, scriitor şi artist.

Pentru mine e uşor să obţin o informaţie nouă. Mult mai greu este însă de inclus această informaţie într-un sistem unitar. Fără o abordare filosofică pe care am elaborat-o toată viaţa nu m-aş fi putut descurca. Dar cum să le explic toate acestea pacienţilor? Eu nu le pot da decât unu la sută din acea informaţie pe care o primesc.

Omul este o entitate dialectică formată din două jumătăţi. Prima reprezintă materia, cea de-a doua biocâmpul. Materia este reprezentată de corp, fiind orientată către pământ şi tot ceea ce e pământesc. Biocâmpul este gândul, spiritul şi sufletul omului. El se revarsă în tot Universul şi la nivelul fin reprezintă o parte a cauzei iniţiale. Contrariile, pentru a trece unul în celălalt, au nevoie de intermediar care să reunească în sine calităţile lor. Acest intermediar este sufletul omului. La nivelul spiritual fin nu există nici o diferenţă între noi. Noi suntem un tot unitar. învelişurile fizice însă ne sunt diferite. La nivelul sufletului

suntem şi asemănători şi diferiţi. Conştiinţa, intelectul omului, este o structură a biocâmpu-lui orientat către Pământ şi legată de trup. Spiritul omului tinde către Dumnezeu, iar sufletul, adică emoţiile omului, reuneşte începuturile antagonice, tinzând şi către Dumnezeu, şi către Pământ. De aceea pentru suflet principala regulă este corelarea tendinţelor către teluric şi către divin. înainte, acesta era un proces instabil. într-una din vieţi omul este mai aproape de Pământ, se agaţă de el, iar emoţiile lui devin din ce în ce mai rudimentare. în următoarea reîncarnare el nu mai poate supravieţui în acest regim, sufletul său tinde către spiritualitate, către Dumnezeu, el se înnobilează. De aceea oamenii respectabili şi buni se îmbolnăvesc des şi sunt nefericiţi pentru că bolile şi nenorocirile blochează acea tină care se găseşte în interiorul lor sau care le-a venit din existenţele anterioare. Ticăloşii şi nemernicii trăiesc minunat pentru că poartă tina existenţei lor anterioare.
Acum procesul de dezvoltare s-a accelerat şi dezvoltarea merge nu în spirală, ci în spirală dublă. Ca şi cum ar fi două pendule care se mişcă în contrafază. Dacă înainte sufletul pendula între teluric şi divin, iar conştiinţa omului se orienta fie către Pământ, fie către Dumnezeu, acum conştiinţa trebuie să fie orientată concomitent către Dumnezeu şi către Pământ. Principiile unei astfel de conştiinţe s_au cristalizat în Biblie, însă nu la nivelul concepţiei, ci în totalitatea pildelor, poruncilor şi faptelor descrise în ea. Dacă înainte pendula sufletului se mişca spre dreapta şi spre stânga, când spre Dumnezeu, când spre Pământ şi omul era fie sfânt, fie afacerist, acum omul trebuie să fie sfânt şi întreprinzător concomitent. Acest lucru este posibil prin crearea unei noi concepţii despre lume în care sunt reunite materialismul ;i idealismul, spiritualul şi materialul. în conştiinţa omenirii are loc acum acest p. oces care va duce la omenirea viitorului.

La nivelul fin sunt iîunit cu toată omenirea şi cu tot Universul. La un anumit nivel spiritual, masa mea spirituală reprezintă masa întregii omeniri. învelişul meu fizic este doar o părticică infimă din masa omenirii. De aici rezultă că interesele spiritului meu sunt cu mult mai importante decât interesele învelişului fizic. De aceea şi grija pentru structurile spirituale trebuie să fie cu mult mai mare decât grija pentru cele pământeşti. Nu mi se va permite să mă ocup de învelişul meu fizic dacă nu voi lucra

pentru toată lumea. în istoria omenirii acest lucru s-a desfăşurat în felul următor: a apărut religia care orienta toate interesele omului către spirit, iar prin intermediul acestuia către contactul cu Dumnezeu. Religia îl obliga pe om să trăiască în regimul spiritului şi nu al corpului. Religia a dat naştere filosofiei, artei, iar mai apoi ştiinţei. Filosofia este un intermediar între religie şi ştiinţă. De aceea Hipocrat spunea: „Un medic filosof este asemănător zeilor". Ştiinţa a fost legată de corpul omului şi de realizarea necesităţilor acestuia, dezvoltând activ conştiinţa şi intelectul. Tendinţele mistice, oculte au constituit veriga de legătură dintre ştiinţă şi religie. Noile ştiinţe au apărut din tendinţe mistice, ca, de exemplu, alchimia, devenită mai târziu chimie.

Religia şi ştiinţa au trebuit să se lupte una cu alta pentru că într-un pendul reuniunea punctelor opuse înseamnă oprirea acestuia. în două penduluri însă orientate în direcţii diferite putem observa cu totul altceva. Prin urmare, în ce direcţie ni s-ar mişca sufletul, trebuie acordată prioritate principiilor spirituale. De aceea toate şcolile religioase afirmau că sensul vieţii este orientarea către cel care ne-a creat. Asta înseamnă prioritatea spiritualului asupra pământescului. Conştiinţa mea poate fi legată de teluric. Nu-i nici o problemă. însă cea mai mare parte a sufletului meu şi întregul spirit trebuie să aspire către Dumnezeu.

La începutul anilor '60, savanţii au efectuat cercetări oceanice care au demonstrat că în coloniile de organisme subacvatice fiecare individ ia pentru sine doar 20% din substanţele indispensabile vieţii. 80% le elimină în apă. Mult timp oamenii de ştiinţă n-au putut descifra această enigmă. S-a dovedit că substanţele chimice eliminate fără rost, la prima vedere, creează legăturile între organisme graţie cărora poate supravieţui întreaga colonie. Aceste reguli funcţionează la toate nivelele de organizare a ceea ce e viu. Nici omul nu e o excepţie. Numai 20% din energia sa sufletească el trebuie s-o utilizeze pentru sine şi pentru Problemele sale pământeşti, iar restul de 80% s-o dedice lui Dumnezeu. Cu sufletul omului este mai legat de cele pământeşti, cu atât mai mult acesta trebuie să tindă către Dumnezeu şi, dimpotrivă, un om spiritual poate acorda atenţie teluricului. O celulă sănătoasă lucrează la început pentru organism, iar apoi pentru sine. Dacă celula uită de

organism şi începe să lucreze doar pentru sine, ea este supusă distrugerii. Tentaţia de a uita de supremaţia organismului este extrem de mare pentru că celula nu-1 vede şi tot ceea ce are nevoie pentru viaţă primeşte de la celule înconjurătoare. De aceea interacţiunea cu aceste celule trebuie să fie întreruptă periodic pentru ca celula să-şi trimită impulsul principal întregului şi nu părţii. Există şi un alt mijloc eficace: moartea celulei. în acel I moment contactul ei cu alte celule se întrerupe brusc şi structura informaţională principală a acesteia îşi schimbă orientarea de pe învelişul fizic, unde totul este separat, pe structura biocâmpului, unde totul este unit. Simţind gradul cel mai înalt de unitate cu organismul, celula se reîntoarce la nivelul fizic şi uită de acest contact. în ciuda faptului că are orientată conştiinţa doar către propriile interese, subconştientul, depozitarul memoriei privind trecutul, îi ordonă să lucreze în primul rând pentru organism. Iată de ce în organismul sănătos celulele mor periodic, în timp ce celulele cancerigene sunt practic nemuritoare.

înseamnă că moartea, adică demolarea învelişului fizic şi activarea celui al biocâmpului, este în natură cel mai puternic factor represiv al dezvoltării. Aceste legi sunt echitabile pentru orice organism, indiferent dacă este vorba de un grup de câteva molecule vii, de o colonie de bacterii, de omenire sau de tot ceea ce-i viu în Univers.

Omul este şi el o celulă a Universului. Şi ca orice celulă vie el trebuie mai întâi să lucreze pentru Univers şi după aceea pentru sine, iar pe Dumnezeu trebuie să-1 iubească mai mult decât orice îl poate lega de Pământ. Fericirea supremă pe Pământ trebuie să fie iubirea pentru Dumnezeu, iar punctul său de sprijin nu trebuie să se afle printre valorile pământeşti, ci în iubirea pentru Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai important. în subconştientul nostru, adică în sufletul nostru, pătrunde tot ceea ce se fixează permanent în conştiinţă. Dacă omul se gândeşte numai la cele pământeşti şi se ţine numai de ceea ce este pământesc, uitând de Dumnezeu, atunci se ancorează în teluric nu doar o mică parte a sufletului său, ci sufletul în întregime. El se aseamănă celulei canceroase care, uitând de organism, lucrează doar pentru sine. Acest proces trebuie stopat pentru că degradarea structurilor spirituale este periculoasă pentru întreg Universul. De aceea omul trebuie

periodic să fie rupt de teluric prin intermediul bolilor, traumatismelor, nenorocirilor şi al morţii, în funcţie de gradul de ancorare în teluric al sufletului său. Ştiinţa de a primi toate acestea ca pe ceva trimis dt Dumnezeu este ştiinţa de purificare a sufletului. Refuzul salvării în forma distrugerii telurucului are ca rezultat o mai mare ancorare în cele pământeşti, cât şi agresivitatea.

Cum se poate stabili dacă sufletul este ancorat sau nu în teluric? Foartt simplu: în funcţie de agresivitate. Ea reprezintă semnalul faptului că sufletul

este atras de cele pământeşti. Să presupunem că sufletul meu s-a ancorat în teluric. Deci, în mod automat, fie că o doresc sau nu, vor pune stăpânire pe mine unele stări emoţionale legate de aceasta: dispreţ faţă de cei care nu au bani, invidie faţă de cei care au bani mai mulţi ca mine, ură faţă de cei care mă fură, blamarea celui care a împrumutat şi nu a restituit la timp, regretul că n-am putut câştiga mai mult, lipsa de dorinţă de a mai trăi dacă pierd o sumă importantă. Toate acestea mă vor atrage mai puternic spre cele pământeşti şi sufletul meu va deveni din ce în ce mai agresiv. Cât timp acest proces se desfăşoară la nivelul conştiinţei, nu-i nici un pericol pentru Univers, pentru că intelectul conştient este o fărâmă a ceea ce numim spirit, deoarece el este legat de trup şi de nevoile acestuia. E ca o otravă care se adună până toamna în frunzele copacilor: pentru copaci ea nu este periculoasă, dar frunzele mor. Dar, dacă otrava pătrunde în rădăcinile care hrănesc întregul arbore, ea devine deja periculoasă. Agresivitatea care se adună în suflet devine o otravă periculoasă pentru Univers.

Cu cât urăsc mai mult, blamez şi dispreţuiesc, cu atât mai tare se lipeşte sufletul meu de Pământ şi cu atât mai repede această agresivitate trece în subconştientul meu, adică în suflet. Cu cât ea trece spre niveluri mai fine, cu atât mai repede trebuie oprită. Aici există patru variante. Prima este bunăvoinţa. Simt că ceva nu-i în regulă, încep să-i ajut pe alţii, dau bani pentru acţiuni de caritate sau refuz, în general, să primesc bani. Dacă nu procedez astfel sau dacă în acest mod nu reuşesc să mă purific, intră în acţiune mecanismele represive. Varianta a doua: trebuie fie să pierd bani, fie să fiu prădat. Dacă nu simt ură faţă de hoţ, nu-1 blamez, înseamnă că mă purific. Dacă însă mă simt frustrat, dacă îl blamez pe cel care a furat sau îl dispreţuiesc, înseamnă că am respins modalitatea cea mai uşoară de purificare. în cazul acesta acţionează cea de-a treia variantă, mult mai crudă: bolile, traumatismele, nenorocirile. Dacă nici aşa nu am ajuns la purificarea interioară, intră în acţiune ultima variantă: moartea. Este aici un paradox: prin omul care mă pradă mi se salvează viaţa. Ştiinţa de a contracara acest lucru din exterior şi de a-1 accepta total în interior este ştiinţa însănătoşirii sufletului şi în ultimă instanţă a trupului.

Mecanismul aderării sufletului la Pământ era cunoscut încă din vechime şi era blocat prin diverse tehnici. Una dintre ele era sacrificarea. Vânătorii primitivi aduceau drept ofrandă duhurilor cea mai bună parte din captura lor. Ei ştiu că, dacă nu vor proceda aşa, viitoarea vânătoare nu va mai fi norocoasă. Era absolut corect. Trebuie să pierdem lucrul de care ne-am legat cel mai mult. Acest Mecanism se reflectă în poruncile lui Moise. Prima dintre ele : „Eu sunt singurul tău Dumnezeu". Primul gând trebuie să fie pentru Dumnezeu. A doua poruncă: „Să nu-ţi faci chip cioplit", adică nu te închina la nimic de pe Pământ. închinăciunea reprezintă scopul. Nimic din ceea ce este pământesc nu poate fi ţel, ci numai mijloc. De aceea Moise intra în mulţimea celor care se închinau viţelului "e aur şi-i ucidea. El înţelegea bine că, dacă nu va opri acum o parte din oameni, Poate degenera întreg poporul.

Cu câteva mii de ani în urmă, sufletul omului putea să se lipească de avantaje materiale vizibile. Era primul nivel al fericirii pământene: hrana, plăcerile sexuale, casa, averea, banii. Dacă omul se lega sufleteşte de acestea, sufletul îi era cuprins de lăcomie, de ură şi frustrare. Toate bunurile el trebuia să le piardă pentru a-şi purifica sufletul. Pentru a nu se întina de cele pământeşti, periodic erau introduse restricţii alimentare şi restricţii privind plăcerile sexuale. Au apărut riturile şi obiceiurile care nu-i permiteau omului să uite de Dumnezeu şi să-şi ancoreze sufletul de Pământ.

Au trecut milenii, omenirea şi-a ridicat nivelul spiritual şi capacitatea de j abstractizare. Omul a început să vadă nu numai obiectul, ci şi ceea ce-1 lega de acesta. A apărut pământescul acela nevăzut de care de asemenea te puteai ataşa. Acesta reprezintă al doilea nivel al pământescului: relaţiile cu omul din apropiere, dragostea faţă de el, simţul datoriei, tot ceea ce era legat de lucru, de situaţia din societate şi aşa mai departe. De toate acestea se legau oamenii mult mai spiritualizaţi. Dacă omul îşi iubea părinţii mai mult ca pe Dumnezeu, în viaţa următoare părinţii îl nedreptăţeau, se purtau urât cu el pentru ca sufletul său să nu se lege de ei, pentru ca el să-şi orienteze întreaga iubire către Dumnezeu. Periodic relaţiile dintre oameni trebuiau rupte pentru ca ei să se orienteze spre ceea ce era cel mai important - legătura cu Dumnezeu. înţelegerea acestui lucru la nivel de concepţie a dat-o lisus Cristos. Iată de ce

porunca sa cea mai importantă este: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de mama ta şi tatăl tău". Iată de ce el spunea: „Am venit să-1 despart pe frate de soră, pe soţ de soţie". Prin porunci, parabole şi prin comportamentul său, Cristos a dat de înţeles că sufletul nu trebuie să se lipsească de nimic pământesc, chiar dacă e ceva ce nu se vede.

A trecut timp şi omenirea s-a ridicat la un nivel şi mai înalt şi s-a dovedit că există un al treilea nivel al fericirii pământeşti. Din punctul de vedere al Divinităţii, un capital la fel cu banii, maşina sau vila îl constituie calităţile sufleteşti, înţelepciunea şi soarta. Acest nivel de aderare dă cea mai mare trufie, cea mai mare agresivitate şi cele mai grele îmbolnăviri. Care este cauza?

Problema e că fiecare om ştie : dacă are bani, mâine îi poate pierde. Tentaţia de a-i considera un punct de sprijin nu este foarte mare. Acelaşi lucru se poate spune şi despre toate celelalte bunuri materiale. Oamenii spirituali trec destul de uşor peste acest nivel. însă tentaţia de a te lipi de familie, de poziţia în societate,! de locul de muncă şi dorinţa de a reacţiona în mod agresiv când totul se năruie este cu mult mai mult şi se blochează prin boli grave, traumatisme şi nefericire.

Nivelul al treilea se deosebeşte în mod substanţial de primele două. El nuj poate fi atins fără sintetizarea modurilor de gândire oriental şi occidental. Gândirea] occidentală pleacă de la accepţia de viaţă unică, iar gândirea orientală de accepţia unei multitudini de reîncarnări. Reunirea gândirii occidentale cu ceî orientală înseamnă contopirea teluricului cu interesele Divinităţii, înseamnă ştiinţ de a fi tactician şi strateg, sfânt şi întreprinzător în acelaşi- timp.

Prin ce se remarcă cel de al treilea nivel? Problema e că şi banii şi locul de muncă şi avantajele materiale le voi pierde o dată cu viaţa. Calităţile nu le poţi lua în mormânt, însă memoria şi experienţa mea care concură la dezvoltarea abilităţilor se păstrează vreo cinci vieţi în sosie. De aceea şi aptitudinile şi calităţile spirituale, care stau la baza celor dintâi, pot dăinui până la cinci vieţi. Cum moare trupul, aşa mor şi aptitudinile şi calităţile spirituale. Cel mai trainic capital este înţelepciunea, deoarece informaţia privitoare la aceasta se păstrează în structura numită „soartă". Tentaţia de a te agăţa de înţelepciune este maximă. Când acest lucru se întâmplă, apare cea mai mare trufie. Preamărirea şi ataşamentul faţă de înţelepciunea proprie sau a altui om este cea mai mare ispită. Agăţarea de înţelepciune generează cea mai înaltă agresivitate. Iată de unde a pornit parabola despre îngerul căzut care şi-a pus propria înţelepciune mai presus de Dumnezeu, şi s-a dezis de Dumnezeu devenind diavol. După patruzeci şi nouă de vieţi se destramă soarta omului şi o dată cu ea se destramă şi ataşamentul faţă de înţelepciune. Cu adevărat înţelepţi devin oamenii cu soarta deformată care au suferit multe nenorociri şi privaţiuni pe care le-au luat drept epurare, înţelegând că nu-ţi poţi găsi punctul de sprijin în înţelepciune şi soartă, ci în dragostea faţă de Dumnezeu.

Omenirea a înregistrat un salt uriaş în dezvoltarea conştiinţei în ultimele trei secole. Toate acestea ţin de valorile pământeşti. Absolutizarea succeselor ştiinţei, presupusa victorie a raţiunii şi umanismul din ce în ce mai diminuat în educarea copiilor au dus la ancorarea omenirii în înţelepciune. Din această cauză s-au intensificat atât de mult elementele de cruzime şi diavolism şi din această cauză omenirea este în pericolul de a se destrăma în ceea ce priveşte soarta; adică Pământul va fi bântuit de numeroase boli, nenorociri, cataclisme. în măsura în care omenirea va şti să se înalţe deasupra tuturor acestora, nu vor mai fi necesare aceste lovituri.

Fiecare dintre noi este coordonat de Univers precum celula de organism. Cu cât omul este mai ancorat în cele pământeşti, cu atât el simte mai puţin acest lucru şi cu atât mâi multe forţe investeşte în tactică, uitând de strategie şi, dimpotrivă, cu cât mai clar vede dependenţa sa de Dumnezeu, cu atât i se oferă mai multe posibilităţi. Dacă eu percep incorect lumea, nu

reuşesc să-mi adaptez structurile spirituale pentru receptarea informaţiei, încep să mi se deterioreze parametrii fizici şi bioenergetici. Dar întrucât omul are o limită a rezistenţei, mtră în acţiune varianta de cruţare. în jurul meu s-a format un grup de oameni prin intermediul cărora eu obţin informaţii.

Şi iată că o am în faţă pe o fostă pacientă de-a mea de care mă ocup în ultimul an> controlând situaţia.

- Nu demult am fost copleşită de neplăceri. Totul îmi merge de-a-ndoaselea.

îi cercetez biocâmpul şi văd soarta care, ca o pasăre, o cuprinde strâns cu aripile sale, iar alături soarta altcuiva. E vorba de soarta mea. Informaţia vine sub formă de text. Văd ce-i transmite soarta ei sorţii mele. Textul arată aşa: „Spune-i că e periculos acum să se gândească la bunăstarea materială. Aceasta înseamnă moarte pentru oameni". Informaţia dispare.

înţeleg că, dacă acum mă voi gândi la avantaje materiale, acest lucru poate mutila cea de-a doua carte. Acum nu locuiesc în camera mea cu două ferestre pe un perete, ci stau cu chirie. Dacă dorinţa de a avea un apartament propriu îmi va pătrunde mai adânc în suflet, ea va deveni otravă în seminţele pe care eu le împrăştii.

Acum înţeleg de ce nu am chef să vorbesc la radio, să apar la televiziune şi să uzez de alte forme de reclamă în afară doar de cartea pe care o scriu. Nu trebuie respins tot ceea ce-i pământesc, dar nici nu trebuie să te ataşezi de el. Acest lucru este posibil în condiţiile potenţialului tot mai crescând al celor două contrarii - idealismul şi materialismul, ştiinţa şi religia, care se reunesc în metoda mea de percepţie a lumii. Dacă sufletul nostru nu este în permanenţă orientat către Dumnezeu şi nu caută noi căi către cunoaştere şi perfecţiune, el începe cu încetul să se ataşeze de Pământ şi atunci intră în acţiune mecanismele coercitive ale purificării. La început cele mai fine: înţepături, jigniri, neplăceri cauzate de oameni. Dacă omul nu înţelege că oamenii n-au nici o vină, că Divinitatea încearcă să-1 vindece, intră în acţiune un mecanism cu mult mai crud. Acelaşi lucru este provocat de oamenii apropiaţi: părinţi, frate, soţ sau soţie. Dacă faptul nu este înţeles, loviturile vin din partea copiilor. Dacă omul nu poate primi suferinţele spirituale venite de la alţii, intră în acţiune cele fizice. La început neplăcerile-, nenorocirile, accidentele, iar apoi bolile şi moartea.

- Nu-1 puteţi ajuta pe prietenul meu? mi se adresează un cunoscut. Tare ar vrea
să supravieţuiască, dar, judecând după toate aparenţele, are foarte puţine şanse.

M-am întâlnit cu tânărul şi i-am explicat care este cauza problemelor sale.

- Când omul invidiază, urăşte sau regretă, sufletul său se lipeşte de ceea ce
constituie cauza atitudinii sale emoţionale. De exemplu, dacă invidiez în perma
nenţă pe cineva din cauza banilor, sufletul meu se lipeşte de ei şi bani nu voi
avea niciodată. Dacă dispreţuiesc un om care a pierdut bani sau n-a fost în stare
să-i câştige, se întâmplă acelaşi lucru. Toate aparenţele care dau fericire imediată
trupului nostru reprezintă ancorarea în primul nivel: mâncarea, plăcerile sexuale,
îmbrăcămintea, banii şi aşa mai departe.

- Iertaţi-mă, însă eu în privinţa banilor sunt absolut liniştit.

- Sufletul dumneavoastră nu-i indiferent faţă de plăcerile sexuale. Sunteţi prea
atras de ele ca să nu apară probleme. Sunteţi legat de nivelul pământesc al doilea.
Femeia iubită, familia sunt pentru sufletul dumneavoastră mai presus de Dumnezeu.
De aceea femeile au trebuit să rupă relaţiile cu dumneavoastră, să vă trădeze,
să vă înjosească. în loc să luaţi toate acestea drept motiv de purificare, dumnea
voastră dispreţuiţi femeile după un program distructiv. Dispreţul este mai periculos decât ura sau umilinţa. Dispreţuindu-vă soţia, v-aţi ucis viitorul fiu. Acum şansele lui de a mai veni pe lume sunt aproape de zero. De aceea, ori trebuie să suferiţi de o boală gravă şi să vă modificaţi atitudinea faţă de lume, purificându-vă astfel sufletul şi al dumneavoastră şi al lui, ori trebuie să muriţi pentru ca el să se poată naşte măcar în viaţa următoare. Situaţia se complică şi prin faptul că sufletul vă este agăţat şi de cel de-al treilea nivel al teluricului, de înţelepciune.

La început îi dispreţuiaţi pe proşti, iar după aceea aţi început să vă dispreţuiţi singur.

- Dar eu nu mă dispreţuiesc, protestează tânărul.

- Bine, cum procedaţi dacă rataţi ceva sau dacă faceţi o faptă rea?

El dă din umeri.

- Mă cert pe mine însumi: „Ce tâmpit! "

- Păi ăsta şi este dispreţul faţă de sine. Orice formă de agresivitate ne ataşează
de fapta împotriva căreia o adresăm.

Tânărul a căzut pe gânduri pentru câteva minute.

- Nu de mult am fost la o vindecătoare. Este o fostă doctoriţă. A avut o viziune
şi, în principiu, mi-a spus ce mi-aţi spus şi dumneavoastră. Mi-a recomandat
să citesc cele zece porunci. Dumneavoastră mi-aţi spus că iubesc femeile mai
mult decât pe Dumnezeu. Prima poruncă vorbeşte despre Dumnezeu, iar cea de-a
zecea să nu doreşti femeia aproapelui tău. Mi-a spus să postesc şi să citesc
rugăciuni. însă acest lucru nu mi-a fost de ajutor. Spuneţi-mi de ce?

- Problema e că dispreţul dumneavoastră este legat de o trufie exacerbată.
O asemenea trufie apare numai ca legătură cu al treilea nivel teluric. înseamnă
că în primul rând trebuie să depăşiţi dorinţa de a vă pune propria înţelepciune
mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. în creştinism însă nu există porunci
referitoare la al treilea nivel teluric. Prob'ema este că poruncile blochează tot
ceea ce ne poate lega într-o singură viakă. Aptitudinile, calităţile sufleteşti,
înţelepciunea dăinuiesc mai mult de o viaţă şi sunt legate nu numai de viaţa de
pe Pământ, dar şi cu viaţa din alte lumi şi pe alte planete, de aceea dorinţa de
a considera ca punct de sprijin principal nu iubirea pentru

Dumnezeu, ci al treilea
nivel teluric este cea mai mare dorinţă şi a o anihila este lucrul cel mai greu.

După cum s-a dovedit, pericolul emoţiei agresive nu stă in forţa ei, ci în profunzimea pătrunderii acestei emoţii în suflet. De aceea dispreţul este cu mult mai periculos decât ura sau umilinţa. Dacă omul este legat de primul nivel, apare agresivitatea, însă aceasta este superficială. Legarea de al doilea nivel generează 0 agresivitate mult mai periculoasă, mai profundă. Mai pe înţeles vorbind, Păcătosul, beţivul, afemeiatul este mai puţin periculos decât cel stăpânit de gelozie sau birocratul. Cel ataşat de simţul datoriei, de muncă, de familie sau la nivelul fin este mult mai periculos decât primul.
Mai profund decât toate pătrunde şi este cea mai periculoasă agresivitatea legată de nivelul al treilea. întrucât în ultimul secol omenirea a absolutizat cunoştinţele, aptitudinile şi aderă din ce în ce mai puternic la acestea, structurile biocâmpurilor sunt saturate de agresivitate, de diavolism şi a început o blocare puternică a acestui proces.

Am să vă povestesc o parabolă despre doi călugări.

Un călugăr postea tot timpul şi se ruga. Era slab şi morocănos. Un altul îşi permitea să mănânce şi să bea bine. Era gras şi vesel. Când a venit îngerul ca să aleagă pe cel mai sfânt dintre ei, l-a ales pe cel de-al doilea. Şi toată lumea cuprinsă de mirare a întrebat de ce. Pe ce bază l-a ales pe cel de-al doilea ? îngerul le-a răspuns :

- Când încep să postesc, să ajunez şi fac lucrul acesta mult timp, încep să-i
dispreţuiesc pe alţii. Mă simt mai presus decât ei, mai perfect, dacă nu postesc
şi beau, nu pot să dispreţuiesc alţi oameni imperfecţi. De aceea l-am ales pe
cel de-al doilea.

îi explic în continuare tânărului:

- Mâncarea abundentă, băutura, plăcerile sexuale, ne trag sufletul la pământ
foarte puternic. De aceea privaţiunile periodice dure pe care ni le impunem sunt
necesare, însă prin aceasta nu devenim sfinţi. Acţionarea în acest plan nu este

condiţia determinantă a dezvoltării spiritualităţii. Determinantă este tendinţa de a cultiva iubirea în sufletul dumneavoastră.

Una din fostele mele paciente m-a rugat cu insistenţă să o primesc.

- îmi merge totul de minune. Schimbându-mi atitudinea faţă de lume, am devenit alt om. L-am adus pe fiul meu. El vrea să ştie dacă se află pe calea cea dreaptă. Fiul se ocupa de muzică, avea mari aptitudini, iar acum este director financiar la o mare firmă.

Cercetez câmpul tânărului, îi arăt desenele pe care le-am făcut şi îi explic:

- Priviţi, aceasta este hieroglifa morţii. Dacă ea este în dreapta, înseamnă că este doar un program. Dacă e sub picioare, atunci urmează să fie îndeplinită. Tensiunea câmpului este întreită. La o tensiune a câmpurilor crescută de şapte ori trebuie să muriţi. Cu alte cuvinte, în sufletul dumneavoastră se pregăteşte moartea. Motivul: sufletul dumneavoastră se agaţă tot mai mult de bani.

Tânărul se uita întrebător la mine.

- Poziţia mea faţă de bani este cea pe care o propovăduiţi dumneavoastră. Nu dau nimic pe ei. Pentru mine nu sunt decât o obligaţie grea şi neplăcută.

- în ciuda faptului că manifestaţi indiferenţă faţă de bani, serviciul vă merge bine, îi spun eu.

- Şi ce-i cu asta? se miră el.

- Dacă consideraţi ca asta vă e menirea, puteţi muri. Aţi fost creat pentru muzică şi aveţi aptitudini deosebite. Este însă ceva care vă împiedică. Sunteţi prea ataşat de pasiunea dumneavoastră. Asta nu înseamnă că trebuie să iubiţi mai puţin muzica. înseamnă că nu trebuie să manifestaţi

agresivitate când nu vă
iese ceva. Iar dumneavoastră vă dispreţuiţi pentru insuccese. De aceea, pentru echilibru, trebuie să fiţi detaşat periodic de pasiunea dumneavoastră. însă trebuie să vă reîntoarceţi mereu la ea. De pe calea pe care aţi pornit puteţi să nu vă niai întoarceţi şi să intraţi în mormânt. Când Dumnezeu îi dă omului un talent şi o predestinare, omul este strunit din scurt. Eu vă pot da doar informaţia, dar cum să procedaţi veţi decide singur.

- Bine, zice tânărul. Am înţeles. Fiul meu cel mare cântă la vioară. E util
pentru acest lucru?

- E mai bine să uite de ea.

- Dar e talentat...

- Fiul dumneavoastră, pe linie maternă, manifestă dispreţ faţă de oameni din
cauza talentului. Fiul dumneavoastră îi dispreţuieşte şi îi tratează de sus pe ceilalţi.

- Da, am observat şi eu acest lucru.

- în cazul acesta, orice mare succes pentru el poate fi un pericol de moarte,
înseamnă că ori îşi va pierde talentul, ori mâna, ori viaţa. Educaţi-i caracterul
fără să vă gândiţi la cariera lui.

Nu demult am fost într-un oraş aflat în apropiere de Sankt Petersburg. Am fost martorul unei întâmplări clasice în care s-a concentrat problema care îi frământă acum pe mulţi. în faţa mea stătea o femeie bine îmbrăcată, simpatică. Vorbea liniştit şi echilibrat şi tonul i se schimba când atingea o temă dureroasă.

- Eu şi soţul meu vrem să ne omoram fiul. încerc să-mi reprim această
dorinţă, dar simt că nu mai pot. Mă gândesc că mai devreme sau mai târziu
tot îl omoram. Ăsta nu este om, e o bestie. Eu şi soţul i-am dat o cu totul altă
educaţie. Fiul are optsprezece ani, însă, când stă la masă, nu mănâncă, ci înfulecă.
Tot timpul îşi bate joc de noi. Ochii femeii se umplură de răutate şi de ură.
Ia banii din casă şi pur şi simplu îi împrăştie. Mi-e ruşine de

oameni. Este o
permanentă umilinţă şi bătaie de joc.

- Ascultaţi, încerc eu s-o opresc. Fiul dumneavoastră este mai normal şi mai
curat decât voi amândoi şi, prin comportamentul său care vi se pare obraznic,
el tratează sufletele voastre. Mai precis, dumneavoastră sunteţi vindecaţi prin
intermediul fiului. Pentru a schimba situaţia trebuie să vă schimbaţi atitudinea
faţă de lume. Atunci fiul dumneavoastră se va linişti. Când vă trataţi sufletul,
îndreptaţi comportamentul oamenilor din jurul dumneavoastră. Pentru dumnea
voastră, fiul este o jucărie şi un sclav, dar sufletul lui nu vă aparţine. Este dreptul
lui să hotărască cum să mănânce şi cum să se îmbrace. Nu trebuie să-1 condamnaţi
Şi să-1 urâţi pentru acest lucru.

- El este cel care ne urăşte, a exclamat din nou cu răutate femeia. De trei
ani am făcut rost de otravă, însă tot timpul ceva mă opreşte. Soţul are un topor
ascuns şi a vrut de câteva ori să-1 spintece. însă de fiecare dată ceva l-a împiedicat:
ori venea câte cineva, ori ceva îi distrăgea atenţia.

Pentru mine, trei-cinci secunde sunt suficiente pentru a vedea şi aprecia SItuaţia, dar voi putea oare să i:o explic şi femeii?

- Vedeţi dumneavoastră, încep eu să-i explic, există anumite legi care se
îndeplinesc fără abatere. Un program este stins de un contraprogram. Aveţi o
agresivitate subconştientă colosală îndreptată asupra fiului dumneavoastră şi,
pentru ca el să supravieţuiască, trebuie să manifeste o agresivitate conştientă.
în acest fel apare echilibrul. Să vorbim acum despre cauzele agresivităţii. în
vieţile trecute aţi avut bani, o soartă fericită şi sufletul dumneavoastră s-a lipit

de acestea pentru că aţi dispreţuit imperfecţiunea, simţindu-vă mai presus decât
ceilalţi. Sufletul trebuie mai întâi să-1 iubească pe Dumnezeu şi numai apoi ceea
ce este pământesc. Când sufletul se lipeşte de Pământ, el devine trufaş şi agresiv.
Sufletul dumneavoastră a început să se ataşeze de bani, de bunuri materiale, de
o soartă fericită.

- Nici pomeneală, protestează femeia. Eu nu sunt deloc ataşată de bani. Sunt
gata să ajut pe oricine şi sunt adeseori solicitată să ajut, iar fiul meu îmi cere
bani cu neruşinare. Dacă nu-i dau, ticălosul pleacă cu câte un obiect din casă
şi îl vinde. îl urăsc atât de tare încât am ajuns să urăsc toţi copiii. O tânără
mamă îşi plimbă copilul în cărucior şi îmi vine să-i spun: „Proasto! Habar n-ai
ce-o să facă din tine mai târziu".

O privesc în ochi şi încerc să-i vorbesc cât mai calm.

- La început dumneavoastră aţi derulat şi aţi cărat după sine un program de
nimicire a fiului şi a tuturor copiilor, iar acum acest program vă cară după el
însuşi şi vă este din ce în ce mai greu să vă controlaţi pornirile. Acum vă poate
salva doar întoarcerea către Dumnezeu.

- Ce tot vorbiţi ? Ce Dumnezeu ? N-am crezut niciodată în Dumnezeu şi nici
nu am să cred. Ce treabă are Dumnezeu? !

Am continuat cu o voce calmă:

- Nu demult a fost la mine un pacient cu o boală gravă şi i-am spus că trebuie
să se închine ca să supravieţuiască. El mi-a replicat că nu a făcut niciodată aşa
ceva şi nici nu va face. I-am răspuns că nu-1 pot ajuta. Fiul dumneavoastră vi
se pare un monstru, iar comportamentul lui îngrozitor. Pe dumneavoastră vă

consideraţi un om bun, plin de solicitudine, detaşat de bucuriile lumeşti. însă în adâncul sufletului sunteţi un om uscat, profitor, legat de bani şi plin de dispreţ faţă de alţii. Pentru un asemenea om, bunăstarea vizibilă este mai presus de cea invizibilă, adică de cea spirituală. El ţine cu dinţii de propria sa imagine, de poziţia sa socială. Pentru el cel mai important lucru nu este răspunderea în faţa lui Dumnezeu, ci ceea ce vor spune şi vor gândi alţii. Cum vă purtaţi cu oamenii în această viaţă, aşa se vor purta copiii cu dumneavoastră în vieţile viitoare. Fiul dumneavoastră se poartă aşa cum v-aţi purtat cu oamenii în vieţile trecute. întrucât noţiunea de Dumnezeu vă este străină, interesele spirituale sunt puse mai prejos de cele trupeşti. De aceea respingeţi ceea ce reprezintă salvare şi purificare pentru dumneavoastră chiar dacă este sub forma unui chin. în această viaţă încercaţi să vă comportaţi corect, de aceea aţi fost sustrasă de la situaţia de a vă omori fiul. După moartea lui nu aţi mai fi trăit mult cu soţul. După toate probabilităţile, trebuia să muriţi de o boală grea, iar soţul dumneavoastră urma să fie ucis. Vreţi sj va tăiaţi ştreangul de la gât, dar de fapt îl strângeţi şi mai tare. Fiul dumneavoastră este aşa cum l-aţi făcut în vieţile anterioare. Daoă vreţi să-1 schimbaţi, schimbaţi-vă mai întâi pe dumneavoastră. Toate cauzele sunt în dumneavoastră. Sufletul lui în profunzimea sa este absolut armonios. Vă puteţi schimba mutând punctul de sprijin de pe interesele trupului pe interesele spiritului. Punctul de sprijin suprem este iubirea faţă de Dumnezeu.

- Ascultaţi-mă, mă sfredeleşte femeia cu o privire grea. Toţi cunoscuţii mei sunt atei. Dar ei sunt oameni buni şi au copii normali. De ce să mi se întâmple tocmai mie asta?

- Pentru că dumneavoastră în Vieţile anterioare aţi început să vă ataşaţi de
cele pământeşti înaintea lor. Dacă aceşti oameni nu-şi vor schimba atitudinea faţă
de viaţă, ei îşi vor epuiza toate rezervele şi li se va întâmpla acelaşi lucru.

- Nu! Nu pot să cred aşa ceva! a spus ea plină de hotărâre.

- Iar eu nu vă pot ajuta, i-am răspuns eu.

Femeia s-a ridicat şi a pornit către ieşire. Am ajuns-o din urmă.

- Lăsaţi-mi numărul de acasă. Asta în primul rând. în al doilea rând, ţineţi
minte. Dacă vă omorâţi fiul, vă caliciţi sufletul. Veţi fi ruptă în bucăţi şi nu
numai în viaţa aceasta, dar şi în cele următoare. în al treilea rând, dacă veţi
fi în stare să vă rugaţi şi să vă rugaţi pentru fiul dumneavoastră, atitudinea lui
faţă de dumneavoastră se va schimba. Se va schimba anume faţă de dumneavoastră.
Ea a ieşit în tăcere, iar eu, epuizat, m-am aşezat pe canapea.

Pentru ca să devii vindecător trebuie să te ridici deasupra imperfecţiunii oricărui pacient, înţelegând că şi ea este determinată tot de Dumnezeu. Pentru mine întotdeauna e greu, mai ales în cazuri ca cel de faţă. în adâncul sufletului însă sunt fericit. în ciuda aparenţelor, agresivitatea subconştientă a femeii împotriva fiului a scăzut brusc. Am sunat-o peste zece zile.

- Nu ştiu cum stau cu agresivitatea subconştientă, însă încerc să nu-1 mai
critic şi mă închin, spune ea.

- La nivelul interior nu staţi rău, îi răspund eu. Atitudinea fiului faţă de
dumneavoastră s-a schimbat sau nu?

- Da, a devenit mai maleabil, îmi răspunse ea.

Când vorbeam la telefon cu femeia, nu-i mai cunoşteam vocea. Acel timbru metalic, pe care l-am simţit prima dată, se pare că dispăruse pentru totdeauna. Am deseori insuccese şi mă confrunt cu situaţii în care nu pot şi nu ştiu cum să-l ajut pe om. însă întâmplări ca aceasta îmi întăresc credinţa că trebuie să

mai departe şi toate insuccesele să le tratez ca pe o posibilitate de perfecţionare.

în timpul unei consultaţii, am fost întrebat de o femeie:

- Dacă îmi apare un gând negativ, trebuie să-1 anihilez? Ajută la ceva?

- Bineînţeles că nu, îi răspund eu.

- Vă înşelaţi, îmi răspunde femeia dezamăgită. Am observat că îmi este
mai bine.

- Pentru mult timp? am întrebat-o eu.

Femeia dă din umeri.

- Eu privesc toate acestea de pe poziţii strategice, pe când dumneavoastră i
doar din perspectiva momentului prezent. Un gând negativ este o urmare, pe
când cauza se află în faptul că sufletul s-a lipit de ceva pământesc. Dacă vă veţi
lupta tot timpul numai cu urmările, veţi obţine o ameliorare doar pentru moment,
dar mai târziu vă va costa mai mult. Un gând urât, negativ este tot o boală.
De câte ori medicina a încercat să elimine boala, şi nu cauza, ea a dat greş de
fiecare dată. Insuccesul a venit însă după o oarecare ameliorare care era considerată
vindecare. în prezent, această trecere de la ameliorare la înrăutăţire s-a scurtat
considerabil. Medicii au început să înţeleagă faptul că trebuie îndepărtată nu
boala, ci cauza bolii. Este elocventă în această privinţă atitudinea faţă de creşterea
temperaturii. La început, medicii căutau să scadă febra, considerând-o drept
boală, pentru ca apoi să-şi schimbe punctul de vedere.

- Acelaşi lucru se petrece şi în domeniul bioenergeticii. în formele ei primitive,
bioenergeticianul încerca să anihileze boala, s-o transfere undeva. Aşa a apărut
tehnica arderii bolii cu raza din cel de-al treilea ochi, transferul ei în adâncul

Pământului, în centrul Soarelui, în diferite obiecte sau animale, reprezentarea
bolii în formă de peşte cu scopul de a o „îneca" în ocean şi aşa mai departe.
Acest lucru poate fi util atunci când cauza care se blochează prin intermediul
bolii este nesemnificativă. Când însă ataşamentul faţă de ceva pământesc este
puternic, atunci o astfel de tehnică are drept rezultat nu ameliorarea, ci înrăută
ţirea. Toate forţele se risipesc în lupta sterilă cu efectul, şi nu împotriva cauzei.
Acest mecanism este cunoscut de multă vreme. Amintiţi-vă parabola lui Iisus
Cristos despre necuraţi.

Necuratul este un gând murdar care se cuibăreşte în suflet. Omul îl izgoneşte pe necurat din suflet şi acesta iese, dar după ce zburdă pe afară el se întoarce şi aduce cu sine alţi şapte necuraţi. Metoda înfierării cu fierul înroşit în foc duce' la o înrăutăţire de şapte ori mai mare. Cauza apariţiei murdăriei în suflet este dorinţa de a face din bunăstarea pământească un ţel suprem. Respingerea logicii spiritualului şi divinului se bazează pe logica teluricului. Este principiul celulei canceroase care refuză să lucreze pentru organism şi acţionează doar pentru sine. De aceea dorinţa de a distruge ceea ce-i urât, impur duce la creşterea acestuia de zece ori. Sufletul se purifică numai atunci când acesta, în smerenie şi iubire, aspiră către Dumnezeu, ridicându-se deasupra a tot ceea ce este pământesc şi nu atunci când el încearcă să ardă tot ceea ce-i pământesc. Omul trebuie să fie] pe Pământ, dar să nu-i aparţină acestuia. Pământul trebuie iubit, dar nu înaintea! lui Dumnezeu. întunericul, diavolismul înving atunci când sunt puse mai presus de Divin. în iubirea ancestrală faţă de teluric îşi are originea egoismul. De aici a apărut şi teza păcatului primordial. în condiţiile acestea mai e nevoie de iubirea faţă de Pământ ? Evident că da. Trebuie ca celula să lucreze pentru sine ? Desigur, însă pentru organism ea trebuie întotdeauna să muncească mai mult. în fiecare celulă există tendinţa de a lucra pentru sine, adică fatalitatea implacabilă. Toată problema stă în proporţie. Iubirea pentru Dumnezeu reprezintă aripile. Iubire:

pentru cele pământeşti este lestul. Şi cu cât lestul este mai greu, cu atât mai puternice trebuie să fie aripile. Dacă este aruncat lestul, are loc un puternic salt în sus, însă, dacă lestul nu va fi repus la loc, aripile vor slăbi. De aceea desprinderea periodică de tot ceea ce este pământesc are o influenţă benefică asupra sufletului.

Când apare un gând murdar, diavolesc, primul lucru care trebuie înţeles este acela că dumneavoastră şi el sunteţi două lucruri diferite. Trebuie evitat un gând murdar. El nu trebuie izgonit, ci trebuie înfrânat. Diavolul nu trebuie izgonit din suflet, ci trebuie „pus după gratii". Pentru aceasta se folosesc rugăciunea, postul şi însingurarea, deconectarea din comunicare, imobilitatea, ignorarea intereselor trupeşti. Limitarea periodică a cerinţelor trupeşti, inclusiv respiraţia, plăcerile sexuale, dă un puternic imbold spiritualităţii şi curăţă sufletul de impurităţi, ridicându-1 deasupra intereselor pământeşti. Dacă în acest timp omul se şi închină mărturisind iubirea sa faţă de Dumnezeu, efectul este maxim. Un alt exemplu minunat ni-1 dă Biblia. Apostolii n-au putut să vindece un om stăpânii de diavoli. Când au venit la Cristos, el le-a amintit că astfel de boli se vindecă prin post şi rugăciune. Auzind aceasta, apostolii au plecat ruşinaţi.

Şi încă un moment important. Sufletul întinat se curăţă prin noroiul pământesc. Dacă omul are o agresivitate subconştientă ridicată, ea se va vindeca printr-c agresivitate conştientă îndreptată împotriva lui. Dispreţul interior, imperceptibil faţă de alţii, se tratează prin semeţia altor oameni. Să intri în noroi şi să nu te murdăreşti se poate numai atunci când nu-1 condamni. De aceea nimic nu purifică mai bine sufletul decât renunţarea de a blama tot ceea ce noi numim lumesc: ticăloşie, făţărnicie, trădare. Dacă în adâncul sufletului recepţionez toate acestea ca pe ceva trimis de Dumnezeu, fără ură sau blamare, ci numai cu iubire, sufletul meu nu se va întina, ci se va purifica. Să te autoblamezi pentru gândurile urâte nu este permis. Trebuie să fii conştient că e vorba de patologie şi să-ţi orientezi toate forţele nu către ura faţă de sine, ci către dorinţa de a te ridica deasupra imperfecţiunii şi de a o limita. în viitor vom îndrăgi teluricui la fel ca acum, ne vom ancora în el şi vom depinde de acesta. în sufletul fiecărui om însă se va aprinde scânteia Divină care nu-i va permite să se lipească de toate cele pământeşti.

Omul care vine la biserică depinde de karma preotului cu care comunică. Este o dependenţă spirituală. De aceea sunt foarte importante puritatea gândurilor §i independenţa interioară a preotului. Cu cât respectăm mai mult pe cineva, cu atât mai mult sufletul nostru interacţionează cu al lui. în afara karmei spirituale moştenite, există una de familie, una socială şi una materială. Dacă omul nu-şi dedică sufletul total lui Dumnezeu, el începe să depindă tot mai mult de sufletele altor oameni, sufletul lui se deschide tot mai mult pentru influenţa din partea altora, fiind tot mai dependent.

O femeie a venit la mine cu o rugăminte neobişnuită.

- Acum sunt directoarea unei întreprinderi. Este particulară şi avem un patron.
Directoare am devenit recent. Până acum trei ani postul a fost ocupat de o colegă
de-a mea de şcoală. Patronul, fără să explice motivele, a eliberat-o din funcţie
motivându-i că este nemulţumit de prestaţia ei. Simt că ea nu este de acord cu
această hotărâre şi că mă invidiază foarte mult. Ieri am avut o mare neplăcere.
Un cetăţean a încercat să-mi smulgă din mână poşeta în care erau documente
şi ştampila firmei. Dacă ar fi reuşit, eu nu aş mai fi fost directoare. Simt că
acest lucru este în legătură cu prietena mea şi nu ştiu dacă să iau vreo măsură.
Vreau să ştiu unde se află cauza, în ea sau în mine?

Cercetez structurile câmpurilor ei şi ale prietenei. Şi totul devine clar.

- Cauza nu se află nici în dumneavoastră, nici în prietena dumneavoastră,
ci în patronul firmei. El este gata să pună mai presus de Dumnezeu propria lui
persoană, banii, bunăstarea. Şi totul se răsfrânge asupra dumneavoastră. La
prietena dumneavoastră totul trece prin creşterea semeţiei şi printr-un raport dur
şi dispreţuitor cu ceilalţi oameni. La dumneavoastră situaţia este mai gravă. Dacă

la ea descărcarea s-a produs prin comportament, dumneavoastră, care în forul
interior propriu nu sunteţi de acord cu aşa ceva, acumulaţi tot noroiul în interior.
Iar ancorarea în semeţie, bani şi bunăstare a ajuns la un nivel periculos. Pierderea
postului v-ar putea echilibra. Aveţi nişte parametri precari ai sorţii din cauza
semeţiei. în întâmplarea cu geanta, prietena nu are nici o vină.

- Ce-aş putea face acum?

- Să înţelegeţi că patronul dumneavoastră nu este Dumnezeu. Dacă învelişul
dumneavoastră fizic poate depinde de cineva în plan social, spiritual el trebuie
orientat numai către Dumnezeu.

- Ce să fac cu prietena?

- Să vă salvaţi şi să vă purificaţi sufletul în primul rând. Cu aceasta, ne-am
despărţit.

- V-aţi schimbat foarte mult, mi-a spus o cunoştinţă. în urmă cu un an eraţi
atât de încrezut, încât îmi era greu să comunic cu dumneavoastră.

- Problema este că prin sistemul meu îmi schimb firea şi este destul de greu
şi pentru mine. Fiind autorul unui sistem, adică o cauză, eu devin într-o măsură
şi mai mare efectul ei. La început înţeleg ceea ce se întâmplă ca pe o lumină.
Iar după aceea, prin această înţelegere încep să-mi educ sufletul imperfect.

- Că doar nu sunteţi altfel de cum propăvăduiţi să fim noi.

- Bineînţeles că nu. Dacă omul are un trup slab, lipsit de putere, el îşi face
cârje şi se deplasează cu ajutorul lor, face tot felul de exerciţii ca să-şi întărească
trupul. Sistemul meu este aidoma cârjelor pentru sufletul meu slab. Eu îmi pot
ajuta pacienţii pentru că exersez mai mult decât ei. Depun

mai multe eforturi
pentru întărirea şi purificarea sufletului meu imperfect.

O pacientă îmi spune:

- Am o formulă cu care de câteva luni încerc să-i ajut pe ceilalţi oameni:
„Doamne, orientează-mi toată dragostea şi caritatea asupra spiritului şi sufletului
altor oameni..."

Cercetez dacă există o încălcare a legilor la nivelul fin. Este, deşi la prima vedere totul pare corect. Dacă ura, dorinţa de rău dăunează omului, atunci e mai bine să trimiţi iubirea. Cristos spunea: „Iubeşte-1 pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Iubirea este dorinţa de reunire, unificare cu ceva. Dacă eu mă lipesc cu sufletul de un alt om, anume acest lucru provoacă acea agresivitate de care călit să scap. După toate aparenţele, expresia: „Iubeşte-ţi aproapele tău ca pe .tine însuţi" înseamnă că la nivel fin noi suntem toţi egali, suntem un tot unitar. Dacă eu mă rog la Dumnezeu să-mi orienteze iubirea asupra unui* alt om, acest lucru este echivalent cu rugămintea: „Doamne, dă-mi voie să mă dezic de Tine de dragul altui om". Dacă vreţi să ajutaţi un alt om, trebuie să vă rugaţi pentru el să-1 iubească pe Dumnezeu mai mult decât fericirea pământească.

„Iubeşte-ţi aproapele tău ca pe tine însuţi şi iubeşte-i pe duşmanii tăi" înseamnă că, întrucât suntem uniţi la nivel fin, ura faţă de un alt om şi dorinţa de moarte a acestuia este egală cu dorinţa propriei morţi şi a copiilor proprii. Iar dorinţa de a da întreaga iubire unui alt om este egală cu a-ţi dedica ţie întreaga iubire. Este programul celulei canceroase, al cărui principiu presupune dezicerea de organism şi lucrul pentru sine. De aceea Cristos spunea: „Iubeşte-1 pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta şi de tine însuţi". Şi numai rămăşiţe din iubire eu pot să dau altui om. Iubirea pentru alt om trebuie să fie secundară.

Eram la baia cu aburi şi un vecin mă întreabă;

- Spune-mi, de ce mi s-au umflat venele de pe picioare?

- Când ai avut neplăceri, întotdeauna îţi pierea cheful să trăieşti. Tu nu ştiai
că omul câştigă întotdeauna, iar dacă, din cauza neplăcerilor, trupul piere sau
moare, sufletul câştigă şi se înalţă. Sinuciderea este lipsa de

dorinţă de a trăi
Pe care ai transmis-o şi fiicei tale. Tu eşti un om bun la suflet şi de aceea poţi
fi ajutat. Moartea şi dezintegrarea destinului se află sub picioarele noastre. Aşa
C5, dacă ne dor picioarele sau avem traumatisme, acestea blochează programul
de autodistrugere. Schimbându-ţi concepţia, caracterul, rugându-te pentru fiică,
nu o să mai ai probleme.

Un cetăţean de alături mă întreabă:

- Mă dor genunchii, oare ce să fie?

- Dacă te dor toate articulaţiile, ai un suflet gelos, iar genunchii sunt în
legătură cu copiii. Durerile de genunchi şi traumatismele acestora înseamnă că
sufletele copiilor nu sunt perfecte. înseamnă că trebuie să te rogi pentru tine
şi pentru copii.

O cunoştinţă de-a mea, un marinar, mi-a povestit o întâmplare interesantă.

- Am făcut pe vas o sută de litri de rachiu. Am băut în prima zi din el.
Era bun. După două zile, când am băut din nou, au început să mă doară rinichii.
Am constatat că îi dureau rinichii pe toţi cei care au băut din rachiu. Am vrut
să-1 aruncăm peste bord, dar am uitat. Peste câteva zile, un marinar a avut ziua
de naştere şi am decis să-1 sărbătorim. Am băut cu precauţie. Dar, foarte interesant,
dimineaţa pe nimeni nu-1 durea nimic. Cum se poate explica?

Cercetez să văd ce a provocat durerile de rinichi. A apărut nu ştiu din ce cauză lipsa dorinţei de a trăi. Ea era legată în mod indirect de Rusia.

- Când vasul pleca din Rusia, în mod inconştient, v-a pierit dorinţa de a mai
trăi. Funcţia rinichilor a fost perturbată, iar rachiul a provocat dureri. Când însă
vă întorceaţi spre patrie, rinichii funcţionau normal.

- Da, aşa este, îmi amintesc că durerile începeau când navigam spre Sud.
Când însă am schimbat cursul spre Nord, adică spre Rusia, totul era normal.

Cel de al treilea nivel al teluricului

De un an mă zbat să termin cea de-a doua carte. Materialul de bază e gata, însă din nou resimt o împotrivire puternică. Eram convins că lucrarea este încheiată şi că ea cuprinde suficiente informaţii pentru a-1 ajuta pe cititor să se vindece. Dacă nu pot continua în nici un fel înseamnă că ceva nu-i în regulă. Ce-ar putea fi?

Tot ceea ce omul pe Pământ este gata să pună mai presus de Dumnezeu se cunoaşte deja. La temelia acestui fapt stă destinul teluric al omului. Mai este şi ceea ce stă deasupra destinului uman, dar acest lucru nu va avea importanţă pentru cartea de faţă. Este vorba de soarta omului în societate, în alte civilizaţii, pe alte planete, în alte lumi, în alte Universuri. Mi se spune adeseori: „De ce le vorbeşti pacienţilor despre astfel de lucruri? Adună zece oameni, ţine-le un curs şi apoi discută detaliile cu fiecare în parte". Aşa ceva este inacceptabil pentru mine, simţeam că ar fi fost bătaie de joc. Mai târziu am înţeles care-i problema. Când discut cu un pacient, îl privesc în ochi şi-mi dau seama după cele mai nesemnificative nuanţe ale expresiei dacă a recepţionat sau nu informaţia transmisă. Dacă văd că informaţia nu este receptată, înţeleg că trebuie să mă schimb, că trebuie să mă ridic deasupra mea, să măresc accesibilitatea informaţiei pentru ca ea să fie asimilată. Cu cât sunt mai individuale particularităţile receptării, cu atât mai ridicată este calitatea informaţiei. Eu trebuie să dau o informaţie generalizată. Aceasta trece mai uşor. Acum sunt capabil ca prin două-trei fraze să explic ceea ce înainte aş fi povestit o zi întreagă. Fluxul de informaţie care merge către fiecare trebuie concentrat la maximum. De aceea, ca şi mai înainte, 99% din timp mi-1 ocupă nu diagnosticarea, ci explicaţiile. Comunicarea cu fiecare pacient pentru mine reprezintă o bătălie în care victoria este reprezentată de transmiterea unor cunoştinţe maxime conlocutorului. în acest caz are loc un fel de trezire a pacientului. Acest lucru mă epuizează. Acum fiecare din cuvintele mele conţine o informaţie de câteva ori mai mare decât înainte.

La New York, tatăl unei fetiţe cu mari probleme, privindu-mă ca pe un hoţ pe care 1-a prins cu mâna în buzunar, m-a întrebat:

- De fiecare dată le spuneţi pacienţilor astfel de lucruri?
- Da, de fiecare dată, cu excepţia detaliilor care pot costa viaţa.

Am obosit într-adevăr să tot repet unul şi acelaşi lucru. Pentru a-i da pacientului o informaţie concretă sunt nevoit să-i explic întregul sistem. De fiecare dată msă caut alte cuvinte, alţi termeni de comparaţie. Exemplele economisesc mult llnip. Ţin minte cum i-am explicat o oră întreagă unui pacient că nu trebuie să se supere pe sine şi să se autoblameze.

Dar şi pe mine mă deranjează acest lucru, mi-a replicat el.

Faptul că blamările şi supărările reprezintă o dorinţă ascunsă de moarte, faptul că orice agresiune împotriva propriei persoane este lipsa dorinţei de a mai trăi, pacientul nu putea înţelege. El dădea din cap afirmativ, însă sufletul său respingea tot ceea ce-i spuneam. Informaţia de bază se receptează nu prin intermediul gândurilor, ci al simţurilor. Acţiunea emoţională pătrunde mult mai profund.

- Imaginaţi-vă doi oameni, îi zic. Amândoi s-au rătăcit în pădure. Unul depune toate eforturile spre a ieşi din pădure, celălalt ia un ciomag şi-şi dă în cap, reproşându-şi cele întâmplate. Dumneavoastră procedaţi ca cel de-al doilea.

Trec câteva secunde şi constat că informaţia s-a fixat. Astfel am redus metoda la noţiunile elementare. La New York am avut trei pacienţi bolnavi de cancer. Tuturor le-am spus unul şi acelaşi lucru. Toţi au înregistrat o ameliorare vizibilă şi stabilă.

Voiam să plec pentru zece zile Ta lalta. înainte de plecare rn-a sunat un cunoscut.

- Vă aduceţi aminte că v-am rugat să vedeţi o colegă de-a mea de serviciu ? Aţi discutat atunci o jumătate de oră cu ea. După discuţia cu dumneavoastră s-a dus la control şi i-au găsit cancer cu metastaze. Peste o lună, când i s-au repetat analizele, nu mai avea nimic. Dacă vreţi, ea vă poate aduce un

document de
confirmare.

Eu nu am nevoie să mi se confirme nimic, dar cazul ei era într-adevăr interesant. O singură şedinţă şi o singură explicaţie standard au fost de ajuns pentru ca omul să iasă dintr-o situaţie dificilă. înainte, când mă cuprindea disperarea şi mă gândeam că nu voi putea vindeca, hazardul îmi aducea reuşite enorme care-mi dădeau"aripi. Acum succesele vin în lanţ. Pentru prima dată în ultimii patru ani ştiu cu precizie că metoda funcţionează, că metoda are perspective. Nu e o simplă metodă, ci o nouă concepţie, un nou sistem de idei.

Am plecat la lalta cu un moral ridicat. A doua zi mi-am uitat în maşină videocamera unui prieten. Au urmat alte neplăceri. Cauza eTa ancorarea în destin, dorinţa de a pune destinul mai presus de Dumnezeu. Se repeta ceea ce mi-a stricat buna dispoziţie în ultimele două-trei luni. Am crezut că mă voi strecura, dar, deocamdată, nu reuşeam. Deocamdată persista ancorarea în destinul favorabil şi nu mă puteam purifica. Când am analizat situaţia, am văzut că acest lucru era în legătură cu faptul că în ultimele luni mi s-a îmbunătăţit situaţia materială. A apărut posibilitatea să obţin un spaţiu locativ mai mare. Mai putea fi varianta ancorării în destin despre care încă nu ştiam. Pentru a cunoaşte izvoarele care stăteau la baza destinului, pentru a le clasifica, a le da un nume şi a le introduce în sistem, mai era nevoie de un salt, dar nu mai aveam forţa necesară pentru a-1 face. Am decis să cercetez această temă după publicarea celei de-a doua cărţi.

Dar planurile mele personale nu corespundeau cu cele ale Divinităţii şi eu nu puteam ţine situaţia sub control. Asta însemna o situaţie foarte periculoasă şi că de supravieţuit se putea doar prin supunere la nivelul superior. Nu mă tem de moarte. îi controlam periodic pe cei apropiaţi şi de aceea eram liniştit şi consideram că nu au puncte vulnerabile. Prin aceasta m-am ancorat în teluric, în realitate asemenea puncte existau. Exact acolo am şi fost lovit. După două zile de la venire am sunat la Sankt Petersburg şi mi-am întrebat asistenta cum merg treburile.

- Avem mari neplăceri. Pacientul pe care aţi început să-1 trataţi a murit.

Era primul caz în practica mea când un om care avusese o şansă de supravieţuire a murit. Nu m-am îndoit absolut deloc de posibilităţile metodei mele. Ea funcţiona ireproşabil. Şi exact în acel moment totul s-a destrămat. Mai mult, asistenta mi-a amintit că el a sunat şi a spus că are o depresie, iar eu n-am dat atenţie spuselor lui. Poate că, dacă nu mă apucam să-1 tratez, pacientul ar mai fi trăit o jumătate de an şi mai bine. în ultimul timp, forţa acţiunii mele s-a intensificat de câteva ori. După prima şedinţă, mulţi pacienţi aveau dureri fizice foarte puternice. Iar omul de care vorbesc avusese deja trei infarcturi. îmi era foarte simpatic. Un om vesel şi inteligent. Atunci trebuia să decid dacă am dreptul să mă ocup de tratament. Am hotărât să amân această analiză până la reîntoarcerea mea la Sankt Petersburg.

După câteva zile am înţeles că eu sunt acela care îmi demolez propriul sistem. Pe toţi i-am învăţat că regretarea trecutului reprezintă neîncredere în Dumnezeu şi că este un program distructiv împotriva Universului. Le-am explicat tuturor că orice întâmplare este trimisă de Dumnezeu. De aceea lipsa dorinţei de a mai trăi după întâmplări nefericite este ură faţă de Dumnezeu. încleştând din dinţi, am început să-mi caut justificări pentru tot ce se întâmplase. Dar acest lucru se întâmpla mai mult la nivel superficial, în interior, procesul îşi urma cursul său. Am înţeles acest lucru graţie unei situaţii interesante.

Am plecat cu maşina de la lalta la Sudac. Aveam o senzaţie ciudată că ni se va întâmpla un accident. La întoarcere ne-am oprit să facem o baie. Când înotam spre mal, a început să vină spre mine în picaj un pescăruş. Am început să ţip şi să dau din mâini şi pescăruşul şi-a schimbat direcţia în ultimul moment. După aceea s-a năpustit din nou, de sus, asupra mea. Am început să dau din nou din mâini. Pescăruşul a repetat atacul şi a treia oară. Mi s-a făcut frică, însă era interesant de ştiut ce se întâmplă. Am cercetat propriul biocâmp şi am văzut că el este al unui decedat. Atunci am înţeles de ce m-a atacat pescăruşul. Motivul îl constituia dorinţa de a muri din cauza ancorării într-un destin favorabil. M-am purificat şi am plecat mai departe. Când am ajuns, m-a sunat o cunoştinţă Şi mi-a spus că a avut nişte presimţiri rele. Am cercetat câmpurile tovarăşilor

drum şi am văzut că ele prezentau programe analoage de autodistrugere. Autorul acestora eram eu.

Am revenit la Sankt Petersburg. A doua zi mi s-a dat peste cap întregul sistem uro-genital. La început am fost şocat, după aceea am înţeles care a fost cauza, j Venea la mine la tratament un marinar care suferea de uretrită acută. Până să vină la mine, el s-a tratat la policlinică, însă fără nici un fel de ameliorare. Medicii dădeau din umeri. I-am explicat că lipsa dorinţei de a mai trăi îi atacă sistemul urinar. Acest lucru a trebuit să mi-1 explic acum mie.

Cu o zi înaintea venirii mele, s-a lovit de uşă un papagal care trăia în apartamentul meu. El a preluat karma stăpânului. Programul autodistrugerii nu mi-a dispărut. Am cercetat biocâmpul fiului şi am văzut că şi acolo era moartea. Ceva pogora de sus şi distrugea totul, dar nu puteam înţelege despre ce era vorba. Mă gândeam: să suprim tratamentele sau să le duc până la capăt. M-am decis să le duc până la capăt.

în faţa mea stătea o doamnă care era la a doua şedinţă. Structurile ei spirituale erau minunate, însă copii nu avea. Avea nişte probleme de sănătate foarte serioase. Data trecută i-am spus ca e la un pas de moarte şi că a supravieţuit doar datorită spiritualităţii ei. Dorinţa de a pune mai presus de Dumnezeu propria semeţie, imagine, înţelepciune a dus-o la limita fatalităţii. Acum biocâmpul ei e într-o stare mult mai bună. Rămâne însă ancorarea în destin din cauza a trei entităţi superioare destinului. în biocâmp era un program puternic de blamare a părintelui spiritual.

- în perioada 1984-1986 aţi blamat un om care vă era ca un părinte spiritual. Acest lucru v-a lipsit de posibilitatea de a vă purifica structurile spirituale superioare. La fel şi posibilitatea de a avea copii. Cu cât femeia este mai talentată şi mai spiritualizată, cu atât are mai puţine şanse de a avea copii sănătoşi şi, în general, de a avea copii. Am să vă explic de ce. Tendinţa spre iubire, spre teluric, la femeie este întotdeauna mai puternică decât spre Sfântul Duh. Dacă bărbatul va dispreţui femeia, el se va îmbolnăvi. Este ca şi cum spiritul ar dispreţui trupul. Dacă femeia va dispreţui bărbatul, ea va deveni sterilă. Corpul care dispreţuieşte spiritul nu este viabil. Nimeni nu poate purifica mai bine pe soţ decât soţia lui şi nimeni în afară de soţ nu o poate purifica pe soţie. Priceperea de a primi şi de a ierta umilinţele venite din partea unui om apropiat este ştiinţa de a simţi prioritatea Divinităţii în cea mai

înaltă manifestare a teluricului. Această receptare purifică cel mai bine sufletele generaţiei viitoare. De aceea, pentru a nu-1 blama pe soţ şi pentru a aduce pe lume copii sănătoşi, soţia trebuie să înţeleagă faptul că succesele şi insuccesele soţului n-au nici o vină, ele sunt trimise de Dumnezeu. Dacă soţia nu are putere pentru aşa ceva, respectul ei interior faţă de soţ nu-i va permite să-1 blameze. Dacă nici pentru acest lucru nu-i ajung resursele, atunci trebuie să existe teama faţă de soţ care generează un respect involuntar. Iată de ce se spune : „Femeia să se teamă de bărbatul său". în stadiile timpurii de dezvoltare a omenirii, pentru ca femeia să nască pruncii sănătoşi, ea trebuia să se teamă de bărbat. Acum este suficient să se înţeleagă faptul că talentul şi capacităţile soţului sau prostia lui sunt date de la Dumnezeu, în forul nostru interior suntem egali cu toţii: şi bărbaţii, şi femeile, şi prostul, şi deşteptul. Diferenţa e numai la suprafaţă. Este lupta contrariilor. Contrariile sunt egale în interior, la nivelul fin, iar diferite şi în stare de luptă la exterior. Aceasta şi este dezvoltarea.

Iată de ce în Biblie se spune: „Femeia să se teamă de bărbatul ei". De ce să se teamă? Pentru că demult, ca să nu blamezi, trebuia să te temi. Dacă se teme, înseamnă că respectă şi atunci nu va blama. Şi acest lucru duce la urmaşi sănătoşi. De ce este important să ştii să nu acuzi un om apropiat? Imaginaţi-vă o femeie ancorată în semeţie, înţelepciune, bunăstare, familie. Apar momente când ea va fi jignită şi umilită pe nedrept, va fi pusă în situaţii penibile, se vor găsi oameni care s-o păcălească şi prin aceasta îi vor şterge aderenţa la înţelepciune. Trebuie inventate multe neplăceri în privinţa destinului pentru a şterge ataşamentul faţă de soartă. Pentru acest lucru vor fi necesari mulţi ani. I se poate hărăzi un bărbat pe care ea să-1 iubească, iar el să-i spună: „Eşti o proastă şi n-ai să realizezi nimic în viaţă" sau ceva de genul acesta. Dacă ea nu-1 va condamna, în câteva secunde ea va obţine cât ar fi obţinut pe parcursul multor ani de chinuri şi neplăceri. Cu cât femeia este mai talentată şi mai ieşită din comun, cu atât va fi mai greu pentru ea să facă acest lucru. Şi, în loc să se purifice, ea se va ataşa puternic de Pământ, iar copii nu va avea. Şi cu cât va fi mai mare durerea sufletească, vor fi cu atât mai multe şanse de a purifica sufletul.

Femeia a căzut pe gânduri în timp ce eu încercam să înţeleg ce poate sta mai sus de destin şi cum acţionează. Omul are o structură interesantă. De câte ori am încercat să mă ajut când apăreau probleme noi, nu reuşeam deloc. Când însă încercam să-i ajut pe alţii în aceleaşi probleme, reuşeam totul fără dificultate. Pentru ca să te ajuţi pe tine, trebuie să-i ajuţi pe alţii!

Femeia prezenta deci o ancorare în destin şi în cele trei entităţi. Am desenat globul pământesc şi m-am uitat la încarnările ei pământene. Ele urmează o linie sinusoidală în jurul globului. Un desen interesant. Am căutat încarnările trecute pe o altă planetă, pe partea opusă Galaxiei. O altă viaţă era în alte lumi. în cazul unui astfel de desen al reîncarnărilor este normal ca spiritualitatea să fie ridicată. Prin urmare, ceea ce se afla deasupra destinului ei era destinul din alte civilizaţii şi nu din societate sau omenire, cum credeam eu. Mai sus este destinul într-o altă lume. Şi mai sus este destinul într-un grup de patru lumi. Devenise clar că era vorba de ierarhii din ce în ce mai înalte şi cu o cuprindere tot mai mare a informaţiei. Nu era clar cum se ancorează totul de Pământ şi cum se fructifică pe Pământ. Era în legătură cu ea şi cu munca ei. .

- Vedeţi cum stau lucrurile? îi spun eu, omul pe care dumneavoastră îl respectaţi trebuie să se exprime dispreţuitor la adresa activităţii dumneavoastră. V-aţi pus tot sufletul în activitatea dumneavoastră, iar el este legat de cele mai înalte surse de informare, adică de destinul dumneavoastră, de destinele dumneavoastră, în alte civilizaţii şi în alte lumi. Când sunteţi uiflilită financiar, în planul bunăstării materiale, trebuie sâ vă ridicaţi deasupra celor pământeşti. Este greu, dar nu imposibil. Când sunteţi lovită în ceea ce v-aţi pus sufletul, trebuie să vă ridicaţi deasupra sufletului, în straturile superioare ale spiritului.

Femeia, gânditoare, şi-a aţintit privirea într-un punct fix.

în acel moment mi-am amintit de o situaţie recentă. în ultimul timp au început să iasă ediţii-pirat ale cărţii mele. Am văzut la chioşc o nouă astfel de ediţie. „Oameni nenorociţi, am gândit eu. Nici măcar nu-şi imaginează ce soartă îşi pregătesc editând această carte de dragul câştigului". Am cercetat de la distanţă câmpurile celor care erau implicaţi în această afacere şi am văzut numai pete negre. La un moment dat am simţit că am şi

eu partea mea de vină. Fără să vreau, de la mine a pornit impulsul care le-a conectat programul de autodistrugere. „ Tot ceea ce s-a întâmplat însă acţionează pentru purificarea mea ", m-am gândit eu. Am umblat apoi o oră, m-am închinat şi am luat din nou acea carte şi n-am simţit nimic în afară de linişte. Dacă ei încalcă legea supremă, ei vor primi ceea ce li se cuvine, însă eu nu am dreptul să grăbesc acest proces prin intermediul stărilor emoţionale sau pe cale bioenergetică. Am înţeles că această situaţie a fost pentru mine o încercare foarte importantă. Mi s-a dat posibilitatea să-mi purific structurile superioare prin intermediul unei umilinţe legate de un lucru în care mi-am pus forţele mele spirituale superioare. în acel moment am simţit o nouă iluminare.

- Cristos prezenta poruncile şi le explica oamenilor cum trebuie să se poarte, dându-le în acest fel o reprezentare a lumii. Ceea ce nu putea fi receptat de conştiinţă El le prezenta intuitiv sub forma unor pilde şi poveşti. Iar ceea ce nu recepta mintea, El explica prin propria comportare. Pentru ca civilizaţia să se poată dezvolta, trebuie dat mecanismul dezvoltării structurilor spirituale superioare. El făcea lucrul cel mai sfânt. El salva omenirea şi pe fiecare care stătea în faţa Sa. Iar drept mulţumire, era scuipat în obraz şi batjocorit. El nu răspundea la toate acestea prin agresiune, ci le primea ca ceva trimis de Dumnezeu. Crucea este simbolul purificării spirituale celei mai înalte. Este semnul receptării a tot ce e mai urât şi mai josnic ca pe ceva trimis de Dumnezeu. Sufletul se vindecă prin intermediul noroiului şi al ingratitudinii dacă acestea nu sunt condamnate şi sunt receptate ca ceva trimis de Dumnezeu.

Pacienta a plecat, iar eu încerc încă o dată să conştientizez ceea ce am realizat. Se pare că am reuşit să mai urc o treaptă. O ridicare substanţială a nivelului meu are loc aproximativ o dată la două luni. încep să văd totul cu alţi ochi. Dar survin şi momente când, pentru a supravieţui sau pentru a-i păstra viaţa pacientului, trebuie să mă restructurez total. Am observat de mult că acţionez ca un catalizator. în prezenţa mea, ceea ce e bun sau rău în om se amplifică. Multă vreme am încercat să mă conving că starea mea nu influenţează în nici un fel asupra informaţiei pe care o dau. Mai târziu am văzut clar că de starea mea, de echilibrul meu depinde dacă pacientul se însănătoşeşte

sau doar se ameliorează starea lui, dacă mă crede sau va spune că sunt un şarlatan.

Odată, la New York, o femeie a refuzat să vină la a doua şedinţă. Când a fost întrebată de ce, ea a spus: „E un bădăran". Am înţeles că n-am reuşit să-i transmit în mod corect informaţia. Este drept că ea poate fi un bici care să-1 scoată pe om dintr-o situaţie mortală, dar cu biciul poţi bate până provoci moartea. La început trebuie să-i arăţi omului calea, să-1 ajuţi să-şi adune puterile şi, numai după ce el este conştient cât de serioasă este situaţia sa, să-1 biciuieşti cu adevărat. Orice situaţie sau informaţie neplăcută pentru mine mă vindecă. Cu cât este mai puternic şocul, cu atât mai palpabilă este creşterea nivelului care-i urmează.

Am amintit deja de primul moment de cotitură. Atunci tratam cu mâinile. Pe corpul fetiţei au apărut băşici în locurile pe unde treceam cu mâinile. Nu înţelegeam ce se întâmplă. După aceea am sunat-o şi mama fetiţei mi-a spus că după fiecare telefon al meu starea fetiţei se înrăutăţea. Am rugat-o pe mamă să-mi descrie tot ce i se întâmplă fetei. După şedinţele mele a început să aibă până şi probleme psihice. Mâinile o mâncau atât de tare, încât ea a rugat-o pe mamă să i le taie. Atunci am înţeles că am numai două posibilităţi. Fie să renunţ Ia acest mod de tratament, fie să renunţ la forma pe care o practicam şi să găsesc alta nouă. Anume atunci mi-am concentrat toată atenţia nu asupra tratamentului, ci asupra diagnosticării. Şi atunci am constatat cu uimire că diagnosticarea vindecă mai bine decât orice procedură. Credeam că, dacă voi da informaţia, pacientul se va vindeca singur şi că aşa va fi tot timpul. A fost o surpriză neplăcută să constat că programele de deformare a câmpului trec de la pacienţi la mine. S-a dovedit că avea loc o rezonanţă a structurilor câmpului. Am înţeles că trebuie în permanenţă să mă purific înainte şi după fiecare şedinţă. Mai mult, dacă veneau pacienţi cu programe periculoase pentru mine şi nu mă puteam purifica de ele, nu mă apucam de tratament. Este clar de ce preoţii sunt împotriva bioenergeticie-nilor. în contactul cu preotul care, închinându-se, este orientat asupra personalităţii lui Iisus Cristos, are loc armonizarea structurilor spirituale. întrucât ştiinţa bioenergeticii este încă la început şi majoritatea bioenergeticienilor nu cunosc mecanismul blocării karmei, ei transferă pacienţilor tot ceea ce este pământesc. Sigur, aici are

o mare importanţă viaţa anterioară a bioenergeticianului. Acum, bioenergetica duce de la acţiunea oarbă şi nefundamentată la conştientizare şi căutare. Acest lucru ne permite să vorbim de perspectivele mari ale bioenergeticii.

Un alt moment important de cotitură în sistemul meu de cercetare a fost înţelegerea faptului că abilităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea şi destinul omului sunt noţiuni telurice şi că pot da nu numai bucurie, ci şi boală sau chiar moarte. Din punctul de vedere al Divinităţii acestea sunt bunuri materiale, dar aparţinând unui nivel mult mai fin.

S-a întâmplat acest lucru după două luni de la apariţia primei mele cărţi, în august 1993. S-a răspândit zvonul că sunt dominat de forţe oculte, că nu mai am acces la informaţia pură, că cea de-a doua carte nu va mai apărea.

- Se pare că cea mai mare greşeală a vieţii mele a fost că v-am scos cartea, mi-a spus editoarea mea.

Totul este determinat de Dumnezeu, înţelegeam că oamenii n-au nici un amestec, situaţia nu era sub control, iar metoda mea şi puterea mea de înţelegere erau insuficiente. Următoarea întâmplare m-a pus din nou la grea încercare.

La consultaţie a venit o femeie cu fiica. Fata avea probleme cu sănătatea, în acea perioadă, sistemul meu de tratament se îmbunătăţise. Dacă înainte extră-geam agresiunea ca pe nişte ace din suflet şi omul se făcea bine, mai târziu am început să acţionez asupra cauzelor agresivităţii: ancorarea în teluric, dorinţa de a pune ceva pământesc mai presus de Dumnezeu. Pot obţine informaţia în mod nemijlocit, să văd tot ce se întâmplă la nivelul fin. Se poate crea un ecran al gândirii, se poate auzi o voce concentrată, care dă informaţia, se pot folosi pendulul, nuiaua, cărţile de joc, scrierea automată. Eu sunt un artist şi de aceea prefer să văd cu degetele, sub mâini am un fel de claviatură, unde simt cu degetele fiecare situaţie. în situaţiile complicate recurg la desenarea câmpurilor.

Când sufletul se leagă prea tare de ceva pe Pământ, apare agresivitatea şi acest lucru generează boli. Am început încetul cu încetul să fac o clasificare a lucrurilor de care ne putem lega. A fost o treabă îndelungată. Comunicând cu pacienţii, văzând boala, apoi cauza care a generat-o, am încercat să dau de sursă : de ce anume s-a legat omul pe Pământ. La început consideram că te poţi lega numai de bani, vilă, maşină. Apoi, cu mirare, am

constatat că te poţi ataşa şi de muncă, de simţul datoriei, de poziţia în societate. Să te ataşezi înseamnă să-ţi faci un idol din: mâncare şi băutură, sex şi plăceri, propria imagine. Te poţi ataşa de omul iubit. Când omul se ruga şi îndepărta cauza ataşamentului, apărea o puternică ameliorare. Era uimit de eficienţa sistemului meu.
Uimirea mea a crescut când am analizat Biblia şi am văzut că cercetările mele confirmă poruncile lui Moise şi ale lui Cristos. Mi-a devenit clar sensul poruncii: „Să nu-ţi faci chip cioplit". Eu am înţeles de ce principala poruncă a lui Cristos era: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta şi de fiul tău". Care era sensul frazei: „Nu am venit să vă aduc pacea, ci sabia, am venit să-1 despart pe bărbat de femeia sa, pentru ca ei să-1 iubească pe Dumnezeu, iar numai după aceea unul pe celălalt" ? Care este diferenţa dintre poruncile lui Moise şi ale lui Cristos ? Moise a atras atenţia asupra pericolului adorării valorilor pământeşti. De aceea trebuie să te închini lui Dumnezeu cel nevăzut. Informaţia dată de Moise a permis ridicarea spiritualităţii şi energiei oamenilor la un nivel mai înalt. Spiritualitatea şi energia mai înalte sunt asemenea unui motor puternic în maşină, pentru folosirea căruia sunt nec&sare reguli de circulaţie mult mai perfecţionate, adică este nevoie de o revizuire a valorilor, de o nouă înţelegere a lumii şi de noi porunci. Cristos a introdus noţiuni noi. Reiese că şi ceea ce este nevăzut poate deveni idol: familia, datoria, munca. Ce este gata să pună omul pe primul plan? Pe cei mai apropiaţi oameni: tatăl, mama, propriii copii. Reacţia în lanţ funcţionează în felul următor: mai întâi îmi fac idol din tată, îl pun mai presus de Dumnezeu, dar eu sunt o parte a lui, înseamnă că şi pe mine mă aşez mai presus de Dumnezeu. înseamnă că pe copiii mei, pe soţia mea, familia, casa în care locuieşte familia, maşina, vila, apartamentul şi banii au acelaşi tratament. Când am verificat toate ataşamentele şi le-am comparat cu poruncile, am înţeles că am parcurs tot acest drum dat în porunci, dar de data aceasta individual. Eram curios încotro voi merge mai departe. în ultimele luni a mai apărut un ataşament, cel faţă de capacităţi. însă acesta nu îmi crea probleme reale şi îl vedeam doar la nivelul intelectului. Situaţia în care am acordat ajutor fiicei pacientei mele mi-a demonstrat cum poate, dintr-o dată, un element teoretic abstract să devină real şi periculos.

Când am cercetat câmpul fetiţei, am spus că are o semeţie ridicată, un dispreţ intern faţă de oameni şi tendinţa de a-i blama. (Cea mai puternică.) Semeţia este alimentată cel mai mult de dispreţul faţă de oameni şi de blamarea acestora. Semeţia dădea cele mai grele boli. I-am explicat mamei că trebuie să se roage pentru tot neamul ei şi să-şi aducă aminte toate momentele în care s-a purtat cu semeţie faţă de rude, când le-a blamat şi să se roage la Dumnezeu să o ierte pe fiica sa şi pe urmaşii acesteia.

Fetiţa a recunoscut singură:

- Mamă, eu simt că îi dispreţuiesc pe alţii.

M-am luptat şedinţă de şedinţă, dar semeţia fetei nu cobora. Dimpotrivă, a început să-i crească frica. Acest lucru era legat de capacităţile ei. Mama mi-a spus că frica îi creşte, că psihicul i-a devenit labil şi că nu ştia dacă îşi va putea continua studiile. I-am explicat mamei:

- Frica şi neîncrederea în sine reprezintă blocarea semeţiei, este un mecanism de protecţie. Fata are capacităţi deosebite. Acum ea este în perioada maturizării sexuale. Diminuarea mândriei proprii şi a capacităţilor va fi suprimată pentru toată viaţa, iar mai târziu amintirea lor nu-i va permite să se ataşeze de semeţie şi de capacităţi, să le pună mai presus de Dumnezeu şi de aceea i se permite să-şi etaleze talentele.

N-am reuşit s-o ajut să-şi modifice starea mai mult; după fiecare şedinţă, situaţia se înrăutăţea. Am plecat în Crimeea. Telefonul din Sankt Petersburg a fost ultima picătură. Mama, prin intermediul unor cunoscute, mă ruga să nu mă mai gândesc la fetiţă, să mă detaşez de ea, pentru că situaţia s-a înrăutăţit catastrofal.

După o şedinţă continuă contactul meu la nivelul câmpurilor cu pacienţii. Acest contact poate să ajute, dar poate să şi înrăutăţească situaţia. Am înţeles că pot da o informaţie pură numai după ce mă purific eu însumi. Din nou, primul meu gând a fost să renunţ la tot ce este legat de bioenergie. Mai târziu am încercat să-mi adun puterile şi a început din nou curăţarea diferitelor forme de agresivitate, legate de capacităţi.

M-am rugat, m-am rugat şi iar m-am rugat pentru faptul că am pus capacităţile mai presus de Dumnezeu şi prin aceasta mi-am intensificat propria semeţie. M-am rugat pentru că dispreţuisem, blamasem pe cei fără talent, pentru că am invidiat şi am urât pe cei care aveau mai mult talent, pentru că m-am simţit umilit când capacităţile mele erau diminuate, pentru că am regretat şi pentru că nu mai voiam să trăiesc când ceva nu îmi reuşea. M-am rugat, cercetându-mi vieţile trecute, vieţile sosiei mele. M-am rugat pentru mine în vieţile următoare, pentru urmaşii mei în această viaţă şi în vieţile următoare, pentru mine în alte lumi şi în alte Universuri. Această întâmplare a fost şocantă pentru orizontul meu. întotdeauna, marile capacităţi sunt în legătură cu o misiune oarecare dată omului de Dumnezeu. Supercapacităţile şi minunile erau cele care convingeau că omul respectiv este de la Dumnezeu. Şi dintr-o dată constat că toate acestea ţin şi ele de teluric şi că te poţi agăţa de ele atât de puternic, încât ţi se înnegreşte sufletul, iar după aceea începe să te doară corpul. Am înţeles atunci de ce apar magicienii care se ocupă cu magia neagră. Ei sunt aceia care îşi pun capacităţile lor mai presus de Dumnezeu. Aspectul teluric îl pun deasupra spiritualului, îşi întinează şi-şi mutilează sufletul, iar după aceea corpul.
înainte, acest proces se desfăşura lent. De aceea oamenii îi priveau cu ochi buni pe cei ce se ocupau cu magia neagră, neştiind ce-i aşteaptă în vieţile următoare. Am înţeles nişte fapte pe care înainte, oricât m-aş fi căznit, nu .le puteam pricepe. De ce în ortodoxie sfinţii păreau a se jena de calităţile lor şi căutau să le ascundă. Serafim Sarovski se roagă pentru un băiat bolnav adus la el şi când acesta, încălcând consemnul, se întoarce şi-1 vede rugându-se suspendat în aer, Serafim Sarovski îl imploră să nu spună nimănui ce a văzut. Un alt călugăr bătrân căruia un om i-a adus pe fiul mort şi i 1-a lăsat la picioare, i-a spus, neştiind că băiatul murise: „Ridică-te şi ieşi afară! ". Băiatul s-a ridicat şi a ieşit, dar călugărul, aflând adevărul, s-a întristat. S-a întristat pentru că învierea s-a produs nu prin purificarea sufletului, ci prin intervenţia voinţei lui, adică prin încălcarea mersului Divin al lucrurilor. S-a întristat pentru că acum despre puterile sale vor afla şi alţii şi laudele care i se vor aduce i-ar putea întina sufletul. în creştinism nu există un mecanism de blocare a preamăririi capacităţilor, ca în alte

religii. De aceea sfinţii trebuiau să blocheze acest lucru prin propriul lor comportament. Ei erau pe deplin conştienţi de pericolul semeţiei, ascunzându-şi capacităţile. M-am reîntors la Biblie şi am văzut că în ea nu există conceptul de fetişizare a capacităţilor. Dar ceea ce nu a fost dat direct s-a dat indirect, prin intermediul exemplelor de comportament. Diavolul îl ispiteşte pe Cristos să-şi etaleze puterile. Cristos însă refuză. Apostolul Pavel îi ia unei femei darul prezicerii fiindcă interesele ei pământeşti erau puse mai presus de cele Divine.

întotdeauna s-a considerat că puterile sfinţilor sunt de la Dumnezeu, iar cele ale magicienilor de la diavol. Se dovedeşte însă că aici e un alt mecanism. Dacă sufletul omului care are daruri Dumnezeieşti se ataşează de bunurile pământeşti şi începe, din această cauză, să manifeste agresivitate, atunci darurile Divine devin capacităţi diabolice. După câteva luni de activitate, când mi-am revenit puţin, am văzut ce urmări poate avea ataşamentul nevinovat faţă de capacităţi şi ce pericol colosal ascunde această concepţie.

Au început să vină la mine suferinzii de cancer, iar cancerul blochează în primul rând semeţia, alimentată de capacităţi. M-am căznit multă vreme să înţeleg despre ce este vorba. într-un târziu, am înţeles: când sufletul se ataşează de ceva pe Pământ, el devine semeţ şi agresiv. Şemeţia este blocată prin boli grave şi prin moarte. Dacă sufletul omului se ataşează de bani, de bunuri materiale, de serviciu, de poziţia în societate, de familie, pierzând toate acestea el se poate purifica. Omul ştie foarte bine că nu va lua nimic cu sine în mormânt. Eu am învăţat să mă detaşez de acest lucru.

După Moise şi Cristos omul a înţeles că banii pot aduce nu numai bucurie, dar şi nefericire şi pot dăuna sufletului. Omul spunea : „Sunt bogat" şi se identifica pe sine cu banii, după care îi pierdea şi devenea sărac. Omul spunea: „Dumnezeu mi-a dat banii şi de aceea îi am" şi el rămânea bogat. înţelegerea faptului că nu poţi lua bogăţia în mormânt îl ajută pe om să nu se ataşeze de bunurile pământeşti. Sufletul rămâne pur, iar trupul nu are pentru ce să sufere.

Capacităţile, după câte se vede, pot fi luate în mormânt. Descoperirea capacităţilor are loc prin activizarea dublurii care trăieşte în lumea de dincolo de mormânt. Noi suntem o parte a dublurii, iar aceasta trăieşte cinci vieţi, de aceea este mult mai

uşor să te ataşezi de capacităţi identificându-le cu ele. Până în momentul de faţă oamenii nu ştiau că în cuvintele : „Sunt capabil" sunt deja puse degradarea sufletului şi viitoarele boli. „Dumnezeu mi-a dat capacităţi, am capacităţi pentru că mi-au fost date" este deja o interpretare ce angrenează blocarea viitoarelor boli şi a morţii. Era o uşă deschisă spre un domeniu cu totul nou. Mi-am analizat propriul ciclu: capacităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea şi destinul pe Pământ. Toate au fost sub formă de bani, maşini şi apartamente din punctul de vedere al Divinităţii. Acestea alimentau semeţia care se bloca prin schizofrenie, cancer, diabet, epilepsie, psoriazis, scleroză în plăci şi alte boli. Şi toate sistemele de tratament cunoscute, ca, de exemplu, înfometarea, regimul, acupunctura, nu pot acţiona în acest domeniu pentru că acest nivel al structurilor spirituale este situat deasupra unei singure vieţi.

Idolatria capacităţilor

Capacităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea şi destinul le-am denumit al j treilea nivel al bunurilor materiale. Uneori, ridicându-se deasupra primului şi celui de-al doilea nivel, oamenii se ataşează de cel de-al treilea şi atunci se îmbolnăvesc şi mor. Anume atunci când am înţeles cât este de periculoasă preamărirea capacităţilor m-a sunat un tânăr şi m-a rugat să o ajut pe mama lui, bolnavă de limfoleucoză. Situaţia era critică. Femeia era bioenergetician de înaltă clasă. Veneau la ea pacienţi şi ea, prin intermediul vizualizării unor scene din viaţa lor, le explica motivele îmbolnăvirii. I-am cercetat câmpul; acesta era curat. Verific ancorarea sufletului în teluric. Totul era curat: nu era ataşată nici de bani, nici de bunuri materiale, nici de relaţii, nici de plăceri trupeşti. De un singur lucru era ataşată: de capacităţi, şi încă mortal. Acesta s-a produs la început prin intermediul dispreţului pentru bărbaţi, apoi al dispreţului pentru sine. Totul a fost transmis fiului, iar situaţia lui era critică. Pentru ca fiul să supravieţuiască, s-a îmbolnăvit mama. Iată de ce ea nu se putea sustrage. Acum înţeleg perfect de ce nu am vrut să văd scene care duc la boli, refuzând să văd scene din vieţile trecute, pentru că orice eveniment şi acţiune este o formă, iar cunoaşterea reală a lumii stă în afara formei, acolo unde totul este unitar. Capacitatea de a se abstrage lumii înconjurătoare care i-a fost dată omului este capacitatea de a ajunge în straturile din ce în ce mai fine ale întregului. încercarea omului

de a despărţi în sufletul său teluricul de Divin îi dă sănătatea fizică şi spirituală.

Corpul şi conştiinţa omului sunt orientate către Pământ, iar câmpul său, subconştientul, sufletul aspiră către Dumnezeu. Dacă sufletul se lipeşte de ceva pământesc, are loc încălcarea armoniei: sufletul devine semeţ şi agresiv. Pentru purificarea sufletului, acesta trebuie rupt de cele pământeşti. Teluricul începe să se năruie. La început vin neplăcerile ca o demolare a fericirii stabile pământeşti. Dacă acest lucru este insuficient, trebuie să se destrame, să se piardă acel ceva de care s-a ataşat sufletul. Dacă acest lucru nu este de folos, intră în acţiune traumatismele, bolile, nenorocirile. Dacă nici acest lucru nu ajută, atunci se dărâmă trupul şi vine moartea ca o purificare a spiritului.

îmi vine în minte ce i-am spus unei paciente:

- în fiecare zi trebuie să-i ofer sufletul lui Dumnezeu, iar trupul Pământului.
- Dar asta înseamnă moarte, mi-a răspuns ea.
- Perfect adevărat. Moartea ni se dă pentru purificarea sufletului.

Când ne rugăm şi când murim, în sufletul nostru au loc procese identice. Dacă nu vreţi să muriţi, învăţaţi-vă să muriţi în fiecare zi, orientându-vă sufletul către Dumnezeu. Dar moartea nu ne purifică sufletul până la capăt. Sufletul se purifică printr-o aspiraţie permanentă către Dumnezeu. Omenirea a căutat chinui- tor de mult cum să se poarte şi cum să recepţioneze lumea. La început, filosofia orientală, dezicându-se de tot ce era pământesc, \ transformat teluricul într-o iJuzie^Toată energia a fost canalizată spre structurile spirituale. Acestea, fortifi-cându-se, continuă să se dezvolte prin legarea de sine. Apare materialismul. Aceste două contrarii au răbufnit în permanenţă în Occident şi în Orient. Apar şcoli filosofice în care coexistă teluricul şi Divinul, concurându-se între ele. însă peste tot orientarea e aceeaşi: spiritualul e primordial, materialul secundar, Ştiinţa de a fi sănătos este ştiinţa de n simţi "fi "prifualitatea şi nobleţea stau pe primul loc.

~Ăm deviâTSă continuăm discuţia pe o temă foarte importantă. Este vorba de idolatrizarea capacităţilor, a înţelepciunii şi destinului. Când sufletul s-a ancorat în teluric, bolile şi moartea sunt iminente. Din acest motiv Moise îi omora

pe cei care se închinau la viţelul de aur. în comportarea lor incorectă se ascundea deja degenerarea şi dispariţia poporului. Cum se poate stabili dacă sufletul s-a ataşat sau nu dejeluric ? Foarte simplu : 4upă agresivitate Să spunem că sufletul frnTeste robiFde bani. Automat, indiferent dacă vreau sau nu, îmi apar o serie de stări emoţionale. Voi dispreţui pe cei care nu au bani şi voi invidia pe cei cu bani mai mulţi. îl voi urî pe cel care mă va jefui, îmi voi reproşa că nu am fost în stare să câştig mai mult. Voi regreta amarnic şi mă voi consuma dacă voi pierde o sumă mare, mă voi teme tot timpul să nu fiu păgubit şi mă voi gândi numai la bani. Sufletul îmi va fi ancorat în teluric. îmi rămân doar trei posibilităţi: fie pierderea banilor, fie o boală gravă, fie moartea.

Mecanismul blocării agresivităţii care pătrunde în suflet funcţionează perfect. Paradoxal este faptul că pierderea banilor este cea mai uşoară formă de blocare, dar ea se recepteează cel mai greu. Dacă sufletul meu s-a ataşat de bani, viaţa mi se salvează prin intermediul unui om care mă pradă sau care mă împiedică să câştig. Aici totul este determinat de reacţia internă faţă de cele întâmplate: putinţa de a accepta situaţia şi de a-i mulţumi lui Dumnezeu înseamnă purificarea sufletului. Dacă eu încep să urăsc şi să blamez, înseamnă că nu am acceptat salvarea şi purificarea. Intră în funcţiune cel de-al doilea regim - boala. Dacă nici acest lucru nu ajută, sufletul se purifică prin moarte. La exterior eu comunic cu oamenii, dar în interior cu Dumnezeu. De aceea în interior trebuie să primesc plin de mulţumire orice pierdere ca pe o_p_urificaie. La exterior nu trebuie să accept situaţia, trebuie s-o am sub control şi să mi-o subordonez, dar în interior am dreptul doar s-o accept total şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Reacţia interioară este cea determinantă. De aceea, rânţjjjmnl se roagă.,. el trebuie să-i mulţumească lui Dumnezeu pentrj^ toate necazurile şi bolile prin care i se purifica sufletul   Dacă sufletul meu s-a ataşat de bunurile pământeşti, apar
dispreţul, imWHia^hlaţŢlarpa   PrinjTJTerTnerjjni narrţenilor rare mă VOr_n|gubi de

aceste, hiuwfi-mi <p va pyrififiii ""flpfi înainte nu înţelegeam de ce este interzisă zugrăvirea lui Dumnezeu. Pentru ca să nu-1 căutăm pe Pământ. Oamenii au înţeles că bunurile materiale nu sunt lucrul cel mai important, că banii nu se pot lua în mormânt

şi că întâi trebuie să te gândeşti la suflet şi ,,N.abia după aceea la ceea ce vezi în jurul tău. Dar oamenii nu ştiau că f£rjc_irea_ pământească poate fi întruchipată de omul iubk, de familie, de simţul datoriei. _Ataşaiea_de toate acestea, neînţelegerea a ceea ce trebuie pus pe planul al doilea provoacă mult£_hali. Dacă m-am ataşat de familie, de relaţii, voi începe să dispreţuiesc, să urăsc, să mă tem, să invidiez. Invidia şi gelozia sunt identice din punct de vedere bioenergetic şi cu -cât mai stabile vor fi relaţiile, cu atât mă voi lega mai puternic de ele şi voi deveni cu atât mai agresiv. De aceea, oricât ar părea de ciudat, gelozia se vindecă prin certuri, prin despărţiri. Omul iubit, care mă va trăda, mă va părăsi sau se va certa cu mine, îmi va salva în acest fel sănătatea şi viaţa dacă eu voi reuşi să recepţionez toate acestea ca pe un dat de la Dumnezeu. Dacă m-am ataşat de simţul datoriei sau de serviciu, îi voi dispreţui pe cei care muncesc prost, mă voi uri pe mine sau pe alţii dacă voi face ceva rău. Voi blama în permanenţă pe cei care mă împiedică să lucrez sau mă înşală, am să mă tem să înşel pe cineva. Cu cât voi face mai mult acest lucru, cu atât voi avea mai multe neplăceri la locul de muncă şi cu atât mai mult îi voi înşela pe alţii.

Mecanismul karmei funcţionează cu virtuozitate. Să presupunem că-i dispre
ţuiesc pe cei care lucrează prost. Ataşamentul faţă de locul de muncă îmi creşte
şi capătă un caracter ciclic. Asta înseamnă că acest program se va intensifica
şi la copiii mei. Dacă acest ataşament depăşeşte limita critică, copiii îşi vor pierde
tot timpuTîocul de muncă pentru a supravieţui. E un paradox. Eu îi dispreţuiesc
pe cei care nu vor să muncească, prin urmare, nici copiii mei nu vor dori să
muncească. îl dispreţuiesc pe cel care n-a fost în stare să câştige bani, la copiii
mei acest lucru se va manifesta şi mai puternic. înseamnă că, pentru a nu li se
înnegri sufletele, ei nu vor avea voie în această viaţă să aibă bani. 3iit_ce£a_ce
dispceţujesc în această viaţă, joţ_ce urăsc şi blamez va fi

prezent la copui jnei,
dacă nu voi fi în stare să mă opresc la timp. De aceea priceperea de a-mi controla
propriile stări emoţionale dă sănătate şi fericire urmaşilor mei. jiţiinţa de a lua
orice situaţie ca.j)e_undaj_dgja Dumnezeu^înseamnă că voi avea_corjii_şi_nep6ţi
sănătoşi şi fericiţi

Când am efectuat cercetările, am înţeles ce a avut în vedere Iisus Cristos când spunea: „Dacă te-au lovit peste obraz, întoarce-1 şi pe celălalt". Toate poruncile lui Cristos sunt adresate sufletului şi nu trupului, iar logica spiritului este opusă 'logicii trupuluî7~Aşadar,'5ămi7 bunurile materiale, serviciul, simţul datoriei, familia, oamenii dragi, toate acestea, dacă sunt puse mai presus de Dumnezeu, dau boli şi moarte. Pierzahd tot ceea ce ne leagă de Pământ, ne purificăm structurile spirituale. Şi conştientizarea faptului că tot ceea ce este pământesc va rămâne aici şi acceptarea acestui fapt purifică sufletul. Iată de ce anticii spuneau: „Aminteşte-ţi că vei muri! ". Dacă fericirea noastră este legată de trupul nostru, atunci, prin demolarea trupului, ea se pierde. Mai rămâne oare ceva după năruirea trupului? Da, rămâne. Este vorba de capacităţi, calităţi sufleteşti, înţelepciune şi destin care dăinuie cinci până la şapte vieţi, înţelepciunea dăinuie_gaţriizeci-patruzeci şi cinci de vieţi. Destinul dăinui£ patruzeci si-nouă de vieţi. Şi chiar dacă toate acestea nu aparţi^trupuTuTTele constituie fericirea pământească. Cum se poate afla dacă sufletul s-a ataşat de ele? După aceeaşi agresivitate. Dacă îl invidiez pe unul mai dotat, dacă mă blamez pentru ceva ce n-am reuşit să fac, mă supăr pe cel care m-a numit incapabil, îl urăsc şi îl condamn pe cel care mă împiedică să-mi etalez calităţile, prin aceasta mă ataşez de capacităţi. Aceste_-SlăH-emQîionale sunt deosebit de periculoase în perioada naşterii copiilor. Dacă dispreţuiesc pe cineva~cfin cauza absenţei capacităţilor, copiii mei vor fi lipsiţi total de acestea. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul calităţilor sufleteşti. Ele sunt tot un fel de fericire pământească, de bogăţie. Dacă îi voi dispreţui pe cei care nu le au, adică pe ticăloşi şi nemernici, fac din urmaşii mei nişteTîcaloşî şi nemernici. Ataşamentul faţă de

acestea aduce boli şi moarte, pentru că ele nu pot fi suprimate dintr-o dată.

îmi amintesc de o întâmplare la consultaţie. Unei bolnave de cancer îi explicam cauzele bolii:

- Semeţia, inacceptarea situaţiilor traumatizante constituie principiul celulei canceroase. Dacă celula uită de organism, ea este supusă distrugerii. Sufletul devine semeţ şi agresiv când el se lipeşte de Pământ. Cu cât mai puternic este atras sufletul de Pământ, cu atât este mai mică putinţa sa de a accepta o situaţie traumatizantă. Şi, în locul purificării interioare, apare ca răspuns agresivitatea orientată către mine sau către alţii. La nivelul fin, acest lucru devine periculos pentru Univers şi, de aceea, el trebuie blocat. Semeţia dumneavoastră a depăşit linia roşie, din care cauză a fost declanşată blocarea prin boală. Dar semeţia vă este alimentată de acel ceva de care sunteţi mai legată pe Pământ: calităţile sufleteşti.

- Cum să înţeleg toate astea? s-a mirat femeia.

- îi dispreţuiţi pe ticăloşi şi nemernici şi-i urâţi pe cei care nu se poartă corect cu dumneavoastră. Din moment ce sunteţi ataşată de calităţile sufleteşti, pentru a vă salva viaţa şi sănătatea aţi fost înconjurată de oameni care nu se poartă corect cu dumneavoastră sau care vă învinuiesc de incorectitudine. Dacă dumneavoastră n-aţi mai urî, nu v-aţi mai simţi jignită, n-aţi mai acuza şi n-aţi mai dispreţui pe nimeni, sufletul dumneavoastră şi cel al urmaşilor s-ar purifica. Dumneavoastră a{i procedat tocmai pe dos. V-aţi întinat astfel nu numai sufletul dumneavoastră, ci şi sufletele copiilor şi nepoţilor dumneavoastră.

- Asta înseamnă că, blamându-i pe ticăloşi, i-am transformat în ticăloşi pe copiii şi pe nepoţii mei?

- Da, asta aşa e.

După o scurtă pauză, femeia a continuat:

- în urmă cu o săptămână am fost la control la Institutul de Oncologie. A venit să mă ia cu maşina un nepot şi o doctoriţă m-a rugat s-o ducem până la gară. Nepotul n-a zis nimic, dar, când doctoriţa a coborât, mi-a atras atenţia că, dacă mai promit cuiva că-1 duc cu maşina, voi pleca până în oraş pe jos.

- Ataşamentul dumneavoastră faţă de calităţile sufleteşti, îi explic eu, constituie 30%, dar pericolul mortal este de 50%. La fiul şi nepotul dumneavoastră ataşa mentul este de 90%, iar pericolul mortal este de 70%. Deci, pentru a supravieţui, ei trebuie să fie ticăloşi.

Femeia mă priveşte şi apoi îmi spune fără grabă:

- Ştiţi ce mi-a spus fiul meu? „Când ai să crapi şi tu odată?"

- în primul rând nu trebuie să-i condamnaţi. Ei se poartă aşa cu dumneavoastră pentru a vă purifica sufletul, pe al dumneavoastră şi pe al lor, fără ca măcar să-şi dea seama de acest lucru. Când ei se poartă incorect faţă de dumneavoastră, vi se purifică sufletul, dacă dumneavoastră recepţionaţi acest lucru ca pe un dat de la Dumnezeu. La nivelul câmpului sunteţi un tot unitar, deci se purifică şi sufletele lor. Cu cât vă vor scuipa mai mult, cu cât veţi primi cu mai multă smerenie toate acestea, cu atât mai repede vă veţi vindeca. Prin boala dumnea voastră veţi răscumpăra nu numai propria comportare, ci şi ceea ce le-aţi transmis copiilor şi nepoţilor. Neacuzându-i, vă veţi salva şi pe

dumneavoastră şi pe ei.
Ca să vă vindecaţi total, trebuie să procedaţi în felul următor:

1. Să vă revizuiţi întreaga viaţă şi atitudinea faţă de toate cele întâmplate.

Tot ceea ce aţi considerat ca fiind neplăceri, umilinţe, fapte josnice îndreptate
împotriva dumneavoastră au fost de fapt prilejuri de purificare a sufletului.
Asumaţi-le şi mulţumiţi-i lui Dumnezeu pentru ele.

2. Ar trebui să începeţi o viaţă nouă şi să-i cereţi iertare lui Dumnezeu pentru
momentele când aţi condamnat pe cineva, când v-aţi simţit jignită, când aţi urât
oamenii, pentru că v-aţi pus propria demnitate şi calităţile sufleteşti mai presus
de Dumnezeu. Cereţi-vă iertare pentru că aţi pus pământescul mai presus de
Divin, că aţi transmis aceste lucruri copiilor şi nepoţilor. Rugaţi-vă în dragostea
pentru Dumnezeu şi, când vă rugaţi, spuneţi că îl iubiţi pe Dumnezeu mai mult
decât pe sine şi decât orice reprezintă pentru dumneavoastră fericirea pământească.
Şi tot ce s-a întâmplat luaţi-o cu mulţumire şi dragoste ca pe voinţa Lui.

Femeia şi-a luat rămas bun şi a plecat, iar eu am început să mă gândesc ce înseamnă pentru omenire creşterea bruscă a bioenergiei şi ignorarea logicii Divine. Cât de serioase erau aceste probleme, m-am convins pe propria-mi piele.

în octombrie 1993, am fost la Moscova la o conferinţă internaţională unde aveam de susţinut un referat. Seara, când plecam cu un prieten spre casă, chiar la intrarea principală, m-a strigat un miliţian. M-a întrebat ceva, i-am răspuns şi am plecat mai departe. Şi atunci s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat: miliţianul s-a repezit la mine şi a început să mă bată. Situaţia era extrem de stupidă, dar

cauza era în mine. Dacă aş fi opus rezistenţă, aş fi riscat să intru la închisoare sau să fiu împuşcat. Ca din pământ au apărut prietenii lui, miliţieni cu arme automate. Totul s-a terminat fără traumatisme. Ajunşi acasă, eu şi cu prietenul meu am băut câte un păhărel de vodcă şi am început să analizăm situaţia. Peste vreo douăzeci de minute, am înţeles totul. Am venit la conferinţă cu sentimentul superiorităţii faţă de ; Iţii, simţindu-mă unicul specialist în domeniul diagnosticării karmei. Efectuasem cercetări în premieră mondială, puteam vindeca boli în faţa cărora bioenergeticien i şi medicina oficială sunt neputincioşi. Asta simţeam eu atunci. Cu alte cuvinte, infatuarea mea, sentimentul propriei importanţe şi excelenţe mi-au ridicat semeţia la maximum. Am uitat că înainte de toate prin intermediul meu se acţionează şi că doar în al doilea rând eu sunt cel care acţionez. Deci sau moarte, sau invaliditate, sau umilinţă. întrucât am bioenergie mai puternică decât a altora, şi procesele karmice decurg la mine cu o viteză mai mare. Situaţia survenită a fost cea mai blândă. N-am nutrit sentimente fraterne faţă de miliţian, dar i-am mulţumit lui Dumnezeu, conştient de faptul că miliţianul nu avea nici o vină. Rămânea însă un moment neplăcut. Câmpul acelui miliţian s-a năruit şi s-a conectat programul de autodistrugere. Nu-mi era clar de ce el trebuia să sufere din cauză că, prin intermediul său, mi-a fost salvată viaţa. Am analizat de mai multe ori situaţia lui în planul fin şi în cele din urmă am înţeles. El s-a repezit asupra mea de două ori. După primul atac, câmpul lui mai era încă pur, adică asta însemna blocarea semeţiei mele. El n-ar fi avut de suferit dacă n-ar fi exagerat. în plus, în suflet i s-au strecurat emoţiile şi trufia. Se pare că şi în privinţa bătăii trebuie să existe un cod propriu al onoarei. Am înţeles atunci că, dacă prin intermediul hoţilor şi borfaşilor se purifică sufletul, asta nu înseamnă că ei nu vor fi pedepsiţi pentru cele înfăptuite. Este clar de ce capii mafiei, pe care i-am examinat de la distanţă, au un câmp armonios şi un nivel scăzut al agresivităţii. De armonia lor depind soarta şi viaţa grupărilor pe care le conduc. Deşi lecţia a fost destul de bună, ea nu mi-a fost de folos.

După o lună, am fost la redacţie şi am intrat într-o discuţie pe tema Indiei contemporane şi a oamenilor supradotaţi care trăiesc acolo. Conlocutorii mei erau entuziasmaţi de calităţile acestor oameni. Acest lucru m-a deranjat. Ei sunt fachiri! Ei nu

dau cunoştinţe, ci doar uimesc. Numai să le cazi în genunchi şi să te închini la ei. Ăsta-i tot programul lor. Am uitat din nou că orice fachir, perfect sau nu, e condus de Dumnezeu. Vorbele mele erau, din punct de vedere bioener-getic, o înjosire la adresa acestor oameni şi a capacităţilor lor. M-am întrecut cu-gluma. Ce urmări a putut avea acest fapt, am văzut după numai cinci minute.
Era în ianuarie 1994. Mergând pe stradă, am ajuns într-o intersecţie în formă de „T". Pe strada principală mergea o maşină frigorifică şi, frânând puternic, a intrat în viraj. Eu mergeam îngândurat pe trotuar în dreptul maşinii. Deodată, din spatele acesteia a ţâşnit un autoturism care a luat-o pe trotuar direct spre mine. încă o secundă şi s-ar fi întâmplat ceva ireparabil. Am reuşit totuşi să sar în lături. Când mi-am întors privirea, am văzut maşina care se îndepărta. Anali-zând situaţia în planul fin, am constatat că mi-am pus propria persoană şi propriile capacităţi mai presus de Dumnezeu: am început să-i judec pe alţii. îngâmfarea şi blamarea doar în câteva minute mi-au ridicat trufia până la un nivel mortal. Iar spre mine venea un şofer cu aceeaşi trufie şi dispreţ din cauza capacităţii sale. Când a văzut că maşina frigorifică virează, a înţeles că, la viteza pe care o avea, nu va putea opri maşina-şi, fără să mai stea pe gânduri, s-a urcat pe trotuar. Cred că amândoi am fi murit şi astfel ar fi fost lichidate trufia şi idolatria capacităţilor.

Idolatria capacităţilor duce la cancer. Ţin minte cum aproape un ceas m-arrk. căznit să-i explic unei femei că dispreţul faţă de oamenii subdotaţi şi autoblamarea i-au ridicat gradul de trufie până la limita mortală. Nu era chip s-o conving. Am vrut s-o las în pace, însă am decis să-i dau informaţia integrală.

- Nu ţin să vă conving că invidia, trufia, blamarea altora şi autoblamarea
când e vorba de capacităţi duc foarte repede la îmbolnăvire. Vă voi da numai
rezultatele diagnosticului. Aveţi cancer.

Femeia îşi pipăie pata de la gât şi mă întreabă:

- Asta de aici?

- Da. Dacă nu vă veţi schimba atitudinea faţă de lume şi de Dumnezeu,
procesul se va accelera. Iar dacă veţi încerca să vă schimbaţi şi nu vă veţi pune

propria persoană şi propriile capacităţi mai presus de Dumnezeu, vă veţi vindeca.

Mai târziu, prietena ei mi-a spus că femeia şi-a schimbat foarte mult atitudinea faţă de oameni. I-am cercetat biocâmpul de la distanţă; el era în ordine.

- Soţul meu a început să orbească, îmi spunea o femeie. I-au făcut operaţie, dar degeaba. Aţi putea găsi care-i cauza?

- De obicei slăbirea vederii este legată de gelozie, însă de data aceasta cauza e alta: ataşarea de capacităţi, agresivitatea subconştientă împotriva oamenilor este imensă, iar trufia a atins pragul mortal. Sufletul soţului dumneavoastră a făcut din capacităţi ţelul şi sensul vieţii şi din această cauză a nutrit în permanenţă un puternic dispreţ faţă de oamenii incapabili şi imperfecţi sau de cei care l-au împiedicat sau l-au umilit, plus karma ascendenţilor şi cea din vieţile anterioare.
Dispreţul se transformă într-un program de autodistrugere. Prima lovitură o primeşte capul. Asta înseamnă fie îmbolnăvirea creierului, ca de pildă, epilepsia, boala lui Parkinson etc., sau traumatisme ale capului, slăbirea vederii, boli ale pielii. în cazul de faţă este vorba de slăbirea vederii.
Dar asta încă nu e totul în ceea ce priveşte idolatria capacităţilor. S-a dovedit că există o rezonanţă a programelor. Când se adună oameni cu acelaşi tip de ataşamente, are loc o intensificare puternică a programelor. în 1993, discutam cu un cetăţean care lucra în aviaţie. A venit vorba de avionul care s-a prăbuşit lângă Irkuţk. El mi-a povestit că sunt situaţii când comportamentul piloţilor este de neînţeles pentru că derularea faptelor contrazice logica. în cazul de faţă, totul a fost într-adevăr ciudat. Avionul decolează, inginerul de bord îi raportează pilotului că s-a aprins becul de avarie a motorului, dar pilotul ignoră această informaţie şi comandă decolarea.

Am început să cercetez în planul fin ce s-a întâmplat în acel moment. Se putea presupune că echipajul încălcase foarte mult

legile supreme şi că prezenta o puternică agresivitate subconştientă care a dus la prăbuşirea avionului. Spre marea mea surprindere însă, am văzut cu totul altceva. Echilibrul echipajului era în limitele normale. în schimb, biocâmpul comun al pasagerilor purta o agresivitate imensă. Trufia şi ataşamentul pasagerilor faţă de capacităţi depăşeau pragul fatal. Rezonanţa câmpurilor era atât de puternică, încât 1-a lipsit pe pilot de posibilitatea aprecierii reale a situaţiei. Nivelul însumat al trufiei pasagerilor şi al idolatriei capacităţilor era critic. Din această cauză pilotului i s-a declanşat un puternic ataşament pentru trufie şi o încredere crescută în capacităţile sale, iar biocâmpul pasagerilor influenţa nu numai psihicul echipajului, dar şi starea tehnică a motoarelor.

Câteva luni mai târziu, a venit la mine la consultaţie o femeie care m-a rugat să o ajut. Mi-a spus că a fost tratată de un bioenergetician, dar nu de mult acesta a murit într-un accident de avion. în acel avion se afla un grup de bioenergeticieni care plecau la o conferinţă la Singapore. Am cercetat cauza şi am văzut acelaşi lucru: trufie şi idolatria capacităţilor. După cum s-a stabilit ulterior, echipajul a încălcat instrucţiunile de zbor din cauza încrederii prea mari în propriile capacităţi. Lauda cu propriile capacităţi, ascunderea nereuşitelor dau un puternic ataşament faţă de capacităţi şi de trufie cu urmări grave.

în mai 1994, îmi petreceam concediul la Ialta. în timpul unei plimbări cu iahtul, am hotărât să mă scald ţinându-mă de o frânghie. La un moment dat, din cauza unei rafale de vânt, iahtul a ţâşnit înainte, iar eu m-am cufundat în valuri nereuşind să iau suficient aer. Mi-a fost ruşine să le arăt tuturor că nu mă pot descurca într-o situaţie ca asta şi, din această cauză, era cât pe ce să mă înec. M-a salvat numai faptul că am dat drumul frânghiei, rămânând în mare. Conform logicii, trebuia să mă ţin de frânghie din toate puterile. Dacă aş fi avut mai multă încredere în forţele proprii, aş fi căutat să mă ţin de frânghie cât mai mult şi m-aş fi înecat. E mai bine să te temi decât să te lauzi. De unul care se teme lumea va râde, pe când după unul curajos, va plânge. Sinceritatea este un mijloc minunat pentru purificarea de trufie. Dacă nu mă tem să arăt că ceva nu-mi reuşeşte, şi sunt gata să-mi accept insuccesele ca pe o umilinţă internă, aceasta va constitui cel mai bun leac împotriva trufiei. De aici se poate trage o concluzie simplă: omul sincer trăieşte

mai mult şi suferă mai puţin de boli. Omul cu trufia ridicată este, de regulă, nesincer, nerecunoscător, irascibil şi suspicios. O astfel de atitudine faţă de lume se vindecă destul de dur.

Toţi încercăm să dezvoltăm capacităţile copiilor noştri, să le educăm calităţile sufleteşti, să-i facem înţelepţi şi să le creăm o soartă cât mai bună. Dar noi nu ştim că, dacă acest lucru se va transforma la copil în ţel unic, el va pierde tot ce dorim să-i dăm. Şi foarte adesea acest lucru se întâmplă o dată cu pierderea sănătăţii şi a vieţii. Acum se deschid peste tot şcoli pentru cultivarea capacităţilor copiilor. Nimeni nu se gândeşte că aceste capacităţi sunt ca un automobil care te poate transporta, dar te şi poate strivi. Capacităţile mari, fără etică şi fără o înţelegere adecvată a lumii, în loc să aducă fericirea, ucid. Nu mă pot abţine să nu dau încă un exemplu.

Mi s-a povestit un fapt foarte interesant. Un băiat de opt ani nu avea nici un fel de talent. Nu putea nici măcar să memoreze două-trei cuvinte în limba engleză. Mama copilului a cunoscut o femeie bioenergetician şi aceasta i-a promis să-1 ajute. Bioenergeticiana a văzut între emisferele cerebrale ale copilului o barieră energetică. A înlăturat-o şi după aceasta s-a produs minunea: băiatul a început să înveţe bine şi şi-a descoperit capacităţi strălucite. Am fost rugat să comentez situaţia. M-am uitat să văd despre ce e vorba şi mi s-a relevat un tablou extrem de interesant. în primul caz, câmpul informaţional îi era obturat de destin, capacităţile au fost blocate. După intervenţia bioenergeticienei, blocajul a fost eliminat, dar în câmpul băiatului a apărut moartea, iar parametrii destinului s-au năruit. I-am spus mamei că trebuie să vină cu băiatul la consultaţie. Ei au venit, iar eu am încercat să le explic situaţia.

- Fiul dumneavoastră dispune de uriaşe capacităţi şi în viaţa prezentă, şi în
cea anterioară. în viaţa anterioară, acestea i-au asigurat o poziţie socială înaltă.
El s-a ataşat de propria imagine, punând-o mai presus de Dumnezeu. El i-a
dispreţuit pe cei de condiţie socială inferioară, îi invidia pe cei care erau mai
presus de el şi îi ura pe cei care îi denigrau imaginea prin bârfă sau comportament
incorect. Trufia s-a ridicat până la linia roşie şi el a murit. în

viaţa de acum,
dacă el va primi un statut social înalt, se va ataşa de acesta şi poate muri. Pentru
ca el să trăiască mult, destinul i-a obturat capacităţile care i-ar fi asigurat o poziţie
înaltă în societate.

în ochii femeii se citeau neliniştea şi deruta.

- Ce-i de făcut?

- Noţiunile de „carieră", „poziţie socială" pentru băiat trebuie să dispară
pentru mult timp. Când omul este pregătit să piardă în orice secundă şi să accepte
pierderea ca pe o purificare dată de Dumnezeu, când omul este gata să piardă
tot ceea ce îl înalţă deasupra altor oameni, atunci acel om este sănătos sufleteşte
şi, respectiv, trupeşte. Părinţii se gândesc numai cum să-i dezvolte capacităţile
copilului. Capacităţile sunt pereţii casei, ei pot fi văzuţi de toată lumea. Temelia însă e nevăzută, iar fără ea, casa se năruie. Temelia este iubirea pentru Dumnezeu, mai puternică decât faţă de orice lucru pământesc şi decât ataşamentul faţă de capacităţi. în primul rând copilul trebuie învăţat să nu manifeste dispreţ şi trufie faţă de cei nedotaţi. Copilul trebuie învăţat să nu se necăjească dacă ceva nu-i reuşeşte, trebuie învăţat să nu invidieze şi să nu urască pe cei care sunt mai norocoşi şi cărora le reuşesc toate. Iubirea faţă de Dumnezeu, bunătatea şi seriozitatea constituie temelia pe care se poate construi o casă cât de înaltă fără teama că ea se năruie. Acestea toate se obţin printr-o educaţie corectă, prin asimilarea valorilor spirituale şi culturale. Pentru orice popor, crearea condiţiilor favorabile pentru umanizarea tuturor proceselor şi dezvoltarea valorilor spirituale reprezintă problema supravieţuirii urmaşilor săi. Aşteptarea unor succese imediate din partea copilului este un proces de dezumanizare, dorinţa de a pune capacităţile mai presus de Dumnezeu. Orientarea pedagogiei în această direcţie poate avea ca rezultat degenerarea întregii societăţi omeneşti. Acum, guvernele din multe ţări ale lumii înţeleg că, fără etică şi înţelepciune care să funcţioneze în perspectivă, fără fixarea lor în legislaţie, societatea nu va putea supravieţui. Cu cât se vor

depune mai multe eforturi în această direcţie, cu atât mai puţine pierderi vom avea mâine.

încă un exemplu privind capacităţile. în faţa mea stătea o femeie care a venit cu o problemă serioasă: fiul ei nu putea să înveţe, a rămas repetent. Dar acest lucru nu-1 deranja câtuşi de puţin. îl cercetez pe băiat.

- Sunteţi supărată pe el' şi îl blamaţi.

- Bineînţeles! Păi cum altfel ? El nu vrea să facă nimic.

Am să vă explic la ce poate duce o astfel de atitudine. Mai întâi, băiatul are nişte capacităţi uriaşe şi ele vor ieşi la iveală mai târziu. însă, dacă sufletul său se va ataşa de ele şi va deveni trufaş, el va muri. Acum el are treisprezece ani. Este perioada de maturizare sexuală. Anume în această perioadă el trebuie să fie umilit în ceea ce priveşte capacităţile sale şi demnitatea sa, lucru care se şi întâmplă prin rezultatele slabe la învăţătură şi prin repetenţie. în al doilea rând, autorul trufiei băiatului sunteţi dumneavoastră, mama lui. Aţi dispreţuit pe cei leneşi şi pe cei lipsiţi de capacităţi, aţi fost deprimată şi v-a pierit dorinţa de a mai trăi de câte ori ceva nu vă reuşea. Cu cât mai tare vă veţi supăra pe el şi-1 veţi jigni, cu atât mai puternic vă veţi ataşa de capacităţi şi vă veţi mări trufia, fapt care va răbufni în el de câteva ori mai intens. înseamnă că el trebuie să înveţe şi mai prost pentru a se înjosi mai tare. Credeţi că prin supărare şi acuzaţii dumneavoastră îl ajutaţi şi îl salvaţi ? în realitate nu faceţi altceva decât să-i strângeţi şi mai tare laţul în jurul gâtului. Iar apoi, dacă, din cauza creşterii imperfecţiunii dumneavoastră, el sau copiii lui se vor îmbolnăvi şi vor muri, cea mai mare parte a vinei o veţi purta dumneavoastră şi medicii nu vor putea face

nimic. Toate faptele negative pe care le transmitem sufletelor copiilor se vor
întoarce împotriva noastră. Dacă nu ne acuzăm copiii, îi purificăm şi pe ei, şi pe noi, iar dacă ne fixăm pe supărare şi ură timp îndelungat, acestea trec în suflet şi devin periculoase, iar noi nu-i ajutăm, ci îi ucidem, şi pe ei, şi pe noi. De aceea trebuie să ţinem minte un adevăr unic: în comportamentul omului există două logici. Logica lui proprie, logica pământească, căreia ne putem opune. Ea ocupă cinci-zece la sută, iar nouăzeci la sută o reprezintă logica Divină, care scapă înţelegerii noastre. Această logică trebuie s-o adoptăm în totalitate şi toate forţele să le îndreptăm nu către o agresiune de răspuns, ci către transformarea noastră, către înălţarea propriului suflet.

Uneori omul ataşat de capacităţi este strivit fără milă, ca o muscă. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât i se dau mai multe şanse de supravieţuire şi cu atât are parte de mai multe chinuri sufleteşti.

în toamna lui 1993, am început abia-abia să prind tema idolatriei capacităţilor. Când am fost la conferinţă, mi s-a adresat o doamnă din Elveţia. Eram curios ce probleme pot avea ei. S-a dovedit că în Rusia, Elveţia şi în toate ţările problemele sunt aceleaşi. Am discutat prin intermediul interpretului.

- Nu-mi ascundeţi nimic, m-a rugat ea.

- Bine, starea dumneavoastră nu-i foarte bună. Poate să apară o maladie
canceroasă. Este tributul pe care îl plătiţi pentru fiica dumneavoastră căreia i-aţi
transmis o înţelegere imperfectă asupra lumii. Aveţi o fiică?

- Da, are 30 de ani.

- Are copii?

- Nu.

- Iată una din cauzele problemelor dumneavoastră. V-aţi ataşat prea mult de
capacităţi, le-aţi absolutizat şi le-aţi pus mai presus de Dumnezeu, în special în
viaţa anterioară. Şi acest lucru l-aţi transmis de multe ori fiicei dumneavoastră.
De aceea nu i se nasc copii. Sufletele lor sunt imperfecte.

- Spuneţi-mi, unde am trăit în viaţa precedentă?

- Aţi trăit pe o altă planetă.

- Ştiu că am trăit pe o altă planetă.
Femeia a spus numele planetei.
- Astea sunt amănunte. Eu încerc să desluşesc ceea ce e principal.
- Spuneţi-mi, de ce m-am născut pe Pământ?

- Este un fel de carceră pentru dumneavoastră. Aţi venit aici ca să vă chinuiţi
şi să vă purificaţi sufletul. Aţi dus-o foarte bine acolo, dar aţi început să-i
dispreţuiţi pe cei imperfecţi.
- Tare mult aş vrea să mă duc înapoi. Nu vreau să trăiesc pe această planetă.
- Acolo aţi fi murit imediat: mai întâi v-aţi fi ataşat de teluric. Când spun
„teluric" nu are importanţă numele planetei pe care sunteţi. Vi s-ar fi putut retrage
capacităţile şi aţi fi putut rămâne acolo, dar, întrucât sufletul dumneavoastră este
superior, el nu poate suporta mari solicitări, drept care aţi fost dizlocată pe pământ şi pusă într-o situaţie total nouă. îngâmfarea,'trufia, idolatria capacităţilor v-au rămas, însă nu aţi reuşit să vă purificaţi. Trebuia să treceţi prin umilinţe şi înjosiri pentru a vă purifica sufletul. Pentru dumneavoastră Pământul reprezintă un purgatoriu. Dumneavoastră însă n-aţi reuşit să vă purificaţi sufletul într-o măsură suficientă şi multe i le-aţi transmis fiicei. Pentru a vă încheia purificarea trebuie, judecând după toate aparenţele, să contractaţi o boală gravă. Sau să vă revizuiţi viaţa, să vă spovediţi şi să vă întoarceţi cu iubire către Dumnezeu.
- Spuneţi-mi, Pământul este o carceră pentru toată lumea?
- Nu. Dacă omul s-a acomodat foarte bine pe Pământ, el va fi lipsit aici
de tot ceea ce se cheamă fericire pământească. Iar, dacă spiritualitatea va fi înaltă,
va pleca pe alte planete sau în alte lumi.
- în viaţa următoare mă voi întoarce pe planeta mea?

- Pentru că o iubiţi prea mult, în viaţa următoare vă veţi naşte într-o altă lume.

- Şi ce-i acolo, în acea lume?

- Nu trebuie să ştiţi amănuntele. Acum aveţi de rezolvat o problemă extrem de importantă: să vă reconsideraţi întreaga viaţă şi să vă rugaţi pentru fiică. Gândiţi-vă mai bine la toate acestea.

- Simt în interiorul meu nişte resurse imense. Aş vrea să pun bazele unei societăţi ezoterice. Ce ziceţi? Aş putea să mă ocup de aşa ceva?

- La început construiţi temelia şi numai după aceea puteţi să vorbiţi despre pereţi. Mai întâi învăţaţi să aveţi o poziţie corectă faţă de capacităţile dumneavoastră, altminteri ele vă vor ucide.

Am continuat discuţia o vreme, iar eu mă gândeam că în orice bolnav, în orice handicapat, în orice om nefericit poate că se ascunde unul în faţa căruia toţi se plecau într-o altă viaţă, i se închinau şi-i sărutau picioarele. Fiecare din noi în celelalte vieţi parcurge toate treptele f. rlcirii şi nefericirii umane. Termenele şi profunzimea acestei treceri vor fi determinate de către fiecare în virtutea aspiraţiei sale către Divin.

Pronosticurile mele privind viitorul nu se adeveresc întotdeauna. Cauza e foarte simplă. îmi iau permisiunea de a vedea ceea ce pot schimba. Pe măsura creşterii cunoştinţelor şi puterii mele de înţelegere a lumii, posibilităţile de a influenţa karma sunt tot mai mari. Pacienţii mă întreabă adeseori ce se va întâmpla cu ei în viitor. Le răspund că le dau acea informaţie care le poate schimba viitorul. Ceea ce nu-mi stă în putere să modific ei nu trebuie să ştie. Nu-i recomandabil din punct de vedere psihologic. De aceea eu lucrez cu straturi ale karmei. După primul strat foarte puternic, poate surveni o înrăutăţire. Urmează al doilea strat. D regulă, acesta este în legătură cu structurile profunde şi cu copiii pacientului, un timp, apare cel de-al treilea strat, care leagă într-un tot unitar viaţa Prezentă cu cele trecute şi viitoare ale urmaşilor. Subconştientul meu este capabil să grupeze şi să selecteze ceea ce e mai important. Dar, dacă tema este necunoscută, straturile vin cu zecile şi sutele, iar eu mă zbat fără să obţin nici o schimbare. Mă salvez numai

datorită unei noi concepţii, a unei noi forme de generalizare, ! adică prin ridicarea gradului de unitate la un nivel din ce în ce mai fin.

Le explic pacienţilor că, dacă omul se autoblamează de câte ori nu-i reuşeşte • ceva, dacă îi invidiază pe cei care fac mai bine ca el, dacă îi piere cheful de viaţă când are un insucces, el se ataşează de capacităţi, le pune mai presus de Dumnezeu şi, în acest caz, se produce blocarea. Apar şi mai multe insuccese sau trebuie să apară câte cineva care îl împiedică să-şi pună capacităţile în valoare. ! Omul trebuie să se rupă de ce s-a legat mai mult decât trebuie. Abia acum mă orientez bine în astfel de probleme.

Voi povesti o întâmplare legată de modul cum am început.

Au venit la consultaţie doi părinţi cu fiul. Se punea problema dacă să întrerupă studiile sau nu. Băiatul avea probleme cu psihicul. Se temea că are o boală gravă. în privire i se citea stresul. Când'mama a ieşit, el mi-a arătat nişte urticarii şi mi-a spus că e grav bolnav. Am încercat în zadar să-1 liniştesc. Efectul era egal cu zero. Când a revenit mama băiatului, eu i-am explicat că ea şi soţul ei au avut o atitudine incorectă faţă de viaţă. Invidierea capacităţilor altora, semeţia şi dispreţul faţă de cei lipsiţi de talent le-au ataşat sufletele de cele pământeşti şi le-au făcut trufaşe. La băiat ataşamentul faţă de capacităţi este mult mai ridicat, iar trufia este aproape de nivelul mortal. Pentru ca să rămână în viaţă, el trebuie rupt de trufie şi de capacităţi. Teama permanentă şi neîncrederea în sine îi blochează trufia prin intermediul înjosirii. Psihicul labil îl împiedică să înveţe normal şi să-şi pună în valoare capacităţile. în măsura în care părinţii îşi vor revizui modul de viaţă şi se vor ruga pentru ei şi pentru urmaşii lor, băiatul va fi sănătos.

Se pare că părinţii au înţeles. După o săptămână, au venit din nou la mine. L-am cercetat pe băiat, însă n-am observat vreo schimbare în bine. Mama mi-a întins un bilet. „Dragă mamă şi tată, vă iubesc, dar nu mai pot trăi. Iertaţi-mă şi nu mă regretaţi".

- Ne-am întors acasă pe neaşteptate şi l-am găsit pe pervazul ferestrei. A vrut
să se arunce de la etajul şapte chiar a doua zi după ce am fost la dumneavoastră.

Am fost şocat. Tema capacităţilor era nouă pentru mine, iar eu nu eram stăpân pe situaţie. La ce pot duce toate acestea, m-am convins atunci. Nu vedeam nici o ieşire. Pot pătrunde în acele straturi ale câmpului în care de obicei nu intră nimeni, însă pătrunderea şi întreaga situaţie trebuie să fie sub control. Cu aceasta începe întregul sistem. Nu înţelegeam ce se întâmplase. Am căutat iarăşi şi iarăşi cauzele care l-au putut împinge pe băiat la sinucidere. Şi nu le găseam. Am căutat cauzele în comportamentul părinţilor şi le-am spus că ei trebuiau să depună eforturi în continuare.

- Vă rog să mă sunaţi acasă la cea mai mică înrăutăţire a situaţiei, le-am
spus eu. Dacă ai chef să mă suni şi tu, poţi s-o faci, i-am spus băiatului. Telefonul a sunat chiar a doua zi. Aveam o groază de treburi, iar telefonul acesta mă dădea peste cap. Băiatul bolborosea ceva în receptor, iar eu am încercat cu iritare să mă detaşez de la alte treburi. în cele din urmă, încep să realizez ceea ce spunea el. Mă ruga să-i liniştesc şi să-i consolez pe părinţi pentru că el intenţionează să se arunce pe fereastră. Aveam la dispoziţie câteva minute. I-am promis că am să fac ce mi-a cerut, însă căutam să-1 conving că ar trebui să discutăm mâine. Principalul era să-i abat gândul de la sinucidere. I-am explicat că un asemenea gest este absurd. Tratez prin cuvânt şi am putere de convingere, însă aici încercările mele erau zadarnice şi simţeam cum firul ce-1 mai ţinea în viaţă devenea din ce în ce mai subţire. Acum el nu se va ruga, însă biocâmpurile noastre vor intra în contact, vor interacţiona.

Discut cu el şi încep, prin rugăciune, să-mi corectez propriul biocâmp, însă continuă să vină programe de agresivitate împotriva lumii, împotriva oamenilor, împotriva propriei persoane şi propriilor capacităţi. Mă purific. După trei minute, băiatul s-a liniştit, însă eu am rămas mult timp să analizez cauzele. în cele din urmă, am înţeles despre ce era vorba: pătrunderea în biocâmpul altui om poate fi periculoasă. Dacă nu este blocată karma, dacă omul cu pasiuni telurice pătrunde în suflet, apare rezonanţă şi acest lucru poate genera mari probleme, în special pentru pacienţi. Am înţeles încă o dată că marile adevăruri şi cunoştinţe, date unor oameni imperfecţi, pot dăuna. Pentru a purta cunoştinţe perfecte, omul trebuie să fie perfect. Acum procedez la autopurificare înainte de consultaţii şi

nu după. Acest lucru, în situaţii grele, mă ajută să-mi salvez viaţa mea şi pe a pacientului. Lipsa mea de echilibru, ataşamentul meu de capacităţi, au intrat în rezonanţă cu programul băiatului şi puteau să-1 coste viaţa.

în legătură cu ce i se va întâmpla omenirii în viitorul apropiat m-am convins când am început să dau consultaţii la New York. Soţia care îi poartă pică soţului, urându-I şi fiind geloasă, îi doreşte moartea şi lui, şi copiilor. Pretenţiile nemărturisite faţă de soţ reprezintă un program de distrugere a propriilor copii. Femeile mai spiritualizate îşi orientează agresivitatea către sine, ceea ce reprezintă de asemenea un program de distrugere a propriilor copii, însă într-o măsură mai mică. Acelaşi lucru este valabil şi pentru bărbaţi.

Amândoi copiii mei erau să moară cu un an în urmă din cauza asfixiei, iar cauza era nepriceperea mea de a-mi înfrâna trufia, gelozia, din care pricină a fost declanşat un program de autodistrugere.

Statele Unite sunt locul unde oamenii se ataşează foarte puternic de cele pământeşti. Banii, cariera primează. De aceea poate supravieţui în această ţară numai un om armonios neataşat de bunurile pământeşti, vizibile. Analizând situaţia, am înţeles de ce America este ţara dublei emigraţii: a celei directe şi 3 celei karmice. Ideea S.U.A. este ideea fructificării posibilităţilor apărute. Omenirea a avut dintotdeauna o mulţime de idei, însă nu a avut posibilitatea să le fructifice. Omenirea era asemenea înţeleptului care stătea în peşteră şi îşi j dedica toate forţele ridicării spirituale a lumii. S.U.A. au devenit muşchii omenirii care au accelerat procesul de fructificare. Cu timpul, ideea fructificării a început să fie receptată ca având o importanţă mai mare decât ideea acumulării valorilor spirituale. Izvorul părea nesecat. Atâta timp cât pe Pământ existau ţări unde se acumula spiritualitatea, America era un fel de alternativă şi se păstra un anumit echilibru. O contragreutate importantă au constituit-o ţările socialiste, unde, după cum se ştie, teoria era pusă mai presus de necesităţile lumeşti.

Un dezechilibru puternic a avut loc după prăbuşirea socialismului. încă în 1987 gândirea cunoscută sub denumirea de „modul de viaţă american" a început să le domine pe toate celelalte. Ataşamentul spiritului american de teluric a început să crească din 1987. Pentru ca să supravieţuieşti în această

ţară nu poţi avea o pornire internă către bunuri materiale vizibile. Dar sunt şi bunuri invizibile. Anume de acestea din urmă America este puternic ataşată. Acestea sunt: familia, poziţia socială, capacităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea şi destinul. Deosebit de puternic este ataşamentul de un destin favorabil. Când un om este certat, este înşelat, este umilit, el poartă ură faţă de cei care-i fac asemenea lucruri. Cei mai spiritualizaţi se urăsc pe sine, cad pradă depresiei. Când nu este implicată o anume persoană, ci pur şi simplu apar momente neplăcute în derularea destinului, cad pradă depresiei şi cei spiritualizaţi, şi cei nespiritualizaţi. Disperarea şi depresia reprezintă lipsa dorinţei de a trăi, ura faţă de sine. Au de suferit creierul, vederea, auzul. America, în comparaţie cu alte ţări, a avut un destin favorabil. El a dat foarte multe trupului, dar prea puţine spiritului. De aceea în America momentele nefericite generează o depresie puternică şi în ultimul timp S.U.A. cheltuiesc sume enorme pentru tratarea creierului. Situaţia nu se ameliorează, ci, dimpotrivă, continuă să se agraveze. Aproape al doilea, al treilea locuitor suferă de depresie. Depresia părinţilor înseamnă boala copiilor şi moartea nepoţilor, dacă acest proces nu este oprit prin aspiraţia către Dumnezeu. Ataşamentul tot mai mare faţă de teluric generează o agresivitate ridicată, fapt pentru care arta americană este purtătoarea unei agresivităţi subconştiente ridicate. Ţara care a dat lumii modelul american de viaţă trebuie să renunţe prima la el. Această tendinţă de orientare către spiritualitate, către caritate şi ajutor se manifestă în ultimii ani tot mai puternic în America. Iar viitorul Statelor Unite depinde de măsura în care această tendinţă va reuşi să se impună şi să se dezvolte.

O femeie venită la consultaţie zâmbea ironic.

- Am înţeles ce mi-aţi spus, însă eu am o situaţie complicată.

- Consideraţi rugăciunea şi spovedania nişte mijloace ineficiente?

- Nu total, mi-a răspuns ea. Dar tot ceea ce-mi spuneţi pentru mine e absok
nou. Mi-e greu să înţeleg şi să mă schimb. Şi apoi nu ştiu dacă voi avea suficient
forţă pentru asta.

O privesc Jn ochi şi-i vorbesc fără grabă :

- Acum o lună am cunoscut un om. Ne-am încins la discuţie. Avea un suflet
bun şi am vrut să-l ajut. Am văzut în biocâmpul său moartea şi i-am spus că
în scurt timp ar putea muri.

- Este ceva care m-ar putea ajuta ? a întrebat el.

- Este, i-am răspuns eu. Să nu-i dispreţuiţi pe ticăloşi şi nemernici.

Omul a căzut pe gânduri.

- Este foarte greu.

- Este greu, dar situaţia este mult prea serioasă. Dacă am mai mulţi bani
decât altul, eu n-am dreptul să-l dispreţuiesc pentru asta. Dacă sunt mai serios
şi mai bun decât altul, n-am dreptul să-l dispreţuiesc pentru asta.

Peste o săptămână, a venit din nou la mine. I-am dat cartea mea şi videocaseta cu un discurs de-al meu.

- Acum n-am să pun un diagnostic. Fă cunoştinţă cu ce [i-am dat, gândeşte-te,
iar peste vreo zece zile ne întâlnim şi discutăm.

Nu m-am putut întâlni cu el după zece zile. în ajun el a fost omorât. L-au ucis cei pe care el îi dispreţuia. Omul începuse să conştientizeze câte ceva, s-a îndreptat către Dumnezeu, şi, cu toate acestea, a fost ucis. Aşa cum există legile inerţiei pentru corpurile fizice, ele există şi pentru corpurile spirituale. Dacă omul zboară cu viteză spre zid, el poate să nu reuşească să evite impactul chiar dacă o doreşte.

-Aşa deci, mă adresez eu femeii, aveţi o rezervă de timp, dar posibilităţile sunt determinate de forţa dorinţei noastre. Cât de mare va fi dorinţa dumneavoastră de a vă schimba depinde de dumneavoastră.

- Spuneţi-mi, cei care l-au ucis pe pacientul dumneavoastră vor scăpa nepedepsiţi ?

- Evident că vor fi pedepsiţi. Cu cât au fost mai înalte aspiraţiile victimei
de a se purifica, cu atât va fi mai cumplită pedeapsa ucigaşilor. Cred că prin
aceasta ei şi-au schimbat viitorul şi nu numai într-o singură

viaţă. însă dintr-un
punct de vedere suprem ei sunt executanţi şi de aceea nu-i putem dispreţui şi
condamna. Criminalul poate fi pedepsit, însă nimeni nu are dreptul să atenteze
asupra sufletului său.

Dacă sunt imperfect, nu este obligatoriu să fiu pedepsit prin intermediul unui alt om. Nu demult mi s-a povestit o întâmplare: o fată încerca să fie prima în toate. Se ocupa de alpinism şi pentru obţinerea titlului trebuia să mai efectueze o ascensiune. Vârful nu prezenta foarte mari dificultăţi. însă ceva o împiedica, tot timpul apăreau nişte situaţii neprevăzute. De parcă cineva o prevenea să nu execute acea ascensiune. însă ea a decis să cucerească vârful cu orice preţ. Şi asta în ciuda faptului că simţea că intră în conflict cu ceva superior. într-unui din pasaje s-a pornit o avalanşă de pietre absolut pe neaşteptate. Grupul se afla la loc deschis, neavând unde să se adăpostească. Din grup făceau parte cincisprezece persoane. A murit una singură, fata aceea. Mă sună un cetăţean dintr-un alt oraş şi-mi povesteşte o întâmplare:

- Sunt un tip puternic şi sănătos. într-o oră pot să-mi sap întreaga grădină,
dar iată că de unsprezece ani nu pot ieşi din curte. Când încerc să ies, mă apucă
nişte dureri cumplite, încât trebuie să mă întorc. Plus că mă urmăreşte o perma
nentă senzaţie de groază. Se poate face ceva în această privinţă?

- Puneţi receptorul pe masă, ieşiţi din curte şi plimbaţi-vă câteva minute, j
după care reveniţi.

- Am plecat, mi-a strigat prin telefon. Peste cinci minute a revenit şi mi-a
spus că a fost mult mai uşor.

- Ţineţi minte. în viaţa anterioară aţi locuit în Tibet, aţi avut nişte calităţi
deosebite, iar dumneavoastră v-aţi făcut un ţel din a le cultiva. în momentul în
care sufletul s-a ancorat în teluric, v-a crescut trufia. Aţi putut să vă menţineţi

în viaţă numai datorită jignirilor, înjosirilor, umilinţelor venite din partea oame
nilor. Cu cât mai mare este umilinţa, cu atât sunt mai mari şansele de purificare.
Dumneavoastră n-aţi înţeles toate acestea şi nu le-aţi receptat ca atare, fapt pentru
care v-a crescut agresivitatea împotriva oamenilor. Pe oricine care vă jignea îl
puteaţi ucide în mod inconştient din două mişcări.

Din această cauză nu vă este permis să comunicaţi cu oamenii şi să părăsiţi casa. Renunţaţi la agresiunea împotriva oamenilor prin intermediul confesiunii şi rugaţi-vă pentru ca iubirea faţă de Dumnezeu să devină sensul vieţii dumneavoastră.

Idolatria înţelepciunii

Mai presus de Dumnezeu pot fi puse şi înţelepciunea, şi destinul. Dacă eu condamn un om pentru o comportare prostească, iraţională, are loc ataşarea de înţelepciune. Dacă eu condamn un grup de oameni, o organizaţie, guvernul, poporul, ataşamentul creşte înzecit. Dacă mă voi autoblama şi mă voi urî pentru faptul că n-am înţeles ceva, că nu m-am descurcat sau că am intrat într-o situaţie penibilă, se va întâmpla acelaşi lucru. Ataşarea de înţelepciune se blochează prin boli psihice şi tulburări ale intelectului.

O femeie fizician m-a rugat la consultaţie să cercetez cauza morţii unui renumit savant sovietic.

- El s-a considerat mai presus de Dumnezeu. Trufia sa a depăşit nivelul critic
şi s-a produs blocarea prin moarte. El s-a ataşat de înţelepciune, dispreţuindu-i
şi umilindu-i pe proşti.

- Ştiţi, s-a înviorat femeia, îşi umilea şi asistenţii. Am auzit că a fost singura
victimă a unui accident rutier în urma unui serios traumatism cranio-cerebral,
în timp ce un cofraj cu ouă care era pe bancheta din spate nu a păţit nimic. El
a stat multă vreme în comă.

Mi-a trecut prin gând că legile eticii la nivelul simţurilor pe care le ignorăm adeseori sunt în primul rând legile propriei

noastre supravieţuiri. Savanţii au căutat multă vreme ceea ce este comun tuturor longevivilor. S-a constatat că ei au un raport emoţional corect faţă de lumea înconjurătoare. Toţi longevivii sunt oameni buni la suflet şi nu reacţionează cu ură sau blamare la situaţiile neplăcute, datorită unei smerenii interne şi a ştiinţei de a evita ancorarea în teluric şi de a nu-1 idolatriza. Când omul este puternic lipit de cele pământeşti, el se poate dezice, poate trăda, adică logica trupului învinge logica spiritului.

în faţa mea stă un tânăr care are o problemă destul de serioasă. îi explic că sufletul său s-a lipit de trufie şi de înţelepciune. Prin rugăciune şi căinţă reuşeşte să scape de ura faţă de oameni, cât şi de autoblamare. Acum a venit la mine pentru a doua şedinţă, însă în câmpul lui se mai văd încă structuri ale autoblamării.

- N-aţi putut renunţa total la pretenţiile faţă de sine.

- Cum să renunţ la ele dacă vina este numai a mea ? Sunt imperfect şi deci nu pot să nu mă învinuiesc.

- înţelegeţi un adevăr simplu, îi spun eu. Perfecţiunea şi imperfecţiunea ne sunt date şi ne sunt luate. Noi nu ne putem identifica acestora. La nivelul fin orice om, indiferent cine ar fi el, este mai presus de noţiunile de perfecţiune şi imperfecţiune. Aceste noţiuni aparţin domeniului material, iar materia este supusă schimbării şi dezagregării. Dacă dumneavoastră spuneţi că sunteţi deştept, veţi simţi nu numai o bucurie exterioară, dar şi interioară. Vă ataşaţi de înţelepciune, înseamnă că vor fi situaţii în care veţi spune că sunteţi prost, vă veţi urî, vă veţi autoblama şi veţi primi pentru asta drept pedeapsă boli sau moarte. Omul este o entitate dialectică compusă din două contrarii: dintr-un nucleu divin, unde nu există noţiunile de „perfecţiune" şi „imperfecţiune", „putere" şi „slăbiciune", şi un nucleu material care, spre deosebire de primul, se

dezagreghează în perma
nenţă, unde noţiunile de „putere" şi „slăbiciune", „perfecţiune" şi „imperfec
ţiune" îşi schimbă în permanenţă sensul. Cu cât este mai mare opoziţia dintre
contrarii, cu cât aspirăm mai mult către Pământ, cu atât mai mult aspirăm către
Dumnezeu şi invers. Este mult mai uşor să aspiri spre Pământ decât spre Dumnezeu
şi de aceea trebuie respectat un sistem de priorităţi. Punctul de sprijin nu se poate
situa între bunurile pământeşti, cele care se văd, materiale, el se^poate situa şi
între bunurile nevăzute, legate de viaţa pământească. Când încercăm să ne fixăm
punctul de sprijin pe ceea ce ni se pare stabil, pe ceea ce depăşeşte graniţele
unei singure vieţi, pe bunurile pământeşti aparţinând nivelului al treilea, noi
comitem o greşeală.

Punctul de sprijin trebuie să-1 constituie iubirea pentru Dumnezeu. Numai astfel se poate ajunge la adevărata fericire.

Cărţile mele au apărut în tiraje mari. Se transmite informaţia prin televiziunea centrală. Şi cu toate acestea ceva nu este de ajuns. Este necesar un sistem de schimbare a concepţiei despre lume pe care vreau să-1 prezint în această carte.
Ieri m-am convins încă o dată de acest lucru. A venit la mine dintr-un alt oraş mama unui băiat care avea o tumoare la creier. Situaţia era foarte complicată.

- Aveţi o trufie enormă, îi explic eu mamei. în plus, aveţi tendinţa de a va
pune înţelepciunea mai presus de Dumnezeu. După dumneavoastră, toată lumea
v-a jignit fără motiv, toată lumea s-a purtat prosteşte şi dumneavoastră i-aţi blamat
pe toţi, în special pe soţ. Şi soţul dumneavoastră are o trufie uriaşă, fapt pentru
care, la fiul dumneavoastră, aceste programe nu doar s-au intensificat, ci pur
şi simplu au explodat. Ele se blochează prin intermediul

cancerului. Explicaţi-i
şi soţului sistemul pe care tocmai vi l-am expus. Am să vă telefonez peste
câteva zile.

La telefon mi-a răspuns tatăl băiatului. în biocâmpul său erau trei paralelipipede puternice : moartea triplă, programul de autodistrugere. La băiat am descoperit acelaşi lucru. Tatăl este bâlbâit, iar aceasta îi blochează într-o oarecare măsură programele periculoase.

- Trufia dumneavoastră este uriaşă, ea întrece de două ori limita mortală.
Ea se blochează prin boli canceroase, epilepsie, bâlbâială, psoriazis. Dumnea
voastră aveţi o blocare uşoară, cea a fiului dumneavoastră este dură. Aţi văzut
intervenţia mea de la televiziune?

- Da, şi sunt cu totul de acord cu ce aţi spus.

- Sufletul devine trufaş dacă se leagă de ceva pământesc. Sufletul dumneavoastră
s-a lipit de familie şi de un destin favorabil. Când v-au fost date jigniri şi certuri
pentru blocare, dumneavoastră le-aţi dirijat împotriva propriei persoane. V-a
cuprins deprimarea şi lipsa dorinţei de a trăi. Aţi trecut printr-o asemenea stare?

- Da, am trecut.

- Deprimarea este ura faţă de sine, iar ura loveşte în cap. Din această cauză
vă bâlbâiţi, iar fiul are o tumoare pe creier. Trebuie să vă revizuiţi întreaga viaţă
şi să vă eliminaţi agresiunea prin intermediul pocăinţei.

- Tot ce-mi spuneţi este de-a dreptul primitiv, mi-a răspuns el. Aţi putea să
vă explicaţi mai clar, mai profund?

- Din păcate, în momentul de faţă acesta este nivelul meu cel mai înalt. Dar
tot ce vă spun dumneavoastră acum le-am spus-o şi altor bolnavi de cancer şi
le-a fost de ajutor.

- Bine, îmi răspunde el, eu am elaborat o metodă proprie pentru tratamentul copilului.

- Explicaţi-mi-o.

- E complicat să v-o explic prin telefon.

- Dacă la baza metodei dumneavoastră stă iubirea pentru dumneavoastră, atunci folosiţi-o. Dacă nu, atunci veţi avea probleme. Decideţi singur.

- Ce să fac? mă întrebă el.

- în neamul dumneavoastră, în şaptesprezece generaţii pe linie paternă există dorinţa de a se pune pe sine şi pe omul iubit mai presus de Dumnezeu şi de a respinge purificarea. Rugaţi-vă pentru tot neamul, pentru dumneavoastră şi pentru urmaşi. Puteţi face acest lucru douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Atunci starea băiatului se va ameliora. Omul a fost de acord.

19 iunie 1994. Azi este ziua Sfintei Treimi. în urmă cu două zile, a fost la mine o pacientă. I-am cercetat biocâmpul.

- Ciudat. Aveţi un program puternic de distrugere a copiilor. Aveţi copii?

- Da, două fete.

Cercetez câmpul primeia. în jurul ei e un cocon, iar în exterior şapte hieroglife ale morţii. Un puternic program de distrugere. Cine o apără? Sufletele viitorilor ei copii. Acum totul e clar. Ea trăieşte pentru că e un om spiritualizat şi bun la suflet şi pentru că are o progenitură armonioasă.

- Fetele dumneavoastră au copii?

- Da, îmi răspunde ea.

îi cercetez pe nepoţi şi totul îmi devine clar.

- Ce diagnostic vi s-a pus? o întreb eu.

- Tumoare ovariană. Mi-au găsit ceva şi la stomac. Acum mi se fac analizele,

îi cercetez câmpul şi apoi încep să-i vorbesc.

- Cauzele bolilor dumneavoastră sunt simple, dar va trebui să munciţi mult cu dumneavoastră înşivă. Sufletul este mult mai greu de schimbat decât conştiinţa.

Cauza bolii este următoarea: sufletul omului trebuie să fie orientat către Dumnezeu,
iar conştiinţa şi trupul către Pământ. Când sufletul se lipeşte de Pământ, el devine
trufaş şi agresiv.

- Sufletul meu nu trage nici la bani, nici la alte bucurii pământeşti.

- Pentru dumneavoastră banii arată altfel. Banii, pentru dumneavoastră, sunt
înţelepciunea şi familia. Şi când acestea încep să vi se ia, vă simţiţi rău. Iar
dumneavoastră nu aţi putut accepta aşa ceva.

Femeia mă priveşte şi încearcă să înţeleagă. Eu continuu:

- Imaginaţi-vă o celulă a organismului care trăieşte în două regimuri: pentru
sine şi pentru organism. Orice comandă a organismului lezează interesele personale
ale celulei. într-un interval scurt de tirnp ele au interese diferite, iar într-un
interval îndelungat interesele sunt identice. Priceperea celulei de a accepta o
situaţie traumatizantă, comanda organismului adică, este un indiciu al sănătăţii
acesteia. Refuzul celulei de a accepta situaţia traumatizantă o face canceroasă
şi ea trebuie distrusă de către organism.

Omul este o celulă a Universului. Priceperea omului de a accepta orice situaţie, orice neplăceri şi nenorociri ca fiind trimise de Dumnezeu este un indiciu al sănătăţii spirituale şi, în final, al sănătăţii trupeşti. în creştinism acest lucru se numeşte smerenie. Dacă omul, într-o situaţie traumatizantă, uită de Dumnezeu care-i purifică sufletul şi îl vede numai pe cel care îl năpăstuieşte, el se aseamănă celulei canceroase. Creştinismul numeşte acest lucru trufie şi îl consideră un păcat important. Orice celulă trăieşte în două regimuri, în două logici: logica organismului, care este primordială, şi logica proprie, care este secundară.

Omului de asemenea îi sunt proprii două logici: logica spiritului, care îl leagă de Dumnezeu, şi logica trupului, care îl leagă de Pământ. Logica spiritului este întotdeauna mai presus

de logica trupului. Când se scufundă o navă, primii salvaţi sunt copiii şi femeile, bărbaţii la urmă. Dacă un bărbat se repede în barca de salvare dând la o parte copiii şi femeile, el trebuie eliminat pentru a stopa procesul patologic. Când omul are probleme, înainte de toate i se salvează sufletul. Ca importanţă, sufletul reprezintă 97% şi numai trei procente le reprezintă trupul. Dacă trupul se aruncă înainte încercând să se salveze în detrimentul sufletului, acest trup este supus distrugerii. Vysoţki are o frază remarcabilă „Nu murim printr-o viaţă chinuită. Mai bine să trăim printr-o moarte cu credinţă". Trupul nostru e ca o îmbrăcăminte de unică folosinţă destinată unei singure vieţi, în timp ce sufletul se va reîncarna. Dacă el nu va fi purificat, nu ne vom putea reîncarna în vieţile următoare. Acesta este unul din motivele sterilităţii multor femei din zilele noastre. Trufia interioară este la linia roşie dincolo de care urmează sterilitatea, degenerarea întregii omeniri.

Femeia cade un timp pe gânduri, apoi întreabă mirată:

- Dar de ce s-au întâmplat toate acestea?

- Dezvoltarea traversează patologia. Cunoaşterea lui Dumnezeu trece prin renegarea lui. De trei secole încoace omenirea pierde logica Divinului şi funcţio nează numai pe baza logicii teluricului. în secolul al XVII-lea, omenirea a creat forma clasică a tumorii canceroase : „Omul - stăpânul naturii". în traducere în limbajul organismului asta înseamnă: „Celula - stăpânul organismului". Acesta este principiul celulei canceroase. în prezent, structurile spirituale sunt atât de lipite de Pământ, încât omenirea poate fi salvată de la degenerare şi moarte numai prin aspiraţia multiplă către Dumnezeu. Acum omenirea trebuie să nutrească o dragoste faţă de Dumnezeu aşa cum n-a mai simţit-o niciodată. Iar dumneavoastră aveţi nevoie de aşa ceva în primul rând pentru că, atunci când discut cu dumnea voastră, vi se schimbă modul de reacţie la lume, modul de recepţie la diferite

evenimente, prin urmare vi se schimbă şi caracterul. întrucât caracterul determină
destinul, se schimbă şi destinul dumneavoastră, cu alte cuvinte karma, inclusiv
starea fizică. Să vedem ce a fost până la întâlnirea noastră. Desenez o scală.
Acceptarea oricărei situaţii în proporţie de 80-100% înseamnă sănătate absolută,
în proporţie de 50-80% înseamnă sănătate, pentru 20-50% - omul este bolnav,
pentru mai puţin de 20% omul este grav bolnav, iar mai puţin de 5% înseamnă
distrugere. în anul 1990 omenirea ajunsese la un nivel de 3%. Acum acest nivel
este de 10-12%, ceea ce înseamnă că la nivelul biocâmpului omenirea reprezintă
un organism grav bolnav. Până să veniţi la mine, eraţi pregătită în proporţie de 1-2%
să acceptaţi o situaţie traumatizantă. Acum, după o discuţie cu mine de o jumătate
de oră, procentajul a trecut de 50%. Dar pentru ca el să rămână stabil, va trebui să depuneţi eforturi. Revizuiţi-vă întreaga dumneavoastră viaţă. Tot ceea ce aţi considerat neplăceri, jigniri şi umilinţe, doar 3% din ele se justifică pentru conştiinţa şi trupul dumneavoastră, iar 97% reprezintă purificarea spiritului şi, prin aceasta, salvarea vieţii dumneavoastră. Dacă acceptaţi orice situaţie ca pe ceva dat de Dumnezeu, atunci explozia de forţe care are loc într-un asemenea caz este orientată către dezvoltarea dumneavoastră spirituală. Dacă nu acceptaţi, se naşte agresivitatea. Mai întâi ura şi blamarea celor prin intermediul cărora eraţi purificată, iar mai apoi autoblamarea. Toate acestea v-au înnegrit sufletul. Ura faţă de propria persoană, deprimarea, lipsa dorinţei de a trăi le-aţi transmis fiicelor şi nepoatelor. V-am spus la început că aveţi un program de distrugere a propriilor copii. Lipsa dorinţei de a trăi a unei femei reprezintă un program de distrugere în primul rând a propriilor copii. La copii însă acest program se intensifică de câteva ori. Uneori bunica determină într-o măsură mai mare decât mama concepţia despre viaţă a nepoţilor. La nepoată

trufia a trecut la nivelul mortal. Ea nu poate accepta nici măcar în proporţie de 1 % o situaţie traumatizantă. Câţi ani are acum?

- Zece.
- Memoria karmică este activată la vârsta de cinci ani şi în perioada maturizării sexuale, între zece şi şaisprezece ani. în aceste momente copiii sunt cei mai vulnerabili. Anume în aceste momente părinţii se îmbolnăvesc cel mai des. Pentru a salva viaţa copiilor, părinţii primesc înapoi ceea ce le-au transmis. Nepoata poate muri, de aceea în decurs de şase luni a început să se dezvolte o tumoare. Dumneavoastră, prin pocăinţă, trebuie să eliminaţi toate supărările, acuzaţiile, gelozia şi lipsa dorinţei de a trăi nu numai din sufletul dumneavoastră, ci şi din sufletele copiilor şi nepoţilor, iar apoi şi din cele ale urmaşilor până la a şaptea generaţie. Omul plăteşte de patru ori pentru cele înfăptuite: pentru ceea ce a făcut în vieţile precedente, pentru ce a făcut în viaţa aceasta, pentru ceea ce le-a transmis copiilor, pentru ceea ce le-a transmis nepoţilor, strănepoţilor şi urmaşilor săi îndepărtaţi. Cu cât agresivitatea este mai puternică, adică respingerea a ceea ce este trimis de Divinitate, cu cât mai profund ea pătrunde în suflet, cu atât mai multe generaţii sunt întinate şi cu atât mai mult şi mai serios va plăti omul pentru toate acestea. Cu cât veţi simţi o dragoste mai puternică pentru Dumnezeu, cu cât mai profund veţi înţelege că toate nereuşitele personale, umilinţele şi jignirile v-au fost trimise spre purificarea sufletului, cu atât mai mult se vof purifica sufletele urmaşilor dumneavoastră. Numai atunci i se va permite trupului dumneavoastră să se vindece.

Atunci am mai discutat un timp şi am observat cum încetul cu încetul femeia devine mai maleabilă, mai liniştită.

- Ce ziceţi, trebuie să mai continuu chimioterapia ?

- Chimioterapia blochează efectul şi nu cauza. Puteţi continua tratamentul,
dar, în acelaşi timp, trebuie să înţelegeţi că nu preparatele medicale vă vor face
bine, ci ridicarea spiritului şi purificarea sufletului.

Azi am consultat patru pacienţi. Prima femeie avea probleme cu fiul care] prezenta o întârziere în dezvoltarea intelectului. Al doilea pacient era un tânăr ' cu leucemie. Al treilea era o fată cu tulburări psihice în urma unui accident rutier. Al patrulea caz examinat era o pereche fără copii. în toate cazurile am constatat unul şi acelaşi mecanism, dar care se manifesta în mod diferit. Problemele tuturor erau generate de aceeaşi cauză: dorinţa de a pune mai presus de Dumnezeu propria înţelepciune sau pe cea a omului iubit. Prima verigă a ataşamentului de teluric erau tatăl şi mama. Dacă eu îmi situez tatăl şi mama mai presus de Dumnezeu, în viaţa următoare voi avea parte de părinţi proşti, cu un comportament stupid, fără nici un pic de comprehensiune şi judecarea lor sau dispreţul faţă de ei îmi vor provoca ataşamentul faţă de înţelepciune care generează cea mai periculoasă trufie. Banii pe care-i aveţi îi veţi putea păstra un an, doi, zece, dar mai devreme sau mai târziu îi veţi pierde o dată cu viaţa. Capacităţile şi calităţile din această viaţă puteţi să nu le pierdeţi, ele se pot menţine pe parcursul a trei până la cinci vieţi şi de aceea există ispita de a fixa punctul de sprijin pe acestea şi nu pe iubirea faţă de Dumnezeu. înţelepciunea este un capitol pe care îl poţi stăpâni mai mult de patruzeci de vieţi, de aceea aici ispita de a te dezice de Dumnezeu este maximă.

Diavolul este îngerul care şi-a pus propria înţelepciune mai presus de înţelepciunea Tatălui. Femeia care îşi dispreţuieşte soţul, tatăl, pe oamenii proşti, imperfecţi, naşte copii care aspiră spre diavol şi nu spre Dumnezeu. în ultimul secol omenirea s-a ancorat în înţelepciune. Succesele ştiinţei, roadele unei activităţi conştiente au devenit valoare absolută şi de aceea omenirea este atrasă spre diavolism.

- Pe linia strămoşilor dumneavoastră, ca şi pe linia soţului, îi explic eu unei paciente, prin dispreţul faţă de cei imperfecţi, prin supărările pe propria persoană din cauza unor situaţii

stupide, prin ura faţă de cei care v-au înşelat, se derulează un puternic ataşament de înţelepciune, din care cauză trufia dumneavoastră este de câteva ori mai mare decât la alţi oameni şi, în afară de aceasta, dublată de dorinţa de a vă situa destinul mai presus de Dumnezeu. Din această cauză a trebuit să fiţi lovită în punctele vulnerabile şi, dacă aţi fi avut o atitudine rezonabilă, copilul nu vi s-ar fi îmbolnăvit. Dumneavoastră aţi văzut doar oamenii care v-au nedreptăţit, conectându-vă tot mai puternic regimul trupului în defavoarea regimului spiritului. De aceea ancorarea în teluric şi agresivitatea sunt mult crescute la copilul dumneavoastră. Pentru a-i purifica sufletul şi a salva de la moarte alţi oameni, el este blocat nu prin tulburări psihice uşoare sau prin schizofrenie, ci printr-un blocaj mult mai dur, cum este întârzierea în dezvoltarea intelectului.

Sufletul, înainte de a pătrunde în trup, vede şi ştie ce se întâmplă cu el şi se chinuie şi suferă anterior văzând ce trup i se pregăteşte şi acest lucru purifică sufletul. De aceea la nivelurile fine ale sufletului copilului are loc un puternic proces reparator. Dacă îl veţi susţine, modificându-vă orientarea structurilor spirituale dinspre teluric spre Divin, îl veţi ajuta oricum pe fiul dumneavoastră, chiar dacă nu veţi observa o ameliorare la nivelul fizic.

Celui de-al doilea pacient i-am explicat următoarele:

- Şi dumneavoastră, şi mama sunteţi ataşaţi de înţelepciune, familie şi bună stare. Mama îi ura pe oamenii care o purificau. După aceea totul s-a convertit în ură faţă de sine, în lipsa dorinţei de a trăi, iar la dumneavoastră ancorarea în teluric este cu mult mai mare. Problema e că ura faţă de sine este ura faţă de propriile structuri spirituale şi o mare ameninţare a acestora, fapt pentru care ea a fost comutată în ruinarea trupului. Omul, jertfîndu-şi viaţa de dragul altora, îşi omoară trupul, dar îşi purifică sufletul. Omul care se sinucide aduce un prejudiciu mai mare sufletului decât trupului. Mai întâi trebuie să te dezici de

lipsa dorinţei de a trăi şi, prin pocăinţă, să-ţi elimini toate supărările îndreptate
împotriva propriei persoane, împotriva destinului, apoi să-ţi elimini tot ce a stat
la baza acestor supărări: dispreţul, ura, blamarea altor oameni, iar după aceea
trebuie eliminat ceea ce stă la baza agresivităţii: dorinţa de a pune dragostea
pentru cele pământeşti mai presus de dragostea pentru Dumnezeu, neînţelegerea
faptului că iubirea pentru Dumnezeu reprezintă fericirea supremă.

- Situaţia e complicată, le explic eu părinţilor unei fetiţe bolnave. Dumnea
voastră, îi spun mamei, aveţi tendinţa de a-i dispreţui pe bărbaţi şi de a vă pune
înţelepciunea mai presus de orice. Iar la dumneavoastră, îi explic tatălui, se
manifestă dorinţa de a vă învinui în cazul nereuşitelor şi de a vă pedepsi pentru
ele. Este calea cea mai spirituală, însă şi ea produce ancorarea în teluric. Dacă
s-ar fi născut un băiat, el ar fi fost deprimat, bolnăvicios, dar ar fi putut trece
peste toate acestea, iar perspectivele sale ar fi fost bune. întrucât vi s-a născut
o fată, ea a preluat tot ce era mai rău şi de aceea nu are şanse să aibă copii
care să-i trăiască. Traumatismul şi dereglările psihice i-au înjosit, la nivelul fizic,
trufia şi intelectul. în măsura în care vă veţi ruga şi vă veţi purifica sufletul
în mod benevol, nu va mai fi necesar ca fata să fie bolnavă.

- Anii ei cei mai buni au fost irosiţi, îmi spuse mama fetei cu lacrimi în
ochi. Ea a fost izolată şi practic nu a fost în relaţii cu nimeni.

- Aveţi dreptate numai pe jumătate. Sufletul ei a fost atât de pregătit să înalţe
şi să divinizeze omul iubit, încât, dacă ea ar fi avut această posibilitate, gradul

ei de respingere a lui Dumnezeu ar fi crescut atât de mult, încât şi-ar fi mutilat
structurile spirituale. Având un astfel de suflet, ea n-ar mai fi putut procrea şi
ar fi avut mari probleme în viitoarele reîncarnări. Cei mai buni ani şi i-a dedicat
lui Dumnezeu şi nu i-a pierdut cu prietenii.
Iată cum era înainte. Când o femeie se îndrăgostea de un bărbat şi îl punea mai presus de Dumnezeu, omul iubit murea în scurt timp. Durerea ei era atât de mare încât, dacă ea,nu se sinucidea, îşi dedica iubirea lui Dumnezeu şi se călugărea. în viaţa următoare i se dădea acelaşi soţ. Şi de această dată ea îl iubea nebuneşte. Forţa aspiraţiei către Dumnezeu din viaţa precedentă era cu mult mai mare decât iubirea faţă de soţ în această viaţă şi de aceea soţul nu mai murea, iar ei erau fericiţi. Pentru a se vindeca fiica, dumneavoastră trebuie să vă schimbaţi şi să vă revizuiţi şi modul de percepere a lumii. Când vă veţi ruga, va trebui să ştiţi un singur lucru : în timpul rugăciunii nu trebuie să cereţi de la Dumnezeu sănătate şi fericire, în timpul rugăciunii omul mută centrul de greutate pe dragostea pentru Dumnezeu, pentru a-şi modifica mai uşor structura spirituală. Cele mai importante lucruri sunt: pocăinţa, aspiraţia către Dumnezeu şi dorinţa de a schimba. Totul aici depinde mai mult de dumneavoastră decât de mine.

Cel de-al patrulea caz, de care aminteam la început, era o pereche, soţul şi soţia.

- Sufletele vi s-au lipit puternic de Pământ, fără ca dumneavoastră să ştiţi
acest lucru. Orientarea dumneavoastră către Dumnezeu, care se manifestă prin
bunătate sufletească, prin aspiraţia către spiritual, este mare. în situaţia dumnea
voastră alţi oameni ar fi fost bolnavi şi încă destul de grav, însă, datorită bunătăţii
dumneavoastră sufleteşti, sunteţi protejaţi şi, datorită acestui fapt, sunteţi sănătoşi.,
Dar totuşi concepţia dumneavoastră despre lume nu este corectă şi din această
cauză nu puteţi avea o progenitură armonioasă, fapt pentru

care vi s-a luat
posibilitatea de a avea copii.

Revizuiţi-vă întreaga viaţă, purificaţi-vă sufletele. Trebuie să vă previn: Când începeţi să vă purificaţi, toată murdăria karmică se va ridica în sus, drept care starea dumneavoastră fizică se poate mult înrăutăţi. Când vă veţi purifica, rugaţi-vă pentru viitorii dumneavoastră urmaşi, pentru că impuritatea lor vă va afecta şi"i va trebui să-i purificaţi. Dacă vă vor fi hărăziţi urmaşi cu sufletele întinate, cauza se ascunde în dumneavoastră, în existenţele anterioare. Aţi zvârlit cu pietre în celelalte existenţe şi le veţi aduna în cele viitoare. Trebuie să înţelegeţi că la nivelul fin nu există proşti şi deştepţi, netrebnici şi nobili, talentaţi şi lipsiţi de capacitate. La nivelul fin suntem egali şi la fel de curaţi, ca nişte rădăcini ce se întind către cel ce ne hrăneşte, către Dumnezeu. Şi aici totul se rezolvă numai prin eforturile dumneavoastră.

Ştiam demult că acţiunea asupra unui om se reflectă şi asupra rudelor acestuia. Starea fizică a rudelor se schimbă după comunicarea cu pacientul. Dar nu m-am aşteptat să se modifice şi starea spirituală a omului. Pe măsură ce eu acumulam noi cunoştinţe, pacienţii au căpătat posibilitatea de a se schimba la un nivel din ce în ce mai profund. în primăvara anului 1994, mi s-a adresat o tânără femeie. Când i-am privit câmpul, acesta sugera afecţiunea canceroasă. A suferit câteva intervenţii chirurgicale, dar starea ei se înrăutăţea. I-am explicat că situaţia ei e foarte serioasă. Dacă ea nu-şi va revizui atitudinea faţă de viaţă, doctorii nu o vor putea ajuta.

- Aşa mi-au şi spus: „Toată speranţa e numai în tine".

Am discutat cu ea aproape o oră. Ea a revenit după o jumătate de an. Mi-a spus că nu s-a mai dus la doctor şi că se simte minunat. Am efectuat diagnosticarea : câmpul era curat. Din punctul meu de vedere, era sănătoasă.

- Faptul că lumea pentru mine a devenit altfel îl înţeleg, dar s-a schimbat
şi caracterul ambelor mele surori, deşi lor nu le-am spus nimic. A rămas o singură
problemă", nepotul meu nu poate învăţa.

- Problema e că pe linie femeiască aveţi un ataşament faţă de înţelepciune,
de unde şi dispreţul faţă de alţi oameni, blamarea şi ura faţă de

cei care v-au
înşelat, pretenţii faţă de toată lumea, chipurile toţi sunt nişte proşti şi se poartă
incorect. Sora dumneavoastră, până la concepţia copilului şi în timpul sarcinii,
1-a dispreţuit foarte mult pe soţ şi 1-a acuzat că o înşală, că se poartă prosteşte,
că nu are înţelegere pentru soţie, că nu pricepe ce-i viaţa şi aşa mai departe,
în felul acesta ea şi-a ataşat fiul de înţelepciune atât de puternic, încât acum el
nu mai are acces la ea. Dacă v-aţi fi schimbat la un nivel mai profund, s-ar fi
purificat şi nepoţii dumneavoastră.

O femeie fragilă cu o figură obosită şi preocupată îmi povesteşte despre problemele ei.

- Totul se năruie sub ochii mei. Nu mai înţeleg nimic. Mama se speteşte la
muncă, iar soţul meu, un om cu o dotare intelectuală deosebită, nu vrea să facă
nimic, mai mult, ne jigneşte pe mine şi pe mama. Soacra se poartă oribil şi cu
mine şi cu mama. Copiii îmi sunt nărăvaşi şi foarte greu de stăpânit. Nu demult
am fost la o ghicitoare şi mi-a spus că pot muri mama şi soţul. Viaţa mi s-a
transformat în coşmar, îmi spune ea cu durere în glas.
Dumneavoastră şi mama faceţi tot ce vă stă în putinţă ca situaţia să fie
normală, dar în loc să fie bine totul merge de-a-ndoaselea. Din această cauză
lumea vi se pare iraţională şi inechitabilă. Am să încerc să vă explic în ce constau
cauzele acestei situaţii. Când v-am cercetat câmpul, am văzut în el structurile
unei colosale agresivităţi: băiatul şi fata sunt doi mici diavoli. Acum să vedem
de ce s-au transformat în aşa hal sufletele lor. Femeile din neamul dumneavoastră,
începând cu străbunica, şi-au considerat tatăl mai presus de

Dumnezeu şi, pentru ca sufletul să nu li se depărteze şi mai mult de Dumnezeu, trebuiau ca ele să fie lipsite de bunăstare şi înţelepciune. Lor le-au fost hărăziţi taţi şi soţi cu aspect umil, cu un comportament prostesc, nişte indivizi pe care lumea îi numeşte ghinionişti. Dacă ele nu s-ar fi necăjit şi nu ar fi blamat, şi-ar fi purificat sufletele şi ar fi dat naştere unor progenituri armonioase. Ele însă au dispreţuit, au acuzat, au urât şi s-au ataşat şi mai puternic de înţelepciune, de bunăstare. Dacă îmi iubesc tatăl, înţelepciunea lui şi toate avantajele legate de el mai mult decât de Dumnezeu, întrucât eu sunt o parte a tatălui meu, atunci eu însumi cad pradă ataşamentului lui şi va trebui să fiu despărţit de el. Femeile trebuiau lovite în demnitatea lor. Dacă nu veţi reuşi să vă abţineţi de la dispreţ, sufletul vă va fi purificat, umilindu-vă pe dumneavoastră. Dacă nu veţi accepta acest mod purificare, se va recurge la purificarea prin boală sau moarte. Mama dumneavoastr şi-a dispreţuit, şi-a acuzat soţul, i-a purtat pică şi, prin aceasta, v-a întinat sufletul şi, în special, sufletele copiilor dumneavoastră. înainte vreme ei ar fi putut supravieţui. Acum însă e prea impur sufletul omenirii şi micii diavoli sunt sortiţi distrugerii. Dar, fiindcă întinarea le-a venit în cea mai mare parte de la bunică şi mamă, bunica îşi poate purifica sufletul prin moarte, iar mama prin năruirea destinului. Acuzându-vă în permanenţă soţul, le-aţi transmis copiilor programul de blamare a tatălui şi de îndepărtare de Dumnezeu, mutilându-le în acest fel sufletul.

- Şi nu se poate repara nimic? întreabă femeia îngrozită.

- Se poate. Sufletul este mai maleabil decât trupul.

Femeia cade pe gânduri. N-o deranjez. Privesc pe fereastră.

- Reiese că este în avantajul meu faptul că mă umileşte soacra mea.

- Desigur. Trufia se vindecă prin înjosirea trupului, prin boală şi prin moarte.

- Cred că am început să înţeleg câte ceva. Ca să purific sufletele copiilor mei, trebuie să le micşorez trufia. Pentru aceasta trebuie să lovesc în cauza care a generat-o, adică în mine şi în mama. Jignindu-ne şi înjosindu-ne, soţul meu, fără să vrea, purifică sufletele copiilor.

- Perfect adevărat. Cu cât mai repede veţi accepta acest adevăr, cu atât mai repede vă veţi purifica sufletele şi sufletele copiilor. Şi nu va mai fi nevoie de umilinţă.

- înseamnă că, dacă micuţii mei sar la oameni şi-i muşcă, dacă oamenii le zic bandiţi, toate acestea sunt din cauza mea şi a mamei?

- Desigur, îi răspund eu.

- Bine, am să mă rog pentru iertarea blamărilor şi dispreţului pe care le-am manifestat faţă de alţi oameni şi faţă de soţ. Am înţeles că purtarea trufaşă faţă de cel umil, ura împotriva celui ce ne jigneşte înseamnă boala şi moartea copiilor mei. Dar de ce nu am voie să-mi iubesc soţul şi să-i admir inteligenţa?

- Când vă iubiţi soţul prin Dumnezeu, atunci îl atrageţi spre Dumnezeu. Dar dacă vă iubiţi soţul înainte de Dumnezeu, îl îndepărtaţi de Dumnezeu, îi afundaţi sufletul în Pământ cu iubirea dumneavoastră şi îl faceţi trufaş. De aceea el poate pieri.

- Iertaţi-mă, dar nu înţeleg, cum poţi face rău cuiva iubindu-1?

- Pe acest scaun stătea nu demult o altă femeie care m-a întrebat:

- De ce mor toţi amanţii mei ?

- Dar câţi au murit ? m-am interesat eu.

- Douăzeci de oameni.

Dumneavoastră sunteţi gata să aşezaţi omul iubit şi inteligenţa lui mai presus de Dumnezeu. Dumneavoastră aveţi foarte multă

bioenergie şi cu asta îi
distrugeţi. Dacă de ură te poţi feri, de iubire nu ai cum. De aceea iubirea
orientată spre teluric ucide mai repede decât ura. Dacă vreţi ca omul iubit să
fie sănătos, dimineaţa, când vă sculaţi, să spuneţi: „Doamne, te iubesc pe Tine mai mult decât pe omul iubit de pe Pământ, decât înţelepciunea lui şi decât orice fericire pământească pe care el mi-o poate da ". Apoi îndepărtaţi „ cleiul" prin care v-aţi „ lipit" de bărbaţi şi de înţelepciunea lor: aceasta înseamnă trufie, dispreţ şi blamare a bărbaţilor proşti. Atunci totul va intra în normal.

îmi continuu dialogul cu pacienta mea şi trecem din nou la problema copiilor.

- înainte mă rugam pentru sănătatea copiilor. Se pare că nu trebuie procedat
astfel. în biserică însă se pun lumânări pentru sănătate. Cum vine asta?

- Când aprindeţi la biserică o lumânare pentru sănătate, se are în vedere
sănătatea sufletului. Lui Dumnezeu trebuie să ne rugăm să ne dea posibilitatea
de a-1 iubi mai mult decât putem iubi fericirea pământească. Când i se cere lui
Dumnezeu un avantaj material, omul nu se roagă, ci fură. Iar, dacă cineva se
roagă numai pentru sănătatea fizică, o face pe seama spolierii sufletului. Astăzi
primiţi o copeică, iar mâine puteţi pierde o rublă. Pentru copiii dumneavoastră
va fi o permanentă tentaţie de a vedea în oameni numai ceea ce e rău. Ei nu
vor putea supravieţui într-un astfel de regim. învăţaţi-i în fiecare zi că în forul
lor interior toţi oamenii sunt buni şi sunt în legătură cu Dumnezeu, că prost sau
geniu poate fi oricine. Şi că tot ce-i viu e raţional. Să se închine înainte de masă.
Prima bomboană să o dea altcuiva, iar după aceea să-şi ia pentru ei. învăţaţi-i

să-i ajute pe alţii, să se gândească şi să se preocupe mai întâi de alţii şi după
aceea de propria persoană. Ieşiţi mai des cu ei în mijlocul naturii. Mergeţi cu
ei cât mai mult pe jos şi scăldaţi-i în apă rece. Daţi-le mai puţină carne, mai
puţine condimente şi mai puţine mâncăruri rafinate. Nu-i obligaţi niciodată să
mănânce tot din farfurie. Nu-i obligaţi să mănânce dacă ei nu vor. învăţaţi-i
versuri, jocuri, teatru, muzică, tot ce distrage de la interesele trupeşti şi satisface
spiritul, tot ce presupune logica întregului pentru că va fi în favoarea sănătăţii
lor. în măsura în care veţi reuşi să vă schimbaţi sufletul, concepţia faţă de lume
şi caracterul, în acea măsură vor fi fericiţi copiii dumneavoastră.

Idolatria destinului

Am fost uimit când am observat că te poţi agăţa până la un nivel mortal de un destin favorabil. Una din pacientele mele avea probleme cu soţul. I-am explicat că este gata să-şi pună propria persoană şi familia mai presus de Dumnezeu şi, de aceea, prin intermediul jignirilor şi al neplăcerilor se încearcă să i se purifice sufletul. Ea a înţeles acest lucru, a început să se roage şi situaţia i s-a ameliorat. După câtva timp a trebuit să plece în India. Cu o zi înainte de plecare, i-am cercetat biocâmpul şi am văzut o imagine deprimantă: trufia i se ridicase la nivelul mortal. Am sunat-o.

- Trebuie să plecaţi cu avionul, dar puteţi avea mari probleme. V-aţi ataşat
prea mult de un destin favorabil. Tot timpul vă gândiţi numai la bunăstare. De
ce credeţi că spunea Cristos : „Nu vă gândiţi la ziua de mâine, trăiţi ca păsările" ?

Viitorul este determinat de Dumnezeu. Dacă mă agăţ de viitor, starea mea emoţională trece la nivelul fin şi programul meu intră în conflict cu programul Universului. încep să semăn cu o celulă canceroasă pentru care propriul program e mai presus de programul organismului. Programul meu trebuie să se distrugă. Trebuie să pierd tot ce a constituit obiectul ataşamentului meu

în gând. Iar gândurile dumneavoastră permanente în legătură cu un destin favorabil şi cu blamarea soţului care nu a fost în stare să vi-1 asigure, v-au adus pe o linie periculoasă. Revizuiţi-vă viaţa şi rugaţi-vă!

A doua zi a sunat telefonul. Era pacienta mea.

- Ieri, în aeroport, când aşteptam cu o prietenă să urcăm în avion, am încremenit. Avionul decolase de zece minute. Au mai fost încă unsprezece oameni care au întârziat după noi. Nu mai înţeleg nimic. Aţi putea să-mi explicaţi ce s-a întâmplat?

- Pentru această cursă s-au pregătit oameni care aveau un ridicat ataşament faţă de destin. Dumneavoastră puteaţi fi ultima picătură şi avionul s-ar fi prăbuşit. Acum nu v-aş sfătui să tindeţi către bunăstare pentru că altfel vi se vor lua sănătatea şi viaţa.

Femeia nu m-a crezut şi nu m-a mai sunat. Peste o lună am sunat-o pe prietena ei care avea probleme cu copilul şi ea mi-a spus că nu mai vorbeşte cu persoana respectivă din cauza dispreţului pe care-1 manifestă faţă de toţi şi de toate în virtutea bunăstării sale. Am continuat discuţia la telefon cu femeia despre problemele fiului său. „A, era să uit, a continuat ea, avionul la care am întârziat a avut o defecţiune serioasă şi echipajul a reuşit cu mare efort să evite o catastrofă."

Femeia, care la început se jena, m-a întrebat în cele din urmă:

- Pot să mă deochi cu mare uşurinţă. E de ajuns să spun că totul e bine, că imediat se năruie totul. Nu mi-aţi putea explica ce-i cu asta?

- V-aţi ancorat într-un destin favorabil, v-am mai spus-o. Este de ajuns să vă bucuraţi, că acest ataşament creşte brusc. Şi pentru ca sufletul să nu vi se întineze, tot ceea ce vă bucură trebuie să se năruie.

Deprimată, femeia îşi dă mâinile în lături.

- Bine, şi ce-i de făcut?

- Ştiţi de ce scuipă omul când se teme să nu deoache ceva? Scuipatul este

un semn de dispreţ. De aceea când spuneţi: „Tfu, tfu, tfu..." vă îndepărtaţi
de bunăstare şi, prin asta, vă echilibraţi.

Când vă închinaţi înainte de masă, respingeţi bunăstarea pământească. Prin mâncare există pericolul unei puternice ancorări. Faceţi ceea ce făceau oamenii mai înainte. Dacă aveţi o bucurie, mulţumiţi-i lui Dumnezeu pentru ea, adică primul sentiment de bucurie daţi-1 lui Dumnezeu şi atunci nu vă veţi ataşa de nimic, iar pentru purificarea sufletului nu va fi nevoie să se năruie tot ceea ce-i pământesc. Ne vine foarte greu să înţelegem că dragostea orientată mai întâi către Pământ şi apoi către Dumnezeu ucidt. Ea ne lipeşte sufletul de Pământ şi-1 schilodeşte. Şi totul începe cu schimbarea nevinovată a orientării. La iubire şi ataşament încep să se adauge ura şi ciuda. Noi nu dăm atenţie acestor lucruri, iar ele sunt un semn că teluricul predomină.

Am observat în ultimul timp că pacienţii nu mă mai înţeleg. Am scris prima carte pentru a putea comunica mai uşor cu pacienţii, pentru că informaţia depăşea limitele obişnuitului. De fiecare dată sunt nevoit să simplific şi să comprim informaţia. Una din paciente m-a întrebat:

- Am înţeles că ciuda, ura, gelozia provoacă un rău şi că trebuie să mă închin
pentru ca acest rău să dispară. Dar spuneţi-mi ce înseamnă ataşamentul faţă de
destin, cum te poţi ataşa de destin?

- Să zicem că există o mobilă care vă place. Există un apartament care vă
place. Există o maşină care vă place. Toate acestea constituie natura nevie. Există
un telefon care vă sâcâie şi pe care îl urâţi. Dacă prin intermediul stărilor emotive
vă ataşaţi de o maşină frumoasă, la nivelul fin vă ataşaţi de toată natura nevie.
Astfel, în viaţa dumneavoastră intervin sute de situaţii diferite, legate de propriul
corp. Toate aceste situaţii sunt reunite prin noţiunea de „destin" şi se închid la
nivelul corpului dumneavoastră. Dar dumneavoastră aveţi un destin nu numai pe

Pământ, ci şi pe alte planete, în alte lumi. Există destin de un rang mult mai
înalt care cuprinde peste patruzeci şi nouă de reîncarnări diferite atât în acest
Univers, cât şi în altele. Destinul este o entitate reală numai la nivelul câmpurilor.
Am spus că prin intermediul agresivităţii ne ataşăm de teluric. Am să vă dau
câteva exemple ca să înţelegeţi cum se poate ataşa omul de destin.

Primul exemplu. în iunie 1994, am ţinut o conferinţă la Riga. Am venit la microfon, am privit auditoriul şi mi-am început expunerea. în acest timp, mi s-a aşezat o muscă pe nas. Când am alungat-o, s-a aşezat pe microfon. După aceea, iarăşi pe faţă. Am încercat să iniţiez un dialog, însă fără succes. Musca se rotea în preajma mea. Am încercat s-o prind de câteva ori, dar nu asta era problema. Sala începuse să râdă şi eu de asemenea. Nici o situaţie nu-i întâmplătoare. M-am uitat la nivelul fin să văd ce-ar fi putut s-o determine. Am constatat că prezint un ataşament faţă de un destin favorabil care se poate traduce prin „de-ar fi bine totul". Am încetat să mai dau atenţie muştei, am început să mă rog şi să mă purific. Structura câmpului s-a modificat, musca a fost atrasă de florile care stăteau alături şi, pe parcursul întregii conferinţe, a fost pe undeva prin preajmă, lipsindu-mă de sentimentul mulţumirii.

Al doilea exemplu. Eram la baia de aburi. Toţi plecaseră şi am rămas singur. Mi-a venit să scuip. M-am gândit: „Şi ce-i cu asta?". Era o încălcare a legilor, ataşamentul faţă de destin, adică dorinţa de a pune destinul favorabil mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. Asta se cheamă „a scuipa pe alţii" numai să-mi fie mie bine. Omul începe să-şi însuşească acest principiu şi, la început, totul pare a fi în ordine, dar trec anii şi programul coboară în straturile fine ale sufletului, unde omul comunică nu cu Pământul, ci cu întregul Univers. Iar aici nu mai există iertare. Vindecarea se produce prin năruirea destinului.

Al treilea exemplu. Un tânăr a suferit un accident. Un grav traumatism cranio-cerebral, o puternică depresie, un noian de neplăceri în viaţă, iar la baza tuturor se afla ataşamentul faţă de un destin favorabil pe care el 1-a adus dintr-o altă existenţă şi care i-a fost transmis de părinţi. La început se supăra şi-i acuza

pe acei oameni care-i produceau neplăceri, iar după aceea a fost cuprins de tristeţe, de o stare depresivă pentru că programul de ură s-a întors împotriva sa. Ura se naşte în cap şi se blochează prin traumatizarea capului, fapt pentru care el a suferit un traumatism cranio-cerebral. El îşi putea salva viaţa numai mulţu-mindu-i lui Dumnezeu pentru orice neîmplinire a destinului său.

Trebuie să înţelegeţi că ajutorul acordat altora este una din metodele de purificare a karmei şi, cu cât ajutorul este mai dezinteresat, cu atât mai repede se purifică şi karma, adică dispare ataşamentul de fericire pământească.

Al patrulea exemplu. La Riga, când am fost pentru conferinţă, am văzut un grup de oameni lângă o maşină care arsese. Impactul cu un obstacol de beton a fost atât de puternic, încât maşina s-a rupt în două. Motorul a fost aruncat la vreo douăzeci şi cinci de metri în faţă. Am fost întrebat care era cauza accidentului.

Am cercetat câmpul celui care murise. Erau acolo două ancorări: în semeţie şi într-un destin favorabil. S-a ancorat în ele din cauza dispreţului pentru alţi oameni şi din cauza aroganţei sale.

Am să vă povestesc încă două cazuri. O femeie m-a rugat să-i văd fiul. Avea picioarele schiloade. Picioarele sunt în legătură cu destinul. Boala bloca un puternic ataşament faţă de destin. Părinţii se supărau pe cei care le creau neplăceri, le-a dispărut dorinţa de a mai trăi când aceste neplăceri s-au înmulţit. Ancorarea băiatului în fericirea pământească şi într-un destin favorabil a devenit atât de puternică, încât el n-ar fi fost în stare să recepţioneze neplăcerile venite din partea oamenilor şi a propriului său destin. însemnă că le va primi în microdoze, dar permanent. Anume o asemenea înjosire pe linia destinului generează boala, iar blocarea nu are loc într-o formă dură, ci începe, ca şi întâmplarea mea cu musca, prin tot felul de fleacuri.

Un pacient din America mi-a povestit situaţia sa care seamănă mai mult cu o anecdotă.

Sunt un ghinionist cronic, îmi spunea el. Aştept, de exemplu, cu soţia în
staţia de autobuz. Autobuzul trebuie să sosească după cinci minute, însă el nu

apare nici după cinci, nici după zece, nici după douăzeci. Soţia îmi spune:
„Pleacă mai încolo, altfel autobuzul nu va veni niciodată". Cum am plecat din staţie, autobuzul a venit. Şi astfel de lucruri mi se întâmplă des. Dacă stau la rând la magazin, aparatul de marcat se strică exact înaintea mea.

L-am cercetat să văd despre ce e vorba şi i-am spus:

- Sunteţi un om fericit. La dumneavoastră ancorarea în destin este deasupra nivelului mortal, dar, pentru că sunteţi un om spiritualizat şi bun la suflet, sunteţi temperat nu cu biciul, ci cu mici bobârnace destul de mult timp. Un om dur şi agresiv primeşte foarte repede, în loc de bobârnace, bice.

- Fata mea are epilepsie, îmi povesteşte o femeie. Am dus-o pe la toţi profesorii, însă fără nici un rezultat.

Cercetez structurile câmpurilor fetiţei. Sufletul ei este ataşat de bani şi de un destin favorabil. Ca rezultat, se derulează un foarte puternic program de autodistrugere, care se blochează prin epilepsie. Ea nu vrea să mai trăiască, cu toate că problemele cu banii şi cu bunăstarea nu au apărut încă. Cauza agresivităţii împotriva propriei persoane este agresivitatea mamei orientată împotriva altor oameni.

- Aţi avut multe neplăceri în legătură cu banii şi bunăstarea ?

- -Da, desigur, îmi răspunde ea.

- I-aţi urât, i-aţi dispreţuit şi i-aţi condamnat pe cei care v-au înjosit în acest sens ?

-Da.

- Agresivitatea dumneavoastră, acumulată împotriva altor oameni, în fiica dumneavoastră se dezvoltă împotriva propriei persoane. Purificaţi-vă sufletul dumneavoastră şi pe cel al fetei. Explicaţi-i că ea trebuie să respecte trei reguli.

Prima: când ea are multe bunuri pământeşti şi totul îi merge bine, nu trebuie

să-i dispreţuiască pe oameni şi să se uite la alţii de sus, nu trebuie să-i înjosească
prin cuvânt, prin gând şi prin faptă pe oamenii lipsiţi de aceste avantaje. A doua:
să nu se supere, să nu dispreţuiască şi să nu-i condamne pe acei oameni prin
intermediul cărora Dumnezeu o va înjosi în privinţa bunurilor şi a bunăstării.
A treia: să nu se supere şi să nu dispreţuiască întreaga lume atunci când îi va
fi rău. Cu alte cuvinte, să se închine pentru ca, purificându-şi sufletul prin
suferinţe fizice şi spirituale, să nu ucidă iubirea din ea prin cuvânt, prin gând
sau prin faptă.

- Spuneţi-mi, de ce puneţi cuvântul înaintea gândului? Doar gândul este
primordial.

- Cuvântul pronunţat are întotdeauna două aspecte : cuvântul-cauză a gândului
Şi cuvântul-urmare a gândului. în Biblie se spune: „La început a fost cuvântul
Şi cuvântul a fost al lui Dumnezeu, şi cuvântul a fost Dumnezeu".

Un bărbat, care întâmplător a intrat în vorbă cu mine, s-a interesat:

- Am două probleme: am căzut în patima alcoolului, iar fata mea nu vede
bine cu un ochi. Din ce cauză?

- Cauza este aceeaşi. Sufletul vă este ancorat într-un destin favorabil, adică, I
dacă pentru dumneavoastră cel mai important lucru este să vă realizaţi intenţia,
iar pe celelalte nu daţi doi bani, atunci dumneavoastră vă ancoraţi în propria
bunăstare. Dacă distrugeţi soarta cuiva pentru a vă fi mai bine, vă veţi ancora
dublu. în existenţele trecute i-aţi strivit pe alţii, iar în existenţa aceasta vă striviţi
pe dumneavoastră. Iar ca răspuns, aţi dispreţuit. Dispreţul se

transformă rapid
într-un program de autodistrugere. Anume acest program aţi încercat să-1 închideţi
cu ajutorul alcoolului. La fiica dumneavoastră însă, programul de autodistrugere
este mult mai mare, pentru că tendinţa de a condamna şi de a dispreţui este mai
ridicată. De aceea, ea va avea fie o formă gravă de narcomanie, fie o infirmitate,
fie o epilepsie şi alte dereglări ale funcţiilor creierului, sau scăderea acuităţii
vederii şi a auzului. Este prima etapă de blocare a autodistrugerii. Dacă veţi reuşi
să vă educaţi corect fiica, să-i transmiteţi simţământul că orice forme ale fericirii
pământeşti sunt numai un mijloc şi că sentimentul iubirii este sfânt şi intangibil
în sufletul ei şi în sufletele altor oameni, numai atunci nu veţi mai avea probleme.

Idolatria părintelui spiritual

în ultimul timp, au început să se releve tot mai clar cauzele care provoacă cele mai grave boli. Orgoliul, care a trecut dincolo de linia roşie şi care provoacă situaţii traumatizante, refuzul comandamentelor Universului au drept consecinţă boli din ce în ce mai grave. Acest lucru se întâmplă pentru că orgoliul omenirii şi agresivitatea subconştientă au crescut brusc în ultimele decenii. Noi toţi suntem pasagerii unui tren care ne duce în prăpastie. Sufletul devine trufaş atunci când se ancorează în teluric. Cu cât teluricul este mai subţire, mai spiritualizat, cu atât este mai uşor să te ancorezi în el. De aceea, teluricul de nivelul trei, cum îl numesc eu (capacităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea şi destinul), este nevăzut, însă o sursă permanentă de alimentare a trufiei şi omul care încearcă să se îndepărteze de el nu poate înţelege că şi acestea sunt tot teluric.

Unul dintre cele mai periculoase ataşamente este ataşamentul faţă de înţelepciune. Prima verigă este tatăl. „Tatăl meu este cel mai bun, cel mai deştept, iar toţi ceilalţi îi sunt inferiori." Iată primul pas spre boală. Prin intermediul dispre-ţului, trufiei şi supărărilor, care atestă dorinţa omului de a pune

teluricul mai presus de iubirea pentru Dumnezeu, ne ataşăm de tată şi de înţelepciunea lui, j iar mai târziu punem mai presus de Dumnezeu propria înţelepciune.

Nu demult am cercetat religiile lumii din punctul de vedere al ancorării înl teluric. Am constatat că religiile nu blochează ataşamentul faţă de părintele spiritual şi faţă de înţelepciunea sa. înseamnă că toate religiile, orientându-1 pe om către Dumnezeu, prezintă în acelaşi timp un curent subteran: o ancorare tot mai puternică în teluric, care se intensifică în ultimul timp. încetul cu încetul, am înţeles despre ce e vorba. Deci toate religiile slăbesc pentru a lăsa locul unei noi progenituri, unei religii care va deveni ştiinţă, un nou mod de gândire, în care ştiinţa şi religia se reunesc. întrucât ancorarea în înţelepciune nu este blocată, în ultimul timp trebuie să intensifice tendinţa diavolismului, fiindcă diavolul este îngerul care s-a dezis de Tatăl, de Dumnezeu, acuzându-1 de lipsă de înţelepciune. De ce totuşi în religie nu este închis ataşamentul faţă de înţelepciune ? Pentru că toate religiile se bazează pe credinţă. Credinţa este veriga care îl uneşte pe om cu acela care a creat religia, adică părintele spiritual. De aceea, dorinţa de a-1 pune pe părintele spiritual mai presus de Dumnezeu nu se blochează, iar din moment ce nu se blochează sub aspect spiritual, acest rol îi revine vieţii. Dorinţa de a pune pe părintele spiritual şi înţelepciunea sa mai presus de Dumnezeu va duce în mod inevitabil la condamnarea părintelui spiritual şi a înţelepciunii sale, fapt pentru care Iuda a trebuit să-1 trădeze pe Iisus Cristos. Şi Cristos ştia şi înţelegea că Iuda nu este vinovat. Dar ceea ce Cristos nu a putut da prin concepţie el a dat prin intermediul situaţiei. Situaţia a arătat că învinuirea părintelui spiritual de un comportament iraţional atestă o dorinţă ascunsă de a-1 pune pe părintele spiritual şi înţelepciunea lui deasupra lui Dumnezeu şi acest lucru duce la trădare şi moarte. Nu întâmplător Iuda s-a spânzurat. Informaţia expusă în Biblie dă o blocare indirectă a unei tendinţe extrem de periculoase - dorinţa de a pune părintele spiritual şi înţelepciunea sa mai presus de Dumnezeu. Cristos spunea: „Numai prin mine veţi ajunge la Tatăl meu". Prin intermediul părintelui spiritual intrăm în contact cu Divinitatea. Este greu să-ţi aşezi tatăl şi mama după Dumnezeu, dar e cu mult mai greu să faci acest lucru cu părintele spiritual. Orice religie, condamnându-i pe cei care nu

acceptă ideile emise de întemeietorul acesteia, se ataşează tot mai puternic de el şi de înţelepciunea sa.
în ultimele decenii, ancorarea omenirii în trufie şi înţelepciune, ca şi dorinţa de a-1 pune pe părintele spiritual mai presus de Dumnezeu a crescut considerabil. Este greu de înţeles că înţelepciunea mea, concepţia mea despre lume, mintea mea, toate acestea nu sunt eu. Ele mi-au fost date şi îmi vor fi luate. Anume această legătură: înţelepciunea, familia, banii, destinul favorabil sunt blocate prin epilepsie, schizofrenie, diabet, astm, cancer, boli cardiovasculare. Aceste gânduri îmi vin în minte când îl privesc pe băiatul care stă în faţa mea. Este slăbuţ şi are ochii mari, albaştri. Seamănă mai degrabă cu un înger decât cu un copil. Are sarcom. Nu demult, am încercat să vindec o fetiţă care suferea de aceeaşi boală, dar ea a murit. Am avut deseori insuccese. Ori nivelul meu nu era suficient de ridicat, ori părinţii nu înţelegeau câte ceva şi nu voiau să acţioneze asupra lor înşişi, ori bolnavul trebuia deja să se nască, dar într-un alt loc sau pe o altă planetă, ori el, într-o existenţă trecută, a săvârşit ceva care trebuia ispăşit numai prin boală şi moarte. încerc să văd ce pot schimba. Pentru mine lucrul cel mai important e să înţeleg cauza bolii. Privesc câmpul băiatului şi văd clar hieroglifele morţilor multor oameni în câmpul lui. în sufletul băiatului este o agresivitate colosală împotriva oamenilor. El va ucide chiar şi pentru cea mai mică jignire. Dacă este prezentă o enormă agresivitate, înseamnă că există un spaţiu mare de ancorare a sufletului în teluric.

- Priviţi, le explic părinţilor, agresivitatea subconştientă mai mare de 220 de unităţi este periculoasă pentru Univers. înseamnă că, dacă agresivitatea subconştientă depăşeşte acest nivel, omul este supus distrugerii sau unei puternice blocări a acestei agresivităţi. La dumneavoastră, mă adresez eu mamei, agresivitatea subconştientă are 200 de unităţi, iar la soţ 210, adică aproape de linia roşie. Iar la copii, tot ceea ce avem bun sau rău în noi se amplifică. Fiul dumneavoastră are la agresivitatea subconştientă 560 de unităţi. Asta înseamnă fie moarte, fie o puternică blocare. Am să vă explic în alţi termeni. Orice comandă a organismului atinge interesele celulei şi o traumatizează în prezent. însă în perspectivă acţionează în beneficiul celulei. Repet mereu că, dacă celula primeşte şi execută majoritatea comenzilor organismului, ea este

sănătoasă. Dacă execută mai puţin de 50% - începe să provoace rău organismului şi, ca urmare, se îmbolnăveşte. Dacă procentul este mai mic de 5%, celula este supusă distrugerii. Acum, când stau de vorbă cu dumneavoastră, vi se schimbă modul de receptare a lumii şi are loc o ameliorare. Să vedem cum era dimineaţa: eraţi gata, îi spun eu mamei, să acceptaţi doar în proporţie de 5% o situaţie traumatizantă. La dumneavoastră, mă adresez tatălui, acest procent era tot de 5%, dar la fiul dumneavoastră de minus 100%. Asta înseamnă că celula nu numai că nu vrea să recepţioneze comenzile, dar încearcă să-şi subordoneze întregul organism, adică are tendinţa de a face lumea înconjurătoare malignă. Pentru a se purifica sufletul, acest proces se transferă asupra corpului.

Agresivitatea crescută în suflet este rezultatul unei puternice ancorări în teluric. La dumneavoastră amândoi, sufletul s-a lipit de corp, adică de trufie, înţelepciune, bani şi bunuri materiale, de un destin favorabil. înseamnă că, absolut fără nici un motiv, oamenii trebuiau să vă provoace neplăceri pe linia destinului, să vă înjosească în privinţa banilor şi bunurilor materiale, în privinţa înţelepciunii şi trufiei. Dar, întrucât dumneavoastră nu aţi înţeles că era cea mai uşoară formă de purificare, dumneavoastră, drept răspuns, i-aţi urât cumplit, v-aţi supărat şi i-aţi condamnat. Supărările şi ura condensate au pătruns în profunzimea sufletului şi, mărindu-se, au trecut la fiu, din care cauză el este bolnav. El a primit asemenea părinţi pentru că în viaţa anterioară a avut un destin minunat şi bunuri materiale şi a fost un om foarte înţelept. El a început să-i dispreţuiască pe cei proşti şi imperfecţi, pe cei care şi-au distrus destinul printr-un comportament incorect. Sufletul lui s-a ancorat în toate acestea într-atât de mult, încât în această viaţă el trebuie să piardă totul pentru a şi-1 purifica. Din această cauză i s-a dat o boală lungă şi chinuitoare.

Cu cât sufletul este desprins mai încet de Pământ, cu atât mai multe şanse are el să se purifice. Noi nu numai că suntem bolnavi, dar şi îmbătrânim din aceeaşi cauză. Iată ce trebuie să faceţi: să nu vă mai condamnaţi în nici un fel părinţii, în special tatăl, sub aspectul înţelepciunii; să vă cereţi iertare de la Dumnezeu pentru că înţelepciunea dumneavoastră şi cea a părinţilor aţi aşezat-o mai presus de iubirea pentru Dumnezeu ; revizuiţi-vă întreaga viaţă şi atitudinea dumneavoastră faţă de

orice situaţie. Supărarea, invidia, compătimirea, blamarea, legate de neînţelegerea lumii, v-au ataşat de înţelepciune. Mai întâi revizuiţi-vă de câteva ori viaţa, ridicaţi-vă deasupra dorinţei de a vă aşeza calităţile sufleteşti mai presus de iubirea pentru Dumnezeu, apoi renunţaţi la agresivitate, la ataşamentul faţă de bunurile materiale, faţă de destinul favorabil. Cereţi-vă iertare pentru faptul că iubirea faţă de cele pământeşti vă este mai mare decât cea pentru Dumnezeu, că aţi transmis-o urmaşilor dumneavoastră până la cea de-a 17-a spiţă, pentru faptul că aţi respins purificarea care v-a venit prin înjosire, umilinţă, înşelăciune şi dumneavoastră, ca răspuns, v-aţi supărat şi pentru faptul că acest lucru l-aţi transmis urmaşilor şi pentru acel rău pe care l-aţi pricinuit prin aceasta. Băiatul trebuie să se roage şi să-1 iubească pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume. Băiatul trebuie să ştie că toată lumea este inteligentă şi că tot ceea ce se întâmplă trebuie luat ca ceva trimis de Dumnezeu, indiferent cum ar fi fost.

- Spuneţi-mi, cât la sută reprezintă şansele de succes?

- Această întrebare ar trebui să v-o puneţi singuri. Acum totul depinde de
dumneavoastră.

A doua zi, ei au venit la mine. Câmpul băiatului s-a ameliorat considerabil. Au rămas însă două straturi puternice. Acestea erau ancorarea în teluric, din cauza pretenţiilor faţă de părinţi, şi karma sufletelor viitorilor urmaşi. I-am spus că trebuie să se roage pentru a-şi purifica sufletul. Cineva mi-a spus mai târziu că mama s-a întrebat cu lacrimi în ochi: „Oare chiar să ajute toate acestea?".

în timpul diagnosticării s-a relevat un moment foarte important care m-a ajutat să înţeleg de ce multe boli sunt incurabile. Când vorbeam cu părinţii, câmpul băiatului a devenit curat şi ancorările au fost anulate. Eu însă m-am obişnuit cu faptul că trebuie să analizez zeci de tipuri de ancorare. Cercetând parametrul iubirii băiatului, am văzut cum acesta urcă febril şi imediat cade. Ceva îl ţinea, şi încă ceva puternic. S-a dovedit că erau urmaşii lui în societate şi în omenire. Ciudat, băiatul părea lipsit de karma societăţii şi omenirii. Pentru a-1 vindeca, trebuia vindecată societatea şi omenirea, ceea ce practic era incurabil.

Cauza se afla în tatăl său. Mi-am amintit de principiul ancorării în teluric: ne ancorăm în tot ceea ce condamnăm. Dacă tatăl sau mama condamnă societatea sau omenirea, ei îşi ataşează urmaşii de karma societăţii şi a omenirii şi urmaşii vor ispăşi nu numai propria karmă, dar şi păcatele întregii omeniri. După cum am stabilit, una din cauzele principale ale hemofiliei o reprezintă această tendinţă. Dacă un om îl condamnă pe altul, asta este o unitate de agresivitate. Dacă el condamnă un grup de oameni şi societatea, sunt mii de unităţi. Dacă el consideră omenirea imperfectă şi cufundată în păcate, acest lucru este şi mai periculos. Blamarea unui grup de oameni, indiferent dacă sunt homosexuali, narcomani, criminali, sectanţi, alte popoare şi state, provoacă o explozie de ură la urmaşi şi se blochează fără milă în Univers.

Copiii care prezintă programe de distrugere a societăţii şi omenirii de obicei nu supravieţuiesc. Am întâlnit nu demult o situaţie paradoxală pe această temă. Am fost rugat să consult o femeie care a plătit recent o mare sumă de bani ca să-şi vindece câinele. La consultaţie i-am explicat că, salvând viaţa câinelui, şi-a salvat propria viaţă pentru că ea prezenta un puternic program de distrugere a bărbaţilor, care acţiona în principal asupra dulăului. Acesta avea o şansă de supravieţuire de 2-3%, însă femeia, încercând să-1 salveze, îşi închidea propriile programe de agresivitate.

Au urmat la consultaţie nişte părinţi al căror fiu suferea de o boală gravă a sângelui. Când i-am cercetat câmpul, am rămas surprins. Era acolo ceva mult mai rău decât orice boală canceroasă. Cel mai tare m-a mirat însă că motivul bolii sale îl constituia destinul societăţii şi al omenirii. De aici îi venea boala, pentru că în sufletul său era un puternic program de distrugere a unui grup de oameni şi a întregii omeniri. Aşa punându-se problema, dacă eu n-aş fi apucat să-1 vindec pe băiat, el ar fi avut puţine şanse de supravieţuire. Nu-mi venea să mă ocup de el, nu eram pregătit pentru o asemenea treabă şi am hotărât să-mi fac o favoare. Le-am spus părinţilor o sumă minimă pentru tratament, ceva mai mare decât cea pe care a cheltuit-o femeia pentru vindecarea câinelui său şi le-am spus că şanse de reuşită sunt doar 20%. Ei mi-au spus că se vor gândi pe hol, dar au plecat fără să-şi ia rămas bun.

Comportamentul părinţilor băiatului bolnav m-a mirat întrucâtva, dar, după aceea, am înţeles că ei n-au nici o vină. Probabil că nu aveam voie să tratez acest copil. Am ajuns la metode şi parametri noi de câte ori m-am aflat într-o situaţie fără ieşire. Aici trebuia fie să refuz să-1 ajut pe bolnav, fie să creez noi instrumente de clarviziune.

Cu totul recent am găsit rezolvarea unei importante probleme. Era o enigmă pentru mine de ce într-un caz are loc o ameliorare puternică, iar în altul, în aceeaşi boală, efectul este minim. Am observat mai târziu că acest fapt este legat -de programul distrugerii tatălui. Pe plan bioenergetic, eu sunt un părinte spiritual pentru pacientul meu şi programul de agresivitate împotriva tatălui fie se întoarce I împotriva pacientului, producându-i suferinţe fizice, fie câmpul meu se închide şi eforturile sale îşi pierd efectul. S-a dovedit că, pe lângă eforturile personale, 1 omul îşi găseşte punctul de sprijin şi în structurile câmpului meu.

în faţa mea stă o fată despre problemele căreia am povestit deja. Dorinţa de i a pune munca, prestigiul, destinul favorabil mai presus de Dumnezeu include programul distrugerii propriilor copii. I-am explicat cum trebuie să se închine şi ce trebuie să facă pentru a se ameliora situaţia. Dar situaţia nu s-a ameliorat. Deci, încă există un motiv serios pe care nu am reuşit deocamdată să-1 găsesc. Dacă nu-1 voi găsi, totul va fi în zadar. Cercetez din nou structurile câmpurilor şi văd un puternic program de distrugere a copiilor. Aici trebuie de meditat. Voi face o mică paranteză.

Mulţi vor să-şi însuşească metoda mea. Logica este aproximativ aceasjq_i/„El fna învaţă cum sWintr'UrTcâmpurile informaţionale, mă învaţă să văd structurile Icare influenţează destt ml şi bolile^ eu pătrund acolo, obţin cunoştinţe şi înţelepciune şi încerc să trate^. Problema este însă că, la nivelul fin, eu încep să văd atunci când_ încep să în^leg. Particularitatea metodei mele constă în faptul că înţelegerea e mat importantă decât vizualizarea. Să intri în structurile fine şi să le vezi înseamnă doar 5%, iar 95% reprezintă munca de conştientizare. Concepţiile cu care pătrund în câmpurile informaţionale dau posibilitatea selecţiei şi o colosală economie de forţe. Am să explic cum am ajuns la conştientizarea mecanismului înţelegerii. Să ne imaginăm o lovitură aplicată unei pietre şi, conform legii a

IH-a a lui Newton, reacţiunea la această lovitură. în organismul viu, aceste procese decurg puţin mai altfel. Excitaţia mecanică se transformă in excitaţie nervoasă, răspunsul vine puţin mai târziu. Cu cât este mai mare intervalul de timp dintre excitaţie şi reacţie şi cu cât mai slabă este reacţia externă, cu atât mai multă energie fizică intră în cea nervoasă. Din copilărie dorinţa de a înţelege, de a conştientiza ceea ce se întâmplă a fost mai mare decât dorinţa de a da răspuns unei situaţii. începând de la vârsta de 10 ani, mă inhibam când eram bătut, -nu mă puteam apăra. Toată energia născută în relaţiile cu lumea înconjurătoare o orientam în mod conştient nu în afară, ci în interior. Contactam lumea exterioară din ce în ce mai puţin emotiv. Dar din ce în ce mai mult mi se aprindea dorinţa de a înţelege şi a cunoaşte lumea. De obicei, pornirile interioare se opresc şi omul începe din nou să reacţioneze la lumea exterioară. Insă această stare interioară mi-a plăcut atât de mult, încât am hotărât să nu renunţ niciodată la ea. Rămânea o problemă: cum să reacţionez la lumea exterioară. Soluţia era una singură - să lucrez concomitent în două regimuri.

Şi acum să ne întoarcem la pacienta mea. Ataşamentul faţă de image, de serviciu, de destin nu se anulează, şi nu se anulează nici programul de distrugere a copiilor. înseamnă că e vorba despre veriga posterioară, trebuie căutată cea anterioară. încerc să elaborez o schemă pe care am început s-o folosesc nu demult Şi îi explic:

- Ancorarea puternică în teluric generează agresivitatea şi boala. Dar la baza tuturor ancorărilor în teluric există prima verigă de bază. Aceasta reprezintă tatăl Şi mama. De ei depinde viaţa copilului, existenţa lui. Ispita de a aşeza tatăl şi niama mai presus de Dumnezeu este cea mai mare. Anume din această cauză Cristos, prin principala sa învăţătură, bloca această tendinţă: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta, de fiul tău". Dacă eu îl aşez pe tată mai presus de Dumnezeu, atunci şi pe mine mă aşez mai presus de Dumnezeu, pentru că eu sunt o parte a lui. înseamnă că pe omul iubit, pe soţia mea, casa în care îmi trăieşte familia, maşina, vila le pun, de asemenea, mai presus de Dumnezeu. Sursa împământenirii stă în aceea că iubirea pentru mamă şi tată este mai puternică decât pentru Dumnezeu. Dacă îl pun pe tată mai presus de Dumnezeu, atunci, pentru a stopa această

tendinţă periculoasă, el trebuie să mă nedreptăţească, să mă jignească, să se despartă de mine. Dacă în această viaţă îmi divinizez tatăl, în viaţa următoare îl voi avea tot pe el, dar de data aceasta el va fi un golan, un şnapan, un beţiv, adică un om care se va comporta în aşa fel, încât să excludă divinizarea lui. Dacă eu nu l-am condamnat, nu m-am supărat pe el, nu l-am dispreţuit, înseamnă că m-am purificat şi am închis prima verigă a ancorării în teluric. Dar, dacă eu l-am condamnat, m-am supărat, l-am urât, am declanşat prin asta programul ancorării în teluric şi mă voi agăţa acum de tot ceea ce-i pământesc de câteva ori mai puternic. Mă voi desprinde de cele pământeşti prin intermediul bolilor, traumatismelor, nefericirii. De aceea, bolile noastre încep cu condamnarea părinţilor şi supărările împotriva lor.

- Spuneţi-mi, supărarea pe mamă este la fel de periculoasă ca şi pe tată?

- Când vă supăraţi pe mamă, agresivitatea dumneavoastră subconştientă este mai mică, pentru că mama v-a născut şi v-a hrănit la sânul ei. Rezerva de iubire şi bunătate nu va permite supărării să pătrundă în interior. Tatăl este mai îndepărtat în planul fizic, dar mai apropiat în cel spiritual. De aceea blamarea lui este mult mai periculoasă, iar dispreţul şi tmfia faţă de tată datorită calităţilor lui sufleteşti şi înţelepciunii generează cea mai puternică ancorare în teluric. Ataşamentul faţă de înţelepciune se blochează la copii prin schizofrenie, oligofrenie, epilepsie, cancer. Diavolul este îngerul care s-a dezis de Tată, considerând că el a creat în mod nechibzuit lumea, adică şi-a pus propria înţelepciune mai presus decât cea a lui Dumnezeu.

- Iată deci, îi spun eu fetei, în neamul dumneavoastră, pe linie maternă, în decursul a trei generaţii a existat dorinţa de a-1 situa pe tată mai presus de Dumnezeu şi refuzul purificării sub forma înjosirilor şi umilinţelor

pornite de
la el. Aceasta este o sursă puternică a ancorării dumneavoastră în teluric.

- Mama se supăra foarte mult pe tatăl ei. Pe tatăl meu nu-1 ţin minte. Ce să fac?

- Mama dumneavoastră se supăra nu numai pe tatăl ei, dar şi pe soţ când
era însărcinată, de aceea trebuie să-şi ceară iertare. Iar la dumneavoastră programul
de distrugere a tatălui se declanşa când vă supăraţi pe alţii. Problema e că
învăţătorul dumneavoastră sau şeful de la serviciu, în privinţa bioenergiei, vă
pot fi părinţi spirituali, iar, când vă supăraţi pe ei, vă activaţi programul distructiv.
In 1990, vi s-a trimis o încercare pentru închiderea acestui program. Dumnea
voastră n-aţi depăşit-o şi de aceea sunteţi bolnavă acum.

- Da, îmi amintesc, dă fata din cap. M-am despărţit de prietenul meu.

- Vedeţi dumneavoastră, îi explic, dacă omul iubit are un contact puternic
cu Dumnezeu, din punct de vedere bioenergetic vă este părinte spiritual. Problema este că programul de distrugere a părintelui spiritual este un program de distrugere a soţului şi a propriilor copii. Imaginaţi-vă că îmi urăsc tatăl, iar soţia mea este însărcinată. înseamnă că eu sunt tată şi propriul meu program mă va ucide. Soţul, în timpul sarcinii, este, în acelaşi timp, şi tată. Prin urmare, supărarea pe soţ, pătrunsă în interior este un program de distrugere a tatălui, soţului şi copiilor. A propriilor dumneavoastră copii. Dacă dumneavoastră aţi fi trecut cu bine prin acea încercare şi n-aţi fi manifestat agresivitate împotriva lui şi a dumneavoastră, aţi fi închis programul de distrugere a tatălui şi a propriilor copii. Dar, întrucât nu aţi depăşit-o, nu numai că n-aţi închis acest program, ci, dimpotrivă, aţi întinat sufletul urmaşilor dumneavoastră până la a şaptea generaţie. Acum trebuie să vă rugaţi nu numai pentru dumneavoastră şi strămoşii dumneavoastră pe linie maternă, dar şi pentru toţi urmaşii.

- Spuneţi-mi, întreabă fata, ziceaţi că am un program distructiv împotriva
copiilor din cauza serviciului şi a image-ului, iar acum spuneţi că programul este
legat de supărarea pe tată. Cum să înţeleg toate astea?

- în primul rând, şi într-un caz şi în celălalt, este vorba aici de repudierea
lui Dumnezeu şi, prin urmare, de repudierea viitorilor copii. în al doilea rând,
în existenţele trecute aţi avut un destin favorabil, o situaţie bună în societate,
munca şi capacităţile veneau din partea tatălui, şi toate aceste verigi sunt legate
între ele. Dacă trageţi de o verigă, le veţi mişca pe toate.

- Dar dacă eu îl iubesc pe Dumnezeu prin omul iubit?

- Tot ce este pământesc este o parte a Divinităţii, aşa cum celula canceroasă
este o parte a organismului, numai că în ea sunt inversate priorităţile. Cristos
de ac^eea spunea că a venit să-1 despartă pe frate de soră, pe soţ de soţie. Fără
0nouă gândire, să vezi concomitent într-un singur om şi teluricul, şi Divinul,
este foarte complicat. Una din laturi va învinge: sau teluricul, sau Divinul.

Cititorul îşi poate crea impresia că eu primesc informaţiile foarte uşor. Nu este deloc aşa. O informaţie nouă o poţi obţine numai după parcurgerea unei încercări.

Odată, m-a abordat o cunoştinţă care avea mari datorii. I-am explicat că prezintă un ataşament faţă de un destin favorabil şi faţă de bani şi că de aceea
1 s-a complicat atât de mult situaţia. M-a rugat s-o ajut şi pentru aceasta a trebuit
să mă limitez în privinţa banilor şi a bunăstării. La exterior am acceptat acest
lucru cu uşurinţă, însă în interior lucrurile au început să scârţie.

A trecut câtva timp şi am înţeles încă o dată ce înseamnă mecanismul karmic. Am constatat că prezint aceleaşi ataşamente, numai că ele erau situate adânc în interior şi au ieşit la suprafaţă atunci când eu am hotărât în mod conştient să

•nă înjosesc în privinţa banilor şi a destinului favorabil. Dacă vi se solicită ajutorul, lucrul nu este deloc întîmplător: cedând bogăţia materială, primiţi în schimb bogăţia spirituală.

După ce m-am purificat, am decis că treburile ei vor merge pe făgaşul cel ■ mai bun, pentru că biocâmpul meu era un fel de punct de sprijin pentru încercările ei de a se ridica. Dar situaţia nu s-a schimbat. Ea continua să aibă neplăceri.

- Câmpul dumneavoastră este izolat de al meu şi vă este greu să vă ridicaţi pentru că aveţi un program de distrugere a părintelui spiritual, iar eu din punct de vedere bioenergetic vă sunt un astfel de părinte. Dacă dumneavoastră v-aţi blamat tatăl sau un om care merita respect, atunci programul de distrugere a tatălui şi a părintelui spiritual fie se întoarce îndărăt şi vă face rău, fie câmpurile se izolează şi îmi vine mult mai greu să vă ajut. în 1962, vi s-a declanşat un program de distrugere a tatălui şi a soţului. Soţul vă era în acelaşi timp şi părinte spiritual.

- Ce tot spuneţi? ripostează femeia. El era un beţiv, ce părinte spiritual!

- Dar acest lucru nu este un indiciu. Cel mai adesea, un beţiv este mai spiritualizat decât unul treaz. El bea pentru că punea femeia iubită şi relaţiile cu ea mai presus decât Dumnezeu şi, când relaţiile se alterau, îi pierea pofta de viaţă. Programul de autodistrugere îl bara prin beţie.

- Da, confirmă femeia, el spunea că numai eu îl pot salva. Eu l-am scos mulţi ani din situaţii dificile. După aceea, am obosit.

- Vedeţi despre ce este vorba, îi explic eu. în existenţele trecute, el avea o. inteligenţă imensă, a avut foarte mulţi bani şi un destin excepţional. Dumneavoastră v-aţi ataşat de acest lucru foarte mult, punând înţelepciunea lui şi tot ce era legat de el mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. Şi înţelepciunea

dumneavoastră,
situaţia dumneavoastră materială le-aţi pus mai presus de Dumnezeu. în acest
caz, pentru a fi salvată şi pentru a vă purifica, v-a fost dat tot el, dar, de data
aceasta, umil în privinţa banilor, a inteligenţei şi a destinului favorabil. Salvându-1
pe el, vă salvaţi pe dumneavoastră, fără să ştiţi acest lucru. Trăgeaţi de el să-1
aduceţi pe linia de plutire, dar, în forul dumneavoastră interior, adeseori îl dispre-
ţuiaţi. Blamându-1 pe soţ, manifestându-vă nemulţumirea faţă de situaţie, v-aţi
lipit sufletul de un destin favorabil, de bani şi peste 30 de ani a trebuit să plătiţi
pentru toate acestea şi aţi plătit destul de mult. Blamarea imperfecţiunii este
periculoasă pentru sănătate. Rugaţi-vă, revizuiţi-vă viaţa şi atunci şansele dumnea
voastră vor creşte.

Ne-am despărţit, iar eu mergeam şi mă gândeam ce se poate întâmpla cu omul care îşi dispreţuieşte tatăl din cauza înţelepciunii, a banilor şi a destinului favorabil. Mi-am amintit de Biblie şi în acest moment mi-a devenit clară întreaga situaţie legată de răstignirea lui Iisus Cristos. Prima verigă este renegarea lui Dumnezeu şi ataşamentul de cele pământeşti: există dorinţa de a-1 pune pe tată mai presus de Dumnezeu, iubirea faţă de înţelepciune, de bunurile materiale şi de destin să fie puse mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. în viaţa ulterioară, pentni a fi purificaţi, ni se dă un tată înjosit în ceea ce priveşte înţelepciunea, banii şi destinul favorabil. Dacă noi nu-1 vom trăda, nu ne vom dezice de el, nu-1 voi» blama, sufletul nostru se va purifica şi contactul cu Dumnezeu se va intensifica îl

dacă ne vom dezice, aceasta înseamnă şi renegarea lui Dumnezeu, iar acest lucru îl vom răscumpăra prin traumatisme, boli şi moarte.

Iisus Cristos trebuia nu numai să dea o informaţie care să determine destinaţia strategică a omenirii. El trebuia să izbăvească omenirea de ataşamentul faţă de teluric şi de dependenţa crescută faţă de acesta. Acest lucru putea fi atins prin distrugerea a tot ceea ce era pământesc în el însuşi. El trebuia să fie înjosit în corpul său fizic şi l-au răstignit; el trebuia să fie umilit în înţelepciunea sa, în ceea ce priveşte banii şi destinul favorabil şi el a fost lipsit de toate acestea. Acest lucru bloca ancorarea în fericirea pământească şi făcea ca informaţia să nu fie periculoasă. Dar nu ajungea numai atât. Trebuia dat un exemplu de relaţie corectă cu propria lui situaţie. Iuda 1-a acuzat pe Iisus pentru o comportare incorectă în legătură cu înţelepciunea şi banii. Amintiţi-vă scena cu porumbul. De aceea sufletul său s-a lipit de bani şi înţelepciune şi, ca rezultat, el a sfârşit prin a se sinucide. Cristos înţelegea că nu Iuda era problema, ci imperfecţiunea înţelegerii lumii. Petru s-a dezis de trei ori de Cristos din cauza unui destin favorabil şi a ispăşit acest lucru prin propria sa răstignire. în filosof ia orientală, mărimea spiritului se realiza prin distrugerea a ceea ce era pământesc. în creştinism, mărimea şi puterea spiritului şi posibilităţile fizice pe care le-a manifestat Iisus Cristos s-au modificat printr-o profundă înjosire a tot ce era pământesc. Acceptarea acestui lucru nu permitea să identifici mărimea spiritului cu mărimea fizică şi astfel să curmi dezvoltarea.

Când se năruie ceea ce e pământesc, la omul care şi-a fixat drept punct de sprijin aceste lucruri pământeşti apar două dorinţe: să se agate şi mai puternic de ceea ce se năruie, manifestându-şi agresivitatea, şi, dimpotrivă, să se îndepărteze de acestea, tinzând către Dumnezeu. în funcţie de alegerea sa depinde viitorul său şi al copiilor săi.

Cu pacienţii vorbesc dur, câteodată nepoliticos. La mine încă nu e închis
programul idolatriei părintelui spiritual şi de aceea, dacă nu îi voi îndepărta,
ei se vor ataşa de mine ca de orice lucru pământesc. Ispita de ataşare faţă de

mine, de a mă pune mai presus de Dumnezeu, este de câteva ori mai puternică
şi de aceea mult mai periculoasă. îi mulţumesc pentru acei oameni care s-au
îndepărtat de mine, pe care i-am dezamăgit. ^

Este foarte greu să nu faci un idol din cel care te salvează. Foarte greu este, i de asemenea, să înţelegi că el nu are nici un merit, că el nu este decât un executant \ prin intermediul căruia sunt salvaţi oamenii. Dacă mă port dur, iar pacientul nu \ mă condamnă, ştiu cu precizie că el va scăpa de probleme. Nădăjduiesc că | sistemul meu se va dezvolta în aşa fel, încât să nu trebuiască să recurg la diferitei exemple şi artificii pentru a salva un om.

O pacientă prezintă o problemă în afara standardului - dedublarea personalităţii, îi analizez câmpul şi văd pronunţate semne ale idolatriei unui alt om. Dorinţa de a-1 pune pe părintele spiritual mai presus de Dumnezeu este uriaşă, fapt cu care mă întâlnesc pentru prima oară. Idolatrizarea propriului tată, ca şi a părintelui spiritual, faţă de care se ataşează sufletul nostru, câtă vreme omul este o parte a acestuia, generează propria idolatrie. Daca îmi pun tatăl sau părintelg_şrjiritual mai presus de Dumnezeu, tendinţa de a-mi pune propria persoană mai presus de Dumnezeu se conectează automat. Se intensific2~~frufia Ca urmare a neacceptării unei situaţii traumatizante care constituie Voinţa Creatorului. Dacă se depăşesc limitele normale, apare agresivitatea care atrage după ea o serie de probleme. La această femeie viitoarele bon-şi moartea sunt blocate prin dedublarea personalităţii, care îi înjoseşte trufia. Trebuia elucidat de unde venea această idolatrie a părintelui spiritual. în urmă cu doi ani, femeia a intrat într-o şcoală ezoterică bazată pe învăţătura. unui gânditor care murise de mai bine de o sută de ani. ii cercetez structurile spirituale. Biocâmpul nu-i suficient de pur. Din păcate, acesta este neajunsul tuturor celor care intră în contact cu înalta ştiinţă şi au mentori evoluaţi, proveniţi din alte lumi. Apare dorinţa de a pune dragostea faţă de învăţător, sursajnfor-maţiei, mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. Acest lucru este greu de depăşit. Cercetez biocâmpurile membrilor acestei şcoli şi văd mari probleme. Femeia confirmă informaţiile mele.

- Da, eu am plecat de la ei. Oamenii au început să spună una şi să facă alta.

Acum devine clar de ce apar şi dispar repede multe şcoli ezoterice. Rezerva strategică vitală a grupului este determinată de puritatea structurilor spirituale , ale fondatorului acestuia. Cu cât este mai preţioasă informaţia pe care o obţine omul, cu atât mai mare este tentaţia lui să se ataşeze de sursă. Numai un număr mic de individualităţi se pot ridica deasupra acestei condiţii şi îşi pot păstra armonia sufletească. Cum rămâne însă cu ceilalţi care primesc informaţia prin intermediul acestui om, dar nu au puterea să simtă că trimisul Divinităţii nu trebuie pus mai presus de Dumnezeu? După toate aparenţele, aici rămâne o | singură cale de ieşire: cel care transmite informaţia trebuie să se autoproclamg» , Dumnezeujjentru a nu devia orientările oamenilor. Probabil că anume pentru acest motiv Cristos s-a proclamat Dumnezeu. Sau omul trebuie să jieclare că a | primit informaţiaHe Ia Dumnezeu printr-un contact persoriâTşi, prin urmare, se \ decuplează automat ae la acţiunea aetransmiterFa informaţiei. LaTTivelul conştien- JTuIuTnu există şi nu poate exista ceva absolut şi imuabil. Conştientul este în legătură cu învelişul fizic şi este supus unei demolări permanente. De aceea, o dată cu dezvoltarea omenirii are loc o schimbare permanentă a formelor şi concepţiilor în privinţa a ceea ce este omul, a locului său în lume, a modului'' de a ajunge la Dumnezeu, a ceea ce este şi cine este Dumnezeu.

Idolatrizarea părintelui spiritual, sursa informaţiilor, reprezintă dorinţa de absolutizare a adevărurilor obţinute de

conştiinţă, adică de a face forma incasabilă, imuabilă. Acest lucru duce la anchilozarea şi degradarea conştiinţei. Pentru ca acest lucru să nu se întâmple şi să nu apară degradarea, perioadele credinţei absolute în Dumnezeu au alternat cu perioadele de ateism. Prima perioadă a concurat la acumularea informaţiei. Cea de a doua, la valorificarea acesteia prin demolarea ritualurilor formale şi a tradiţiei, adică, prin destrămarea formei, conţinutul se purifica. Acum, când s-a accelerat procesul de dezvoltare, spirala a devenit dublă.

Contrariile se reunesc nu într-un interval îndelungat de timp, ci într-unui redus. Fiecare om poate fi credincios şi ateu în acelaşi timp. Filosofii spuneau întotdeauna că la început contrariile nu se unesc pentru că reuniunea lor înseamnă neutralizare, iar mai târziu acest lucru devine posibil, are loc reconcilierea contrariilor. în realitate, contrariile întotdeauna au stat împreună. Acest lucru determină intervalul de timp al reunificării lor. Dezvoltarea în Univers înseamnă lărgire: tot mai multă materie, tot mai mult spaţiu şi mai mult timp. înseamnă că, pe de altă parte, trebuie să aibă loc comprimarea structurilor spirituale, adică pentru acelaşi interval de timp o cuprindere tot mai mare de evenimente, şi atunci, ceea ce înainte era ireconciliabil se reuneşte şi dă un puternic impuls pentru dezvoltarea ulterioară.

Fetiţa pe care mi-au adus-o părinţii în braţe are o boală gravă - poliomielită.

- La dumneavoastră amândoi în familie, şi pe linie maternă, şi pe linie paternă, există dorinţa de a pune tatăl şi mama mai presus de Dumnezeu. De aceea vi s-au dat nişte părinţi care trebuie să vă înjosească, să se poarte dur cu dumneavoastră sau, dimpotrivă, să se înjosească singuri, să se poarte nedemn pentru a nu mări ancorarea sufletului dumneavoastră în teluric. Iar dumneavoastră, în loc să acceptaţi situaţia, aţi urât, v-aţi supărat, i-aţi blamat. Fetiţa are deja un imens program de distrugere a părinţilor. Anume acest program constituie prima

verigă a ancorării în teluric şi le trage pe toate celelalte după ea. Amintiţi-vă
toate momentele când i-aţi blamat pe părl.iţi şi v-aţi supărat pe ei şi cereţi-vă
iertare că aţi transmis toate acestea fetei şi urmaşilor ei până la a şaptea spiţă,
pentru ca răul pe care l-aţi pricinuit să se anuleze. Fiica dumneavoastră este o
verigă ce îi reuneşte pe ascendenţii dumneavoastră, pe dumneavoastră şi pe
descendenţi. înseamnă că trebuie tratat întreg neamul, rugându-vă pentru sufletele
strămoşilor, pentru dumneavoastră şi pentru urmaşi.

Vreau să vă povestesc cum am ajuns la parametrul agresivităţii subconştiente. Considerând că agresivitatea poate fi doar conştientă, nici nu mă gândeam că, în timp ce conştiinţa este orientată spre trup şi cerinţele acestuia, subconştientul este orientat spre Univers şi Dumnezeu. Aveam un singur parametru al agresivităţii Şi, pornind de la el, încercam să determin caracterul şi comportamentul omului. Totul ar fi fost în regulă, dar odată m-a sunat o femeie şi m-a rugat să o las să-mi expună situaţia ei. Iată ce mi-a povestit.

- Un coleg de clasă i-a oferit fiului meu spre vânzare un spray cu gaze, dar
el a refuzat să-1 cumpere. Colegul a venit la noi acasă, şi-a pus nişte papuci de pâslă, a intrat în sufragerie şi i-a pulverizat gazul băiatului în faţă. Când băiatul s-a prăbuşit la podea, colegul a scos dintr-un pachet un topor înfăşurat în cârpe şi a început să-1 taie, fapt pentru care l-am internat pe fiul meu în spital. Anchetatorul 1-a întrebat pe adolescent de ce şi-a adus cu el papucii de pâslă, iar el i-a răspuns: „Ca să-1 pot tăia mai uşor". Psihiatrii l-au declarat sănătos, dar nimeni nu a putut explica din ce cauză a făcut toate astea.

Am cercetat biocâmpul infractorului şi am constatat plin de uimire că prezenta o agresivitate foarte scăzută. Tot sistemul parametrilor mei s-a năruit într-un singur minut. Dar, fiind încă din copilărie foarte încăpăţânat, nu fac o singură încercare, ci sute, şi de aceea am continuat să caut cauza. Am înţeles că trebuie introdus parametrul agresivităţii interne, subconştiente. Acesta a fost hotărâtor. Cu alte cuvinte, subconştientul ne

dirijează conştiinţa, şi nu invers. Eu am spus că motivul se află în interior, în profunzime şi nu m-a interesat cum s-a comportat atacatorul.

- Problema e că era un tip absolut liniştit şi neagresiv. Şi ce este mai important,
părinţii lui sunt oameni deosebit de respectabili. Am cercetat biocâmpul şi am
spus că motivul se află într-un grad considerabil în tatăl adolescentului, pentru
că ura şi blamarea altor oameni el nu le exterioriza, ci le ascundea în suflet şi
toate acestea le-a transmis fiului.

Femeia mi-a mulţumit şi a închis telefonul. Am ieşit din casă la plimbare şi am simţit de parcă ceva s-ar fi prăvălit asupra mea. Senzaţia era ciudată. Cercetând, am înţeles că era sufletul tatălui infractorului.

Mergeam şi mă gândeam că oamenii nu-şi dau seama că ura, chiar dacă ar părea întemeiată, împotriva unui individ sau a unui grup începe să crească 'şi să acţioneze împotriva tuturor, ne schilodeşte sufletele şi-i transformă pe copiii noştri în ucigaşi. Zâmbim la exterior., nu lăsăm să transpară nimic, iar în interior urâm şi blamăm fără să înţelegem că acest lucru ne schilodeşte şi pe noi, şi pe urmaşii noştri.

în urmă cu doi ani, a venit la mine un om care avea limfogranulomatoză.

- Situaţia dumitale e serioasă, i-am spus eu. Am să-ţi explic unde greşeşti
în modul tău de înţelegere a lumii. Mereu îţi cauţi un idol, divinizezi ceea ce-i
pământesc. Pentru început, trebuie să înţelegi că trebuie să tinzi către Dumnezeu.
Nu regreta trecutul, nu te teme de prezent şi de viitor.

A venit la tratament după câteva zile. I-am cercetat câmpul:

- Câmpul dumitale e curat.

După câtva timp, nodulii limfatici au revenit la normal.

- Mă uit la dumneata ca la Dumnezeu, mi-a mărturisit el.

- în nici un caz să nu faci asta. Nu poţi face din mine un idol.

Când ne-am întâlnit mai târziu, mi-a spus:

- Nu te-am făcut idol. Situaţia s-a schimbat, a început să mă privească de sus. Nu demult acestui om au început să-i crească nodulii limfatici şi el a venit din nou la mine.

- Tu în mine l-ai văzut pe Dumnezeu, iar eu ţi-am interzis în mod categoric
acest lucru şi n-am avut dreptate. Tu trebuie să-1 vezi pe Dumnezeu dincolo de
învelişul meu pământesc. Şi nu numai în mine, ci şi în fiecare om.

M-a sunat după o săptămână. Nodulii au revenit din nou la normal.

- Ce credeţi? Câţi Avatare sunt pe Pământ? mă întreabă conlocutorul meu.

- Pe unul l-am văzut de curând, îi răspund eu. Un tânăr de nouăsprezece
ani, cu o uriaşă tumoare canceroasă la gât, cu epilepsie şi conştiinţa tulburată,
în viaţa anterioară el a fost ceea ce numim Avatar. însă el s-a ataşat de misiunea
sa. Putea fi purificat doar dacă ar fi fost înjosit pe linia misiunii sale. Trebuia
să fie jignit nu de către un singur om, ci de societate şi omenire. Şi el a început
să se supere pe întreaga lume. în această viaţă, pentru ca agresivitatea lui să
nu ucidă omenirea, a fost protejat prin intermediul bolilor. El a murit de curând.
Cu cât sufletul este mai înălţat şi mai pur, cu atât mai multe eforturi trebuie
să depună ca să se întrupeze în teluric, să dezvolte o logică pământeană. Iar,
dacă nu se afundă în teluric, evoluţia se opreşte, iar spiritul se anchilozează. De
aceea Avatarele de ieri sunt bolnavi şi schilozi. Noţiunea de „Avatar" a apărut
în India, ca şi noţiunea de castă. Dacă există suflete absolut pure, care nu vor
mai fi întinate, înseamnă că trebuie să fie suflete care nu vor atinge niciodată
puritatea absolută şi nu se vor ridica la nivel de Avatar. De

aceea ele trebuie
împărţite în caste.

Este uşor să-1 vezi pe Dumnezeu în Duhul Sfânt. Când o femeie iubeşte un bărbat spiritualizat, acest lucru o înalţă. Când însă o femeie iubeşte un neisprăvit, un ticălos, este greu de imaginat că acest lucru o purifică şi o înalţă şi mai mult.

Ceea ce-i pământesc, fie că-i întinat sau e pur, reprezintă nişte învelişuri subţiri în spatele cărora se ascunde Divinitatea. Sfântul Duh este o linie dreaptă orientată în jos. Dar linia dreaptă, indiferent în ce direcţie ar fi ea orientată, înseamnă moarte. Ceea ce-i viu se dezvoltă sinusoidal. Cu cât este mai sus nivelul Avatarului care salvează omenirea, cu atât mai multe chinuri pământeşti trebuie să primească pentru ca, prin intermediul puternicului său nivel spiritual, să ridice şi să dezvolte cel mai de jos nivel al teluricului.

- Nu puteţi să renunţaţi la dispreţul faţă de cel care v-a nedreptăţit, îi explic
eu unui pacient, pentru că nu simţiţi că el este un executant pe care-1 dirijează
Divinitatea. Pretindeţi de la alţii un comportament adecvat şi consideraţi că
oamenii trebuie să se poarte cu dumneavoastră aşa cum vă purtaţi dumneavoastră
cu ei. Dar oamenii nu reacţionează la comportamentul dumneavoastră, ci la
structura dumneavoastră interioară, altfel spus, comportarea lor este inadecvată
frecvenţei structurilor dumneavoastră spirituale. Cum vă comportaţi acum repre
zintă concomitent şi un fapt din viitor. Comportamentul şi stările dumneavoastră
emoţionale de acum vor determina profunzimea caracterului şi relaţiile dumnea-voastră în viitor. Fapta întăreşte şi concepţia corectă, şi pe cea greşită şi, dacă dumneavoastră consideraţi că sentimentul de iubire se naşte pe Pământ, atunci faptele dumneavoastră vor intensifica o concepţie greşită despre lume. Dar, dacă veţi înţelege că persoana iubită o iubiţi după Dumnezeu, atunci faptele dumneavoastră vor corespunde unei concepţii corecte.

La baza fiecărei fapte stă o anumită concepţie. Dacă veţi considera că iubirea se naşte pe Pământ, ţelul dumneavoastră suprem vor fi bunurile pământeşti. Ţelul dumneavoastră va fi acolo unde se naşte sentimentul de iubire. Dacă veţi înţelege că sentimentul iubirii este generat numai de Dumnezeu şi ni se dă numai pentru a-1 mări şi a-1 restitui, dacă veţi conştientiza şi veţi simţi că sentimentul iubirii nu este proprietatea voastră şi că nu aveţi dreptul să dispuneţi de el, numai atunci vi se va permite să aveţi parte de o mare fericire pe Pământ.

Discut cu un pacient şi încerc să scap de senzaţiile neplăcute şi chinuitoare.

- A trecut deja un an de când mă ţineţi sub observaţie şi încercaţi să mă vindecaţi. Rezultatul este nul, deşi timp de un an am făcut tot ce mi-aţi spus. Are vreun sens să continuăm?

încerc cu febrilitate să găsesc un cuvânt care să-1 ajute, şi nu să-i dăuneze. Dacă el se va dezice de drumul pe care a pornit, va fi o catastrofă pentru el. încep să-i vorbesc fără grabă:

- Indiferent dacă se schimbă sau nu starea dumneavoastră fizică, trebuie să înţelegeţi un singur lucru : a dispreţui şi a blama până şi pe cei mai de jos oameni înseamnă boală. Pentru ca să vă vindecaţi trebuie să vă intensificaţi contactul cu Dumnezeu şi să acumulaţi sentimentul de iubire. Haideţi să vedem ce vă împiedică. V-aţi închinat mult şi aţi lucrat asupra dumneavoastră, dar n-aţi făcut ceea ce era mai important - nu_y-aţi schimbat caracterul. Rugăciunea începe să acţioneze atunci când ea este întărită de fapte. Puteţi să vă închinaţi un milion de ani, dar, dacă veţi continua să trăiţi ca înainte şi dacă nu veţi întreprinde nişte acţiuni concrete, nişte paşi în direcţia schimbării caracterului, nimic nu vă va putea ajuta. Asta în primul rând. în al doilea rând, nu m-am aşteptat ca agresivitatea dumneavoastră faţă de oameni, orientată spre

uciderea iubirii, să
pătrundă atât de adânc.

Uitaţi-vă, există Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul, Dumnezeu-Sfântul Duh. Dumnezeu-Fiul este materia, Dumnezeu-Spiritul este câmpul, spaţiul, iar Dumnezeu-Tatăl este cel care-i generează împreună. Dacă eu blarnez, dispreţuiesc ceea ce e material, pământesc, sau manifest agresivitate din cauza teluricului, sufletul se lipeşte de cele pământeşti, se întunecă şi moare. Nu se poate- pune partea mai presus de întreg pentru că tot ce-i pământesc este o parte a întregului care se numeşte Dumnezeu. Duhul Sfânt este o parte a lui Dumnezeu-Tatăl şi nici el nu trebuie idolatrizat. Omul agăţat de Duhul Sfânt începe să se dezică de el, devine trădător şi acest lucru, oricât ar părea de ciudat, îl purifică, pentru că idolatria Sfântului Duh generează o agresivitate colosală şi schilodeşte şi mai puternic sufletele decât idolatria teluricului. Astăzi este întinat şi trădător cel care 1-a pus pe Sfântul Duh mai presus de Dumnezeu şi a început să-i dispreţuiască pe oamenii săraci cu duhul. întrucât cu o lună în urmă încă nu ştiam acest lucru, nu v-am putut insufla ideea că absolutizarea Sfântului Duh este de asemenea periculoasă.

Cum se dezvolta înainte istoria? Omul dispunea de bunuri materiale, acest lucru îl dezvolta, dar el s-a agăţat de ele şi a devenit, după aceasta, sărac, înseamnă că visul inexistenţei bogaţilor şi săracilor se putea împlini numai atunci când omul, dispunând de orice bogăţii, ar fi învăţat să nu se ataşeze sufleteşte de ele. Atunci sărăcia, ca mijloc de purificare, ar fi fost inutilă. Acelaşi lucru se poate spune despre Duhul Sfânt. Oamenii declasaţi şi vicioşi există pentru ca acei care sunt bogaţi în privinţa Duhului Sfânt să se agate de el. Dacă nu va exista absolutizarea spiritualităţii, dorinţa de a pune lucrurile sfinte mai presus de Dumnezeu, dispreţul faţă de întinare, de josnicie, atunci această întinare, această josnicie vor fi inutile pentru purificare. Se poate spune că şi un om sfânt şi unul josnic sunt două jumătăţi ale unui întreg. Dar lucrurile nu stau tocmai aşa. Dacă omul vrea să fie tot timpul numai bogat, atunci în curând el va deveni sărac, iar dacă el vrea să fie întotdeauna sărac, el poate să moară de foame. Dacă omul vrea să fie tot timpul sfânt, el va deveni pramatie, iar dacă va dori să rămână pramatie, atunci, ca să aibă ceva, trebuie să se ridice deasupra

acestei condiţii. Pentru a avea cele pământeşti, omul trebuie să se ridice deasupra lor şi să fie spiritualizat; pentru a dispune de cele spirituale şi sfinte, trebuie să se ridice şi deasupra acestora. Iar deasupra lui Dumnezeu-Fiul, Dumnezeu-Sfântul Duh există Dumnezeu-Tatăl, adică există iubirea.
- Toată viaţa, îi spun eu pacientului, aţi fost un om spiritualizat şi ceea ce vă rănea sentimentele aţi dispreţuit fără limită. Pentru ca să vă purificaţi, oamenii se purtau cu dumneavoastră extrem de neloial. Ca răspuns, dumneavoastră i-aţi blamat şi i-aţi dispreţuit. Mai devreme sau mai târziu, toate acestea se convertesc într-un program de autodistrugere care este blocat prin boală. Aceasta vă salvează viaţa. Dar agresivitatea dumneavoastră a ajuns dincolo de Sfântul Duh. Materia şi spaţiul sunt generate de timp. Timpul are multe straturi, aproximativ şapte. Dacă agresivitatea pătrunde în structurile informaţionale ale celulelor timpului, atunci acest lucru se ispăşeşte extrem de greu. Acest lucru se întâmplă când avem senzaţia că întreaga lume este întinată, meschină şi nemiloasă. Cu cât omul este mai josnic şi mai puţin spiritualizat, cu atât este mai periculos dispreţul faţă de el. Cu cât un om este mai spiritualizat şi mai respectabil, cu atât mai uşor el îşi poate mutila sufletul prin intermediul dispreţului. Există structuri care sunt ierarhic superioare timpului. Şi acestea au mai multe straturi. încă nu le-am putut găsi o denumire. însă pe acestea, slavă Domnului, nu le-aţi atins deocamdată cu agresivitatea dumneavoastră. Sursa energiei în Univers o constituie timpul. Mai sus de timp, unde spaţiul, materia se schimbă cardinal, noţiunea de energie se modifică şi ea. Dar acestea nu sunt decât straturi, trepte către Dumnezeu. Nu vom discuta despre ele. înţelegeţi ce-i mai important: incapacitatea de a vedea pe Dumnezeu dincolo de ceea ce e sfânt sau ceea ce e întinat duce la dorinţa" de a ucide iubirea. Iar aceasta este cea mai mare crimă. Parcurgeţi-vă întreaga viaţă din nou şi păstraţi-vă sentimentul iubirii. Chiar dacă nu veţi observa nişte transformări fizice semnificative, înţelegeţi că trebuie să vă trataţi mai întâi sufletul, iar sufletul se vindecă prin iubire.
Image

Dacă cineva mi-ar fi spus cu câţiva ani în urmă că dorinţa' de a pune munc; şi simţul datoriei mai presus de orice pe lume poate duce la moarte, aş fi izbucnii în râs. Acum însă văd unde

poate duce acest lucru şi încerc să transmit şi altora cunoştinţele mele în acest domeniu. Ţin minte o convorbire pe care am avut-o cu un medic:

- La dumneavoastră există pe linie paternă dorinţa de a pune munca şi simţul
datoriei mai presus de Dumnezeu.

- Nu văd nimic rău în asta, dimpotrivă, consider că astfel pot fi ajutaţi mai
mult alţi oameni.

- Imaginaţi-vă o astfel de situaţie: Omul este medic. Pentru el munca şi simţul
datoriei au devenit valori absolute şi el poate fi de un mare folos câtorva mii
de oameni. Iar fiul său este comandantul unui lagăr de concentrare şi, pentru
el, munca şi simţul datoriei sunt de asemenea valori absolute şi el va incinera
cu două milioane de oameni mai mult. Când omul pune teluricul mai presus de
Divin, în el moare tot ceea ce este omenesc, pentru că toate calităţile^ superioare
din suflet se nasc din iubirea pentru Dumnezeu. Este acel izvor care nu se vede.
dar care este nesecat.

Voi da un exemplu care ilustrează foarte bine această idee. Cu câţiva ani îi urmă, mi s-a adresat directorul unei uzine. Avea probleme cu sănătatea. I-an explicat motivele.

- Sunteţi prea ataşat de munca dumneavoastră. Căutaţi într-un fel să va
desprindeţi de ea. Sunteţi mereu încordat în forul dumneavoastră interior. Acesi
lucru influenţează în mod negativ asupra sistemelor nervos şi cardiovascular
încercaţi să vă deconectaţi. Seara, înainte de a adormi, relaxaţi-vă pentru cinci-
-zece minute întreg corpul, muşchii şi repetaţi: „Sunt rupt de toate, nimic nu
mă. preocupă". Toate mişcările ritmice, mersul pe jos, înotul ajută foarte mull
în cazul stresului. Dimineaţa vă puteţi spăla cu apă rece sau să

faceţi duş alternativ,
în zilele libere să mergeţi la baia de aburi, ieşiţi mai des în sânul naturii, la
ciuperci, la pescuit.

El a început să facă toate acestea şi situaţia lui s-a ameliorat întrucâtva, însă nu s-a stabilizat. Mai mult, a trebuit să meargă la masaj, acupunctura şi neuro-patologie. Efectul a fost aproximativ acelaşi. A trecut mai bine de un an şi i-au revenit problemele de sănătate. I-am evidenţiat din nou ataşamentul faţă de muncă şi supărarea pe alţi oameni.

- Trebuie să vă revizuiţi întreaga viaţă şi să vă cereţi iertare pentru acele
momente în care v-aţi supărat pe oameni şi i-aţi blamat din cauza lucrului. El m-a privit cu scepticism.

- Am în colectiv oameni cu care nu poţi să te porţi cu mănuşi fiindcă vor
duce de râpă toată treaba.

- Bine, atunci s-o luăm altfel. Duritatea poate fi o metodă de conducere?

- Bineînţeles.

- Bine, dar ura poate fi?

- Probabil că nu.

- Puteţi să vă pedepsiţi subalternii, să-i concediaţi, să vă purtaţi dur cu ei,
însă, dacă îi veţi urî şi-i veţi blama pe lucrătorii slabi, sufletul vi se va umple
de agresivitate până la limita pericolului. Atunci cineva va avea de suferit: fie
ei, fie dumneavoastră.

Pacientul s-a străduit să mă asculte, însă îi venea greu să creadă în ceea ce-i spuneam. Peste câteva luni, era cât pe ce să moară. Ura te loveşte la cap; pacientul făcuse preictus. încă puţin şi s-ar fi declanşat o puternică hemoragie în creier, ceea ce ar fi dus la invaliditate sau moarte'. Când ne-am reîntâlnit, am înţeles că n-are sens să duc muncă de lămurire cu el şi am început să-i vorbesc aşa cum vorbesc de obicei la consultaţii, adică dur.

- Aveţi trei căi de ieşire: una - să deveniţi invalid sau să muriţi, a doua -

să vă pensionaţi, a treia - să vă schimbaţi atitudinea faţă de oameni la serviciu.

A urmat o lungă pauză. Omul a căzut pe gânduri.

- Medicii mi-au spus că puteam să mor. Dar pericolul se pare că a trecut şi acum mă simt mult mai bine. înseamnă că doctorii s-au înşelat?

- Şi da, şi nu. Medicii nu se înşală atunci când trag concluzii pe baza stării dumneavoastră fizice. Când structurile biocâmpurilor sunt mai mult sau mai puţin în regulă, se pot face prognozări în privinţa stării fizice a corpului. Dacă însă biocâmpul prezintă deformaţii mari, atunci în condiţiile unei stări fizice aparent normale pot surveni infarcturi, ictusuri, tot felul de alte boli.

îi pun în faţă două foi de hârtie.

- Iată starea câmpului dumneavoastră până la apariţia unei situaţii periculoase, iar aici este starea lui prezentă. Priviţi! Desenele sunt identice. Dacă doctorii v-ar diagnostica nu numai starea trupului dumneavoastră, ci şi starea biocâmpurilor dumneavoastră, ei ar conchide că, în condiţiile unei stări fizice bune, ameliorate prin mijloacele medicinei moderne, starea biocâmpului nu s-a schimbat. înseamnă că este vorba de o amânare cu urmări imprevizibile. înţelegeţi, medicina ajută numai atunci când boala se situează la suprafaţă, când însă sunt întinate straturile profunde ale sufletului, acest lucru se tratează numai prin intermediul iubirii pentru Dumnezeu, prin rugăciuni şi pocăinţă. Dacă nu vă veţi revizui acum atitu dinea faţă de viaţă, nu vă vor putea fi de folos nici doctorii, nici bioenergeticienii.

El mă priveşte cuprins de nelinişte:

- Sunt încă tânăr şi nu vreau să mă pensionez, iar de schimbat cum să mă schimb ?

- Destinul vă poartă spre moarte. Pentru a vă schimba destinul, trebuie să vă schimbaţi caracterul. Caracterul reprezintă reacţia dumneavoastră la orice situaţie, este modul dumneavoastră de receptare a lumii. înseamnă că, dacă vă schimbaţi atitudinea faţă de evenimentele prin care aţi trecut, vă schimbaţi caracterul, destinul, karma. Tâlharul de pe cruce şi-a revizuit întreaga viaţă, s-a pocăit şi a ajuns în Rai. Ar trebui să vă retrăiţi întreaga viaţă şi să analizaţi din nou orice situaţie. Tot ceea ce aţi considerat drept neplăceri, jigniri, umilinţe v-au înjosit numai trupul, însă v-au purificat sufletul. Umilinţele şi nedreptăţile au fost doar în proporţie de 3%, iar 97% era purificare. Retrăindu-vă întreaga viaţă, cereţi-vă iertare pentru toate blamările, nedreptăţile şi toată ura. Cereţi-vă iertare pentru faptul că munca şi simţul datoriei le-aţi pus mai presus de Dumnezeu.
Pentru a i se purifica sufletul, omul este lovit în ceea ce-1 doare mai mult. Dacă sunteţi ancorat în simţul datoriei, a trebuit să fiţi înconjurat de oameni care v-au dezamăgit exact în acest domeniu. Aici trebuie să vedeţi nu oamenii care vă supără, ci pe Dumnezeu care vă purifică sufletul. După aceea, când vă treziţi dimineaţa să spuneţi: „Doamne, sensul vieţii mele şi fericirea pământească supremă stau în iubirea mea pentru Tine! Te iubesc mai mult decât îmi iubesc soţia, copiii, munca, vila, destinul favorabil". Mulţumiţi-i anticipat lui Dumnezeu pentru toate neplăcerile care vă aşteaptă. Când veţi face asta,

multe se vor
schimba, dar nu aşteptaţi rezultate imediate. Sufletul este greu de schimbat.
Lucrul cel mai important îl constituie eforturile permanente, neîntrerupte. Mai
departe... Oricum vă veţi supăra şi vă veţi enerva, nu veţi scăpa de acest obicei
dintr-o dată, principalul e să nu le puneţi la suflet. în cazuri extreme, puteţi să
ţipaţi, să înjuraţi, să bateţi cu pumnul în masă. Dacă sunteţi nemulţumit de cineva,
s-o spuneţi în faţă, nu vă ascundeţi pretenţiile, nu le daţi voie să vă pătrundă
în suflet. Omul nedreptăţit şi jignit care nu prinde sensul a ceea ce se întâmplă
şi care nu vede în spatele oricărei situaţii pe Dumnezeu îşi îndreaptă în mod
automat agresivitatea împotriva altora sau împotriva sa. Dacă această agresivitate
îmbracă o formă verbală sau comportamentală bine definită, acest lucru este de
trei ori mai periculos. De aceea oamenii au creat intempestiv o formă de blocare
a acestei agresivităţi. Când omul trânteşte o farfurie de podea sau începe să ţipe,
dorinţa de a ucide se dispersează în acţiuni musculare şi sonore. Când omul
înjură, în loc de forma distructivă, se manifestă forma verbală de multiplicare,
adică înjurătura este un mijloc de transformare a agresivităţii în acele forme care
nu ucid. De aceea înjurătura, considerată întotdeauna o formă jignitoare, mai
avea o particularitate: agresivitatea se limita şi nu pătrundea în interior. Ca formă
de blocare condiţionată a agresivităţii în situaţii critice ea era necesară. O pretenţie
neexprimată înseamnă moarte pentru dumneavoastră. Fiţi extrem de sincer acum
cu toată lumea. Asta vă va^salva.

- Auzi, domnule! Eu am considerat întotdeauna că a nu te exterioriza e un semn de bună educaţie.

- O bună educaţie presupune să nu ucizi prin propriile trăiri emoţionale. Totul începe de la stările emoţionale. Părinţii se urăsc unul pe celălalt, dar îşi zâmbesc plini de amabilitate, iar copiii deja omoară. Şi nimeni nu poate înţelege despre ce este vorba. Stările noastre emoţionale interne se reflectă în comportamentul copiilor noştri şi în sănătatea trupului nepoţilor noştri.

De data aceasta am vorbit destul de mult timp şi mi s-a părut că el a început să înţeleagă câte ceva. Apoi situaţia lui s-a mai ameliorat. L-am sunat peste o săptămână:

- Aţi înregistrat vreun progres?

- îmi dau silinţa, mi-a răspuns el. O rog pe secretară să închidă uşă cât mai etanş când discut cu subalternii.

- Pentru început e bine şi aşa. ,

După încă o perioadă, l-am sunat şi i-am spus că toţi parametrii îi sunt în limitele normalului şi că, practic, el este sănătos.

p

îi priveam de sus pe medicii cantonaţi în învelişul fizic şi care nu vedeau tabloul general. Legea karmei acţionează cu virtuozitate şi în curând am primit o lecţie dură.

Câmpul pacientului era curat, starea normală, asta vedeam eu. însă, cu toate acestea, el avea dureri de cap care au început să se intensifice. După concluziile mele, nu-i mai era la îndemână să revină la mine. El s-a adresat specialiştilor şi a făcut toate analizele posibile: tomografie, ecografie şi altele. Doctorii i-au spus că totul este normal, dar durerile de cap nu se potoleau. Medicamentele pe care le lua zilnic nu-i erau de nici un folos. După asta m-a sunat şi mi-a spus că medicii nu pot determina nimic, spun că este sănătos, iar ficatul nu-i mai suportă atâtea medicamente împotriva durerilor de cap. I-am cercetat din nou câmpul şi am înţeles cum stau lucrurile. Durerile îi erau alimentate de copii. Structurile care leagă printr-o karmă comună pe părinţi şi copii sunt foarte gingaşe. Pur şi

simplu mi-au scăpat. Când părinţii plătesc pentru ceea ce le-au transmis copiilor, nu se observă deviaţii puternice, în schimb bolile şi problemele sunt dintre cele mai grave şi, practic, incurabile.

- Acum totul e clar, îi spun eu. Dumneavoastră şi sufletul dumneavoastră
sunteţi sănătoşi, însă acum plătiţi pentru faptul că aţi întinat sufletele copiilor
şi urmaşilor prin agresivitatea împotriva oamenilor şi prin dorinţa de a vă pune
munca şi simţul datoriei mai presus de Dumnezeu. Revizuiţi-vă din nou întreaga
viaţă, în special perioada concepţiei şi naşterii copiilor, şi rugaţi-vă pentru a fi
absolvit de toate, dumneavoastră, copiii şi urmaşii.

Discuţia a avut loc la telefon, iar peste două zile eu trebuia să plec. M-am întors abia după o lună şi ne-am întâlnit.

- Nu mă mai doare capul.

- Când au încetat durerile?

- La vreo două zile după ce am vorbit la telefon înainte de plecarea dumneavoastră. M-am gândit la cât de mult şi cât de uşor pierde omul şi cât de mult se chinuie el pentru că nu înţelege cum e rânduită lumea şi ce poziţie trebuie să aibă faţă de ea. Sufletele noastre se ancorează tot mai puternic în teluric. Din ce în ce mai des spunem „Dumnezeu", dar cât de puţin simţim ce este şi cine este El. He ataşăm de bani, iar copiii şi nepoţii noştri îşi pierd calităţile morale, cinstea şi conştiinţa. Ne agăţăm de satisfacţiile trupeşti, sexuale, realizăm revoluţia sexuală şi apare SIDA ca blocare a acestei tendinţe. Ne ataşăm de familie, de relaţii şi se înmulţesc trădările, divorţurile, certurile şi copiii nefericiţi. Ne ataşăm de confort, de bunăstare şi ni se năruie casa în care trăim - ecologia întregii planete. Imperfecţiunea spirituală se converteşte în imperfecţiune fizică şi orice eforturi din exterior nu rezolvă problema până la capăt. Oricât ne-am strădui să salvăm ecologia şi omenirea de degenerare şi sterilitate, fără armonie spirituală nu vom păşi pragul zilei de mâine şi în această privinţă intenţiile cele mai bune ale fiecăruia ori distrug, ori salvează omenirea. Fiecare dintre noi

poate fi acea picătură care va salva lumea sau va umple paharul.

Telefonez unei paciente dintr-un alt oraş. Ea are întotdeauna temperatura ridicată şi o senzaţie ciudată de plutire. La prima întâlnire am stabilit că e gata să pună omul iubit şi familia mai presus de Dumnezeu. De aceea ea prezintă o puternică agresivitate împotriva bărbaţilor. Programul de distrugere a soţului este programul de distrugere a propriilor copii. Iar fiica, aflată în câmpul ei, este spiritualizată şi vrea să fie născută. Pentru aceasta, mama ar trebui desprinsă într-un fel de teluric. Unul din mijloace este temperatura ridicată. A scădea temperatura înseamnă a face rău sufletului viitorului copil, de aceea medicii nu pot rezolva această problemă. Am sunat-o peste zece zile. Nu prezenta nici un fel de ameliorare. I-am explicat că trebuie să se roage pentru sufletul viitorului copil spre a-1 purifica pentru că este responsabilă pentru copilul său. Şi acest lucru trebuie făcut în permanenţă. Inerţia sufletului este imensă. După zece zile, sun din nou. Rezultatul este nul. Ciudat! Situaţia trebuia să se schimbe într-o măsură cât de mică...

- Am început să tânjesc după cazurile complicate, îi spun eu.

Mai cercetez încă o dată nivelul fin şi descopăr un strat pe care nu-1 văzusem mai înainte.

- Vă place munca pe care o faceţi? o întreb eu.

- Da, desigur.

- Şi dacă soţul vă va spune să renunţaţi la ea de dragul copiilor ? Veţi accepta ?

- Nu ştiu, răspunde ea încurcată.

- Pentru ca să se nască un copil armonios, femeia trebuie să piardă lucrul de care s-a ataşat.

Investighez o fată căreia a început să-i slăbească foarte mult vederea. Mi-am bătut mult capul cu această problemă. Fata pleca în America şi trebuia să reuşesc să-mi dau seama care era cauza. Am înţeles chiar în ajunul plecării ei: era pregătită să se dezică de copii din cauza serviciului şi a image-ului. Iar în S. U.A. aceasta este una din problemele principale şi de aceea acolo pot pleca eliberaţi în forul interior de aceste lucruri.

- Puteţi pleca, însă va trebui să lucraţi mult asupra propriei persoane pentru a înţelege că iubirea pentru Dumnezeu este mai presus de

carieră şi de poziţia socială. Atunci fata dumneavoastră se va naşte.

Ea a putut să facă acest lucru şi, slavă Domnului, fata s-a născut.

Aveam la tratament o fată cu o problema serioasă : a început să-i cadă părul, iar ea voia să devină actriţă. Căderea părului este în legătură cu viitoarea fiică. Fata prezenta un puternic program de distrugere a propriilor copii şi nu ştiu din ce cauză acest program s-a intensificat imediat ce ea a reuşit la teatru.

- Părul, îi spun eu mamei fetei, face legătura dintre noi şi lumea de dincolo de mormânt. Acolo se află dublura fiicei dumneavoastră, iar aceasta este pătrunsă de programul de distrugere a copiilor. Când părul cade, programul distructiv se atenuează. Asta-i una. în al doilea rând, de la trei ani i-a intrat în acţiune programul de dezicere de viitorii copii.

Mama mă priveşte uimită:

- Da, ea spunea în copilărie că nu vrea copii.

- în existenţa trecută ea s-a dezis de copii de dragul carierei, al serviciului. în această viaţă, când fiica dumneavoastră a intrat la Facultatea de teatru, programul s-a intensificat foarte mult. Pentru ea, orice muncă prestigioasă activează programul de distrugere a propriilor copii. Iar situaţia prezentă e în legătură cu image-ul şi cu munca.

- Aceste două cazuri le-am povestit pentru ca să înţelegeţi, îi spun eu pacientei mele la telefon, că pentru femeie cea mai mare fericire trebuie să fie iubirea pentru Dumnezeu, apoi pentru copii, soţ, familie, iar apoi pentru toate celelalte. Toate setările interioare se transmit în existenţa viitoare. Dacă sufletul ei este pregătit să accepte toate acestea, ea poate avea şi bani, şi serviciu, şi prestigiu.

- Spuneţi-mi, ce trebuie să fac? mă întreabă pacienta.
- Pentru început trebuie să vă gândiţi bine şi să înţelegeţi, iar acest lucru deja vindecă.
- Mă ocup de afaceri, îmi relatează o pacientă, dar a apărut o problemă care-mi poate anihila toate treburile, iar până acum mi-a mers destul de bine.
Acum medicii îmi spun că trebuie să mă operez pentru a mi se extirpa ovarele.
Nu ştiu cum va fi mai departe. Am şanse de supravieţuire?
- Totul depinde de dumneavoastră, îi spun eu. Pe linie maternă prezentaţi ataşament faţă de patru momente - trufie, bani, bunuri materiale şi destin favorabil. Prin urmare, din naştere, vi se dau părinţi şi soţi care vă nemulţumesc din acest punct de vedere. Nu aţi putut accepta acest lucru, de aceea mecanismul punitiv de desprindere de teluric trebuie să se intensifice. Dacă v-aţi fi ruinat în plan financiar, se putea să nu survină boala, însă, întrucât sunteţi un bun specialist, vi s-a năruit trupul. Dacă vă veţi revizui întreaga viaţă şi prin pocăinţă veţi elimina agresivitatea, adică lipsa dorinţei de a mai trăi în ultimii unsprezece ani, dacă vă veţi ruga în fiecare zi, veţi putea armoniza sănătatea cu starea materială. Dacă nu, va trebui să alegeţi una din două.
- Operaţia îmi va ajuta sau nu? \
- Desprindeţi-vă de cele pământeşti şi operaţia nu va fi necesară, ancoraţi-vă şi mai tare în teluric şi operaţia nu vă va ajuta.
- Spuneţi-mi, cum să-mi revizuiesc viaţa? Din copilărie până în prezent, sau invers ?
- Puteţi începe din punctul în care vă găsiţi şi să derulaţi înapoi şi să vă întoarceţi de unde aţi început. Este un proces oscilant.
- Ce să fac ? Să mă întorc în judeţul unde m-am născut, sau să rămân în Sankt Petersburg?

Cercetez aceste zone la nivelul fin.

- Judeţul unde v-aţi născut este şi el ataşat de bani, trufie şi de un destin
favorabil. Acolo, şansele dumneavoastră de reuşită scad considerabil, în timp ce
la Sankt Petersburg' structurile câmpului sunt curate, aşa că decideţi singură.
Sankt Petersburgul e un loc minunat pentru creaţie şi, dacă ştie să profite de
acest potenţial, omul poate obţine multe, în primul rând în plan spiritual-, iar
dacă îşi dezvoltă potenţialul spiritual, i se va permite dezvoltarea potenţialului
material. Aşa că totul depinde acum de dumneavoastră.

- Ce să fac acum? mă întreabă un pacient. Nu demult, preotul mi-a spus:
„Trebuie să te spovedeşti", iar eu i-am răspuns: „Nu pot! Sunt directorul unei
uzine. Locuiesc în Ucraina. Salariul îmi ajunge pentru două canistre de benzină,
iar mie îmi trebuie patru. Aşa că celelalte două le fur. Cum să mă spovedesc,
ştiind că oricum am să fur benzină?"

- Aţi citit Biblia! îl întreb eu.

- Am citit-o, îmi răspunde el.

Vă amintiţi de parabola lui Iisus Cristos despre sluga care a vândut uleiul
stăpânului său? Sensul acestei parabole constă în faptul că omul poate încălca
legile pământeşti, dar nu poate încălca legile Dumnezeieşti. Dacă viaţa vă împinge
la încălcarea legilor pământeşti, asta nu înseamnă că trebuie să vă dispreţuiţi
Pentru că furaţi sau îl blamaţi pe altul care a fost în aceeaşi situaţie. Sau să vă
blamaţi pe dumneavoastră şi pe alţii. Aşa că vă puteţi spovedi. Pentru încălcarea
legilor pământeşti veţi răspunde în faţa statului, iar pentru încălcarea legilor
Dumnezeieşti veţi răspunde în faţa lui Dumnezeu. Şi apoi, legile
statului nu vor fi niciodată veşnice, ele se vor schimba o dată cu

evoluţia societăţii. De aceea o respectare prea riguroasă a legilor pământeşti duce la distorsionarea lor. Unele momente ale încălcării unei legi pământeşti duc la modificarea şi dezvoltarea acesteia. Spre deosebire de acestea, legile Dumnezeieşti sunt imuabile şi veşnice. Să-1 iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât ceea ce este fericirea pământească este o lege veşnică. Legile pământeşti sunt asemănătoare formei, iar cele Dumnezeieşti conţinutului. Forma se năruie, dar conţinutul nu.

Am în faţă un pacient care începe să-mi povestească.

- Citindu-vă cartea, m-am schimbat de tot. Mi-a apărut o oarecare indiferenţă faţă de lume, lipsa dorinţei de a munci. Spuneţi-mi, să lucrez mai departe?

- Perioada de indiferenţă este trecătoare. V-aţi ancorat prea tare în teluric, în curând totul se va normaliza.

Pentru un timp cade pe gânduri, apoi, privindu-mă în ochi, mă întreabă:

- Am un serviciu unde trebuie să-i mint pe oameni. Fără înşelătorie nu-i posibil. Ce să mă fac?

Eu îi explic:

- Dacă aţi păcălit pe cineva şi vă bucuraţi pentru asta, dispreţuindu-1 pe cel păcălit, destinul vi se ancorează în înţelepciune, în trufie, în capacităţi şi începe să se înnegrească. Imaginaţi-vă doi boxeri în ring. Ei se bat în plan fizic. în suflet însă nu îşi poartă ură şi dispreţ faţă de adversar. Şi, când îşi strâng mâna unul altuia, aceasta trebuie să fie o mărturie a faptului că în sufletul lor nu există agresivitate. Amintiţi-vă ce spunea Iisus Cristos: „Iubeşte-i pe duşmanii tăi". Duşmanul rămâne duşman, cu el te poţi lupta şi-1 poţi ucide în luptă, dar nu-1 poţi urî şi dispreţui. Prin intermediul duşmanilor pe care Dumnezeu mi-i trimite are loc purificarea mea atunci când nu dispreţuiesc şi nu port

pică. Dacă cineva
mă snopeşte în ring, acest lucru se cheamă sport numai dacă eu nutresc în suflet
indiferenţă. Uneori, când ţi se ia, înseamnă ajutor, iar un cadou bogat poate să-ţi
dăuneze. Niciodată să nu vă căzniţi să distrugeţi pe cineva. Acest lucru generează
răutate şi ură. în această viaţă suntem doar adversari în ring şi de aceea ciocnirile,
contuziile, competiţia sunt inevitabile. Legea concurenţei, a supravieţuirii, a
adversităţii este absolut corectă şi stimulează dezvoltarea. Dar este corectă numai
la nivel fizic. Dacă ea pătrunde în suflet, are loc un proces de degradare şi pe
adversarul căzut nu-1 mai ajută nimeni să se mai ridice, ci încearcă să-1 distrugă.
Aşa că dispreţul, blamarea, răutatea sunt mult mai periculoase decât înşelăciunea,
ele constituie încălcarea legilor Dumnezeieşti.

O cunoştinţă de-a mea care locuieşte la New York îmi povestea că are nişte prieteni, o pereche, soţ şi soţie, care în prima lună a venirii sale l-au ajutat cu sfaturi, îi furnizau informaţiile necesare. Am fost uimit: ce-i aşa de extraordinar în asta ?

- Aici nu prea se dau ajutoare de felul acesta. Fiecare om pe care îl ajuţi
este un virtual concurent.

America a învăţat pe toată lumea legile concurenţei şi a dat un impuls
dezvoltării a ceea ce noi numim civilizaţie contemporană. Dar actorul, distrat,
a uitat că nu trebuie să împărtăşească stările emotive ale personajului şi că,
atunci când actorul plânge cu lacrimi adevărate, arta dispare şi moare teatrul.

Am văzut deosebit de limpede că acum Statele Unite plâng cu lacrimi adevărate. Cum spunea un filosof: „ Cultura generează civilizaţia, iar civilizaţia distruge cultura ". Conlocutorul meu stă în expectativă şi zâmbeşte.

- Pot să-mi continuu lucrul?
- Desigur.

O femeie îmi povesteşte cu o voce sugrumată de emoţie:

- Toată viaţa n-am putut să-mi găsesc o ocupaţie care să-mi placă. Şi iată, când mi-am găsit un sens al vieţii mele, adevărata chemare, o ocupaţie care îmi plăcea, nu-mi permite sănătatea să muncesc la întreaga capacitate. în ultimii opt ani nu-mi pot aminti o singură zi în care să fi avut o stare fizică normală. După fiecare operaţie am probleme cu dantura, stomacul şi intestinul funcţionează defectuos, mă chinuie ostocondroza şi varicoza şi ceea ce mă deranjează cel mai mult e că nu-mi ajunge energia pentru a-mi desfăşura munca.
- Nu v-a fost oferită ocupaţia preferată pentru că aţi fi putut muri. Misiunea cea mai nobilă, dacă dragostea pentru ea este mai presus de iubirea pentru Dumnezeu, ucide. Pe linie paternă şi maternă prezentaţi dorinţa de a vă aşeza pe dumneavoastră, calităţile dumneavoastră sufleteşti, munca şi simţul datoriei mai presus de Dumnezeu. Aţi avut probleme cu ficatul atunci când i-aţi blamat pe alţii, probleme cu venele de la picioare aţi avut când v-aţi supărat pe dumnea voastră şi nu aţi mai manifestat dorinţa de a trăi. Tot din această cauză s-a dereglat energetica intestinului şi a aparatului uro-genital. Fiica dumneavoastră prezintă un puternic ataşament faţă de simţul datoriei şi faţă de serviciu, însă este un om armonios şi ea trebuie să aibă copii armonioşi, de aceea toate se vor întoarce împotriva dumneavoastră. Când ceva nu vă reuşea sau vă păcălea cineva, adică vă lovea în punctele sensibile, eraţi îndepărtată de cele pământeşti. în loc să

simţiţi sensul suprem a ceea ce vi se întâmpla, îi dispreţuiaţi şi-i blamaţi pe alţii,
vă supăraţi pe ei, iar apoi pe dumneavoastră şi acest lucru îl transmiteaţi fetei
şi urmaşilor ei. Rugaţi-vă pentru dumneavoastră şi pentru ei şi problemele
dumneavoastră se vor rezolva.

în faţa mea stau un băiat şi o fată.

- Prietenul nostru este un pictor talentat, un unicat. Are arsuri în proporţie
de 60%, rinichii l-au lăsat şi, dacă nu vor începe să funcţioneze în următoarele
două ore, el va muri.

- Unde-i soţia lui? îl întreb eu.

- S-au despărţit.

încep să-i explic tânărului:

- Iubirea pentru Dumnezeu trebuie să fie mai presus de iubirea pentru cele
pământeşti. La dumneavoastră există o puternică dorinţă de a vă pune activitatea
preferată, destinul legat de aceasta mai presus de Dumnezeu. Când sufletul se
lipeşte de teluric, el devine agresiv. La început agresivitatea acţionează asupra
altora, apoi asupra propriei persoane. Acum în dumneavoastră se derulează
agresivitatea împotriva dumneavoastră înşivă.

- Iertaţi-mă, mi se adresează tânărul privindu-mă ca pe unul plecat cu sorcova.
Prietenul nostru e pe moarte în spital, iar dumneavoastră de 15-20 de minute
îmi vorbiţi despre problemele mele. Puteţi face ceva sau nu?

- Asta şi fac de 15 minute. Câmpul dumneavoastră este în rezonanţă cu câmpul
prietenului dumneavoastră. Aveţi aceleaşi probleme. în timpul discuţiei noastre
are loc echilibrarea câmpului dumneavoastră şi, concomitent, prin dumneavoastră .
transmit informaţia necesară prietenului dumneavoastră. Prietenul dumneavoastră

şi-a pus activitatea şi destinul legat de aceasta cu mult mai presus de Dumnezeu.
Pentru a-1 tempera i s-au dat o soţie şi doi copii care l-ar fi sustras de la activitatea sa. El nu a prins sensul .suprem al acestor lucruri şi de aceea, când s-a dezis de soţie şi copii de dragul lucrului său, s-a dezis de Dumnezeu. Sufletul său a început să se deformeze, să se umple de agresivitate, iar fiindcă el este un om spiritualizat întoarcerea agresivităţii împotriva propriei persoane a survenit destul de repede. Programul de autodistrugere 1-a dus la traumatism şi, în acelaşi timp, la purificarea sufletului. Când un om îşi face un ţel din ceva pământesc, raţiunea lui de a fi, sufletul său se ataşează de aceasta, se întunecă şi tot ceea ce-i pământesc devine o sursă de chin şi nu de fericire. Insuccesele, pierderile provoacă o mare durere, un traumatism psihic. Când a avut insuccese, nu a vrut să mai trăiască, iar toate acestea atacă aparatul uro-genital, de aceea l-au lăsat rinichii. în măsura în care dumneavoastră veţi înţelege acum că fericirea supremă pe Pământ este iubirea pentru Dumnezeu şi vă veţi schimba atitudinea faţă de multe situaţii, în aceeaşi măsură se va ameliora starea prietenului dumneavoastră.
Dumneavoastră urmaţi aceeaşi cale şi peste un an puteţi ajunge în situaţia lui.
Prietenul v-a luat-o înainte, gândiţi-vă la asta. Lăsaţi-mi numărul de telefon. Am să vă sun ca să mă ţineţi la curent cu starea lui.

Tinerii pleacă într-o oarecare stare de confuzie. Se pare că n-am reuşit să-i conving pe deplin, însă biocâmpul prietenului lor de la reanimare a devenit mai bun. Seara am telefonat şi am aflat că rinichii au început să funcţioneze, că acum era mai bine. însă în glasul prietenului bolnavului n-am simţit dorinţa de

a comunica în continuare. Deocamdată îmi vine greu să exprim în cuvinte cunoştinţele obţinute. Aici e principala problemă. Pentru mine e mult mai uşor să obţin informaţia decât să o transmit altora. Câte mai sunt încă de făcut în această privinţă! Dau consultaţii în biroul unei firme americane. De la fereastră mi se deschide priveliştea spre Oceanul Atlantic. în faţă am un pacient care-mi prezintă problemele sale.

- Eu şi fiul meu suntem pictori. Cu câteva luni în urmă fiul meu a fost la
Moscova. A fost găzduit de un prieten de-al meu, pictor şi el. Mama acestuia
era ori vrăjitoare, ori ghicitoare. După ce s-a întors acasă, s-a simţit rău şi nu
a mai putut lucra. Bioenergeticienii au spus că i-a fost trimis un puternic program
distructiv. Atunci soţia unui prieten de-al meu s-a decis să plece la Moscova ca
să se convingă dacă aşa stau lucrurile. „Dacă acest lucru se va confirma, am
să-i pun o lumânare pentru morţi." Dar pe drum s-a întâmplat o nenorocire:
femeia a murit. Puteţi să-mi spuneţi dacă fiul meu poartă un program distructiv
şi cine i 1-a transmis?

- Aşa este, i-a fost transmis exact aşa cum aţi presupus, de femeia aceea.
Mulţumiţi-i lui Dumnezeu că s-a întâmplat aşa.

Pictorul mă priveşte mirat.

- De ce trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu?

- în America oamenii se agaţă puternic de trufie, image, destin favorabil.
Fiul dumneavoastră prezintă aceste ataşamente. Cu cât el va avea mai multe ocazii
de a-şi manifesta talentul, cu atât mai puternic se va ancora în aceste momente
telurice şi se va încerca desprinderea lui de cele pământeşti prin intermediul bolii
şi al morţii. Probabil că ar fi murit destul de repede, căci trufia i-a crescut rapid.
Răul pe care 1-a suferit însă i-a umilit trufia, image-u\ şi

destinul, salvându-i
în acest fel viaţa. Dumnezeu, prin această femeie din Moscova, i-a dat cea mai
uşoară variantă a purificării forţate. Soţia prietenului care a plecat la Moscova
să distrugă un om, fără voia ei, a dorit moartea a ceea ce este Divin, parte a
căruia este orice om. Totul s-a întors înapoi imediat şi a ucis-o pe ea. Trebuie
să-i mulţumiţi lui Dumnezeu pentru orice situaţie în care era prevăzută distrugerea
trufiei, wwage-ului, a destinului favorabil. Trebuie surprinsă raţiunea a ceea ce
se întâmplă şi prima senzaţie de frumuseţe şi bucurie să fie dată lui Dumnezeu
şi nu picturii. Dacă înainte dezvoltarea parcurgea un drum în spirală şi pictorul
care acumula spiritualitate prin renunţarea la cele pământeşti, printr-o existenţă
trecută îşi valorifica atracţia faţă de teluric în existenţa prezentă, acum dezvoltarea
parcurge calea unei duble spirale, adică pictorul trebuie să fie şi sfânt, şi laic
în acelaşi timp. Sufletul trebuie să tindă tot mai puternic către Dumnezeu, iar
conştiinţa către Pământ. în măsura în care veţi reuşi, împreună cu fiul, să faceţi
acest lucru, nu va mai fi nevoie de boli, traumatisme, blesteme.

A venit la consultaţie o pereche de tineri.

- Copilul are stări comiţiale. Am fost pe la toţi doctorii. Explicaţi-ne ce-i
cu el.

Priviţi, vă rog. Agresivitatea conştientă este zero. Cea subconştientă, 300.
Pentru Univers este periculoasă cea care depăşeşte 210-220. Prin urmare, ea trebuie stopată fie prin boală, fie prin moarte. în subconştientul copilului se găseşte ceea ce a fost în conştiinţa părinţilor. Dumneavoastră, mă adresez eu tatălui, i-aţi transmis fiului ataşamentul faţă de omul iubit şi faţă de relaţii. Punctul dumneavoastră sensibil îl constituie relaţiile, iar pentru

dumneavoastră, îi spun mamei, trufia, image-ul, înţelepciunea, destinul favorabil.

- Nici pomeneală, răspunde femeia. N-am avut niciodată sentimentul superiori tăţii faţă de alţi oameni, că aş fi fost mai inteligentă decât ei sau din cauza poziţiei sociale. Şi nu am manifestat agresivitate când eram umilită în acest sens.

- V-aţi ataşat de image-\i\ şi înţelepciunea soţului. I-aţi dispreţuit şi i-aţi urât pe oamenii care l-au dispreţuit şi l-au înşelat.

- Dar ce, şi acest lucru poate fi numit ataşament?

- Desigur. Agresiunea pe baza unor motive personale, din cauza oamenilor apropiaţi, a copiilor rămâne oricum agresiune şi vă lipeşte de Pământ nu numai sufletul dumneavoastră, ci şi sufletul urmaşilor. Băiatul are o agresivitate atât de ridicată, îi spun eu mamei, pentru că dumneavoastră, până la concepţia şi naşterea copilului, aţi acuzat societatea. Acest lucru arăta cam aşa: „în fruntea statului sunt idioţi, trăim într-o ţară de tâmpiţi, într-o societate lipsită de etică şi de moralitate". Dacă soarta fiecărui om este determinată de Sus, soarta grupului cu atât mai mult. Agresiunea la suprafaţă, în timpul situaţiilor de stres, se transformă într-un factor activ pentru schimbarea situaţiei. Agresiunea în interior se transformă în boli pentru noi, în boli şi moarte pentru copiii noştri.

- Trebuie să mă nasc din nou ca să nu existe aceste probleme?

- Păi, asta vă şi propun. Parcurgeţi-vă întreaga viaţă, de la un capăt la altul, şi retrăiţi într-un mod nou toate situaţiile. Nu aşteptaţi schimbări dintr-o dată. Când, prin rugăciune, veţi purifica sufletul copilului, veţi stopa

activitatea conştientului.
Conştientul ne leagă de Pământ şi generează agresivitatea. Prima sa particu
laritate : aprecierea situaţiei, compararea ei, critica. Pentru un timp, renunţaţi
la critica oricărei situaţii, nu analizaţi nimic, nu vă gândiţi la trecut. Dacă veţi
considera că e prea puţin, aplicaţi tehnicile de blocare a conştiinţei: postul,
înfometarea, rugăciunile, şederea în nemişcare în întuneric, deconectarea totală.
De asemenea, reţinerea respiraţiei sau respiraţia controlată într-un ritm lent.
Numai prin rugăciuni şi pocăinţă vă veţi schimba destinul dumneavoastră şi al
copilului dumneavoastră.

Unul dintre pacienţi m-a rugat să-i lămuresc situaţia lui:

- Sunt avocat, treburile mergeau destul de bine. Ştiu cu precizie că nivelul
meu profesional nu a scăzut. Mai mult, sunt absolut convins că experienţa şi
cunoştinţele mele au crescut. Dar pierd proces după proces şi nu pot să schimb
nimic.

O să vi se pară hilar de simplu când am să vă spun motivul problemelor
dumneavoastră. Ca să fiu mai pe înţeles, vă voi explica prin exemple : Imaginaţi-vă două procese penale. într-unui, avocatul ţine o pledoarie strălucită, fulminantă, frumoasă şi persuasivă. Toată lumea este încântată de apărare, însă acuzatul primeşte pedeapsa maximă. în al doilea proces, avocatul pare a nu spune nimic deosebit, însă acuzatul este achitat? De ce? Pentru că, în primul caz, avocatul vrea să focalizeze toată apărarea asupra sa. El şi numai el este cel care demonstra că acuzatul este nevinovat. în al doilea caz, avocatul explică: „Eu nu am nici un merit. Acest om nu trebuie apărat, pentru că este nevinovat. Oare nu este clar acest lucru ? ". Apărarea se desfăşoară de la sine, fără nişte eforturi evidente din partea avocatului.

Pentru a controla o situaţie, nu trebuie să te găseşti în interiorul, ci în afara ei. Cu cât este mai puţin observată

influenţa dumneavoastră asupra situaţiei, cu atât o controlaţi mai bine. Imaginaţi-vă doi şefi. Unul îşi cheamă subalternul şi-i spune: „Tu eşti aşa şi pe dincolo, ai stricat treaba, eşti un încurcă-lume, am să te concediez". Ca răspuns, subalternul începe să-1 urască sau să se răzbune şi astfel apar problemele pentru şef. îşi cheamă şi al doilea şef subalternul: „Eu înţeleg că tu îţi dai toată silinţa, dar nu-ţi reuşeşte nimic. Aş vrea să te păstrez, dar nu pot. Şi colectivul e împotriva ta. Şi întreaga situaţie îţi este defavorabilă. Tu însuţi acţionezi împotriva ta". în acest caz, dacă subalternul se va supăra, o va face pe colectivul întreg, pe întreaga lume şi va avea foarte multe probleme în comparaţie cu şeful. Traducând toate acestea în limbajul karmic, primul avocat şi primul şef sunt plini de trufie şi ataşaţi de image. Ei trebuie mereu să demonstreze ceva, să schimbe ceva, deci şi în alţi oameni ei văd vina personală şi din această cauză le creşte agresivitatea faţă de oameni, La dumneavoastră, ataşamentul de trufie, de image se blochează prin nereuşitele profesionale. Vă veţi nărui şi fizic. înrăutăţirea situaţiei se explică simplu: poziţia dumneavoastră incorectă faţă de lume aţi transmis-o copiilor şi din această cauză s-ar putea să nu aveţi nepoţi. De îndată ce situaţia la nivelul fin al viitorilor nepoţi s-a înrăutăţit, a început acţiunea de purificare a dumneavoastră ca sursă a neplăcerilor. Tot ce aţi semănat în tinereţe răsare acum. întorceţi-vă în tinereţe, retrăiţi-vă viaţa în mod corect, schimbaţi-vă atitudinea faţă de oameni şi veţi avea mai puţine probleme.

Trufia şi mândria

O armată este purtată trei zile prin pustiu şi la urmă este adusă la marginea apei. Unii militari se aruncă şi beau, uitând de toate, iar alţii o fac în linişte şi cu demnitate. Aceştia sunt cei care vor birui în luptă. Pentru ei, principiile spirituale sunt mai presus de nevoile trupeşti. Soldatul în luptă biruie prin puterea spiritului şi nu prin puterea trupului. Astfel de oameni îi vom numi mândri. Mândrie înseamnă nesupunerea în faţa unei situaţii care reclamă punerea intereselor trupeşti mai presus de cele ale spiritului, adică nu mediul trebuie să mă supună, ci eu trebuie să-mi subordonez mediul, pornind de la principiile mele spirituale. Omul este construit din două entităţi opuse. învelişul său fizic care tinde către teluric trebuie să acţioneze şi să-şi subordoneze mediul înconjurător.-învelişul nostru spiritual intern

tinde către Univers şi Dumnezeu şi acesta trebuie să vadă Divinitatea în toate manifestările pământeşti. Neacceptarea la exterior a unei situaţii generează dezvoltarea. Neacceptarea interioară duce la degradare. Gândirea umană a fost întotdeauna un proces dialectic, însă gradul de tensiune al contrariilor a fost diferit pentru fiecare epocă. Omul fie că nu a acceptat situaţia la toate nivelurile, fie propovăduia acceptarea oricărei situaţii. în ce mod s-a ajuns la gândirea dialectică? Omului i se inoculau în minte, din copilărie, adevăruri care îi orientau structurile spirituale. Iubeşte-1 pe Dumnezeu, iar tot ce-i pământesc este plin de păcat. Dacă eşti pălmuit, întoarce şi obrazul celălalt, adică educaţia omului începe cu acceptarea oricărei situaţii ca fiind de la Dumnezeu.

Omul creştea, înţelegea că având o asemenea concepţie nu poţi crea ceva, nu poţi realiza nimic şi ajungea la neacceptarea situaţiei şi la nesubordonare. S-a creat o stare aparent paradoxală. Religia îndemna la ascultare şi smerenie şi acest lucru era inoculat din copilărie, iar oamenii se comportau exact pe dos şi părea că toată lumea este mulţumită. Aceasta a creat baza receptării dialectice a lumii. Omul, în virtutea inerţiei, purta în structurile sale spirituale fine acceptarea situaţiei, iar la exterior experienţa de viaţă îl obliga să procedeze invers. Astfel, deşi nu existau modele de gândire dialectică, situaţia însăşi era dialectică. Ca şi în Biblie, informaţia care nu putea fi transmisă prin intermediul noţiunilor generale se dădea prin intermediul situaţiei, prin intermediul corelaţiei elementelor comportamentale. Cel mai viu exemplu îl constituie răstignirea lui Iisus Cristos. Această informaţie privind acceptarea absolută a Divinităţii nu putea fi transmisă la acea vreme prin testamente şi pilde. Viaţa însăşi, evenimentele sunt dialectice, dar, pentru a crea gândirea care include în sine dialectica, trebuie să te ridici deasupra acestor evenimente, să le legi unul de altul. Acesta este modul de gândire care se numeşte smerenia interioară.

Aşadar, smerenia este tehnica superioară de dezvoltare a spiritului. Filosofia este ştiinţa care generalizează toate fenomenele lumii vizibile. Pentru aceasta este necesară acceptarea absolută a oricărei manifestări, ca parte a întregului, iar acest lucru este posibil numai când ai conştiinţa întregului şi tinzi către el. Aceasta este credinţa în Dumnezeu. La baza filosofiei stă religia. Filosofia, oferind o concepţie despre lume, a generat un set de mijloace, metode, procedee care au devenit ştiinţă, şi, prin urmare, toate realizările intelectuale importante ale omenirii s-au născut din tendinţa către acel măreţ indivizibil şi invizibil care ne-a creat trupul şi sufletul. Acum vine vremea când situaţiile dialectice trebuie să-şi dea mâna cu gândirea dialectică, adică sursa dezvoltării trebuie strămutată în interior. Când viaţa mă împinge către dezvoltare, este vorba de o situaţie dialectică.

Religia i-a dat omului din copilărie senzaţia contactului cu Dumnezeu prin smerenie. Autoritatea capitală aici a fost credinţa şi respectarea postulatelor spirituale. Credinţa se adresează sufletului omului, ocolind conştiinţa. însă conştiinţa omenirii în ultimele câteva secole a crescut într-atât, încât acum educaţia omului este de neconceput fără aportul conştiinţei. înseamnă că acum este din ce în ce mai greu pentru copil să deprindă smerenia cu ajutorul religiei. De aici rezultă că elementul neacceptării situaţiei la exterior şi în interior va creşte considerabil, contactul cu Universul se va micşora mult şi omenirea devine neviabilă. Singurul mijloc de a-1 deprinde pe copil cu smerenia de la o vârstă fragedă este acela de a ne adresa nu numai sufletului, ci şi intelectului său. Asta înseamnă că religia trebuie să devină ştiinţă. Fără această reuniune, fără crearea unui sistem dialectic de gândire, omenirea nu va putea trece pragul zilei de mâine. Pentru crearea unei astfel de gândiri, de la om se cere să renunţe la ceea ce-1 împiedică să pătrundă în smerenie, să perceapă lumea şi s-o înţeleagă. Aceasta înseamnă neacceptarea evenimentelor sub forma urii, umilinţei, regretului, dispreţului şi blamării. Acum, noi toţi suntem bolnavi spiritual, indiferent dacă sunt sau nu bolnave trupurile. De aceea, lucrul asupra propriului bagaj spiritual, asupra propriului mod de receptare a lumii îi este necesar fiecăruia dintre noi. Schimbându-ne modul de receptare a lumii,

ne modificăm concepţia despre ea, şi anume concepţia ne modifică soarta, karma, în sensul cel mai larg al acestui cuvânt.

Prin urmare, despre trufie şi mândrie. Necunoaşterea regulilor de comportament spiritual creează tot mai multe probleme în planul fizic. Nu demult, am fost împreună cu familia la o bază de agrement. Am ieşit dimineaţa să aflu cât de mare este coada pentru bilete la saună. în acest timp, a venit o femeie şi 1-a rugat pe recepţioner să-i dea voie să sune în oraş. Până la mine au ajuns fragmente de propoziţie: „... Este total inert... Nici apă nu poate să bea... îi este greaţă. Am încercat de toate: şi hipermanganat, şi cărbune... Intoxicaţia este foarte puternică... Nu există medici... Ce să fac, ajută-mă, dă-mi un sfat", vorbea ea cu cineva la telefon. Am investigat băiatul.

- Fiul dumneavoastră nu are intoxicaţie. Diareea, voma sunt numai nişte semne exterioare, cauza stă în cu totul altceva. Este vorba de un puternic program de agresivitate orientat împotriva tatălui. Băiatul are 14 ani şi receptarea actuală a lumii îi va determina în mod hotărâtor întreaga viaţă. Anume acum trebuie stopate toate programele periculoase care îi pot deforma sufletul, iar după aceea trupul. Se declanşează mecanismul de blocare, iar apoi boala sau dereglarea temporară a funcţiilor, în cazul de faţă vezica urinară şi pancreasul. Agresivitatea împotriva tatălui vine de la dumneavoastră. Soţia care se supără şi îşi blamează soţul îşi programează copiii pentru blamare. Copiii capătă un program de distrugere a tatălui, însă de câteva ori mai intens. Sufletul dumneavoastră este ancorat în lucruri pământeşti şi el se poate purifica prin moarte, boală sau prin jigniri nemeritate din partea oamenilor apropiaţi. Vi s-a dat cea mai uşoară variantă, dar dumneavoastră aveţi o mare trufie, adică neacceptarea situaţiei traumatizante, şi, în loc să acceptaţi purificarea, aţi manifestat agresivitate, care a crescut s-a transmis fiului dumneavoastră.

I-am explicat cum trebuie să se roage pentru a-şi anihila agresivitatea.

Răspunsul ei m-a uluit:

- Nici prin cap nu mi-a trecut că trufia este un lucru rău.

După câteva ore, am intrat din nou la ei. Femeia mi-a spus că după discuţia noastră fiul a putut să bea apă şi i-a dispărut greaţa. A dormit până la prânz. A doua zi, femeia a venit

singură la mine şi m-a întrebat ce să facă în continuare: să-1 ducă pe fiu în oraş sau nu ? Băiatului îi dispăruseră şi cele mai neînsemnate simptome ale bolii. I-am spus că el este sănătos nu numai la exterior, ci şi în interior, aşa că nu are motive de nelinişte.

Discut cu o femeie care prezintă o boală destul de complicată.

- Problemele dumneavoastră sunt legate de faptul că v-aţi pus trupul mai presus de spirit. Dacă un om obişnuit este gelos, acest lucru îi provoacă mai târziu boala. Un om mândru, fiind gelos, îi doreşte cu sinceritate moartea celui pe care e gelos, dar moare el însuşi. Dacă aţi fi avut un soţ care să vă poarte pe palme, nu vi s-ar fi permis să vă ataşaţi de semeţie şi familie. Puteţi fi salvată prin intermediul soţului, care vă răneşte în demnitatea dumneavoastră, vă jigneşte şi vă distruge armonia căsniciei. Dar dumneavoastră nu vreţi să acceptaţi acest lucru şi de aceea v-aţi ataşat şi mai puternic, transmiţând totul copiilor şi nepoţilor.

- Cum se poate accepta aşa ceva, spuse femeia plină de durere, când el pur şi simplu îşi bate joc de mine ? Ce să fac, să stau cu mâinile încrucişate şi să-mă împac cu situaţia?

- El n-are nici o vină. Trebuie să-i mulţumiţi lui Dumnezeu, iar dacă îi mulţumiţi omului înseamnă masochism. Vă puteaţi exterioriza cum v-ar fi venit mai bine. Puteaţi să-i spargeţi şi o farfurie în cap, deoarece comunicarea dumnea voastră la exterior este comunicarea cu omul. în interior însă comunicaţi cu Dumnezeu. Iar acolo trebuie să fie numai iubire şi mulţumire. întrucât omul nu simte cum agresivitatea conştientă trece în subconştient, e mai bine, mai ales

la început, să nu manifestaţi agresivitate exterioară, adică să acceptaţi totul ca fiind de la Dumnezeu.

- Cum vine asta? El mă jigneşte, mă umileşte, iar eu trebuie să mă bucur? Este o cruzime şi o inechitate.

- Credeţi că poate exista un sentiment uman pentru celula canceroasă? Noi nu avem ochi cu care să vedem ce se întâmplă în sufletul nostru. O astfel de privire o aveau numai sfinţii. Imaginaţi-vă un om care se îneacă, lumea îl apucă de păr şi îl trage din apă. De groază, el se apucă de cel care îl salvează şi îl împiedică. Când el înţelege că în felul acesta va fi salvat, îşi anulează agresivitatea, în creştinism, acest lucru se cheamă smerenie. Acum a venit vremea când chiar smerenia nu mai ajunge. Nu este suficient doar să acceptăm boala, ci trebuie să ne şi bucurăm că ea ne salvează sufletul şi trupul. în interior, ca să preîntâmpini boala, nu-i de ajuns numai s-o accepţi cu smerenie, ci să ajuţi prin aceasta salvarea trupului. Salvatorul nostru este Dumnezeu, iar noi suntem ajutoarele lui în purificarea sufletelor noastre când în rugăciune acceptăm dinainte toate umilinţele, neplăcerile pricinuite trupului nostru prin intermediul cărora ni se purifică sufletul. Cu. cât mai multe suferinţe va primi sufletul, cu atât mai puţine vor rămâne ele pentru trup.

- Şi atunci cum să trăim fără sentimente? Ce fel de viaţă e aceea?

- Nu. Trebuie să trăim stările emoţionale, numai că în interior dragostea, iar la exterior în conformitate cu situaţia. Dacă la exterior sunteţi disperată şi supărată, în interior trebuie să aveţi numai bucurie şi dragoste.

Tot ceea ce este pământesc este supus distrugerii, iar ceea ce este spiritual, nu. Ne doare când se năruie trupul. întrucât trupurile noastre aparţin pământului, noi vom boli, ne vom chinui şi vom muri. Dar există chinuri şi există suferinţe. Capacitatea de a înţelege că tot ceea ce e pământesc este supus distrugerii este priceperea de a nu te ancora în teluric şi de a-ţi fixa punctul de sprijin nu în ceea ce-i pământesc, ci în iubirea pentru Dumnezeu. Romanii antici aveau un obicei: în toiul unui chef, se auzea sunetul tobelor şi pe o targa se aducea o mumie. Câteva minute toţi o priveau în tăcere, după care mumia era scoasă afară şi cheful continua.
Anticii ştiau să chefuiască, se pricepeau la asta, dar ei vedeau şi ştiau ce se poate întâmpla cu un om care uită că nu trebuie să-şi fixeze punctul de sprijin în teluric.

Discuţia noastră continuă. Eu văd că ceva o frământă pe femeie. Ea îmi povesteşte:

- Acum nu sunt măritată. Am un iubit, dar el este căsătorit. De aceea nu vreau să mă întâlnesc cu el. El însă mă sună, insistă să ne întâlnim. îmi dau seama că păcătuiesc întâlnindu-mă cu el şi probabil că problemele mele sunt în mare parte legate de aceasta.
Da, sunt legate, numai că păcatul dumneavoastră constă în faptul că vreţi să vă striviţi iubirea şi să-i întoarceţi spatele omului pe care îl iubiţi. în interior gândiţi mai mult nu la păcat, ci la ambiţiile, trufia şi dorinţa de a avea nişte relaţii stabile. Femeii ancorate în relaţii şi trufie i se dă drept iubit un om căsătorit pentru că anume această situaţie distruge trufia şi idolatria familiei, acţionând

pozitiv asupra sufletului ei. Fundamentul iubirii se găseşte în Cer, al ambiţiei-pe Pământ. Şi, când teluricul încearcă să calce în picioare Divinul, omul are de plătit pentru aceasta. Iubirea e mai presus de convenienţe, familie, bunuri materiale, trădare şi toate celelalte. O femeie mi-a spus că ea nu are dragoste pentru că a fost trădată. I-am răspuns că mă îndoiesc că aceea a fost dragoste, pentru că trădarea o purifică şi nu o ucide. Iubirea adevărată nu depinde de nimic pământesc şi de aceea destrămarea teluricului nu o poate ucide, iar trădarea înseamnă năruirea relaţiilor care nu poate afecta adevărata iubire.

Omul trăieşte îndeplinindu-şi datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de alţi oameni. Când însă datoria faţă de Dumnezeu intră în contradicţie cu datoria faţă de alţi oameni, omul care doreşte să aibă sufletul sănătos, copii şi urmaşi sănătoşi, trebuie să prefere fără a sta pe gânduri datoria pe care o are faţă de Dumnezeu. Dorinţa de a pune obligaţiile faţă de oameni pe primul loc se transformă repede în contrariul ei.

în socialism, pentru salvarea clasei muncitoare, erau suprimaţi cei care nu aparţineau acestei clase, iar apoi, pentru a restabili echitatea, ideea de a-i ucide pe unii pentru ca alţii să poată trăi se concretiza în uciderea şi a unora şi a celorlalţi. Când cineva încearcă să-şi construiască fericirea plecând de la cele pământeşti, adică pe baza unor idei rasiale, de clasă, de castă, de proprietate, acest lucru se sfârşeşte printr-o demolare accelerată a teluricului. Cu cât o celulă se concentrează mai mult asupra propriului avantaj, cu atât mai rapid ea moare. Iubirea este acel sentiment care nu ne permite să ne lipim de Pământ şi numai omul care în numele iubirii trece peste barierele rasiale, de clasă, de proprietate şi alte bariere fizice poate accede la o fericire reală hărăzită oamenilor pe Pământ.

A venit la mine o femeie cu un băiat de vreo 12 ani. L-a rugat pe băiat să iasă din cabinet şi mi-a explicat cu o voce conspirativă:

- Am un fiu despotic, are o mare agresivitate faţă de oameni. Când se înfurie,
ţipă tot timpul, cică e fiul diavolului şi în general ceva ciudat se întâmplă cu
sufletul său.

O privesc cu atenţie pe femeie şi o întreb:

- De ce credeţi că s-a întâmplat aşa ceva?

Ea dă din umeri.

- S-au cuibărit în el nişte forţe oculte, despre asta se scrie acum peste tot.

- Şi dacă vă gândiţi mai bine? îi zâmbesc eu.

îmi zâmbeşte şi ea. Dar deodată zâmbetul îi dispare.

- Eu să fiu oare cauza?

- Nu dumneavoastră, ci atitudinea incorectă pe care o aveţi faţă de evenimente.

Aveţi o trufie mult prea mare, iar dorinţa de a vă pune capacităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea mai presus de Dumnezeu există în neamul dumneavoastră pe linie maternă de-a lungul a zece generaţii. Toate femeile din neamul dumneavoastră se considerau mai presus, mai talentate, mai serioase decât bărbaţii.

Dispreţul şi îngâmfarea dumneavoastră faţă de soţ, la copii, se transformă în îngâmfare faţă de tată. Acest lucru generează o imensă trufie. Deosebit de periculoasă este aici ancorarea în înţelepciune, dispreţul faţă de proşti. Anume asta duce la diavolism. Diavolul este un înger care a considerat că e mai deştept decât Tatăl. Pentru a vă purifica sufletele, al dumneavoastră şi al fiului, soţul trebuia să vă umilească în ceea ce priveşte trufia, înţelepciunea, calităţile sufleteşti, adică v-a numit proastă, dobitoacă, s-a purtat urât cu dumneavoastră, să vă pună în situaţii proaste.

Femeia mă priveşte şi îmi spune cu un glas tărăgănat:

- Era atât de greu să accept asemenea lucruri.

- Desigur, să boliţi, să muriţi şi să naşteţi copii imperfecţi este mult mai uşor. Acum, soarta fiului dumneavoastră depinde de măsura în care vă veţi schimba atitudinea faţă de trecut, prezent şi viitor. Şi încă o chestiune importantă. Omul mândru întotdeauna este supărăcios şi irascibil. învăţaţi să folosiţi orice situaţie de înjosire pentru purificare. Am să vă învăţ o metodă care vă va ajuta foarte mult. Dacă cineva vă înghionteşte, cereţi-i în gând iertare.

Sunteţi călcată pe
picior. Cereţi iertare. Aţi fost jignită cu vorba. Cereţi iertare în gând. Doar pare
un lucru ciudat. în realitate, totul e foarte simplu. Agresiunea exterioară împotriva
dumneavoastră este întotdeauna generată de agresiunea dumneavoastră internă.
Şi răspunzând cu cât mai puţină agresiune, cu atât mai repede se închide agresivi
tatea dumneavoastră subconştientă. Când cereţi în gând iertare lui Dumnezeu
pentru omul care v-a înghiontit, asta înseamnă că vă cereţi iertare pentru agresivi
tatea internă, subconştientă care a determinat-o pe cea externă, cereţi iertare
pentru că aţi provocat prin agresivitatea dumneavoastră internă.pe cea externă.

A venit la mine o femeie care şi-a început povestirea într-un fel neobişnuit.

- Cu sănătatea la mine totul e în regulă, însă parcă ceva nu merge cum trebuie.
Iar în ultimul timp, mă bate gândul să las totul baltă şi să plec la mănăstire.

Cercetez biocâmpul la nivelul karmic fin şi văd un puternic program de autodistrugere care îl depăşeşte de trei ori pe cel mortal. Ciudat, omul vorbeşte de nişte insuccese, când de fapt el nu mai este printre cei vii. Privesc stratul mai compact al câmpurilor, aflat în legătură cu trupul. Corpul este înfăşurat într-un cocon şi pare pecetluit cu un semn divin. Cercetez cauzele acestei asigurări. Sufletele copiilor se găsesc în câmpul ei. Spiritualizarea şi bunătatea sufletească îi permit să profite de acest scut. Cercetez de ce se ataşează sufletul ei pe Pământ: omul iubit, trufia, înţelepciunea, poziţia socială, destinul favorabil.
în existenţa trecută, ea a trăit în sud-vestul S.U.A. în principiu, ea trebuia de mult să moară, s-a agăţat prea puternic de cele pământeşti în viaţa trecută. Dar moartea nu era de ajuns pentru a-i purifica sufletul şi copiii ei nu se vor naşte în viaţa viitoare. înseamnă că ea trebuia apărată de moarte, pe de-o parte, iar pe de alta trebuia să i se trimită insuccese şi

neplăceri. Pământescul pe care ea a început să-1 iubească mai mult decât pe Dumnezeu trebuia să devină pentru ea insipid. întrucât este un om bun la suflet şi spiritualizat, ea poate fi purificată prin neplăceri şi nenorociri, fără a se recurge la măsuri mai drastice. în această viaţă sau în cea următoare, copiii vor să vină pe lume, iar sufletul mamei trebuie să fie suficient de pur. Supărările, certurile, neplăcerile sunt, în acest caz, mijlocul ideal.

Nu demult a venit la mine o femeie care prezenta ataşament faţă de omul iubit de familie, dar era şi geloasă. Programul de distrugere a soţului a depăşit linia roşie. întrucât soţul este un om foarte armonios, toată această agresivitate trebuia să se întoarcă împotriva ei şi s-o ucidă. Ar fi avut cancer mamar sau uterin. Dar, pentru că este un om spiritualizat şi bun la suflet, a primit pe deasupra o apărare şi programul său a fost stopat şi într-un fel schimbată direcţia lui. Dar nici o apărare nu poate fi veşnică. Este doar o amânare, pe considerentul că omul poate păşi pe calea cea dreaptă. Im femeie, această ancorare a început să slăbească, au început tulburările endocrine. Am început să-i explic că o atitudine incorectă faţă de supărări, certuri şi neplăceri, neînţelegerea faptului că tot ceea ce-i pământesc poate fi numai un mijloc, dar în nici un caz un scop, o poate duce la probleme mult mai serioase.

Sentimentul iubirii faţă de un om este mult mai important decât omul. Omul nu este scop, ci mijloc când este vorba de iubire. Când iubim un alt om, în primul rând iubim ceea ce el reprezintă de fapt: o structură a câmpurilor, o structură spirituală. Iar structura sa fizică, pe care de obicei o numim om, o iubim în modul în care iubim îmbrăcămintea ce ne aminteşte de omul drag. Când nu vedem sufletul omului, adevărata lui esenţă, care este o parte a Divinului, suntem ispitiţi să ne agăţăm de învelişul fizic. Când ştiu că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe omul drag, asta înseamnă că spiritul din acest om îl iubesc mai mult decât fizicul. O astfel de iubire nu se destramă, nu dispare când omul drag îşi pierde o mână, un picior, îşi mutilează faţa, este ţintuit la pat pentru mulţi ani sau moare. O astfel de iubire nu se stinge când se răscoleşte sufletul omului şi el devine un invalid sufletesc pentru că ea nu depinde de teluric. O astfel de iubire ne poartă către Dumnezeu.

Un tânăr era la limita morţii pentru că s-a despărţit de o fată pe care o iubea, dar încerca să închege nişte relaţii cu o alta.

- M-am îndrăgostit mai tare de a doua, prima are un caracter respingător,
mă călca pe nervi.

- încerci să te convingi că o iubeşti aşa cum face fata care se jură că iubeşte
un om, deşi se mărită cu el pentru avere. Sentimentele tale faţă de această fată
sunt din interes şi ele nu se pot numi iubire.

- Nici pomeneală, mi-a răspuns el. Fac eu ceva pe bani sau pe orice avantaje
materiale, dacă astea au vreo legătură cu ea.

- Sunt şi bunuri nemateriale care ţin de cele pământeşti. Spune-mi, prin ce
se deosebeşte de prima ?

- Prima nu mă înţelegea absolut deloc, doar îmi strica buna dispoziţie, cea
de-a doua, în schimb, mă înţelege. Şi, în general, e cu mult mai deşteaptă.

- Deşteptăciunea este şi ea un capitol şi încă mai important decât banii. Pe
cea de-a doua o iubeşti tot pentru bani, numai că banii pentru tine arată cu
totul altfel. Te-ai ataşat de înţelepciune şi trufie la un nivel apropiat de cel mortal.
De aceea ţi se dă o iubită care trebuie să-ţi distrugă înţelepciunea, să se poarte
prosteşte, să nu te înţeleagă. în locul purificării chinuitoare ai preferat întinarea
sufletului, de aceea c u început să-ţi scadă şansele de supravieţuire.

- Iată deci, îi explic tu pacientei mele, de acum tot ceea ce-i pământesc trebuie
să devină, periodic, insipid, pentru ca noi să ne amintim de Dumnezeu. De regulă,
ne amintim de Dumnezeu fie înainte de moarte, fie când necazurile se ţin lanţ.
Pentru a trăi mai mult, renunţaţi la orice pretenţii faţă de

oameni şi faţă de sine
şi, în primul rând, schimbaţi-vă gândul de renunţare la viaţă.

- Să merg la mănăstire sau nu? mă întreabă ea.

- Mănăstirea pentru dumneavoastră ar fi o cale prea uşoară. Desigur, destinul favorabil, înţelepciunea şi trufia acolo ar fi considerabil limitate şi sufletul dumneavoastră s-ar purifica. Când omul nu mai are putere să se înalţe deasupra teluricului, atunci teluricul trebuie respins, iar întrucât dumneavoastră aveţi un potenţial spiritual destul de ridicat, puteţi face acelaşi lucru rămânând în mijlocul oamenilor. Dar, pentru asta, trebuie să purificaţi sufletul de acea murdărie pe care aţi dobândit-o respingând purificarea ce v-a venit sub forma umilinţelor, certurilor şi neplăcerilor pe linia destinului.

Femeia a căzut pe gânduri.

- Am avut o dragoste care mi-a schimbat întreaga viaţă. Mi-am schimbat locul de muncă. Acum lucrez la o mare firmă, mi-am schimbat profesia, am devenit pur şi simplu un alt om şi toate astea datorită dragostei. Tot ce fac, toate realizările mele reprezintă dorinţa de a-i semăna omului iubit, de a ajunge la nivelul lui.
însă mă urmăreşte în permanenţă ghinionul. Spuneţi-mi, ce se întâmplă?

- Dacă aţi fi aspirat la succes pentru dumneavoastră, aţi fi putut muri pentru că v-aţi ancorat şi mai puternic în cele pământeşti, când însă o faceţi de dragul altora, acest lucru vă dă o bună blocare. La fel se întâmplă dacă banii pentru dumneavoastră devin scop şi vă sunt necesari pentru a vă asigura fericirea. în acest caz, îi veţi pierde. Dar, dacă ei vă sunt necesari ca mijloc, ca să-i ajutaţi pe alţii, puteţi să-i aveţi în orice cantitate. Succesele

dumneavoastră au scop
teluric, de aceea are loc demolarea. Sufletul dumneavoastră, în virtutea inerţiei
din existenţa trecută, se ataşează de destinul favorabil, de înţelepciune, de image.
Iar dumneavoastră, în loc să vă purificaţi, nu vreţi să mai trăiţi, cădeţi pradă
depresiunii. Mulţumiţi-i lui Dumnezeu pentru aceste neplăceri. Leacul este minu
nat, cu toate că e respingător.

Aura femeii începe să capete nuanţe aurii şi argintiu-aurii. Peste o lună ne putem întâlni pentru a trage concluziile.

Suicidul

în prezent, tot mai actuală devine problema suicidului, adică a unei ferme lipse a dorinţei de a trăi. Are loc un proces legic despre care am amintit în volumul I. Când am cercetat matriţa omenirii, am văzut că, de la finele anului 1995, se poate intensifica programul de autodistrugere a omenirii.

în ultimele trei secole, omenirea, ancorată în teluric, a început să se umple de agresivitate. Sufletele oamenilor sunt îmbibate de ură reciprocă şi, când această stare atinge limita suprasaturaţiei, se va declanşa derularea programului în sens invers. Dacă înainte omul care avea o neplăcere îi ura şi îi învinuia pe alţii şi îi apărea dorinţa de a omorî pe cineva, adică pe cel care i-a pricinuit supărarea, acum, într-o situaţie analoagă, omul începe să se urască pe sine şi îi apare dorinţa de a se sinucide. Eu numesc o astfel de situaţie suicid mascat. Medicii numesc acest lucru depresiune, iar creştinismul - mâhnire. Este unul din cele şapte păcate capitale. Programul de autodistrugere a omenirii a fost deja declanşat. Ea are urmări ca: bolile canceroase, tulburările psihice, scăderea imunităţii generale fără cauze aparente, agravarea bolilor cronice şi apariţia altora noi. Toate acestea sunt legice şi decurg după schema clasică: omul merge în pădure după ciuperci şi fructe şi deodată îşi dă seama că s-a rătăcit. Prima lui reacţie este furia pe ciuperci şi fructele de pădure. îi blestemă pe cei care l-au trimis în pădure. După aceea, omul începe să se acuze pe sine. Iar apoi, înţelegând că nu există vinovaţi, caută o cale de ieşire din pădure. Deocamdată omenirea încearcă să găsească nişte vinovaţi. Drumul spre casă nu-1 caută încă nimeni. Yom începe

să-1 căutăm atunci când vom înceta să-i vedem pe alţii şi pe noi. Există aici un mare pericol: am acumulat o agresivitate atât de puternică, încât programul de autodistrugere a omenirii poate lăsa pe Pământ 10-30% din locuitorii lui. Cu câţiva ani în urmă, am auzit că populaţia Pământului în anul 2000 va fi de aproximativ 10 miliarde de locuitori. în urmă cu un an, am auzit că populaţia planetei este de 6,5 miliarde. La începutul lui 1994 a fost comunicată cifra 5,2 miliarde. Nu demult cineva mi-a spus că populaţia globului este de 5 miliarde. Când am început să analizez aceste date, am, înţeles de ce au avut atâta de suferit popoarele Uniunii Sovietice. Omenirea n-ar fi suportat programul de autodistrugere. Acesta ar fi însemnat pieirea civilizaţiei. Salvarea omenirii ar fi fost posibilă dacă i s-ar fi aplicat un vaccin, adică prin declanşarea procesului amintit într-o ţară oarecare cu câteva decenii înainte. Astfel, în momentul declanşării programului de autodistrugere a omenirii ar fi existat un popor care a parcurs deja acest stadiu şi ar fi reuşit, prin structurile sale spirituale, să tragă după sine toată omenirea^

- Spuneţi-mi, mi s-a adresat o pacientă, afirmaţi că, dacă femeia se supără pe soţ, ea îşi ucide propriii copii. Dacă ea îl blamează pe soţ, copiii vor avea o imensă trufie şi vor fi lipsiţi de capacitatea de a supravieţui. Dar, dacă bărbatul o va dispreţui pe soţie şi o va acuza, el nu va fi pedepsit pentru aceasta?

- Desigur că va fi, dar pentru femeie dispreţul şi blamarea sunt mult mai periculoase pentru că ea naşte copii.

- Dar de ce în Orient femeile nasc copii sănătoşi? Acolo, se ştie, atitudinea faţă de femei este cumplită.

- Ceea ce divinizăm acum vom dispreţui mai târziu. Mai întâi, omul îşi face idoli şi din această cauză se dezice de Dumnezeu. După aceea, el dispreţuieşte toate acestea şi se ancorează şi mai puternic în teluric, se îmbolnăveşte, se chinuie, suferă. Numai după aceasta el îşi manifestă în mod intuitiv preferinţa

pentru iubirea faţă de Dumnezeu. în Occident, femeia capătă o tot mai mare libertate, trufia ei creşte. Ea începe să-i dispreţuiască pe bărbaţi şi în viaţa următoare se naşte în Orient. Ea este mereu blocată, fiindcă se naşte alternativ ba în Occident, ba în Orient, trecând de la divinizarea teluricului, specifică Occidentului, la dispreţul oriental a tot ceea ce este pământesc. Omul începe să-şi mute punctul de sprijin dincolo de Pământ. La timpul potrivit, fiecare face acest lucru. Unii, când sunt loviţi de boli grele. Alţii, mai spiritualizaţi, încearcă să reţină dispreţul, blamările, dar pentru aceasta depun eforturi mai mari. Mult mai puţini sunt cei ce reuşesc să se ridice deasupra acestui nivel, îndreptându-şi în mod conştient iubirea către Dumnezeu, ridicându-se deasupra a tot ce-i pământesc, în acest din urmă caz sunt inutile bolile, traumatismele, nenorocirile. Nu se va produce întinarea sufletului, nu va exista ură şi dispreţ. Această cale însă reclamă cele mai mari eforturi. Când îmi investighez pacienţii, văd acest mecanism în detaliu. La unii, el este şters, la alţii, este bine exprimat. Sunt cazuri când oamenii venerează excesiv o persoană, iar apoi o dispreţuiesc dacă aceasta le-a înşelat aşteptările. Agresivitatea împotriva altor oameni şi, în cele din urmă, împotriva propriei persoane este clar exprimată în Occident.

Mi-a venit în minte una dintre pacientele mele din America. Avea o privire rece, o faţă neexpresivă, dar frumoasă. Câmpul îi era curat, un echilibru bun, însă concomitent i se dezvolta un puternic program de autodistrugere. Acest lucru putea duce Ia moarte. La nivel fizic, echilibrul era extraordinar. La nivelul spiritual fin, se năruia. înseamnă că, în curând, putea fi victima unei crime, puteau surveni probleme de ordin psihic.

Cei care se ocupă cu terapia fizică de cele mai multe ori aduc prejudicii psihicului1, destinului, transferă problemele asupra propriilor copii fără să bănuiască nimic în această privinţă. Nu trebuie absolutizat un singur parametru. Dezvoltarea spirituală trebuie să stea înaintea celei fizice.

- Care sunt problemele dumneavoastră? o întreb eu.

- Am pierdut orice motivaţie pentru a mai trăi. Nu vreau să mai trăiesc.
Absolut totul îmi este indiferent.

„E clar, gândesc eu. Când a avut neplăceri, s-a necăjit foarte tare, ajungând la stări depresive şi totul s-a comprimat într-o dorinţă subconştientă de renunţare la viaţă. Ea trebuie să-şi revizuiască întreaga viaţă, să-şi anuleze prin rugăciuni lipsa dorinţei de a trăi şi va fi sănătoasă." Tocmai când mă pregăteam să-i spun pacientei toate acestea, am simţit nişte înţepături puternice în cap. Destinul cuiva încerca să-mi dea o informaţie. Era destinul pacientei. Dacă informaţia este sugestivă şi vine direct, înseamnă că am omis ceva.

- Transmite-i, nota mâna mea, că ea dispreţuieşte bărbaţii.

- Iertaţi-mă, mă adresez eu femeii, destinul dumneavoastră îmi transmite că
îi dispreţuiţi pe bărbaţi.

- Natural! îmi răspunde ea. De ce i-aş respecta? Noi, femeile, naştem, ne
chinuim, iar bărbaţii au o psihologie de vite şi se mândresc cu aceasta.

- înţelegeţi, încerc eu să-i explic, femeia trebuie să poarte până la capăt
sarcina, să nască şi de aceea ea trebuie să se ocupe mai mult de propriul corp,
adică să se gândească la cele pământeşti. Bărbatul însă riscă mai des, moare mai
repede, de aceea este mai puţin ancorat în teluric şi tinde mai mult către spirit.

Pacienta mă priveşte ţintă şi mă întreabă:

- Dacă vi se pune cuţitul la beregată, nu daţi tot ce aveţi?

- Sigur că dau, îi răspund eu. Important este ceea ce simt eu în acel moment.
Spuneam că, pentru femeie, teama pentru propriul corp este mult mai normală

decât la bărbat. Acum voi încerca să vă explic unde poate duce dispreţul faţă
de bărbaţi. Blamarea, dispreţul constituie de asemenea un program de distrugere
a altor oameni. Orice program distructiv se converteşte într-un program de
autodistrugere şi dispare dorinţa de a mai trăi. El generează cancer, epilepsie,
ictusuri, traumatisme, suicid şi loveşte foarte puternic mai ales în copii şi în
viitoarele generaţii. Programul distructiv omoară mai repede propriii copii decât
pe ai altora. Dacă apa ţâşneşte prin robinet, o observăm şi o putem închide. Un
şuvoi subţire însă nu-1 vedem şi de aceea el este mult mai periculos. Priviţi!
Pentru ură se cheltuiesc 220 de unităţi de energie, de aceea ea nu se poate menţine
mult timp. Supărarea necesită 80-90 de unităţi, ceea ce este, la fel, o cheltuială
mare de energie. Pentru dispreţ, blamare, refuzul de a mai trăi se cer 35-45 de
unităţi. Omul simte o oboseală emoţională când se cheltuie peste 50 de unităţi-
De aici rezultă că omul nu simte pericolul atunci când dispreţuieşte, blamează
sau este deprimat. Anume acestea sunt stările emoţionale care determină cea mai
mare acumulare de agresivitate.

Faptul că acum nu aveţi copii şi faptul că nu doriţi să mai trăiţi, că nu manifestaţi interes pentru nimic este o urmare a dispreţului dumneavoastră faţă de bărbaţi. Dispreţuind şi blamând pe alţii, vă deziceţi de Dumnezeu, pentru că la nivelul fin, unde suntem în legătură cu Dumnezeu, dispreţul şi blamarea pătrund mai adânc. Sufletul dumneavoastră este într-atât de lipit de Pământ, încât s-au declanşat mecanismele de destrămare a teluricului. Demolarea structurilor sufletului aflate în legătură cu teluricul a*re drept rezultat lipsa dorinţei de a trăi. Vi s-au dat prea multe calităţi exterioare şi interioare, iar conştiinţa propriei excelenţe la început te înalţă, iar mai apoi te

striveşte. Omul trebuie să înţeleagă lumea prin spirit şi raţiune, iar întrucât raţiunea este în legătură cu trupul, ea este secundară. Intelectul, raţiunea sunt înclinate spre rezolvarea problemelor momentane, iar spiritul, aflat în legătură cu logica Divină, lucrează întotdeauna în perspectivă. Cel inteligent câştigă la început, cel înţelept la urmă. Raţiunea v-a eclipsat înţelepciunea, de aceea sunteţi bolnavă sufleteşte. Şi, cu cât este mai sănătos corpul, cu atât mai mult se chinuie sufletul.

îmi amintesc de un alt caz. Părinţii au adus o fetiţă şi au întins-o pe pat pentru că nu putea să stea în fund. Medicii nu i-au putut stabili un diagnostic exact. Tulburări psihice, un fel de ictus. Câteva zile la rând, m-am întâlnit cu părinţii şi, practic, le-am repetat unul şi acelaşi lucru:

- Toată viaţa dumneavoastră, în special până la concepţia fetei, i-aţi dispreţuit pe oamenii care s-au purtat urât şi nepoliticos, care v-au înşelat şi au avut o atitudine incorectă faţă de dumneavoastră. Nu numai dumneavoastră aţi procedat aşa, ci şi părinţii dumneavoastră, bunicii şi străbunicii dumneavoastră. De aceea la părinţii dumneavoastră şi la dumneavoastră a început să se dezvolte un program de autodistrugere. Mâhnirea, starea depresivă, când eraţi supăraţi, au început să crească. înseamnă că pe de o parte v-au dominat semeţia şi dispreţul, iar pe de alta, mâhnirea şi depresia. Iar la copil programul de autodistrugere a depăşit linia roşie.

Lipsa dorinţei de a trăi afectează trei niveluri: capul, prima cheakră, destinul. Dispreţul, blamarea, lipsa dorinţei de viaţă sunt periculoase prin faptul că ele se transformă rapid în concepţie despre lume, schimbă caracterul omului şi de aceea este foarte greu să se debaraseze omul de ele.

- în urmă cu un an, spuse tatăl fetiţei, când fiica noastră avea unsprezece ani, ea spunea că noi vom muri înaintea ei, de aceea nici ea nu vrea să mai trăiască. Spunea că nu o să se mărite niciodată şi că va locui

numai cu noi. Şi
cât ne-am fi străduit noi s-o liniştim, mâhnirea, depresia nu o părăseau.
Trebuia dusă la biserică să se roage, îi răspund eu. înainte de concepţie,
sufletul omului are un contact foarte strâns cu Dumnezeu. Iar apoi, treaptă cu
treaptă, coboară spre Pământ şi cu fiecare treaptă el trebuie să-şi intensifice
eforturile pentru a-şi întări contactul cu Dumnezeu. Un rol important înainte de
concepţie îl are aspiraţia mamei către Dumnezeu. Următoarea treaptă este trecută
la vârsta de 3-5 ani. în această perioadă, pentru ca să fie sănătos, copilului trebuie
să-i cultivăm aspiraţia conştientă către Divinitate. Foarte multe eforturi trebuie
depuse pentru dezvoltarea logicii spirituale şi Divine. O atenţie deosebită trebuie acordată cultivării bunătăţii, grijii faţă de alţii, credinţei în Dumnezeu şi convingerii că tot ceea ce se întâmplă are o raţiune. Dacă nu-i vom asigura copilului o rezervă a aspiraţiei către înalt, exact în această perioadă sunt declanşate programele de desprindere forţată de cele pământeşti prin intermediul bolilor, traumatismelor, nenorocirilor, morţii. Următorul contact cu ceea ce-i pământesc, iar acesta-i cel mai puternic, are loc în perioada maturizării sexuale. Cea mai puternică ancorare a copilului în teluric (pasiunea pentru cele pământeşti, respectiv, cea mai înaltă spiritualizare) se manifestă-la vârsta de paisprezece-cincisprezece ani. Dacă această ancorare depăşeşte limitele normale, are loc o activare bruscă a agresivităţii urmată de blocarea acesteia prin boli, traumatisme, moarte. Mâncarea abundentă, impresiile erotice excesive, comportamentul agresiv, dispreţul faţă de alţii, mâhnirea, lipsa credinţei în Dumnezeu îl lipesc atât de tare pe copil de Pământ încât, în mod inevitabil, vin bolile şi nenorocirile. Celelalte perioade--cheie sunt". 18, 30 şi 70 de ani. Aici multe sunt determinate de concepţia despre lume a omului, de caracterul acestuia.

Cel mai important lucru în pedagogie nu sunt copiii, ci părinţii. Un copil asimilează mult mai temeinic o faptă a tatălui

decât o sută de pilde. Comportamentul dezinteresat al părinţilor, altruismul lor, renunţarea la dispreţ şi blamare în acele cazuri când ele par necesare conform logicii pământeşti sunt pentru copii exemple benefice, elemente pe care se clădeşte sănătatea şi fericirea acestora.

Acum, în sânul omenirii se activizează tot mai mult programul de autodistrugere. Lipsa dorinţei de a trăi loveşte în destin: traumatisme, nenorociri; apoi este atins capul, întrucât el este acela care generează ura. Gândul suicidului îl lipseşte pe om de urmaşi. De aceea, cât ar părea de ciudat, sufletele copiilor care se găsesc în biocâmp încearcă să-şi păstreze posibilitatea de a se ivi pe lume provocând părinţilor scăderea acuităţii vizuale şi auditive, inflamaţia nazofarin-gelui, a urechii medii, traumatisme craniene, ictusuri, meningite, dureri de cap. Şi cu cât mai eficientă pare medicina în anihilarea dereglărilor amintite, cu atât mai repede se năruie energetica primei cheakre, ceea ce face imposibilă naşterea copiilor.

Pentru ca venirea pe lume a copiilor să fie posibilă în vieţile următoare, programul autodistructiv este temperat la femei şi la bărbaţi prin maladii canceroase ale sistemului uro-genital. Numărul mare de femei sterile, recrudescenţa bolilor canceroase şi cardiovasculare sunt în legătură cu acest mecanism. Nu întâmplător depresia, care de fapt reprezintă desfăşurarea lentă a programului de autodistrugere şi este cunoscută în popor sub numele de mâhnire, este considerată de creştinism ca fiind unul din păcatele capitale.

Dacă vi s-a creat senzaţia că lumea este ilogică şi inechitabilă, dacă v-aţi pierdut încrederea în oameni, asta înseamnă, în mod automat, lipsa dorinţei de a mai trăi şi apariţia unor mari probleme şi a bolilor.

Discutam odată la saună cu vecinul meu:

- Iartă-mă că insist! N-ai putea să vezi ce-i cu sănătatea mea ? m-a întrebat el.

I-am cercetat biocâmpul şi am văzut un puternic program de autodistrugere.

Depresia, de regulă, duce la cancer şi nici acest caz nu a fost o excepţie. Toţi parametrii biocâmpului corespundeau formaţiei canceroase. Dar parametrul principal, încărcarea cu iubire, după care determin fenomenele canceroase, era stabilizat, iar motivul stabilizării era bunătatea sufletească.

- Eşti un om norocos, i-am spus eu. Puteai să ai cancer pentru că tot timpul
te-ai autoblamat, fapt care ţi-a produs depresie.

- Cancer la ce? m-a întrebat el.

- Cel mai probabil la prostată. Suicidul loveşte deosebit de puternic în prima
cheakră.

- Am fost suspect de cancer laringian, dar diagnosticul nu s-a confirmat.

Am fost intrigat. De ce cancer laringian? După aceea am înţeles că se bloca
ceea ce a provocat ideea de suicid. El îşi reproşa tot timpul" câte ceva şi de aceea blocarea se fixase la laringe. Dacă el s-ar fi dispreţuit sau s-ar fi urât, putea fi cancer la creier. Dacă ar fi purtat pică, se punea problema cancerului gastric, iar în cazul renegării iubirii pentru sine sau pentru alţii se declanşează cancerul la prostată.

Am citit despre un călugăr care a păcătuit de preacurvie şi s-a chinuit mult timp din cauza aceasta. După câteva luni, a murit de cancer şi a recunoscut înainte de moarte că Dumnezeu 1-a pedepsit pentru acel păcat. Motivul a fost altul: el putea regreta fapta sa, însă a început să se dispreţuiască, adică a început să-şi ucidă nu numai trupul, ci şi sufletul.

Cancerul, dar nu numai el, stopează doinţa de a-ţi ucide propriul suflet. Mă uit la fotografia femeii considerate ca cel mai gras om de pe Pământ. A încercat să slăbească, însă fără nici un rezultat. Cauza este foarte simplă: dorinţa colosală de a-1 pune pe omul iubit şi familia mai presus de Dumnezeu. Şi, când omul e rupt de astfel de ataşamente, apare o repulsie faţă de viaţă la fel de mare. îngrăşarea blochează acest program. înseamnă că omul trebuie să se lupte nu cu propriul corp, ci cu orientarea incorectă a sufletului.

Merg pe stradă şi văd un om care are o imensă cocoaşă. în existenţa trecută, neînţelegând că sufletul se purifică prin intermediul neplăcerilor, el a nutrit o imensă supărare pe oamenii apropiaţi şi a murit din această cauză. în această existenţă, pentru ca sufletul să i se purifice, el trebuie să trăiască. Trebuie blocată irascibilitatea sa colosală. Cocoaşa apărută i-a legat irascibilitatea, devenită parte componentă a caracterului său.

O femeie suferă de depersonalizare. Ea pare a exista în afara corpului său. A văzut în oameni doar imperfecţiunea, cele mai urâte laturi ale acestora, a acumulat dispreţ şi semeţie care s-au convertit într-un puternic program de autodistrugere. Boala îi salvează viaţa.

Când cei apropiaţi te supără şi-ţi întorc spatele, se declanşează repulsia faţă de viaţă cu o asemenea forţă, încât nu se mai poate bloca nici prin cocoaşă, nici prin boli de inimă, nici prin supraponderabilitate, nici prin cancer şi nici măcar prin schizofrenie. La nivelul trăirilor emoţionale trebuie stopată total agăţarea de relaţii. Pentru copilul imobilizat noţiunile de familie şi relaţii sunt închise. De ce apar asemenea maladii? Pentru că sufletul, incredibil de puternic legat de cele pământeşti, are şansa să se purifice pe Pământ. înseamnă că el trebuie să trăiască şi să-şi purifice sufletul, dar prin deformări ale corpului şi psihicului, el este apărat împotriva ataşamentului de cele pământeşti.

Medicina, canalizându-şi toate eforturile spre eliminarea patologiei corpului, concură la intensificarea patologiei sufletului. Iar sufletul şi spiritul nostru constituie viitorul nostru şi viitorul urmaşilor noştri.

Gelozia

Informaţia pe care a obţinut-o deja cititorul eu o dau, practic, fiecărui pacient. Inerţia sufletului este incomparabil mai mare faţă de inerţia conştiinţei. Şi pentru a ne orienta corect sufletul sunt necesare eforturi îndelungi şi chinuitoare. Cu cât voi explicita mai profund şi mai pe înţeles situaţia, cu atât îi va fi mai uşor pacientului să o depăşească.

Acest lucru i-1 explic unui pacient întins pe pat în faţa mea. Are un grav traumatism cerebral. în ultima vreme au fost certuri mari cu soţia, supărări şi gelozie. întrucât gelozia înseamnă ură, se blochează capul, adică apar traumatisme craniene, ictusuri, scleroză în plăci, scăderea acuităţii auditive şi afective, inflamarea nazofaringelui, cancerul.

- Prin urmare, gelozia, agresivitatea v-au creat mari probleme. La baza geloziei stă dorinţa de a-1 pune pe omul iubit şi relaţiile cu el mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. De aceea oamenii apropiaţi a trebuit să vă jignească, să se certe şi

să rupă relaţiile cu dumneavoastră. Neacceptând toate acestea, aţi acumulat agresivitate, care, mai devreme sau mai târziu, trebuia să ducă la boală. Acum însă urmează ceea ce-i mai important. Această agresivitate trebuia să fie de vreo cinci ori mai mică, însă în cazul dumneavoastră acumularea s-a produs mult mai rapid decât la alţii. Cauza: aveţi o trufie a cărei sursă o reprezintă ataşamentul sufletului dumneavoastră de înţelepciune. V-aţi agăţat de înţelepciune acuzând conducerea instituţiei dumneavoastră de acţiuni necugetate. Imaginaţi-vă o barcă plutind, iar sub ea sunt pietrele. Pietrele reprezintă ataşamentul faţă de bani, de bunuri materiale, de un destin favorabil. Dacă trufia nu este mare, apă există multă, impactul bărcii cu pietrele este mai mic şi agresivitatea nu e mare. Nu este nevoie de boală. Trufia ridicată îl presează pe om la pământ, apa scade şi pietrele sparg fundul bărcii.

în ultimii doi ani v-au crescut pretenţiile faţă de oameni, în special faţă de conducere, v-aţi supărat şi aţi acuzat-o de un comportament anormal. A început să vă crească vertiginos trufia. Au crescut şi ataşamentul faţă de omul iubit şi faţă de familie. Pentru a vi se da şansa supravieţuirii, soţia dumneavoastră trebuia să vă supere tot mai mult şi să se certe cu dumneavoastră. Era varianta cea mai uşoară de a vă aduce la normal. Dumneavoastră aţi respins-o. Prin urmare, trebuia să vină boala sau traumatismul.

- Da, aprobă pacientul îngândurat, tot ce mi-aţi spus seamănă foarte mult cu adevărul.

Un timp rămâne pe gânduri, apoi mă întreabă:

- Ca să mă fac bine trebuie să-mi rememorez întreaga viaţă şi să accept totul ca pe ceva trimis de Dumnezeu? Pot face asta. Dar nu înţeleg ce se va întâmpla

la mine la serviciu ? Să văd toată prostia şi cretinismul lor şi să nu fac nimic ?'

- Tot timpul aveţi tendinţa să acţionaţi într-un singur regim: fie drept, fie stâng. Trebuie să aveţi în permanenţă controlul asupra situaţiei. Acest lucru se realizează prin neacceptarea ei la exterior, prin lupta împotriva ei, prin subordonarea ei şi prin acceptarea ei absolută în interior. La exterior comunicaţi cu oamenii, iar în interior cu Dumnezeu. Ceea ce faceţi la exterior, dacă se transferă în interior, devine propriul său contrariu. Dacă la exterior opoziţia dumneavoastră faţă de o situaţie apărută, dorinţa de a o alinia la propriul sistem de valori vă dă sănătate, transferul în interior generează boala. înainte, omul păstra armonia într-o măsură mai mare sau mai mică pentru că era educat din copilărie în regim spiritual şi de respect al Divinităţii, adică în absenţa agresivităţii, urii şi în spiritul acceptării a tot ceea ce există ca fiind raţional. Când copilul creştea şi viaţa îl punea în faţa contrariului celor învăţate, nucleul de lumină format în interior nu permitea pătrunderea agresivităţii. Era o dialectică stihinică. Acum aceasta a devenit concepţie şi acceptarea ei este complicată.

Savanţii au observat ce se întâmplă în cazul contactului a două civilizaţii, a două popoare, a două triburi. Are loc un schimb rapid cu obiecte de uz casnic, unelte şi tehnologie. Mult mai lent are loc schimbul de obiceiuri, iar cel mai dificil este schimbul de religii şi credinţă. Concepţia religioasă reprezintă cel mai înalt grad de abstractizare a teluricului. Ea se produce în straturile spiritului cu o întindere programatică în Univers şi de aceea masa şi inerţia acesteia sunt imense. Vă spun toate acestea ca să înţelegeţi că este necesar să vă revizuiţi nivelurile profunde ale înţelegerii lumii, iar acest lucru se va derula cu

încetineală şi dificultate. Dar aceasta vă va permite nu amânarea problemelor, ci suprimarea lor totală.

Adeseori, la consultaţie, pacienţii îmi spun:

- Eu mă comport corect, de ce sunt bolnav
?

Eu le răspund:

- Imaginaţi-vă că a adormit căpitanul vaporului şi o oră întreagă nava a
înaintat spre recife. El se trezeşte, se freacă la ochi şi gândeşte: „în ultimele
cinci minute mă port normal, înseamnă că totul trebuie să fie bine". Ca să suprimi
agresivitatea faţă de oameni, trebuie să înţelegi că la nivelul fin toţi suntem
absolut egali; nu există deştepţi şi proşti, nu există ticăloşi şi sfinţi, nu există
bogaţi şi săraci. Diferenţele sunt numai în stratul superior şi ele se modifică
urmând o linie sinuoasă. Ideologia comunistă a încercat să-i impună poporului
iubirea faţă de toţi la exterior şi în interior şi iubirea s-a transformat în ură.
Oamenii aici n-au nici o vină. O idee, o concepţie imperfectă generează de o mie
de ori mai multe morţi decât orice ticăloşie. Iar o concepţie imperfectă este rezul
tatul dezvoltării insuficiente a spiritului. De aceea, dacă omenirea nu va stabili ţn cel mai scurt timp prioritatea valorilor spirituale în economie, politică, ştiinţă, artă, pedagogie, medicină şi în alte sfere ale activităţii umane, se vor declanşa mecanisme cu caracter punitiv din ce în ce mai puternice.
Continuu discuţia cu pacientul:

- V-am spus că relaţiile cu omul iubit le-aţi pus mai presus de Dumnezeu,
iar acest lucru generează mari probleme. V-aţi ataşat de oamenii apropiaţi prin
intermediul insultelor, blamării şi geloziei. Dar în cazul dumneavoastră mai există
o verigă foarte periculoasă. Este vorba de dispreţul faţă de femei. Dispreţul

generează inevitabil blamarea. Aţi auzit zicătoarea: „Găina nu-i pasăre, muierea nu-i om?". în forul dumneavoastră interior exact aşa priviţi femeia. Dacă îl condamnaţi pe omul zgârcit sau pe acela care are mâna spartă, sufletul dumneavoastră se ataşează de bani şi nu-i veţi avea niciodată. Dacă dispreţuiţi femeile şi le priviţi de sus, nu veţi avea niciodată relaţii bune cu ele. Totul se dezvoltă în spiritul dialecticii. Bărbatului i se dă o mamă din pântecele căreia el purcede şi de care el depinde în mare măsură din punct de vedere fizic. I se dă un tată care-i la distanţă şi de care el depinde mai mult în plan spiritual. Dezvoltarea spiritului nu este posibilă fără dezvoltarea fizicului, de aceea şi naşterea omului este condiţionată de acelaşi lucru. Omenirea a fost creată de Pământ de care depindem din punct de vedere fizic şi energetica femeii este identică energeticii Pământului, iar energetica bărbatului este identică energeticii Soarelui şi concepţia omenirii s-a produs în atmosfera Pământului deasupra Polului Sud. Omul care dispreţuieşte femeia dispreţuieşte Pământul şi tot ceea ce-i pământesc, iar dispreţul şi blamarea ne lipsesc de ceea ce blamăm. O ancorare puternică în teluric activează procesul de destrămare în corpul fizic. De aceea bărbatul care dispreţuieşte femeia se degradează spiritual, începe să sufere de diferite boli şi îmbătrâneşte mai repede ca de obicei. Spiritualitatea bărbatului este determinată în bună măsură de atitudinea sa faţă de femeie, de aceea, îi spun eu pacientului, revizuiţi-vă de mai multe ori viaţa şi modificaţi-vă atitudinea faţă de femei şi faţă de situaţiile legate de ele.

S-a lăsat tăcerea. Informaţia mea e greu de recepţionat, pentruvcă cele mai neînsemnate amănunte le pun în legătură cu fenomenele de ordin cosmic. Informaţia este o construcţie şi, pentru a o recepta, trebuie să-ţi schimbi, mai precis să demolezi propria structură spirituală. De aici rezultă că o cantitate prea mare de informaţie, orientată incorect, poate demola psihicul, sănătatea şi viaţa pacientului. De aceea mă străduiesc să răspund la toate întrebările puse de pacienţi. Uneori şedinţa se transformă într-o veritabilă dispută, ca în cazul de faţă.

- Bine, zâmbeşte pacientul, spuneţi că, dacă eu condamn ceea ce este pămân
tesc, mă lipesc de Pământ, îmi creşte agresivitatea şi de aceea mă pot îmbolnăvi.
Puteţi să-mi mai daţi încă un exemplu?

Ieri seară m-a sunat o cunoştinţă. Avea o criză de astm, au fost chemaţi
inedicii de câteva ori, însă nu i-au fost de nici un folos. Atunci mi-a telefonat
mie. I-am spus că i s-a intensificaLjataşamentul de propriul corp, de relaţii şi
că i-a crescut brusc agresivitatea.

După o oră, m-a sunat din nou. Mi-a spus că oricât a încercat să renunţe la supărări şi la dispreţul pentru bărbaţi, starea ei nu s-a îmbunătăţit.

- Uneori îmi petrec concediul la prietena mea şi, de câte ori mă duc acolo,
mi se face rău. Poate că e în legătură cu ea.

- Prietena dumneavoastră este frumoasă ?

- Da, foarte. Dar de ce mă întrebaţi ?

- Problema e că sufletul prietenei s-a ataşat de trup, de satisfacţiile pământeşti,
de sex, de propria frumuseţe. în forul ei interior ea îi dispreţuieşte pe toţi bărbaţii
şi-i urăşte pe cei care au rupt relaţiile cu ea sau i-au creat neplăceri. Aţi acuzat-o
pe prietena dumneavoastră pentru comportarea ei urâtă faţă de bărbaţi şi v-aţi
lipit de impuritatea şi de agresivitatea ei. De aceea rememoraţi-vă întreaga viaţă,
renunţaţi la pretenţiile faţă de bărbaţi, iar apoi închinaţi-vă şi

cereţi iertare
pentru faptul că v-aţi blamat prietena.

- Bine, spune pacientul, omul are două căi către Dumnezeu: una mistică, cea care coboară de la Dumnezeu pe Pământ (tipul gândirii orientale), şi cea care, treaptă cu treaptă, urcă de la Pământ spre spiritual şi divin (tipul gândirii occidentale).

- Oamenii cei mai primitivi se agăţau de bunurile materiale vizibile, adică de primul nivel al teluricului, iar punctul de sprijin şi-1 transferau pe nivelul al doilea (relaţiile cu alţi oameni, simţul datoriei şi poziţia socială). A trecut timpul, energetica s-a intensificat şi oamenii spiritualizaţi s-au ridicat deasupra nivelului al doilea, adică au încetat să mai manifeste agresivitate când se năruia al doilea nivel, pentru că s-au legat de entităţile spirituale de ordin superior.

- Unde trebuie transferat punctul de sprijin al conştiinţei pentru a te putea ridica deasupra şi-a celui de-al treilea nivel, pe cel următor?

Zâmbesc.

- Cel mai bine este ca punctul de sprijin să fie fixat în iubirea pentru Dumnezeu. Iar nivelul următor eu îl numesc „punctele destinaţiei Divine". Este terminologia mea. Să spunem că destinul dumneavoastră trebuie să se năruie total pentru a vă purifica de ataşamentele de acest gen, adică are loc desprinderea de tot Ce este pământesc. Fiecare dintre noi dispune de structuri Divine care practic nu funcţionează la nimeni, dar, dacă destinul vi s-a năruit şi vă agăţaţi de aceste structuri, ele încep să acţioneze.

- Iertaţi-mă, n-aţi putea explica toate acestea într-un limbaj mai accesibil, pornind de la o situaţie concretă?

- Bineînţeles, aprob eu. Aceste structuri se activează atunci când, în cazul demolării totale a destinului dumneavoastră, nu pierdeţi credinţa în Dumnezeu. La un ateu acestea se pot manifesta prin credinţa în logica şi armonia lumii- Dacă dumneavoastră, în clipele de mare dificultate, spuneţi: „Nu cred în echitatea superioară, nu există dreptate pe Pământ", dacă spuneţi: „Nu cred în nobleţe şi în sentimentele superioare ale oamenilor", atunci vă pierdeţi credinţa şi vâ

deziceţi de propriile structuri spirituale superioare, de structurile părintelui spiritual. O asemenea poziţie schilodeşte deosebit de puternic sufletele urmaşilor. Intervine o nouă pauză. După aceea el mă întreabă:

- înseamnă că în interior eu trebuie să comunic cu Dumnezeu, iar la exterior cu oamenii. Dacă înainte în conştiinţa mea exista atracţia doar pentru Pământ sau doar pentru Dumnezeu, acum acestea trebuie să meargă concomitent. Spuneţi-mi, cum au apărut pe Pământ aceste două moduri opuse de gândire? .

- Cunoştinţele pe care le-a acumulat omenirea au presat-o tot mai mult spre Pământ. Când aceste procese au atins un anume nivel, în karma omenirii trebuia să izbucnească un proces opus - dezicerea de tot ceea ce-i pământesc. Dar, pentru a se dezice de tot ceea ce era pământesc şi de trupul care făcea legătura între om şi Pământ, trupului trebuia să i se dea o perioadă de respiro, o apărare. Acest lucru se putea întâmpla pe teritoriul care avea legături cu alte popoare, cu alte civilizaţii şi, în acelaşi timp, să fie ferit de năvăliri, războaie şi cataclisme. Astfel de puncte pe Pământ erau doar câteva şi cel mai important dintre ele a devenit India, care semăna cu o sticlă orientată cu gâtul spre Marea Mediteraneană. Raportul dintre destrămarea permanentă a formei în zona mediteraneană şi cristalizarea conţinutului în India a dat baza apariţiei filosofiei care putea să se dezică total de tot ceea ce era pământesc şi toate forţele să le canalizeze către structurile spirituale ale omului. „Ucide în tine dorinţele pământeşti, distruge tot ceea ce-i teluric în tine, atunci vei fi cu Dumnezeu" - acesta este principiul filosofiei

orientale. Această ignorare a tot ce-i pământesc într-o ţară cu un climat fierbinte
şi hrană din belşug a dat un impuls dezvoltării spirituale unor mari grupuri de
oameni. Potenţialul spiritual acumulat trebuia, în mod inevitabil, fructificat în
structurile materiale. în mod inevitabil trebuia să apară filosofia de orientare
opusă care statua prioritatea absolută a teluricului. Acesta a fost materialismul.

Omul care dispreţuieşte teluricul se lipeşte de el şi începe să-1 divinizeze. Omul care dispreţuieşte femeia, mai devreme sau mai târziu, va îngenunchea în faţa ei. Aşa că adevăratul materialism se putea naşte numai pe teritoriul Indiei şi Tibetului, ca o urmare a idealismului. Aceste două filosofii, începând să interacţioneze una cu cealaltă, trebuia să creeze religii noi, noi curente filosofice, în cadrul cărora ele trebuiau în mod indirect să se reunească. Erau germenii unei noi concepţii despre lume, care se revărsau din „gâtul sticlei" în zona mediteraneană. Din acest potenţial au apărut religiile mondiale utilizate astăzi de majoritatea omenirii. Era un proces de fecundare, formare şi reuniune în plan spiritual. Reuniunea acestor două tendinţe opuse la sfârşitul celui de-al doilea mileniu al erei noastre va avea ca rezultat începutul unei noi teorii, a unei noi concepţii în care se vor îmbina ştiinţa cu religia, materialismul cu idealismul, gândirea cosmică şi cea telurică. Ieşirea omului în Cosmos şi existenţa lui în Cosmos nu sunt posibile fără receptarea lumii în concordanţă cu această filosofic

închei discuţia şi cercetez structurile câmpului pacientului meu. Constat o ameliorare considerabilă. Pentru astăzi e destul. Şedinţa se poate încheia. Ne-am despărţit.

Prin telefon o femeie îmi povesteşte cu o voce sincopată despre nenorocire care i s-a întâmplat.

- Avem numai ghinioane în familie şi fata, împreună cu soţul ei, are mari
probleme. Şi netam-nesam vine o mare nenorocire. Nepoţica ne creştea normal,
era un copil sănătos. Patru ani n-a ştiut ce-i boala, însă absolut pe neaşteptaţi
a suferit un ictus, o hemoragie şi este pe moarte. Medicii nu pot

înţelege şi nu
pot explica ce se întâmplă.

Câmpul fetiţei într-adevăr se închide, apare o serioasă destrămare în zona capului, agresivitatea conştientă şi subconştientă e de două ori mai mare faţă de nivelul mortal. Cauza este ura, iar la baza urii stă gelozia. Cauza geloziei este aceeaşi: omul iubit şi familia - principalul obiectiv, raţiunea de a fi şi fericirea vieţii. Situaţia se complică prin faptul că gelozia durează de câteva generaţii pe linie maternă şi paternă. La vârsta de trei-cinci ani, omul intră în toate problemele pământeşti şi pentru copilul ancorat în teluric este mai greu să se echilibreze. Iar la fetiţă, în această perioadă, câmpul s-a întâlnit cu câmpul viitorului soţ. Programul, înainte vreme latent, s-a revitalizat şi imediat a fost declanşată blocarea. Natura este înţeleaptă şi moartea copilului în această existenţă îi va permite să se dezvolte normal în cea viitoare. în subconştient se va decanta: gelozia înseamnă moarte.

în volumul întâi scriam că părinţii exercită influenţă asupra copiilor. Dar şi copiii pot provoca un rău părinţilor, e drept că la nivelul fin mult mai profund, de aceea pedeapsa trece în existenţa viitoare. în acest fel orice acţiune provoacă întotdeauna o reacţiune, numai că noi nu suntem întotdeauna capabili să vedem şi să înţelegem acest mecanism.

Discut la bucătărie cu un cetăţean.

- Pur şi simplu totul se întoarce, am simţit acest lucru pe propria piele. în
tinereţe am iubit o fată, dar mi-a fost luată de altul, eu am angajat nişte bătăuşi
care l-au snopit pe tip. După aceea, bătăuşii mi-au telefonat şi m-au întrebat:
„Să-i tăiem ceva?" M-am speriat şi am început să mă rog de ei să nu facă una
ca asta. De fată oricum m-am despărţit, iar acum uite ce mi s-a întâmplat.

Omul îşi saltă cămaşa şi văd o sutură lungă în zona coloanei.

- Am hernie de disc. Putea să-mi paralizeze picioarele, însă Dumnezeu a avut
milă de mine. Cu totul întâmplător arh dat de un specialist extraordinar şi acum
pot să umblu, însă o viaţă personală normală nu am nici acum.

- Totul e corect, îi spun eu, infarctul, osteocondrozele şi fracturile de coloană apar nu numai pentru că te superi, dar şi pentru că superi pe cineva. Dacă ai fi fost de acord să fie mutilat un om, acum ai fi avut picioarele paralizate şi în următoarea reîncarnare n-ai fi avut sănătate şi viaţă personală. Mi s-a povestit despre un om care, venind acasă, a aflat că soţia îl înşelase. El a omorât-o. A luat zece ani pentru asta. M-am uitat să văd ce se va întâmpla cu el într-o altă existenţă. Va manifesta o uriaşă agresivitate subconştientă împotriva femeilor (pe care şi-a imprimat-o în subconştient prin fapta pe care a omis-o) şi din durul şi agresivul de acum nu va rămâne nimic. El va fi un om modest şi timid care va fi înjosit şi umilit, iar femeile îl vor înşela şi îl vor părăsi. Toată agresivitatea sa el o va canaliza împotriva propriei persoane, supărându-se pe toată lumea şi nedorind să mai trăiască. îşi va pierde încetul cu încetul potenţa, iar apoi probabil că se va îmbolnăvi de cancer de prostată. După aceea va muri şi aşa se va repeta în câteva existenţe la rând în funcţie de cât de mult a ucis iubirea din el şi din alţi oameni. Aşa va fi până când sentimentul iubirii nu va deveni sfânt pentru el şi el va înceta să mai atenteze împotriva acestuia. Numai atunci i se va da fericirea pământească. Iar, dacă iubirea pentru Dumnezeu va deveni ţelul şi sensul întregii sale vieţi, iar tot ceea ce-i pământesc doar un mijloc pentru mărirea acestei iubiri, atunci i se va permite să cunoască deplina fericire pământească.

Mi-am amintit de această discuţie când am văzut 0 fetiţă care semăna cu un înger. Mama m-a rugat să-i văd fiica de şaisprezece ani.

încep să-i cercetez rinichii şi constat că energia rinichiului stâng nu o pot depista, câmpul se închide ca un pătrat în jurul organului. Rinichiul drept nu-i în regulă, deformaţiile câmpului sunt considerabile. Privindu-mă drept în faţă, femeia mă întreabă:

- E rău, nu?

- Nu prea-i în regulă, îi răspund eu. Are rinichiul stâng extirpat?

- Da, îmi răspunde ea. Şi continuă:

- încerc de vreo două luni să ajung la dumneavoastră şi am început să lucrez după sistemul dumneavoastră. Am simţit că am început să mă schimb. Acest lucru putea avea o influenţă benefică asupra fiicei?

Cercetez rinichiul rămas în stadiul său de acum o lună. La nivelul câmpului rinichiul era mort, iar acum este viu, numai că sunt unele deformaţii ale structurii câmpului care pot determina nişte dereglări funcţionale, dar în nici un caz organice.

- Da, îi răspund eu. Au loc transformări pozitive. Dar şi în caracterul şi în concepţia despre lume a fiicei dumneavoastră se ascunde o imensă ură împotriva bărbaţilor din cauza geloziei. Ea, înainte de vreme, îl urăşte pe viitorul ei soţ şi-i doreşte moartea. Agresivitatea a ajuns la linia roşie, dincolo de care ea ucide nu doar un singur om, ci întreaga omenire. Programul se desfăşoară şi începe s-o ucidă. Mama îl urăşte pe soţ, fiica se urăşte pe sine. în măsura în care veţi reuşi să vă revizuiţi întreaga viaţă şi prin rugăciuni şi comportare corectă să vă schimbaţi caracterul şi concepţia despre lume, în măsura în care vă veţi ruga pentru fiică, pentru urmaşi, pentru ca iubirea faţă de Dumnezeu să fie pentru ei raţiunea vieţii, iar soţul şi familia doar un mijloc pentru atingerea acestui deziderat, în acea măsură fiica dumneavoastră va fi sănătoasă şi fericită.

După una din conferinţele mele s-a apropiat de mine o femeie.

- în timpul expunerii aţi făcut o greşeală şi m-am decis să vă corectez. Aţi povestit cum aţi sfătuit-o pe una dintre pacientele dumneavoastră să-şi imagineze situaţia când o va înşela soţul, să se roage şi să-1 ierte. Cu cât ea îşi reprezenta mai bine acest lucru, cu atât mai repede se va cuminţi soţul. Nu

aveţi dreptate,
pentru faptul că soţul nu trebuie să ni-1 imaginăm ca fiind rău. Eu însumi mă
ocup de parapsihologic şi îi sfătuiesc pe oameni exact invers: soţul trebuie să ni-1
reprezentăm ca fiind bun, cu o comportare corectă şi, cu cât ni-1 vom reprezenta
într-o lumină mai favorabilă, cu atât mai bine se va comporta el. Dumneavoastră aţi
scris doar că dacă ne închipuim nenorociri şi neplăceri vom chema aceste situaţii.

Am avut un mic dubiu : „Poate că am exagerat în sfaturile mele ? ". Diagnosti-chez situaţia şi mi se clarifică totul.

- Problema e că dumneavoastră chemaţi nenorocirile nu prin faptul că vi le
imaginaţi, ci prin faptul că vă temeţi de ele. Nu stresul ucide, ci atitudinea
incorectă faţă de acesta. Asta în primul rând. în al doilea rând, dacă sufletul
vi s-a ataşat de soţ, de relaţiile familiale şi, dacă nu vă rugaţi, nu vă purificaţi,
nu aspiraţi către înalt, veţi fi purificată în mod primitiv. Aceasta poate fi moartea,
a dumneavoastră sau a soţului, bolile, care vă vor afecta pe dumneavoastră sau
pe soţ, certurile şi despărţirile. Dacă prin eforturile dumneavoastră nu veţi obţine
ca soţul să se poarte frumos, atunci purificarea va veni automat prin intermediul
bolilor şi moarte, pentru că vi s-a luat cea mai uşoară formă de purificare.
Problemele celor care se ocupă cu parapsihologia constau în aceea că, dezvoltând
în ei un diapazon larg de acţiuni asupra structurilor spirituale, aceşti oameni nu
se comută pe logica spiritualului care nu corespunde logicii trupeşti. O pătrundere
incorectă în această regiune, prioritatea intereselor pământeşti, a intereselor
intelectului legate de învelişul fizic, în loc să dezvolte, provoacă

degenerarea şi
a structurilor spirituale, şi a celor fizice.

Un bărbat mă întreabă la consultaţie:

- Cum pot să-mi ispăşesc păcatul ? înainte mi-am înşelat soţia, iar acum am
devenit credincios şi am înţeles că asta este un păcat.

- Trebuie de văzut dacă acest lucru reprezintă o încălcare a legilor supreme.

Cercetez câmpul pacientului, câmpul soţiei sale şi îi spun:

- Aveţi o soţie foarte geloasă. Cu cât sunt mai stabile relaţiile de familie,
cu atât se agaţă ea mai puternic de ele şi cu atât mai mare este agresivitatea
ei faţă de dumneavoastră. întrucât sunteţi un om şcolit, toate acestea pleacă înapoi
şi ea poate muri. în cazul dumneavoastră, păcatul va consta în fidelitatea faţa
de soţie.

- Şi atunci de ce scrie în Biblie: „Să nu preacurveşti."

Limita între astfel de situaţii este atât de insesizabilă şi fiecare caz es
atât de individual, încât singura unitate de măsură poate fi numai sentimem iubirii. Dacă comportamentul dumneavoastră ucide iubirea în dumneavoastră sau în alt om, acest lucru este inadmisibil, prin urmare el trebuie pedepsit. Nu este nimic în Univers ce ar putea justifica uciderea iubirii.

Cu câteva luni în urmă, m-a sunat un pacient pe care l-am tratat timp îndelungat. Mi-a spus că moare. Are senzaţia că nu apucă nici 24 de ore. I-am cercetat biocâmpul şi am văzut într-adevăr moartea. Este căsătorit de cincisprezece ani. Soţia în tot acest timp i-a „mâncat viaţa". El a cunoscut o altă femeie. Soţia i-a plecat în delegaţie şi el a trăit ca în basme cu cealaltă femeie timp de o săptămână. I-am spus că este incredibil de gelos pentru că îşi pune soţia şi familia mai presus de Dumnezeu. O săptămână i-a fost suficientă ca să se ataşeze de fericirea pământească şi să se dezică în interior de Dumnezeu până la nivelul mortal.

- Relaţiile stabile cu femeia iubită sunt mortale pentru dumneavoastră, i-am
spus eu. Aţi rămas în viaţă numai pentru că Dumnezeu v-a dat o

soţie rea de
gură. Rugaţi-vă pentru.ca să-1 iubiţi pe Dumnezeu mai mult decât pe femei sau
decât familia. Eliminaţi cleiul prin care v-aţi lipit sufletul de cele pământeşti.
Cereţi iertare de la Dumnezeu pentru toate momentele de gelozie, supărare, de
blamare a femeilor. Şi ţineţi minte că ştiinţa de a fi fericit este în primul rând
o mare iubire şi aspiraţie către Dumnezeu, în al doilea rând, acceptarea a tot
ceea ce ni se întâmplă ca pe ceva dat de Dumnezeu, fără a manifesta agresivitate
faţă de alţii şi faţă de sine, ci numai iubire şi recunoştinţă. Iar acum invitaţi-o
pe soţia dumneavoastră, vreau să vorbesc cu ea.

Tânăra femeie mă priveşte, pregătită să mă asculte.

- Imaginaţi-vă o situaţie, îi spun eu. Sufletul unei fete tinere este gata să
aşeze un tânăr şi familia mai presus de Dumnezeu. Ea îl iubeşte pe tânăr, el
o iubeşte şi vor să se căsătorească. Cu cât mai stabile vor fi relaţiile de familie,
cu atât mai repede sufletul se va agăţa de cele pământeşti şi cu atât mai geloasă
şi mai agresivă va deveni fata. Agresivitatea îl poate omorî pe soţ. El însă e
armonios, neancorat în teluric şi de aceea moare ea. Ce-i poate salva viaţa? Dacă
cineva se va opune căsniciei lor şi ei vor divorţa sau el se răzgândeşte şi se
căsătoreşte cu alta. Ei însă i se dă cea mai uşoară variantă: ea vine la logodnic
cu o zi înaintea nunţii şi îl găseşte în pat cu o altă femeie. Ea însă nu-1 acuză
şi nici nu încearcă să-şi distrugă sentimentele. înseamnă că ataşamentul faţă de
omul iubit şi faţă de familie a fost înlăturat. Lor li se va permite să aibă nişte
raporturi de familie stabile. Trec cinci-şapte ani. Sufletul ei uită

de durerea prin
care a trecut şi începe din nou să se ataşeze de cele pământeşti. Deci, din nou
boală sau moarte. Cum poate fi salvată viaţa ei? Foarte simplu... Soţul a călcat
pe alături şi a contractat o boală venerică. Ea nu-1 acuză nici de data asta. Ei
se tratează şi cinci-opt ani vor trăi în armonie. Apoi sufletul i se ataşează din
nou de soţ şi de familie şi într-o zi soţul vine şi-i spune : „Dragă, am pe altcineva, te părăsesc". Soţia nu ştie că, în acest mod, îi va fi salvată viaţa, însă nu este geloasă şi nu se supără: „Tu n-ai nici o vină. Iau totul ca pe ceva trimis de Dumnezeu şi în suflet nu-ţi port pică, nu sunt geloasă şi nu te acuz".

Trec câteva luni. Când sufletul i se desprinde complet de Pământ şi aspiră către Dumnezeu, atunci soţul se întoarce la ea. Tot ce veţi îndrăgi mai mult decât pe Dumnezeu vi se va lua şi vi se va nărui. Dacă vreţi să aveţi un soţ şi o familie stabilă, rugaţi-vă şi spuneţi că îl iubiţi pe Dumnezeu mai mult decât vă iubiţi soţul şi familia şi renunţaţi până şi la cele mai mici supărări, acuzaţii şi gelozie. Amintiţi-le în permanenţă copiilor că mai presus de toate este iubirea pentru Dumnezeu.

- Dar înainte cum trăiau oamenii? mă întreabă ea plină de mirare.

- Când omul se roagă des, sufletul său se ridică deasupra Pământului şi se
purifică şi, când îl iubeşte pe un alt om, el oricum îl iubeşte pe Dumnezeu înainte
de toate, iar numai după aceea pe altcineva. în poruncile religioase a fost dat
raportul corect. Omul, în principiu, este un tub digestiv. El are două funcţii de
bază. Prima este nutriţia, a doua este reproducerea. Este ceea ce se cheamă
„iubirea şi foamea conduc lumea". Dar vine Moise şi spune: „Mâncarea este
pe planul al doilea şi primul simţământ de bucurie trebuie dat lui Dumnezeu şi
nu străchinii cu mâncare". Şi oamenii au început să se închine înainte de masă

pentru a simţi mai întâi iubirea pentru Dumnezeu, iar apoi să-şi potolească foamea. Cristos a spus că înmulţirea stă şi ea pe planul al doilea. Primul sentiment de iubire trebuie dat lui Dumnezeu, iar apoi omului iubit. La temelia a tot ce există stă funcţia principală - iubirea pentru Dumnezeu. Fără această funcţie nu va fi nici hrană, nici înmulţire. Tot ceea ce-i viu este străbătut de iubire, de spiritualitate şi de unitatea supremă, la orice nivel s-ar găsi fiinţa vie. Materia nevie tinde şi ea către unitate, dar acest lucru se manifestă într-un alt mod.

- Nici pe copii nu-i poţi iubi mai mult ca pe Dumnezeu?
- Am să vă povestesc două întâmplări.

Odată, în tren, în faţa mea stătea o tânără mamă cu o fetiţă de vreo 5-6 ani. Diagnosticând biocâmpul fetiţei, am descoperit în el moartea. Autorul era mama, care o considera mai presus de Dumnezeu, l-am pus numai trei întrebări :

- Dumneavoastră ştiţi că omul trebuie să-l iubească pe Dumnezeu mai mult decât orice pe Pământ ?
- Da, ştiu.
- Ştiţi că omul trebuie să-l iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe propriii copii ?
- Ştiu, dar nu reuşesT.
- Ştiţi că Dumnezeu ne ia ceea ce punem mai presus de El ?

Ea a tăcut. însă peste câtva timp, am văzut că biocâmpul fetiţei s-a schimbat considerabil. Mama înţelesese câte ceva.

Acum am să vă reiatei a doua întâmplare:

- Dumneavoastră spuneţi că oamenii răi, cei care urăsc au parte de boli şi sunt pedepsiţi. Alături de noi, locuia o femeie, un om excepţional de bun şi de la locul său. Nu a spus nimănui vreun cuvânt urât. A murit însă de cancer în nişte chinuri îngrozitoare.

Am cercetat biocămpul acestei femei şi câmpurile copiilor ei şi totul mi-a devenit clar. Sufletul ei era gata să pună familia şi omul iubit mai presus de Dumnezeu. Ea îl acuza pe soţ, prin intermediul căruia era purificată, şi de aceea s-a ataşat de acest lucru şi întreaga iubire a dăruit-o copiilor. Iubirea, care de la început merge către Pământ, iar după aceea către Dumnezeu, omoară mai rău decât ura. Şi această femeie a început să-şi omoare prin iubire copiii şi ei puteau să moară. Din aceasta cauză, ea a fost cea care s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit. Moartea subită purifică mult mai puţin sufletul decât moartea lentă. Femeia a murit în chinuri pentru ca în viaţa următoare să nu-şi mai omoare prin iubire copiii.

Soţii îşi iau rămas bun de la mine şi pleacă.

Am în faţa mea o fată de vreo 17 ani, alături este mama ei, privindu-mă cu spaimă şi speranţă: fata are limfogranulomatoză. Poartă perucă. în curând va începe o nouă scrie de chimioterapie. Are boala asta de trei ani şi doctorii se luptă să-i salveze viaţa. îi cercetez biocâmpul. Prezintă un puternic program de autodistrugere. Şi alături se conturează încă o figură pe care stă hieroglifa morţii. Este viitorul ei soţ. înainte, credeam că boala ni se dă pentru ceea ce am săvârşit. Mai târziu am înţeles că boala previne anumite evenimente. Fata este bolnavă pentru a nu-şi ucide soţul prin gelozie.

- Vă rog să mă ascultaţi până la capăt, mă adresez eu fetei.

în prima carte, scriam că boala blochează agresivitatea subconştientă. La nivel-subconştient, suntem toţi egali şi omorând pe unul, eu îi omor pe toţi. Bolile, traumatismele, nenorocirile, moartea stopează această agresivitate. La dumneavoastră agresivitatea conştientă este de 60 de unităţi, iar cea subconştientă - de 20 de unităţi, mă adresez eu mamei. La fiica dumneavoastră, agresivitatea conştientă este de 10 unităţi, iar cea subconştientă - de 260. Nivelul mortal pentru bărbatul pe care ea îl va iubi este de 160 de unităţi. Să concretizăm: orice bărbat care se va căsători cu ea va muri. Şi aici nu e vorba de karma părinţilor, ci de a ei, personală. Aşa că ea singură va trebui să depună eforturi.

La baza oricărei boli stă agresivitatea care a pătruns în suflet. Rămâne de clarificat lucrul cel mai important: ce anume stă la baza agresivităţii şi ce anume 0 destramă. Agresivitatea apare atunci când sufletul se lipeşte de Pământ. Acest 'ucru se

întâmplă dacă noi ne orientăm iubirea mai întâi către Pământ şi numai d   aceea către Dumnezeu.

- Priviţi, spun eu şi ridic mâna. îl iubesc mai Întâi pe Dumnezeu şi numai după aceea vila: mi-a fost rupt gardul, dar eu sunt liniştit. Vila este una, iar sufletul meu e cu totul altceva. Dacă sufletul meu iubeşte vila mai mult decât trebuie, atunci el se lipeşte de ea şi apare agresivitatea.

Pun mâinile pe masă şi mă prind de ea.

- Dacă mi se dărâmă gardul, mă doare şi îmi pare rău, pentru că eu şi vila suntem un tot unitar. Iar dacă eu o iubesc foarte mult (în acest moment fac ochii mari, îmbrăţişez masa şi mă lipesc şi mai tare de ea), atunci sunt cuprins de ură şi sunt gata să fac moarte de om pentru gardul stricat. Cu cât urăsc mai mult, invidiez, mă supăr, cu atât mai puternic mă ataşez de Pământ şi cu atât mai repede mi se întunecă sufletul. înseamnă că în viitoarea reîncarnare sau nu va putea sufletul meu să se întrupeze, sau mă voi naşte cu o boală gravă sau cu o infirmitate, pentru a nu mai putea construi o vilă şi pentru a nu mă ataşa de ea şi mai puternic. Cea mai uşoară dintre toate variantele punitive este pierderea vilei, din cauza căreia eram gata să mă dezic de Dumnezeu. Şi cu cât mai repede eu voi accepta cele întâmplate, cu atât mai repede mă voi purifica.

Sufletul femeii poate să se ataşeze de bani. Atunci i se dă un soţ care nu reuşeşte să câştige sau care nu-i dă bani sau îi pierde. Sufletul femeii se poate ataşa de plăcerile sexuale şi atunci i se dă un soţ slab din acest punct "de vedere sau unul care nu dă nici o atenţie acestui fapt. Dacă ea nu dispreţuieşte şi nu^ se supără, atunci sufletul i se purifică. Sufletul femeii se poate agăţa de poziţia socială şi ea primeşte un soţ cu un statut social mărunt. Sufletul femeii se poate ataşa de omul iubit şi

atunci oamenii apropiaţi şi cei dragi o vor jigni, o vor supăra, pentru ca primul sentiment al unităţii şi iubirii să fie îndreptat către Dumnezeu, şi nu către Pământ. Tot ceea ce se cheamă fericire pământească de regulă femeia o primeşte prin intermediul fericirii familiale. De aceea, ispita de a-1 iubi pe omul drag mai mult decât pe Dumnezeu este deosebit de mare. Pentru a-i purifica sufletul, fie că nu i se va da deloc un soţ, fie că va trăi în concubinaj, fie că soţul va fi beţiv, afemeiat, va lipsi de acasă, fie că acesta va avea un caracter respingător. Ştiinţa de a nu dispreţui şi de a nu blama este o posibilitate de a te purifica şi de a aduce pe lume copii sănătoşi.

Pentru fiica dumneavoastră, soţul ideal va fi acela care o va jigni periodic,
0 va înşela .şi va pleca cu zilele de acasă. Ea va trebui să accepte acest lucru
la nivelul a 120 de unităţi. Dacă va accepta numai cu 2-3 unităţi, agresivitatea
ei îl va omorî pe soţ. De aceea trebuie să înţelegeţi că n-are sens să speraţi într-o
familie armonioasă pentru ea. Cu cât vor fi mai stabile relaţiile de familie, cu
atât va fi mai puternică gelozia. Cu cât femeia va înţelege mai repede că adevărata
fericire constă în iubirea pentru Dumnezeu şi nu pentru omul drag sau familie,
cu atât mai multe şanse va avea ea de a naşte copii sănătoşi. Un copil sănătos
1 se va putea naşte în afara unei căsătorii oficiale. Dacă va dori să se căsătorească va trebui mai întâi să facă un copil din flori. Aici ea trebuie să lucreze nu numai asupra trăirilor emoţionale de moment, ci trebuie să-şi schimbe caracterul şi concepţia despre lume.

Pe măsura derulării convorbirii noastre, văd cum biocâmpul fetei se ameliorează încetul cu încetul. Cel mai periculos lucru este faptul că noi nu înţelegem că familia şi omul iubit trebuie puşi pe planul doi, la fel ca şi Pământul şi bunurile pământeşti. De aceea, principala poruncă a lui Cristos a fost: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta şi de fiul tău". Şi nu întâmplător El spunea: „Am venit să-1 despart pe frate de soră, pe soţ de soţie pentru ca ei să-L iubească pe Dumnezeu

mai mult decât unul pe altul". Un mare număr de boli, destrămarea familiilor în societatea contemporană sunt determinate de faptul că în modul nostru de receptare a lumii predomină accentele telurice.

- Să continuăm chimioterapia ? mă întreabă mama fetei.

- Acest lucru îl vor decide medicii. Acest tratament reprezintă o umilire a trupului şi, respectiv, a sufletului, o desprindere de Pământ. Prin intermediul radiaţiilor, al medicamentelor, are loc o rupere puternică de ceea ce este pământesc, de care s-a lipit sufletul ei. Propun să facă acelaşi lucru de bunăvoie, schimbându-şi caracterul şi concepţia despre lume.

„Este gelos, înseamnă că iubeşte." Această expresie o aud mai tot timpul. Dacă e gelos, înseamnă că-i deştept, înseamnă că are situaţia sub control, nu lasă loc nici unei prostii, de aceea totul va fi în regulă, dar, concomitent, se întâmplă cu totul altceva. De când eram adolescent, auzisem de scandalurile permanente dintr-o familie unde soţia era nebună de gelozie. Noaptea, când soţul dormea, ea îi cosea chiloţii de cearşaf. Dimineaţa se trezea şi verifica dacă totul este în ordine şi văzând chiloţii cusuţi, se repezea la el şi îl pălmuia.

- Am înţeles totul. Noaptea ai ieşit cu grijă din chiloţi şi ai fugit la amantă.

„Probabil că-i anormală", mă gândeam eu atunci, considerând că suntem conduşi de conştiinţă, de intelect şi nu ştiam că intelectul nostru ne determină comportamentul numai în proporţie de 10-15%. Oricare din concluziile noastre logice se destramă în faţa unei dorinţe puternice. „Tu eşti vinovat de faptul că aş vrea atât de mult să mănânc", cam aşa arată această schemă. Trăirile noastre emoţionale cele mai profunde ne biruie întotdeauna raţiunea. Putem să nu cădem pradă emoţiilor superficiale, însă le vom urma pe acelea care sunt implantate în caracterul nostru şi în concepţia noastră despre lume. în

suflet există două
straturi de emoţii. Unele sunt legate de conştiinţă şi de trup şi presupun multă
agresivitate şi pasiune. Cel de-al doilea grup de emoţii sunt legate de spirit, cu
structurile fine ale biocâmpului care ne unesc cu întregul Univers. între acestea
predomină altruismul, sentimentul comuniunii şi iubirea. Ştiinţa de a subordona
trupul spiritului, emoţiile inferioare celor superioare este ştiinţa de a fi sănătos
Şi fericit. încă de la vârsta de opt ani am încercat să înţeleg lumea înconjurătoare şi am început să fac acest lucru independent, fără un impuls din afară. Am văzut că un om gelos este caraghios şi câteodată de temut. Dar ce-i de făcut în acest caz? Să renunţe la controlul situaţiei şi să lase totul să se năruie? Nici acest lucru nu-1 puteam accepta. Era imposibilă o reconciliere între aceste două poziţii. Trebuia aleasă ori una, ori cealaltă. Pe atunci nu ştiam că această problemă a fost rezolvată de Iisus Cristos. Când în lupta dintre două contrarii intervine un al treilea element situat deasupra lor, atunci problemele se rezolvă.

Dacă omului drag i se vor acorda resturile din iubirea pentru Dumnezeu şi dacă în el va fi văzut şi iubit Dumnezeu, atunci gelozia dispare de la sine. Şi acea relaţie care a fost mereu prejudiciată devine stabilă. Cât timp între tine şi cel pe care îl iubeşti nu-1 vei pune pe Dumnezeu, fericirea va fi mereu infestată de otrava agresivităţii, de ură, teamă, aşteptare. în tinereţe, am crezut că gelozia este un act de eroism şi un semn al forţei masculine, fără să ştiu că ea presupune mai mult înjosire decât eroism. Iubirea este dorinţa de a da, nu de a răpi. Pe atunci nu ştiam că majoritatea bolilor este generată tocmai de gelozie.

Investighez o femeie cu o poliartrită gravă. Cauza este gelozia. Supărările, dispreţul şi condamnarea bărbaţilor care au iubit-o s-au transformat într-un puternic prograrrt de autodistrugere. Pierderea dorinţei de a trăi este o stare emoţională aparţinând nivelului fin, iar starea emoţională este şi ea biocâmp. Lipsa dorinţei de a trăi este un program de distrugere nu numai a corpului, ci şi a structurilor spirituale ale

biocâmpului. Acest lucru este deosebit de periculos, pentru că în structurile spirituale ale biocâmpului nostru există deja sufletele urmaşilor noştri. întrucât agresivitatea legată de interesele trupului distruge sufletul, trebuie stopat programul care distruge viitoarele vieţi şi viitoarele generaţii. Poliartrită blochează destul de bine acest program.

Discut cu o femeie care, după spusele soţului său, a umblat pe la toate somităţile medicale europene şi mondiale. Absolut nimeni nu a putut să o ajute.

- Acum mă simt cu mult mai bine, recunoaşte ea.

Are o tumoare benignă a hipofizei. îmi aduc aminte modul în care i-am explicat cauzele bolii:

- Sunteţi un om gelos, iar gelozia înseamnă ură, care porneşte de la cap.
înseamnă că natura vă va limita programul de distrugere a dumneavoastră şi a
omului iubit. La început, când se dezvoltă gelozia, pot apărea probleme cu
nazofaringele, cu dinţii. Apoi, se poate declanşa concomitent ura faţă de sine.
Urmează durerile de cap, traumatismele cerebrale, scăderea acuităţii vizuale şi
auditive, meningite, ictusuri, tumori, căderi psihice. Cu un an în urmă, am
consultat o femeie care avea un început de schizofrenie.

- Vă iubiţi soţul la nebunie, mai mult decât pe Dumnezeu, i-am spus eu. Cu
toate că la exterior căutaţi să vă convingeţi de contrariul. A urmat o lungă pauză, apoi femeia mi-a răspuns:

- Dacă mi-aş fi înşelat soţul, starea mea s-ar fi ameliorat.

- Aveţi perfectă dreptate, i-am spus eu, însă aceasta este o metodă punitivă
de rezolvare a problemei. Există o cale mult mai frumoasă, însă foarte grea :
să vă schimbaţi caracterul şi concepţia despre-viaţă. Dacă vă veţi închina în
fiecare dimineaţă şi veţi simţi că îl iubiţi pe Dumnezeu mai mult decât pe soţ,
că fiecare om care vă trădează şi se ceartă cu dumneavoastră este nevinovat,

că tot ceea ce aţi considerat neplăcere este o modalitate de purificare trimisă de Dumnezeu, atunci nu vă vor mai fi necesare mijloacele punitive. Insă aspiraţia benevolă cere nişte energii spirituale imense. O cămaşă lipită de corp este mult mai uşor să fie desprinsă prin sfâşiere decât să fie desfăcută cu răbdare şi migală, milimetru cu milimetru. De sfâşiat este mai uşor, dar, câştigând la început, vom pierde la urmă.

Mă adresez din nou pacientei mele:

- Sunteţi foarte geloasă şi acest lucru se adânceşte din cauza trufiei dumneavoastră. V-aţi agăţat puternic de seriozitate şi deşteptăciune. Când aţi fost activistă la Komsomol, i-aţi dispreţuit pe oamenii imperfecţi. V-aţi acumulat o asemenea trufie, încât aceasta vă înzeceşte orice agresivitate. Dar acest lucru este cauzat de ignoranţă. în principiu, sunteţi un om bun la suflet şi la locul lui, de aceea, cum se zice, vă păzeşte Dumnezeu. Puteţi avea o tumoare pe creier. Datorită bunătăţii dumneavoastră, aţi primit o tumoare benignă. Dacă somităţile medicale v-ar fi vindecat, atunci aţi fi murit fie dumneavoastră, fie copiii, fie soţul.

Aproape fiecare al treilea pacient care vine la mine are probleme cu vederea şi auzul. Eu le repet tuturor:

- Gelozie.

Fiecare al treilea-al patrulea copil adus la mine este pasibil de sterilitate. Motivul este acelaşi. în decembrie 1993, un prieten m-a rugat să pun diagnosticul unui cetăţean.

- Gândeşte-te la el, i-am spus eu.

După aceasta, am obţinut informaţia şi am văzut că acest om este incredibil de gelos. Gelozia sa a depăşit linia roşie. Prezintă deja un program de dorinţă a morţii pentru el şi soţia lui.

- Prin ce poate fi periculos acest lucru pentru ei? m-a întrebat prietenul.

- Asta înseamnă moarte pentru el şi pentru soţia sa.
- în urmă cu o săptămână, medicii le-au stabilit diagnosticul: el are leucemie,
iar ea cancer la rect.

La mine la atelier, a venit o femeie. Acum mă ocup de cercetări, de aceea nu dau consultaţii.

- Pot să vă acord numai trei minute, îi spun eu. Ce probleme aveţi?
- Am venit la dumneavoastră din Extremul Orient. Soţul meu are o tumoare
Pe creier.
- Soţul dumneavoastră este foarte gelos. Agresivitatea sa subconştientă este
mortală pentru femeia de care este legat. Ea v-ar fi ucis, dacă n-ar fi fost
bunătatea şi spiritualizarea dumneavoastră. Totul se întoarce împotriva lui şi-i
afectează capul.
- Dar el nu este gelos nici un pic! exclamă femeia uimită.
- E gelos, îi spun eu, numai că gelozia şi-o manifestă prin supărări.
- Da, e foarte supărăcios, confirmă femeia.
- Când cineva se ceartă cu mine şi îmi întoarce spatele, iar eu mă supăr,
îl invidiez, îl urăsc, sunt gelos, atunci mă ataşez de relaţii şi devin şi mai gelos.
Imaginaţi-vă o aşa situaţie: o femeie geloasă îl atacă la nivel subconştient pe
soţul său şi el este bolnav în permanenţă. La un moment dat, ea a fost trădată
de prietena sa sau s-a certat cu aceasta. A început să-şi urască prietena. După
o săptămână, soţul a murit. Femeii nici prin cap nu-i va trece să pună în legătură
aceste două evenimente. La nivelul fin însă, ele sunt legate, şi încă foarte strâns.
Transmiteţi-i soţului să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru orice situaţie în care
a fost umilit sau i s-a întors spatele. Şi să-i ceară iertare lui

Dumnezeu pentru
toate supărările şi blamările.

Femeia dă din cap.

- El nu va face asta, pentru că nu crede în Dumnezeu.

Strâng din umeri. De bunăvoie sau obligaţi, oricum ajungem toţi la Dumnezeu, începem să credem în Dumnezeu când simţim intensificarea contactului cu el. Asta se întâmplă atunci când este prejudiciat, bolnav sau moare corpul şi o dată cu el intelectul, conştiinţa. Dezvoltarea benevolă a acestui contact face inutilă distrugerea corpului.

îmi aduc aminte cât de încet am ajuns la înţelegerea a ceea ce înseamnă certurile şi neplăcerile.

A venit la mine o femeie care avea probleme cu copiii.

- Aveţi o mare trufie şi o mare gelozie, i-am spus eu. Aţi fi putut naşte copii
numai de la acel bărbat care, cu voia sau fără voia lui, v-ar fi putut purifica.
Jignirile, înjosirile, supărările, certurile şi trădările, numai trecând prin asta veţi
putea naşte copii sănătoşi.

- Fără asta nu se poate?

- Eu vorbesc de metoda punitivă, care se declanşează atunci când vă lipsesc
înţelegerea, dorinţa şi puterea de a aspira către Dumnezeu. Până când nu veţi
accepta umilinţele şi blamările soţului, pe copiii dumneavoastră nu-i va putea
ajuta nimeni.

îi venea greu să facă acest lucru, vedeam asta după faţa ei. Dar mi-a spus că-mi va urma sfatul. Când a venit la următoarea şedinţă, am văzut că structurile biocâmpurilor copiilor ei au devenit mai curate, însă nu cu foarte mult.

- A mai rămas cam 50%, i-am spus eu.

- Nu se poate, mi-a răspuns ea hotărâtă. Am iertat tot ce-a fost şi ce n-a fost.

îi cercetez din nou biocâmpul, pentru a înţelege ce se întâmplă.

- Da, aveţi dreptate, îi spun eu, dar a ierta se pare că nu este de ajuns. Nu trebuie numai să cereţi, trebuie să acceptaţi, trebuie să-i mulţumiţi lui Dumnezeu pentru că, prin aceste neplăceri, s-a purificat sufletul dumneavoastră şi al copiilor, dar, în acelaşi timp, să nutriţi un sentiment de dragoste pentru tot ceea ce se întâmplă.

Privindu-i faţa, am crezut că ea nu va putea face acest lucru, dar a reuşit.

Bărbaţii geloşi şi femeile geloase nici nu bănuiesc că ei mutilează în primul rând sufletele copiilor lor şi că omoară copiii care încă nu au apărut pe lume. Pentru ca să se nască un copil armonios, bărbatul şi femeia trebuie să se iubească unul pe celălalt. Acest sentiment de comuniune cu cel pe care îl iubeşti, de irepetabilitate a omului drag determină o dezvoltare puternică a structurilor spirituale, care îl fac pe copil spiritualizat şi talentat. Aceasta este benefic cât timp este pus pe planul al doilea, după iubirea pentru Dumnezeu. De îndată ce acest sentiment întrece iubirea pentru Dumnezeu, de îndată ce comuniunea dintre cele două iubiri devine mai puternică decât comuniunea cu Dumnezeu, noi pierdem legătura cu izvorul care ne alimentează şi ne păzeşte sufletele. Pentru a le salva, Dumnezeu rupe relaţiile dintre oameni. Şi primul lucru pe care trebuie să-1 facem este să acceptăm ruptura fără agresivitate. în al doilea rând, toate forţele disponibile să le orientăm către iubirea pentru Dumnezeu.

Dacă însă omul se opune rupturii sale de cele pământeşti, el se îmbolnăveşte şi moare. Dacă omul acceptă acest lucru cu o mare linişte sufletească, dar nu face cel de-al doilea pas şi iubirea sa o împrăştie la diferiţi parteneri în dorinţa de a nu se lega de vreunul dintre ei, sufletul său sărăceşte. Sentimentul iubirii se transformă în satisfacţie sexuală şi degenerează sufletul acestui om şi sufletele urmaşilor săi. Acest lucru decurge mai puţin sesizabil decât în primul caz, de aceea este şi mult mai periculos. Iubirea pentru cele pământeşti ne oferă toate minunile pe care le vedem în jurul nostru şi, cu cât mai mult suntem preocupaţi de dezvoltarea dorinţelor pământeşti, trupeşti, cu atât mai mult trebuie să tindem către comuniunea superioară care se cheamă Dumnezeu. Atunci iubirea pentru

cele pământeşti va genera fericire şi iubire faţă de lume, şi nu chinuri şi ură. Cu cât civilizaţia înaintează mai mult, cu atât mai mult poate primi omul ceea ce numim fericire pământească şi cu atât mai puternică devine ispita de a face un ţel din acest lucru, şi nu un mijloc. Din copilărie, am fost slab şi lipsit de apărare şi întreaga fericire pământească o primesc prin intermediul altor oameni. Dacă nu am o aspiraţie permanentă către Dumnezeu, atunci sunt tot timpul îndepărtat de cele pământeşti prin supărări, certuri, neplăceri, care vin din partea altor oameni sau prin imperfecţiunea acestora. înseamnă că trebuie acceptată distrugerea celor pământeşti ca o purificare trimisă de Dumnezeu, pe de o parte, Şi trebuie manifestată aspiraţia către Dumnezeu, trebuie intensificat sentimentul 'ubirii pentru El, pe de altă parte. De aceea Cristos spunea: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău, de mama ta, de fiul tău". Dar îl poţi pune mai presus de Dumnezeu pe părintele spiritual sau un alt model de bărbat şi femeia începe să-şi dispreţuiască tatăl sau soţul, care nu corespund idealului ei şi sufletul său începe, prin intermediul agresivităţii, să se lipească de Pământ. Atunci, tatăl sau soţul trebuie să se poarte şi mai urât cu ea, pentru a-i purifica sufletul. Incapacitatea de a accepta toate acestea în forul interior îi lipseşte pe urmaşi de posibilitatea de a fi fericiţi. Discutam odată cu o femeie care mi-a .povestit că, în timp ce era însărcinată cu fata, fiul ei, absolut prosteşte, s-a lovit la ochi, iar cauza, după cum am constatat eu, era foarte simplă. De la mamă, fiul a moştenit dorinţa de a face din omul iubit un ţel şi înseamnă că el va fi gelos, că va urî pe oricine ar putea să-1 lipsească de acesta. Programul geloziei şi de dorinţă a morţii s-a declanşat încă din timpul sarcinii. Ura se blochează prin scăderea vederii, a auzului, prin tulburări ale activităţii creierului. Programul era atât de puternic, încât el putea fi stopat numai prin pierderea ochiului, ceea ce s-a şi întâmplat.

O altă pacientă îmi relatează o cu totul altă problemă. Micuţa ei fiică se ocupă cu masturbaţia şi n-o poate opri cu nimic. îi expun femeii întregul meu sistem şi apoi îi explic :

- Omul iubit, relaţiile şi destinul legate de acestea le-aţi pus mai presus de
Dumnezeu. Iubirea orientată către Pământ generează agresivitate împotriva omului

iubit. Această agresivitate creşte şi începe să-1 ucidă pe autor. Aţi fost geloasă
şi i-aţi urât pe bărbaţi, iar fiica dumneavoastră deja se urăşte pe sine şi nu doreşte
să mai trăiască. Programul se desfăşoară în sens invers în sufletul ei. Pentru a
se salva, ea încearcă să mărească sentimentul iubirii prin masturbaţie. Prin urmare,
trebuie să vă trataţi dumneavoastră. Rememorându-vă viaţa, trebuie să învăţaţi
să nu ucideţi iubirea din dumneavoastră şi din alţii.

O femeie îmi povesteşte:

- Am scleroză în plăci. Un ochi, practic, m-a lăsat, dar după aceea vederea
mi-a revenit. Am asurzit de o ureche, dar şi-a revenit şi ea. Sunt acestea în
legătură cu gelozia?

- Bineînţeles. De îndată ce agresivitatea faţă de alţi oameni ajunge la linia
roşie, are loc derularea programului care se transformă într-un program de
autodistrugere şi atunci omul începe să orbească, să asurzească, are loc demolarea
întregului organism.

Nu demult a venit la consultaţie o femeie căreia i-au apărut nişte probleme cu fata. Medicii îşi frământau mintea să-şi dea seama ce are: era vorba de o scleroză în plăci sau i-a fost inoculat virusul encefalitei ? I-am explicat că gelozia moştenită de la mamă se transformă într-un program de autodistrugere a fiicei- dacă mama nu-şi revizuieşte viaţa şi nu se va ruga pentru ea şi pentru fiica ei, atunci meningitele, encefalitele, scleroza în plăci sau ceva de acest gen îi vor stopa oricum agresivitatea.

Cu o săptămână în urmă, am discutat cu părinţii unui tânăr care suferise un traumatism cranian, după care a supravieţuit printr-o minune. Iar cauza era gelozia venită pe linia familiei de la tată şi de la mamă. Omul se îmbolnăveşte pe neaşteptate de o scleroză prematură. Doctorii încearcă să-i cureţe cumva vasele de pe creier. Se cheltuiesc sume imense pentru medicamente, însă de vindecat trebuie în primul rând nu el, ci urmaşii lui. Copiilor săi le-a transmis o gelozie ridicată şi pentru

a i se naşte şi a-i supravieţui nepoţii, este lovit el. Dacă gelozia este grevată de trufie, atunci acest lucru este de două ori mai periculos.

- Cauza trufiei dumneavoastră, îi explic eu unei femei, este ataşamentul de
capacităţi şi înţelepciune. De aceea aţi acumulat atât de repede o uriaşă agresivitate
împotriva bărbaţilor, dispreţuindu-i, fiind geloasă şi acum sunteţi necăsătorită.
Nivelul agresivităţii este atât de ridicat, încât ea începe să vă ucidă şi vă apare
lipsa dorinţei de a trăi. Pentru orice neplăcere declanşaţi agresivitatea împotriva
altora şi împotriva dumneavoastră. La fiica»_dumneavoastră totul s-a convertit
într-un program de autodistrugere totală. Singura şansă de supravieţuire este
intensificarea sentimentului iubirii în sufletul dumneavoastră. în măsura în care
veţi accepta faptele prin care sunteţi purificată punitiv şi veţi înţelege că fericirea
pământească este un mijloc, iar iubirea pentru Dumnezeu este scop, în acea
măsură se va ameliora starea fiicei dumneavoastră Suportaţi orice situaţie şi
depăşiţi-o păstrând sentimentul iubirii. Numai astfel veţi fi sănătoasă şi dumnea
voastră, şi fiica.

O doctoriţă mi s-a adresat cu o rugăminte:

- Alcătuiţi, vă rog, un atlas al bolilor organelor şi al cauzelor care le determină.

Acest lucru este imposibil. Foarte des una şi aceeaşi cauză duce la diverse
maladii. Gelozia, de regulă, provoacă scăderea vederii, auzului, scleroza în plăci,
traumatismele capului, diabet, inflamaţii articulare. Dacă însă gelozia este însoţită
de lipsa dorinţei de viaţă, atunci se deteriorează sistemul uro-genital. Dacă
agresivitatea este dată copiilor şi nepoţilor, încep să doară

genunchii şi sunt
afectaţi incisivii, pentru că aici agresivitatea se acumulează mai mult decât
oriunde. Să spunem că unui om îi slăbeşte mult memoria. Aceasta poate fi o
blocare a geloziei sau idolatriei propriei persoane, sau blocarea lipsei dorinţei
de viaţă din cauza neplăcerilor. Gelozia este ura faţă de alţi oameni, iar lipsa
dorinţei de viaţă este ura faţă de sine. Dispreţul faţă de oameni este o formă
specială a urii. Ura ia naştere în conştiinţă, de aceea ea se blochează prin boli
ale capului. Dar aceleaşi programe pot fi stopate prin boli ale pielii, acestea fiind varianta cea mai uşoară. Pielea reprezintă o treime a corpului uman. Erupţiile pielii, din punct de vedere bioenergetic, sunt nu numai un semn al unei situaţii neprielnice în viaţă, dar reprezintă şi o puternică apărare. Locul unde apar problemele dermatologice nu este strâns legat de cauză, dar totuşi o legătură există. Dacă o femeie are o mare trufie şi nutreşte gelozie sau îşi idolatrizează figura, arunci încep problemele pe faţă şi pe gât. în cazul unei lipse a dorinţei de viaţă, sunt afectate bazinul, abdomenul, coapsele. Dacă greşeala este transmisă copiilor şi nepoţilor, semnele apar pe picioare. în cazul idolatrizării propriei persoane, au de suferit mâinile. Iată, de pildă, cum evoluează cancerul în cazul geloziei. Dacă omul are un caracter dur şi nutreşte gânduri urâte, pline de gelozie faţă de alţi oameni, apare cancerul creierului. Supărările agresive pe oamenii apropiaţi determină cancerul ficatului. Autoblamarea, lipsa dorinţei de a trăi reprezintă cauza tumorilor în sistemul uro-genital. Dacă gelozia este exprimată sub forma dispreţului, care întotdeauna se transformă într-un program de autodistrugere, atunci avem de a face cu cancerul creierului sau al sistemului uro--genital, determinat de anumite nuanţe, de punctele vulnerabile congenital. Cel mai periculos lucru este uciderea iubirii din cauza geloziei. Dacă nu se naşte copilul căruia i-a fost hărăzit să fie conceput, apare cancerul pulmonar sau genital, sau astmul. însă nu este obligatorie afecţiunea doar a sistemului uro--genital. Biocâmpul se deformează în zona primei chakre, ceea ce înseamnă că poate fi

un cancer al intestinului şi al rectului. Pot surveni şi unele traumatisme serioase. în locul scăderii văzului şi auzului poate apărea epilepsia. Deci, o corelaţie directă între organul afectat şi cauză nu există.

O cunoştinţă întâmplătoare din Moscova, conducător auto, a început să mi se plângă de claustrofobie şi că nu poate să meargă cu metroul.

- încetaţi să vedeţi în oameni numai ceea ce este rău, nu-i mai judecaţi şi veţi putea călători liniştit cu metroul.

Şoferul este derutat.

- Ce amestec au oamenii?

- Acum, de faţă cu mine, i-aţi înjurat pe toţi. Din cauza aceasta, trufia se află la nivelul mortal. înseamnă că vă aşteaptă fie moartea, fie un grav traumatism al capului, fie alte boli. Dar, întrucât sunteţi totuşi un om bun la suflet, vi se dă o uşoară înjosire a trufiei. încetaţi să-i mai judecaţi pe oameni, cereţi iertare lui Dumnezeu pentru ceea ce aţi greşit înainte şi veţi fi sănătos.

Un bărbat îmi povesteşte cum, împreună cu un prieten, s-a distrat cu o damă, iar aceasta avea o boală venerică. Prietenul s-a molipsit, dar el nu. Pentru medici această situaţie este de neînţeles, cu toate că asemenea cazuri nu sunt o raritate. Eu îi explic:

- Tu eşti bun la suflet în relaţiile cu femeile şi nu ai fost ataşat de plăcerile trupeşti. Când surveneau momente sexuale nereuşite, trădări, supărări, boli venerice, nu ai urât şi nu ai acuzat pe nimeni, de aceea imunitatea ta e mai ridicată. Acest lucru nu-ţi dă o garanţie de sută la sută, însă îţi dă posibilitatea să te vindeci mai repede.

Uneori, relaţia dintre cauză şi efect arată paradoxal. Odată, în timpul unui zbor, vecinul meu de scaun a recunoscut că se teme cumplit să zboare cu avionul, deşi în copilărie şi în tinereţe îi plăcea, iar după aceea a pus stăpânire pe el o groază teribilă.

- O să vă vină greu să credeţi, dar dumneavoastră nu vă temeţi nici de înălţime, nici de avion. în forul dumneavoastră interior, sunteţi

un om foarte
gelos. Gelozia este o ancorare în relaţii şi, când acestea se rup, omul resimte o
teribilă groază sau ură, sau lipsa dorinţei de a trăi. în cazul de faţă, nutriţi această
groază din cauza ruperii legăturii cu Pământul şi cu tot ceea ce este pământesc,
iar frica v-a apărut când aţi început să fiţi foarte gelos pentru prima oară.

Conlocutorul meu strânge din umeri.

- Oricum, mi-e frică.

- Nu-i nimic. Când v-aţi îndrăgostit prima oară ?

- La 19 ani.

- Când aţi început să vă temeţi de înălţime?

- La 20.

- Poftim, trageţi concluziile. Aţi cunoscut o fată şi aţi început să vă temeţi
că va rupe relaţiile cu dumneavoastră De aici, gelozia, supărarea, iar una dintre
blocări este teama de înălţime.

- înseamnă că zborul cu avionul îmi este util?

- Dacă veţi depăşi sentimentul groazei, vă va fi extrem de util. însă va fi
cam greu să călătoriţi într-o navă eosmică şi cosmonaut nu veţi ajunge.

- Adică e periculos să fii cosmonaut?

Bineînţeles. Dacă există ataşamente prea mari faţă de cele pământeşti, atunci
traumatismul psihic poate depăşi linia roşie. Pentru cei care au fost însă pe orbită,
are loc deschiderea capacităţilor. Medicii şi psihologii au observat că în toate
cazurile se schimbă psihicul celor care au fost pe orbită. Pentru aceşti oameni,
este mai uşor să creadă în Dumnezeu, să devină clarvăzători, să-şi descopere
propriile capacităţi, să simtă comuniunea cu Universul şi prioritatea spiritualităţii.
De aceea, receptarea ieşirii în Cosmos, vederea Pământului din afara lui, încerca

rea de a înţelege logica altor lumi şi civilizaţii activează structurile spirituale
ale omului, micşorează ataşamentul faţă de teluric şi, ca o consecinţă, au capacităţi
terapeutice. Pasiunea pentru literatura ştiinţifico-fantastică în anii tinereţii acţio
nează benefic în aceeaşi direcţie. Dar lucrările de science-fiction sunt diferite.
Acum, predomină acelea în care tot ceea ce este pământesc este transferat într-un
alt punct al Universului. Numai anumite individualităţi pot crea opere rupte de
logica pământească. Problema este că logica Cosmosului se deosebeşte radical de a noastră. Acolo există un cu totul alt sistem al valorilor materiale, chiar dacă legile Dumnezeieşti sunt aceleaşi pentru toţi. Un autor adevărat de literatură fantastică nu va transfera în Cosmos grădina, lopata şi grebla, păstrând conexiunea şi logica pământească. El poate lua de pe Pământ aceleaşi obiecte, dar, confe-rindu-le o logică nepământească şi cultivând alte conexiuni, creează o lume fantastică nepământeană. Problema e că structura de bază a lumii este determinată nu de obiecte, ci de conexiunile dintre ele, adică de codarea structurilor câmpului, deoarece structura oricărei lumi este determinată de logica ei spirituală. înseamnă că un pictor care nu redă obiectele ci conexiunile dintre ele,, care dau logica deosebită de cea pământească, este un autor de science-fiction, chiar dacă toată viaţa el va picta naturi moarte cu oale şi ceapă. Priceperea de a elimina logica pământească şi de a trece la logica altor lumi a determinat nivelul capacităţilor umane, fie că era vorba de un mag sau clarvăzător, de un artist sau om de afaceri. Acum, pentru formarea completă a copiilor, lectura poveştilor, jocurile cu elemente fantastice, spectacolele de teatru, filmele ştiiţifico-fantastice bune, împreună cu etica şi credinţa în Dumnezeu, trebuie să devină factori indispensabili ai educaţiei.

O pacientă de-a mea îmi spune: •

- Sunt gata să accept orice neplăcere : pierderi, cataclisme. Dar cum să accept
faptul că omul cel mai apropiat devine un trădător şi un ticălos şi mă jigneşte

în aşa hal încât îmi piere pofta de viaţă? Sunt obligată să-1 mai iubesc?

Mă gândesc că în urmă cu câţiva ani i-aş fi dat dreptate. Mie însumi îmi vine greu să accept adevărurile la care am ajuns. îi răspund:

- Deveniţi animal şi nu veţi mai avea astfel de probleme.

- De ce animal?

- Pentru că sentimentul iubirii trăieşte după aceleaşi principii. Dacă el se lipeşte de Pământ, atunci este cuprins de agresivitate şi începe sa piară. Pentru a purifica iubirea de această agresivitate interioară şi insesizabilă, este nevoie de o agresivitate exterioară. Un program se anihilează printr-un contraprogram. Această agresiune exterioară ajunge la noi sub forma cataclismelor, calamităţilor, nenorocirilor. La animale, acest lucru se realizează printr-o deteriorare directă a învelişului fizic, iar la oameni este declanşat mai întâi un mecanism mult mai fin. Are loc nu dezintegrarea corpului, ci a structurilor biocâmpului legate de acesta, adică a trăirilor emoţionale. Priceperea de a separa stările emoţionale legate de trup, de starea emoţională cea mai înaltă care este iubirea reprezintă dezvoltarea. Priceperea de a accepta degradarea corpului şi a stărilor emoţionale legate de acesta reprezintă ştiinţa de păstrare a iubirii în suflet. Trebuie de înţeles că opoziţia interioară faţă de aceasta creează agresivitatea care ucide sentimentul iubirii. Agresivitatea este cleiul prin care forma este lipită de conţinut, tot cee ce este pământesc şi material este lipit de sentimentul iubirii. închipuiţi-vă sufletul v-a fost poluat de agresivitate, dar, prin câteva situaţii care vă afecteaz trupul, agresivitatea poate fi eliminată. Dacă însă poluarea este mult mai profundă şi mai fină, atunci, de

multe ori, nici prin boală, nici prin nefericire, nici prin moarte, sufletul nu poate fi purificat. Acest lucru poate fi realizat numai prin intermediul unui om apropiat, care va atinge cele mai sensibile coarde. Priceperea de a păstra iubirea în astfel de situaţii este mult mai eficientă decât zece morţi, traumatisme şi boli, cu alte cuvinte, priceperea de a-ţi păstra iubirea în timpul chinurilor sufleteşti dă posibilitatea omului să se ridice pe treptele dezvoltării, aflate mai sus decât cele pe care ne găsim acum.

- Este incredibil, dar soţul meu s-a lăsat de băutură, îmi povesteşte o pacientă.

- Normal. Aţi renunţat la agresivitatea din subconştient orientată împotriva lui. în momentul de faţă, există pericolul ca, din cauza geloziei, să faceţi din omul iubit, din familie sensul vieţii. înţelegeţi un lucru simplu: karma rudelor este asemănătoare şi ancorarea în teluric a soţului şi soţiei este şi ea, în principiu, asemănătoare. Cu cât sunt mai mari blamarea şi ura faţă de soţ, cu atât mai repede îl înecaţi şi vă-necaţi şi dumneavoastră împreună cu el. Cu cât vă purificaţi mai profund, cu atât mai repede îl salvaţi şi pe- el şi pe dumneavoastră. Starea internă a femeii determină, în bună măsură, comportamentul bărbatului. Nu degeaba se spune: „O femeie nobilă se cunoaşte nu după cum se comportă ea, ci după cum se poartă bărbaţii cu ea". Aşadar, comportarea tactică a bărbatului o determină femeia,*iar comportarea strategică a femeii - bărbatul. Starea interioară şi exterioară a familiei depinde de ambii soţi.

Un bărbat mi se confesează:

- Nu-mi reuşeşte nimic cu partenera mea. La început, totul era normal, iar după aceea, nimic nu mergea în nici un fel. Nici nu pot s-o părăsesc şi uite-aşa mă chinui.

- Sunteţi un om foarte gelos. Acum se pare că lucrurile au intrat în normal, însă în tinereţe aţi acceptat în suflet multă agresivitate. Cu cât mai mult vă ataşaţi de o femeie, cu atât mai puternică este agresivitatea dumneavoastră. Şi la ea, agresivitatea creşte în mod corespunzător, întrucât şi ea e geloasă. Trebuie să faceţi două lucruri: primul - purificaţi-vă sufletul de gelozie, al doilea - nu vă puneţi trupul la treabă dacă el nu doreşte acest lucru. Nu vă temeţi de o scădere periodică a potentei. Tot ceea ce este viu urmează o cale sinusoidală. Nu vă obligaţi trupul să lucreze, dacă nu a început încă să acţioneze sufletul. Puteţi s-o vizitaţi pe partenera dumneavoastră, comunicaţi cu ea, dar ignoraţi momentele strict erotice.

- Să comunicăm numai la nivelul sufletului? mă întreabă el.

- Da, însă înainte de aceasta trebuie obligatoriu să vă purificaţi de gelozie.

După câteva zile, a venit din nou la mine la consultaţie.

- M-am închinat două zile, mi-am revizuit întreaga viaţă, am renunţat la orice agresivitate. După aceea, m-am întâlnit cu partenera mea, hotărât să nu fac nimic. Mizam doar pe satisfacţia spirituală. Şi ce mi s-a întâmplat, nu mă întrebaţi.

- Spuneţi-mi, dacă eu, prin agresivitatea mea interioară, îl provoc pe un alt om să mă jignească, să mă înjosească, adică îl împing în păcat, înseamnă că trebuie să-I cer iertare lui Dumnezeu pentru faptul că, prin imperfecţiunea mea, l-am atras pe altul în ispită?

- Da, îi răspund eu.

- înseamnă că eu trebuie să cer iertare pentru un alt om pe care l-am dus în păcat?

îl privesc îngândurat:

- După toate aparenţele, se pare că aveţi dreptate.

- Desfrâul

Uneori, discuţiile cu pacienţii se transformă în dispute filosofice. Ca să-1 pot vindeca pe om, trebuis să-i schimb concepţia despre lume. Acest lucru este mult mai dificil decât să descrii viaţa unui om şi să-i spui pentru ce trebuie să se roage.

- Dumneavoastră spuneţi, mă întreabă o pacientă, că, atunci când soţul îşi înşală soţia, se ceartă co ea, dispare de acasă, el o vindecă. Vă daţi seama la ce-i îndemnaţi pe oameni? în felul acesta se destramă familiile.

- M-aţi înţeles greşit. Dacă omul are o cangrenă, trebuie să i se taie piciorul şi acest lucru trebuie acceptat ca un mecanism de salvare, iar aceasta nu înseamnă că eu propag ideea să i se taie câte-un picior fiecărui om. Eu sunt specialist în „puroiul"' sufletului, care duce la boli. Tot ceea ce relatez reprezintă metoda punitivă de purificare a sufletului şi în măsura în care ştim să acceptăm o asemenea purificare, ni se purifică sufletul. Dezvoltarea omenirii începe cu metodele punitive de purificare. Mediul înconjurător îl loveşte, îl înjoseşte, îl frânge. Dacă omul acceptă toate acestea în forul său interior, atunci el nu mai este mânat din urmă de mediu, ci merge singur înainte. Purificarea benevolă este, în primul rând, aspiraţia şi dorinţa comuniunii cu Dumnezeu, este aspiraţia către perfecţiunea spirituală, este perioada limitării dorinţelor trupeşti, pentru înălţarea spiritului.

- Dacă soţul este impotent şi soţia îşi găseşte un amant, ea preacurveşte ?

Pentru a face lumină în această problemă, ar trebui să înţelegeţi sistemul meu. Am să vi-1 expun pe scurt. Omul are două funcţii principale: de nutriţie şi de reproducere. Pare să fie corect. în realitate însă, această formulare este inexactă, pentru că omul are trei funcţii principale: prima este iubirea pentru Dumnezeu şi numai după aceea nutriţia şi reproducerea. Omul s-a rugat înainte de masă, a renunţat periodic la mâncare şi la plăcerile sexuale pentru a-şi bloca cele mai importante puncte de aderenţă la teluric. Cultul mâncării şi al trupului duce la degenerarea sufletului şi a trupului. Deosebit de periculoasă este preocu parea pentru plăcerile sexuale. Părinţii care s-au ataşat de trup pradă sufletele copiilor şi deviază aspiraţia lor către bunurile pământeşti, către diavolism. Când acest lucru are loc în subconştient, duce la o rapidă degenerare genealogică. Până în secolul al X-lea, se constată prioritatea spiritului asupra teluricului. Din secolul al X-lea, creştinismul nu mai păstrează acest raport şi începe declinul. Secolele al XIV-lea şi al XV-lea reprezintă epoca Renaşterii, toate acumulările din cele treisprezece secole precedente se materializează în forme telurice. Teluricul şi divinul s-au echilibrat în privinţa priorităţilor. în epoca Renaşterii timpurii, Predomină temele biblice, are loc admiraţia a tot ceea ce este pământesc, dar legat de ceea ce este Divin. în epoca Renaşterii târzii este evident cultul trupului şi al mâncării. Epoca Renaşterii se caracterizează nu numai prin explozia artelor dar şi prin descătuşarea moravurilor. Apar blocări de tipul sifilisului, adus din America. Procesul ataşamentului de satisfacţiile trupeşti şi dorinţa de a pune iubirea faţă de trup mai presus de iubirea

pentru Dumnezeu are loc în subconştient, timp de mai bine de un secol. Acum, acest proces decurge mult mai rapid. în deceniul şase al secolului XX, în Vest începe revoluţia sexuală. Are loc penetrarea acestui program în subconştient şi, la mijlocul deceniului şapte, el este blocat în karma omenirii prin SIDA şi degenerarea familiei ca unitate. Aceasta este una din cauzele activizării islamismului, unde raportul faţă de trup este destul de dur. în islamism există un puternic program de înjosire a femeii.

Din punct de vedere bioenergetic, pământul ne este mamă, iar soarele tată. Programul de distrugere a femeii este programul de distrugere a întregului pământ, în acest plan, islamismul şi alte religii occidentale acţionează în sensul contrar civilizaţiei occidentale, în care aspectul teluric este intens. Sistemul funcţionează impecabil. Deci, cu cât se ataşează mai mult civilizaţia orientală de valorile pământeşti, cu atât mai mult trebuie să crească agresivitatea faţă de teluric. Şi acest proces se poate termina cu distrugerea a tot ceea ce este pământesc, în particular printr-un război nuclear. Oricât ar părea de ciudat, situaţia se rezolvă într-un singur plan: întoarcerea culturii occidentale la prioritatea valorilor spirituale şi la educaţia spirituală.

Distrugerea femeii, care reprezintă materialul, îşi are originea în idolatrie, în absolutizarea principiului masculin, adică a spiritualului. înainte, dezvoltarea parcurgea calea distrugerii alternative a acestor principii. Acum, amplitudinea a crescut în aşa măsură, încât se poate termina tragic. Spirala trebuie înlocuită cu o dublă spirală, adică nu prin preferinţa pentru teluric sau pentru spiritual, ci prin reunirea lor dialectică şi accesul la un alt nivel.

Observ că femeia nu mă mai înţelege, mă opresc şi mă reîntorc la tema începută.

- Haideţi să vă explic cu ajutorul unui exemplu.

Mi s-a adresat o femeie cu o problemă tipică: fiica ei, de şaptesprezece, ani avea o problemă gravă. De ea s-a îndrăgostit un tânăr care a vrut să se sinucidă. Mama a intrat în panică, neştiind ce să facă.

- Spuneţi-mi, fiica dumneavoastră a fost în pericol să fie violată ?

Mama era foarte mirată :

- Nici pomeneală, de ce mă întrebaţi ?

- Problema e că fata îi programează pe toţi tinerii să atenteze sexual la ea.
Acest lucru se întâmplă în afara conştiinţei ei. Dragostea faţă de bărbaţi şi
plăcerile sexuale este mai puternică decât iubirea pentru Dumnezeu. Acest lucru
se blochează prin viol, boli venerice, sterilitate. Faptul că tânărul a vrut să se
sinucidă arată că programul ei depăşeşte nivelul limită de pericol. Atât timp cât
ea nu-şi va schimba subiectivitatea în receptarea lumii, şansele de a avea o viaţă
fericită, o familie unită şi copii sănătoşi sunt foarte mici.

- Cum s-ar putea evita acest lucru ? întreabă mama.

- Dumneavoastră i-aţi transmis toate acestea şi în existenţa anterioară şi în
cea prezentă. Până la conceperea ei, dumneavoastră, privind la bărbaţi, v-aţi
culcat în gând cu ei. Aţi construit în permanenţă programul atracţiei sexuale
la bărbaţi. în forul dumneavoastră interior aţi manifestat pretenţii faţă de soţ,
aţi învârtit o roată care vă învârte acum şi pe dumneavoastră şi pe fiică. Retrăiţi-vă
de la capăt întreaga viaţă. Rugaţi-vă şi cereţi iertare pentru toate momentele
în care aţi fost supărată pe soţ şi l-aţi condamnat. Cereţi-vă iertare pentru faptul
că mulţi ani v-aţi canalizat sentimentele nu către spirit, ci către cele pământeşti.
Cereţi iertare pentru ca dorinţa de a face din plăcerile trupeşti un ţel, suprema
bucurie, să nu îi domine pe copii şi nepoţi.

Mă uit la pacienta căreia i-am relatat toate acestea. Oricum, exemplul are un efect mai mare decât orice demers persuasiv.

- Să ne întoarcem la ale noastre. La mine vin des bărbaţi cu început de
impotenţă sau care manifestă un apetit sexual scăzut în raport cu soţiile lor.

Cauza, de regulă, nu este în ei, ci în "soţii. Soţiei îi creşte ataşamentul subconştient
faţă de plăcerile sexuale. Şi acest lucru o poate costa viaţa sau îi poate provoca
o boală gravă. Blocajul punitiv arată în felul următor: ori soţul îi aduce o boală
venerică, ori o înşală în permanenţă, înjosind-o ca femeie, ori îşi găseşte un loc
de muncă din cauza căruia vine rar pe acasă. Dacă nu i se-ntâmplă nimic din
toate astea, atunci îi scade potenţa. Cu cât soţia îl condamnă mai puţin şi are
mai puţine pretenţii faţă de el, cu atât mai multe sunt şansele de normalizare,
şi, dimpotrivă, cu cât vor fi mai mari pretenţiile şi supărările, cu atât mai mic
va fi apetitul soţului şi atracţia faţă de soţie. Femeilor pofticioase li se dau soţi
impotenţi sau destinul le transformă în prostituate pentru a le atenua ataşamentul
pentru plăcerile trupeşti. De aceea, capacitatea de a tempera pretenţiile faţă de
destin atunci când vă simţiţi frustrată şi de a da forţele disponibile spiritului când
nu există posibilitatea ca ele să fie dedicate trupului reprezintă ştiinţa de a fi
sănătos.

Există peste 70.000 de boli şi fiecare dintre ele se tratează în felul ei. La nivelul spiritual, sunt mai puţine cauze, de aceea sunt şi mai puţine leacuri. La urma urmei, cauza tuturor bolilor este una: insuficientă iubire faţă de Dumnezeu. Iubirea este dorinţa de a intra în comuniune cu ceva. Dacă omul are o mare dorinţă de a intra în comuniune cu Dumnezeu, atunci tot ceea ce se întâmplă, oricât ar fi de ilogic şi impur din punct de vedere al teluricului, întotdeauna conţine un sens suprem ascuns şi o logică divină. în cazul unei asemenea concepţii, sufletul nu se lipeşte de pământ şi atunci bolile nu mai sunt necesare. Dacă luăm sensul cercetărilor mele, totul se reduce la o singură propoziţie: scopul vieţii stă în iubirea pentru Dumnezeu.

Toate acestea însă sunt cunoscute de foarte mult timp. Diferenţa constă în aceea că omenirea conducea maşina apăsând pe pedale şi sucind de volan.
Cunoaşterea motorului nu-i era necesară şoferului. Mecanicul care cunoştea motorul a plecat, iar şoferul a rămas singur. Motorul a început să-i dea bătăi de cap. Ca să-1 repare, trebuia să-i ştie structura. Sensul vieţii mele a fost studiul structurii lumii, nu numai din punct de vedere fizic, ci şi spiritual. Din structura spirituală a lumii purced toate postulatele, legile şi poruncile lumii umane. Niciodată nu îndemn pe nimeni la nimic. încerc să înţeleg comandamentele lumii şi experienţa tratării oamenilor şi această informaţie s-o transmit altora.

în ultimul timp, sunt din ce în ce mai des invitat să descurc nişte cazuri complicate şi neînţelese. O fac cu mare plăcere. Pentru a înţelege mecanismul Universului, sunt necesare situaţiile care depăşesc logica obişnuită. în maşină discut cu un medic având o mare experienţă.

- Apropo, îmi spune el mie, tradu-mi diagnosticul în termeni medicali.

- Totul este normal, doar că ficatul şi splina au dereglată bioenergia. S-a acumulat foarte mult dispreţ faţă de femei.

- Asta a fost înainte, nu şi acum.

- Tot ce a fost înainte este prezent în noi. Dacă manifestăm de multe ori o atitudine negativă faţă de cineva, atitudinea noastră nu se volatilizează, ci ne mănâncă, încetul cu încetul, sufletul. Nu demult, am aflat că dispreţul este mult mai periculos decât ura. Dispreţul se întoarce foarte repede înapoi şi se transformă într-un program de autodistrugere. Pericolul unei trăiri emoţionale nu stă în forţa acesteia, ci în profunzimea cu care ea pătrunde în suflet. De multe ori, omul încetează de a mai urî, însă continuă să dispreţuiască şi să blameze şi din această cauză se îmbolnăveşte şi moare. Este destul de simplu să spui „Nu mai nutresc ură" şi să încetezi să mă urăşti. Să spui „Eu nu mă mai supăr" şi

să încetezi să te mai superi este cu mult mai dificil, pentru că supărarea pătrunde mai adânc în suflet decât ura. A renunţa la blamarea unui om imperfect care se poartă contrar logicii pământeşti de cele mai multe ori nu stă în puterea nici măcar a oamenilor foarte echilibraţi. Să nu-1 dispreţuiască pe prost, pe nemernic, pe trădător pot doar puţine persoane. Cel mai greu este pentru om să nu se dezică de iubirea faţă de cineva care nu o merită.

- Ce înseamnă a nu te dezice de iubire ? Dar dacă respectivul îţi este absolut indiferent ?

- Iubirea este modalitatea de existenţă a structurilor spirituale. Trupul, pentru a supravieţui, are nevoie să se hrănească şi să se înmulţească, iar biocâmpul trebuie alimentat în permanenţă de la izvorul primordial. Câmpul generează materia. Informaţia primară se concretizează ca structură a biocâmpului şi numai după aceea ca materie. Cauza primordială care ne-a creat continuă să ne creeze în permanenţă. Ideea că Dumnezeu creează Universul datează nu doar de un secol. Sufletul e o structură a biocâmpului şi, pentru ca el să existe, trebuie sâ aspire în permanenţă către izvorul primordial. Iubirea pentru Dumnezeu este realizarea unui asemenea contact. Sentimentul iubirii care umple sufletul este o mărturie a unui înalt contact cu cauza primordială. Acest sentiment s-a dezvoltat în permanenţă şi nivelul iubirii este mult mai ridicat acum decât cu câteva milenii în urmă. însă pentru supravieţuirea omenirii acest nivel trebuie să fie acum şi mai ridicat.

Ne iubim cu toţii între noi, doar că nu ştim acest lucru. Să spunem că iubesc un om în proporţie de 90%, iar conştiinţa mea receptează acest lucru ca pe o absolută indiferenţă. Dacă iubesc pe cineva 100%, aceasta e deja o iubire imensă, nebună. Dacă

omul iubit mi-a făcut o măgărie şi nivelul iubirii mele pentru el a scăzut la 90%, nu sunt în pericol de a mă îmbolnăvi, iar, dacă acest nivel va fi doar de 70-80%, acest lucru mă poate costa boala sau chiar moartea. Pentru ca acest lucru să nu se întâmple, în concepţia mea despre lume trebuie să-mi fixez un adevăr simplu: orice ticăloşie ar comite un om împotriva mea, eu n-am dreptul să resping iubirea faţă de el. Scăderea sentimentului de iubire este îndepărtarea de izvorul primordial şi, prin urmare, degradarea structurilor spirituale, respectiv a celor fizice. De aceea, în orice situaţie trebuie să guverneze o lege imuabilă: sentimentul iubirii este sfânt şi nu este permisă atentarea la acesta. Iar pentru respectarea acestei legi trebuie să înţelegem că dispreţul şi blamarea omoară înainte de toate iubirea faţă de un alt om.

Continuăm discuţia şi deodată conlocutorul meu îşi aminteşte:

- Ştiţi, eu am simţit mai demult că dispreţul este periculos. Am trecut printr-o situaţie dificilă. Am fost trădat de un amic. Am simţit o ură atât de puternică împotriva lui, că nici măcar nu-1 mai puteam vedea în faţa ochilor. Apoi am înţeles că lucrurile se vor sfârşi prost, pentru mine în primul rând. Am încercat să anihilez ura printr-un efort de voinţă, dar n-am reuşit. Atunci am început să mă rog şi să-i cer iertare lui Dumnezeu şi ura a dispărut, însă, dintr-o dată, mi-am dat seama că am început să-1 dispreţuiesc, dar n-am simţit o pierdere mare de forţe, ca în cazul urii. Mă simţeam bine, însă în suflet a început să mi se acumuleze un fel de murdărie şi mi-a venit mult mai greu să scap de ea. Am reuşit s-o elimin numai prin rugăciuni şi spovedanie.

- Ai un sistem de autoconservare foarte bine dezvoltat. Sufletul se poluează cel mai puternic când se dezice de iubire şi această dezicere se tratează cel mai bine prin intermediul bolilor. Boala reprezintă medicamentul sufletului. Şi iubirea

este un medicament pentru suflet, dar ce medicament să ia, dulce sau amar, omul alege singur.

- Pentru foarte mulţi iubirea este ceva abstract. Ce ar putea ei să facă?

- în sufletul fiecărui om apar scântei ale iubirii. Pentru început, omul trebuie să înveţe să nu le înăbuşe şi asta nu-i puţin lucru.

Am continuat dezbaterea acestor probleme şi am ajuns la un caz interesant. Cu câţiva ani în urmă, conlocutorul meu m-a rugat să văd o fetiţă din ochii căreia se scurgeau periodic, ca lacrimile, picături de sânge. Medicii n-au reuşit să-i pună un diagnostic. Am examinat fetiţa şi am spus că trebuie tratat tatăl, concepţia lui de viaţă. Părinţii nu au venit la consultaţie, aşa că am uitat de acest caz.

- Ştii cum s-a terminat totul? Fata trebuia să fie dusă la consultaţie în Germania, şi cu puţin timp înainte de asta, am avut o viziune, îmi spune conlocutorul meu. Trebuiau cumpărate de la biserică trei cruciuliţe de argint şi sfinţite.

Eu am făcut acest lucru. îmi aduc aminte că l-am întrebat pe preot dacă aceste cruciuliţe trebuiau să le poarte cunoştinţele mele sau să le păstreze în casă. El mi-a spus că trebuie puse la gât, dar că nu e obligatoriu să fie purtate în permanenţă. Ziua era înnorată, însă când am ieşit din biserică am văzut deasupra mea o spărtură în nori prin care lumina puternic soarele. După vreo cinci minute, gaura a fost acoperită de nori. Mai târziu l-am întrebat pe preot ce putea să însemne asta? „Acest lucru se cheamă pogorârea Sfântului Duh", m-a lămurit el. în Germania, fetiţei nu i-au descoperit nici o modificare patologică. Lacrimile de sânge i-au dispărut după o lună.

Am investigat biocâmpul fetiţei şi am văzut aceeaşi hieroglifă a morţii ca şi prima dată, însă acum devenise mai dispersată,

mai puţin clară. Am încercat să determin trufia fetei, care înainte se afla la nivel mortal, şi am văzut că programul era închis. Apoi am investigat biocâmpul tatălui ei şi am înţeles totul. Biocâmpul era contrar şi deformat de nişte programe de autodistrugere puternice.

- îngerul păzitor o ocroteşte pe fetiţă, însă tatăl trebuie să ia înapoi tot ce i-a transmis. Tatăl prezintă o imensă trufie, semeţie şi dispreţ faţă de oameni şi faţă de lumea înconjurătoare. Dispreţul se naşte în cap, în conştiinţă şi de aceea are de suferit în primul rând capul. Dispreţul faţă de orice om poate duce la scăderea vederii, la pierderea incisivilor, la dureri articulare în genunchi, la deformarea tălpilor picioarelor şi aşa mai departe. Lacrimile de sânge erau o mărturie a faptului că organismul aştepta o blocare dură a trufiei fetei, semeţiei şi dispreţului ei faţă de oameni. Contactul cu ceea ce numim Duhul Sfânt i-a purificat sufletul. întrucât fata avea conştiinţa curată, au început să i se purifice sufletul şi trupul. Concepţia şi conştiinţa tatălui nu s-au purificat; de aceea purificarea sufletului său era legată de degradarea mai rapidă a tot ceea ce i-a întinat sufletul: trupul şi absolutizarea intereselor acestuia. Tot ceea ce putea primi peste douăzeci-treizeci de ani el va primi în decursul a doi ani, salvându-şi în acest fel fata de la boală şi moarte.

- Cum să înţeleg? O pedeapsă rapidă este spre bine?

- Cu cât omul este pedepsit mai repede pentru comportamentul său incorect, cu atât el devine mai înţelept. Pentru ca omul să-şi dezvolte personalitatea, el nu trebuie pedepsit dintr-o dată, ci trebuie să i se dea posibilitatea unei purificări benevole. Secolele anterioare au fost secole de libertate, ceea

ce a format indivi
dualitatea, intelectul, civilizaţia. Acum, când acest potenţial este epuizat, vine o
altă perioadă de cunoaştere a legilor Universului, a logicii spiritului şi Divinităţii.
De aceea, practic, fiecare poate observa acum legătura directă dintre faptă şi
răsplată, vine vremea priorităţii legilor Divine asupra celor pământeşti în conştiinţa locuitorilor planetei. Cu cât este mai curat sufletul omului, cu atât mai repede el va primi pedeapsa pentru un păcat. Dacă sufletul unui om este dificil de purificat şi el nu reuşeşte să facă acest lucru, atunci este pedepsit o singură dată şi pentru mult timp. Dintr-o perspectivă superioară însă, nu se face nici o diferenţiere: fiecare are calea sa de contact cu Divinitatea. Când sufletul se ataşează de teluric, se împovărează karma, intelectul, inteligenţa, capacităţile. Cu cât ele sunt mai mari, cu atât sunt mai multe bunurile pământeşti. Acest neajuns poate fi depăşit prin renunţarea omului de a se crampona de intelect şi de valorile pământeşti. Dar înţelepciune, capacităţi, valori pământeşti, el le capătă cu atât mai mult cu cât iubirea sa pentru Dumnezeu este mai mare. Cu cât este mai strânsă legătura sa cu Dumnezeu, cu atât apar mai multe capacităţi şi posibilităţi, mai multă fericire pământească, cu atât este mai mare ancorarea în teluric şi cu atât e mai încărcată karma. Pentru a trece cu bine peste toate acestea, se cere o permanentă aspiraţie către Dumnezeu. De aceea oamenii cu sufletul curat se deosebesc de oamenii cu sufletul întinat numai în planul teluric. în planul Divin, ei se află în etape diferite ale aspiraţiei către Dumnezeu. Toţi acei care au avut parte de capacităţi deosebite în alte existenţe, au avut un intelect superior, bunăstare materială şi ataşament pentru toate acestea şi au început să se dezică de iubirea faţă de oameni, au început să-i dispreţuiască, în această existenţă culeg insuccese şi boli şi supravieţuiesc numai aceia care se preocupă mai mult de suflet decât de trup.

- Bine, şi dacă omul este gata să iubească o singură persoană, iar pe ceilalţi
îi urăşte?

- Iubirea este dorinţa de comuniune cu obiectul iubirii, iar tot ceea ce îl

înconjoară pe om este un mijloc de expresie a iubirii. Dacă îl iubesc pe Dumnezeu,
voi iubi tot ceea ce mă înconjoară şi nu mă voi agăţa de nimic. Iubirea faţă de
întreaga lume şi de toţi oamenii e un semr că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult
decât orice. Iar dacă sunt indiferent la toate, dispreţuiesc totul şi iubesc un singur
om e un semn că îl situez pe acesta mai presus de Dumnezeu. Ataşamentul faţă
de un singur om dă multe boli şi probleme. Cât timp omul absolutizează sexuali
tatea la nivel conştient, acest lucru nu e periculos, dar cum aceasta pătrunde în
suflet şi în subconştient, atunci fie că se declanşează mecanismul sterilităţii, fie
că vin bolile venerice ca mijloc de blocare a acestui program. De ce sifilisul
se trata prin inaniţie? Nutriţia şi reproducerea sunt principalele funcţii ale
organismului. Absolutizarea acestor funcţii duce la îngreunarea tratamentului,
înseamnă că abţinerea periodică de la contactul sexual, de la o masă îmbelşugată,
de la alcool este nu doar o măsură terapeutică, ci şi una profilactică împotriva
multor boli, inclusiv a celor venerice.

Conlocutorul meu a căzut pe gânduri.

- Iată un fapt greu de explicat. Astfel de situaţii se întâlnesc tot mai des.
Unei femei i se recoltează probe, analizele sunt perfecte. în timpul sarcinii,
investigaţia arată că este infestată, de exemplu cu tricomonas. Nu i se aplică nici un tratament. După naştere, i se recoltează din nou probe. Analizele sunt perfecte Nici urmă de infecţie. Problema e unde-i localizată infecţia?
Zâmbesc, deoarece am cercetat deja un caz similar şi pot explica ce se întâmplj, - Odată, am examinat o femeie şi ea mi-a povestit o întâmplare ciudată. Soţul ei a fost trimis la închisoare şi i-a spus la despărţire: „Dacă te culci cu cineva, te umpli de

gonoree". Şi, într-adevăr, după primul contact i s-a descoperit gonoreea în timp ce partenerul ei era curat. A doua oară, aceeaşi poveste. A treia oară la fel. Şi ce-i mai interesant, partenerii ei n-au avut nimic, în timp ce ea de fiecare dată a trebuit să se trateze.

Am cercetat să văd ce se întâmplă la nivelul fin. Infecţia se ascundea în regiunea ovarelor şi a trompelor uterine şi programul transmis de soţ o activiza în anumite momente. Atunci gândeam aşa: cândva ea a avut o infecţie care i-a trequt în ţesuturi şi i-a rămas acolo, iar ameninţarea verbală a soţului ei o activiza. Am şi compătimit-o în sinea mea: dacă după atâtea şedinţe de tratament infecţia a rămas, e greu de crezut că femeia va putea scăpa cândva de ea. Atunci nu ştiam lucrul cel mai important şi anume că organismul avea nevoie de această infecţie şi de aceea o ascundea şi o proteja împotriva medicamentelor. Organismul poate elimina orice infecţie foarte repede fără nici un fel de medicamente, iar, dacă nu o distruge, înseamnă că ea îi este necesară şi el o va folosi în anumite scopuri. Când programul absolutizării plăcerilor sexuale trece în subconştient, el depunctează structurile spirituale şi mutilează deosebit de tare sufletele copiilor. Dacă potenţialul spiritual al copilului scade, el nu se va mai putea naşte, iar cel care se va naşte va avea sufletul atât de lipit de pământ, încât va fi declanşată degenerarea. De aceea natura propune diferite forme de blocare: fie benevole, când părinţii în timpul sarcinii limitează relaţiile sexuale şi soţul se axează pe structurile spirituale, fie punitive - supărări, certuri, adultere, boli. Dacă femeia însărcinată nu-i capabilă să se purifice prin supărări şi certuri sau când soţul, prin caracterul său, nu-i creează asemenea oportunităţi, organismul păstrează în ascunzătoare o variantă - infecţia care, făcându-se simţită în timpul sarcinii, blochează în subconştient programul absolutizării plăcerilor sexuale şi permite păstrarea intactă a structurilor spirituale, respectiv viaţa copilului. Dacă va primi sau nu copilul infecţia după naştere depinde de stările emoţionale ale părinţilor şi de karma sa proprie. Dacă sufletul său este pur şi nu s-a lipit de plăcerile trupeşti, copilul va fi pur din toate punctele de vedere. întrucât organismul mamei nu mai are nevoie de infecţie, el o ascunde iarăşi în tainiţele sale. Pornind de aici, se poate presupune că medicamentele îşi vor pierde în timp puterea de

acţiune, iar infecţiile vor avea şanse mai mari de supravieţuire pentru că ele îi sunt necesare organismului, pentru că, fără acestea, degradarea structurilor spirituale poate trece dincolo de linia roşie şi să se traducă prin degenerarea fizică a urmaşilor. Prin urmare, ştiinţa trebuie să-şi canalizeze toate eforturile nu în direcţia utilizării medicamentelor, ci în direcţia cercetării şi cultivării structurilor spirituale ca factor principal al supravieţuirii omenirii.

Oncologia

Oamenii încearcă să-şi lămurească problemele pornind de la cartea întâi, iar eu am avansat mult de atunci. Pentru tratamentul bolilor grave trebuie efectuate cinci-şase şedinţe. Cele mai complicate cazuri le iau la tratament. Dacă situaţia este complicată, pacienţii mă sună în fiecare zi. Cinci-opt şedinţe seara prin telefon le consider normale, însă, dacă dau peste un caz serios unde, în ciuda eforturilor mele, situaţia se înrăutăţeşte, simt o cumplită suprasolicitare. Singura cale de ieşire este găsirea unor noi metode de rezolvare a problemei.

Şi acum: ori nu mă înţeleg părinţii, ori intervine cine ştie ce, însă starea copilului se înrăutăţeşte. îi este foarte greu să renunţe la supărările pe alţi oameni, în special pe părinţi, iar judecarea părinţilor sau dispreţul îndreptat împotriva lor reprezintă cele mai periculoase verigi.

- înţelegeţi că nu veţi putea ierta un om dacă veţi considera că el este vinovat, că v-a provocat supărarea. Când nu numai că veţi înţelege, dar veţi şi simţi că autorul este Dumnezeu, şi că orice om nu-i decât un instrument al purificării, atunci nu vă veţi putea supăra, chiar dacă aţi dori-o. Fiul dumneavoastră este bolnav de cancer şi una din cauzele principale care îi alimentează trufia este dorinţa lui de a-şi pune deşteptăciunea mai presus de Dumnezeu. Trufia este echivalentă cu refuzul de a accepta situaţiile traumatizante. Destrămarea teluricului întăreşte legătura cu Divinitatea. Punctul de sprijin se transferă de pe valorile pământeşti pe iubirea pentru Dumnezeu. Refuzul purificării prin intermediul agresivităţii altora, o atenţie prea mare acordată trupului sunt, de asemenea, manifestări ale trufiei. Celula este obligată să se îngrijească de sine şi sălucreze pentru sine, dar, dacă ea face numai acest lucru, devine canceroasă. întrucât informaţia de bază a celulei se găseşte în structurile câmpului, de îndată ce nivelul grijii de sine depăşeşte

linia roşie, acest lucru trebuie oprit prin distrugerea sursei de pericol, adică învelişul fizic al celulei. Sau, pentru un anumit timp, celula va renunţa la preocuparea de sine şi va lucra numai pentru organism. Pentru a-1 vindeca pe copil, trebuie să vă schimbaţi concepţia despre lume. Când vă veţi revizui întreaga viaţă şi tot ceea ce aţi considerat neplăceri sau nenorociri să acceptaţi ca pe o purificare trimisă de Dumnezeu, când îi veţi mulţumi lui Dumnezeu pentru aceasta, atunci logica dumneavoastră telurică va dispărea şi vă veţi comuta în regimul celulei sănătoase. Când prin smerenie vă veţi anihila agresivitatea derulându-vă viaţa ca pe o peliculă cinematografică, când prin rugăciuni veţi mărturisi iubirea pentru Dumnezeu, vă veţi purifica sufletul. Trebuie să faceţi acest lucru în mod permanent. însă conştiinţa, care generează o evaluare permanentă a situaţiei şi o atitudine critică faţă de aceasta, vă leagă foarte strâns
de pământ şi dă naştere agresivităţii. De aceea, renunţarea la logica pământească şi stoparea conştientului sunt indispensabile. înainte de orice, renunţaţi la evaluarea oricărei situaţii, la încercarea de a înţelege situaţia respectivă. Dacă s-a întâmplat înseamnă că a fost cu voia lui Dumnezeu. în acest caz, evaluarea se anulează Conştiinţa tinde către discreţie, către demolare, de aceea ea este agresivă. Subconştientul tinde spre unitate, adică spre iubire. Iubirea este forma supremă a comuniunii. De aceea, cu cât va fi mai mare iubirea pe care o nutriţi pentru Dumnezeu şi pentru tot ce vă înconjoară, cu atât mai activ se va orienta sufletul copilului către Univers şi boala va deveni inutilă. Puteţi folosi orice tehnici suplimentare de oprire a conştiinţei. Toate acestea sunt legate de limitarea nevoilor trupului. Postul, înfometarea, însingurarea, rugăciunea, toate acestea deconectează logica trupului şi activează logica spiritului. Imaginaţi-vă următoarea situaţie: Un om bea băuturi alcoolice, fumează şi se simte bine. în momentul în care a terminat-o cu beţia, s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit. De ce.? Pentru că alcoolul, fumatul, narcoticele blochează conştiinţa, îl deconectează pe om de logica pământească. Acelaşi rezultat însă, şi cu mult mai eficient, îl dau o înţelegere corectă a lumii, însingurarea, postul, înfometarea, spovedania, rugăciunea, înainte nu puteam nicicum pricepe de ce yoghinii practică rezecţia bazei limbii şi înghit capătul acesteia în timpul

meditaţiei. S-a dovedit că orice gând determină vibraţii ale bazei linguale, deoarece gândul este legat de cuvânt. Imobilizarea limbii duce la stoparea gândurilor, adică a conştiinţei. Are loc o mutaţie a energiei de la cerinţele trupului către cerinţele spiritului. Când yoghinul se concentrează cu orele asupra unui punct, sau stă cufundat în apa rece ca gheaţa, sau îşi deconectează practic respiraţia, care este legată cel mai puternic de cerinţele trupului, are loc acelaşi proces. Dar toate acestea sunt tehnici ale nivelurilor inferioare. Deconectarea straturilor superioare ale conştiinţei are loc numai în cazul iubirii faţă de Cel care ne-a creat şi în cazul dorinţei de a intensifica contactul cu El. De aceea, trebuie să vă concentraţi forţele asupra iubirii pentru Dumnezeu, asupra voinţei sale supreme şi a logicii în tot ceea ce se întâmplă. Rugăciunea este necesară pentru ca iubirea faţă de Dumnezeu, mai mare decât faţă de orice de pe Pământ, să fie transmisă urmaşilor.

Cancerul este legat de caracter. Un om vesel se îmbolnăveşte greu de cancer. Bolile grave incurabile vin atunci când are loc impactul dintre orientarea omului şi voinţa întregului Univers. Respingerea brutală a unei situaţii în forul interior constituie deja viitoarea boală gravă. în prima carte, scriam despre cotitura care a avut loc în concepţia mea. O stenocardie deosebit de gravă. De şase ori pe săptămână venea Salvarea. Nu-mi erau de folos nici un fel de medicamente şi nici masajele bioenergetice. Şi totul din cauza regretului pentru trecut, din cauza neacceptării situaţiei care a pătruns în forul interior. Vindecarea completă a venit după ce mi-am schimbat atitudinea faţă de cele întâmplate. Fiecare dintre noi participă la evenimente fizice reale şi ne-am obişnuit că trebuie să influenţăm evenimentele prin acţiune, prin subordonarea lumii înconjurătoare propriului program, propriei voinţe. Aceasta este o logică pământească. Unul şi acelaşi program transferat în subconştient dă efecte diferite. La nivelul fin, noi putem schimba lumea înconjurătoare numai schimbându-ne pe noi, întreaga noastră atitudine faţă de lume. Neacceptarea trecutului şi regretul pentru cele întâmplate înseamnă încercarea de a-1 schimba, de a acţiona asupra lui din punctul de vedere al logicii pământeşti, şi o astfel de comportare are ca rezultat în special bolile cardiovasculare şi oncologice. Cauza izbucnirilor maladiilor în secolele trecute se explică foarte simplu. Din secolul al XVII-

lea omul a absolutizat inteligenţa şi intelectul. A avut loc o stingere treptată a perceperii lumii ca entitate dotată cu o inteligenţă supremă comparativ cu noi. Dacă conştientul nostru nu putea să explice cele întâmplate, atunci cădeam în eroare. Procesele logice aveau drept rezultat o cheltuire explozivă de energie, atrăgând trăirile emoţionale. Intelectul a început să-şi subordoneze sentimentele. înseamnă că intelectul trebuia stopat. Bolile fizice şi psihice limitează considerabil posibilităţile corpului fizic, iar acesta este legat în mod incorect de conştiinţă şi intelect. Prin urmare, limitările periodice în alimentaţie, în plăcerile sexuale, în ceea ce este legat de conştiinţă şi intelect sunt o minunată profilaxie a concepţiei omului. O filosofie, o concepţie, un comportament şi o alimentaţie incorectă duc la un caracter imperfect. Iar după aceea apare boala. Nici nu mi-am putut imagina că cel mai bun medicament împotriva cancerului este schimbarea concepţiei şi a caracterului.

Eu însumi am avut un asemenea prilej, în vara anului 1991. Semeţia şi dispreţul faţă de oameni generează lipsa dorinţei de a trăi, sentimentul pierderii sensului vieţii. Din existenţele anterioare am adus în copilăria mea senzaţia de elitism, semeţie şi dispreţ faţă de oameni. încă de la 11 ani, a apărut blocajul: din ce în ce mai multe gânduri de sinucidere. Un mare număr de traumatisme, boli şi neplăceri pe care le-am suferit în copilărie o anumită perioadă m-au echilibrat, rupându-mă de cele pământeşti. începând cu 11 ani, se dezvoltă puternic corpul şi, legat de acesta, intelectul. Iar intelectul meu în existenţele anterioare a fost legat de dispreţul faţă de oameni. Traumatismele şi bolile mi-au ajutat foarte puţin. înseamnă că ori trebuia să mi se demoleze psihicul, ori, prin gânduri la sinucidere, prin pierderea sensului vieţii, să fiu rupt de cele pământeşti sau să capăt un nou sens al vieţii prin aspiraţia către Creator. Cu ajutorul unor paşi mărunţi şi chinuitori, am început să urc spre culme, neştiind încă spre cine şi încotro mă îndreptam. Acest lucru era pentru mine o aspiraţie către o spritualitate superioară, spre iubire şi bine. Simţurile mi s-au tocit şi şi-au pierdut acuitatea, dar acest lucru nu m-a înspăimântat şi mi-am găsit un alt punct de sprijin. Aspiraţia pentru dezvoltarea spirituală era pentru mine atunci aspiraţia neconştientizată către Dumnezeu. Ani de-a rândul m-am simţit ca într-o carapace. Toată rezerva de forţe mi-am orientat-o în

sus. Şi, pe măsură ce se intensifica aspiraţia către Sfântul Duh, carapacea devenea tot mai subţire. După 25 de ani, au început să-mi apară din nou sentimente puternice. Au început să se manifeste în mine din ce în ce mai mult ceea ce unii numesc strategii telurice. Nu se lipeşte de Pământ omul cu suflet bun, iar eu nu-mi amintesc de o asemenea bunătate sufletească şi, ceea ce-i extrem de periculos, începând cu 1990, viaţa mea s-a stabilizat, au început să fie mai puţine neplăceri şi nenorociri. Toată viaţa mi s-a spus că eu, deşi sunt talentat, n-am să realizez nimic. în 1990, abordând structurile karmice şi efectuând cercetări, am înţeles că voi fi cunoscut şi că voi avea bani măcar cât să mă alimentez normal. Acest lucru mi-a ancorat definitiv sufletul de Pământ. M-am aruncat cu lăcomie asupra plăcerilor pământeşti, am început să mă gândesc tot timpul la bani, la faptul că-mi voi cumpăra -apartament şi vilă. Apogeul unor astfel de planuri l-am atins în primăvara anului 1991. Exact în acest moment, am observat că mi-a apărut pe coapsă o mică pată întunecată. Eram înainte de plecarea la Soci, unde locuiau mama şi fratele meu şi unde trebuia să-mi petrec concediul cu întreaga familie. Pentru orice eventualitate, m-am dus la o cunoştinţă de-a mea care era medic terapeut.

- Este o tumefiere a vaselor sangvine, te-ai lovit, probabil, mi-a spus el.

Când i-am arătat pata fratelui meu care este medic, el a avut o altă reacţie:

- Cred că trebuie operată cât mai repede.

El însuşi a avut o pată pe picior, care a fost îndepărtată pe cale chirurgicală. Sora mea geamănă a murit de cancer în 1988. Judecând după toate aparenţele, îmi venise şi mie rândul. Bunica mea, care locuieşte într-un cătun nu departe de Soci, avea o căsuţă unde m-am dus să locuiesc în timp ce fratele meu s-a ocupat de organizarea operaţiei. Când trupul se pregăteşte pentru moarte, trebuie să te gândeşti la suflet. Am luat Biblia şi am recitit-o, dar într-un mod cu totul nou, ca pe un medicament pentru suflet. Am încercat tot timpul să-mi dau seama dacă am sau nu cancer. M-am decis să fac un experiment. M-am dus pe plajă şi am stat o oră în soarele arzător. După aceea, mi-am desenat biocâmpul şi, văzând nişte deformaţii caracteristice puternice, am înţeles că totuşi am cancer. Am venit la Soci şi

am început să mă pregătesc pentru operaţie. Trebuia să-mi fac analizele, inclusiv pe cea pentru SIDA.

- Ar fi frumos să-mi găsească şi cancer şi SIDA în acelaşi timp.

Fratele meu s-a scărpinat în cap.

- E greu să alegi într-un asemenea caz. Dar dacă e să alegi, e totuşi de preferat
cancerul.

Operaţia a durat foarte puţin. Peticul de piele de 5 cm a fost trimis la analiză. Cercetările histologice nu durau mai mult de trei zile. Am primit o foaie cu semnături şi parafe, unde scria că am o melomă cu invazie de gradul II. Am înţeles că are loc metastaza. M-am dus cu fratele meu la un birt şi am comandat friptură şi vin.

- Am vreo şansă de supravieţuire? l-am întrebat eu. - Nici o şansă. Un an, un an şi jumătate maximum.

Pe atunci nu ştiau că un om cu melanom poate trăi şi doi, şi zece, şi cincisprezece ani. Totul depinde de omul însuşi. Faptul că şi cea mai gravă boală oncologică poate fi tratată şi vindecată nici nu-1 bănuiam. Pe atunci nu ştiair lucrul cel mai important, şi anume cancerul este o boală a sufletului şi nu i trupului şi trebuia vindecat sufletul.

Diagnosticul pus mi-a fost de un mare ajutor. Dacă fratele meu mi-ar fi spus că există şanse de supravieţuire, m-aş fi agăţat de corp din toate puterile, însă eu m-am deconectat foarte repede de tot ceea ce era pământesc. Pentru asta, mi-au trebuit numai trei zile. Cel mai chinuitor lucru în toată această treabă este că eşti dus ca viţelul la abator şi că nu poţi face nimic. Asta, în ceea ce priveşte corpul. în ceea ce priveşte însă sufletul, se pot face multe lucruri. Am trecui în revistă toate variantele şi m-am oprit asupra uneia singure. Trebuia să renunţ la toate stările emoţionale legate de teluric şi tot timpul care mi-a mai rămas să-1 folosesc pentru limpezirea şi purificarea sufletului. „în fond, mă gândeam eu, putea să mă calce o maşină, iar aici eu ştiu exact că am s-o mai duc încă un an."

Situaţia s-a modificat într-un mod interesant. Mi-au revenit toate stărik emoţionale, dar acestea erau de bucurie. Regretul, invidia, frica au început si se topească repede. înainte de plecarea mea, am intrat într-o berărie, am umplut masa de

halbe şi am comandat nişte ţâri. După ce am băut, fratele meu a începui să se lamenteze că are ghinion şi multe neplăceri în ultimul timp. Eram trei

- Parcă astea-s neplăceri? a ripostat prietenul său. Uite, eu am într-adevăi
ghinion. Era cât pe ce să-mi pierd locul de muncă, am ajuns şi la dezalcoolizare...

Au început să vorbească în contradictoriu. I-am oprit.

- Băieţi, eu am într-adevăr ghinion. Am cancer şi în curând voi muri.

Ei au dat aprobativ din cap.

- Da, ghinionul tău e mai mare.

Ajungând la Sankt Petersburg, am dus lamele histologice şi biletul de ieşire la Institutul de Oncologie din Pesocinaia. Am decis să nu mă tratez. Simţeam că acest lucru este inutil. Voiam doar ca cei de acolo să-mi pună diagnosticul şi să-mi spună cât mai am de trăit, fiindcă era necesar să-mi pun ordine în treburi, încetul cu încetul, strat după strat, îndepărtam tot ceea ce mă lega de Pământ, îmi amintesc că înainte de operaţie stăteam la masă cu soţia şi copiii în cătunul unde mi-am petrecut câteva zile de concediu. Masa era în curte şi era ferită de razele soarelui de o boltă de viţă de vie. Soţia a început să toarne borşul în farfurii, iar fiica şi băiatul meu de şase ani aşezau lingurile. Deodată, fiul s-a băgat sub masă şi a început să caute ceva. După aceea, am simţit că-mi atingea cu degetul pata neagră de pe picior. A ieşit de acolo şi mi-a spus: „Tată, mi-e atât de milă de tine! ". Toate aceste amintiri îmi pricinuiau o puternică durere în suflet. Dar, pe măsură ce interesele mele se îndreptau tot mai sus, straturile telurice se îndepărtau încet, încet şi se instaura sentimentul unei străluciri liniştite în suflet. O singură problemă îmi rămânea de nerezolvat: De ce mi se permitea să ajung la informaţii care pot ajuta multor oameni? Atunci, de ce trebuia să mor, dacă aceste cunoştinţe am început să le ordonez într-un sistem? Dacă aş fi reuşit să scriu cartea şi apoi aş fi murit, acest lucru ar fi fost de înţeles. De ce însă trebuie să mor dacă încă nu este terminată cartea? Erau numai două variante: ori sunt într-atât de imperfect încât nu-mi era permis să transmit informaţia oamenilor, sau, dimpotrivă, sunt supus purificării pentru ca această carte să fie mai bună. M-am agăţat prea tare de Pământ şi de aceea sunt desprins în acest

fel de carte. Toată viaţa am lucrat pentru acumularea şi prelucrarea informaţiei şi am simţit că ea este necesară oamenilor. Era fără sens să mor tocmai acum. însă, cu unasemenea diagnostic, cartea avea puţine şanse să fie terminată. Gândindu-mă la toate acestea, nu făceam altceva decât să strâng din umeri. Singurul lucru care putea satisface toate variantele era o minune. Trebuia să se modifice rezultatele lamelor pe care le-am adus. Eram curios ce scenariu a fost ales pentru mine acolo sus. Peste câteva zile, mă aflam la Institut, faţă în faţă cu medicul. Femeia, simpatică, cu părul negru, caută printre fişe şi, în sfârşit, o găseşte pe a mea.

- Am efectuat o analiză histologică minuţioasă. Diagnosticul primar nu s-a
confirmat.

Sunt năucit.

- La Soci, aceste lame au fost analizate de o comisie formată din opt medici.
Vreţi să spuneţi că ei s-au înşelat?

- Sunteţi cumva nemulţumit? mă întreabă doctoriţa.

Dimpotrivă, eram satisfăcut în totalitate. Apoi m-am gândit mult timp : „Cine s-a înşelat totuşi?". Şi am ajuns la concluzia că nu se înşelase nimeni. Se pare că starea sufletească a omului este în legătură până şi cu investigaţiile histologice.

Mi-am amintit de un basm popular rus unde eroul le spunea părinţilor: „Dacă pe cămaşa mea va apărea sânge, înseamnă că eu am murit". în poveste, se exprima ceea ce a fost real, dar nu se putea explica prin logica obişnuită. Se pare că una dintre poveşti mi se potrivea mie.

Am ieşit din clădirea Institutului şi am mers pe o alee înverzită către platformă. O jumătate de oră am fost cuprins de o bucurie fără margini. însă, în curând, i-a luat locul tristeţea şi o imensă apăsare.

Trei zile m-am simţit ca strivit şi mă gândeam la faptul că trebuie să-mi repar baia şi să-mi rezolv nişte probleme care nu sufereau amânare.

Sufletul mi s-a detaşat de teluric şi a fost cuprins de fericire. Reîntoarcerea la teluric se producea în mod chinuitor. Experienţa pregătirii pentru moarte a fost un câştig pentru nivelul meu spiritual. Am înţeles că omul trebuie să aibă în permanenţă sentimentul despărţirii de viaţa pământească. în

cazul acesta, nici dragostea pentru tot ce este pământesc nu-1 va fixa de pământ. în ultimele două luni am avut patru pacienţi bolnavi de cancer. Cauzele sunt clare: trufia şi gelozia. însă, în funcţie de structura psihică a fiecăruia, boala decurge în mod diferit. Pe primii doi i-am consultat la New York. Unul avea cancer la pancreas şi ochii îngălbeniţi. I se administrau deja narcotice şi îi era foarte greu să mă urmărească. I-am explicat că gelozia, blamarea, supărările, plus o uriaşă trufie care i-a intensificat toate acestea şi care s-a convertit într-un program de autodistrugere erau cauza bolii. Nu numai soarta lui, ci şi cea a fiului său depindeau de modul în care el avea să-şi revizuiască întreaga viaţă. După şedinţă, a venit la mine fiul său.

- Peste o săptămână, tatăl meu trebuie să plece în India. Avem posibilitatea să ajungem la un mare vindecător indian. Oare acest lucru nu-i poate dăuna?

- Cred că nu. Pentru că avem aceleaşi principii. Nu cred însă că vindecătorul vă va putea ajuta. Nu tatăl trebuie tratat în primul rând, ci dumneavoastră. în curând, veţi avea întâlnire cu femeia care va deveni soţia dumneavoastră şi mama copiilor dumneavoastră Cu bagajul pe care vi 1-a transmis tatăl, aţi putea să nu treceţi încercările care vă stau în faţă, în care caz urmează moartea copiilor şi a dumneavoastră. Toată imensa dumneavoastră agresivitate şi dezicerea de Dumnezeu moştenite de la tată el trebuie să le primească înapoi pentru ca să puteţi supravieţui dumneavoastră şi copiii. întrucât biocâmpul dumneavoastră se interferează deja cu biocâmpul viitoarei soţii, s-a declanşat deja blocarea izvorului răului, adică boala tatălui dumneavoastră. în măsura în care veţi reuşi să vă rugaţi pentru dumneavoastră şi pentru urmaşi, în măsura în care veţi reuşi să explicaţi acest lucru tatălui dumneavoastră, în aceeaşi măsură vor creşte şi şansele lui de supravieţuire.

A doua zi i-am sunat. A răspuns tatăl.

- V-aţi rugat? l-am întrebat eu.
- Nu, eu nu m-am rugat.
- De ce?
- Pentru că eu nu m-am rugat în viaţa mea.
- Dar nici cancer n-aţi mai avut.

El a tăcut.

- în cazul acesta, n-am cum să vă ajut, i-am spus eu.

Peste două zile, m-a sunat un prieten de-al bolnavului, cel care 1-a adus la mine, şi mi-a spus că îi este foarte rău.

- Vă este rău pentru că v-aţi blamat prietenul pentru refuzul de a se trata.

- Cum vine asta? mă întreabă el cu uimire. Dar dacă el, prin refuzul său,
mi-a salvat mie viaţa?

- Obişnuiesc să merg până la capăt dacă m-am apucat de ceva. De aceea,
fiecare caz dificil, indiferent la ce nivel ajung cu el, reprezintă pentru mine un
pericol. Aş putea să vă spun mult mai multe. însă, pricepeţi, în comportamentul
fiecărui om există o logică supremă, neînţeleasă pentru noi. De aceea renunţaţi
la acuzaţiile pe care i le aduceţi.

Cercetez structurile biocâmpului şi văd cum acestea se ameliorează. înseamnă că el a înţeles totul. Pentru mine însă a fost o nouă lecţie. Orice trăire negativă în raport cu mine sau refuzul întâlnirii pacientului cu mine este generat de imperfecţiunea mea.

In primul caz, a fost un puternic program distructiv din cauza geloziei. Gelozia exprimată clar s-a întors şi a lovit în pancreas, pentru că acesta reacţionează prompt la relaţii şi micşorează agresivitatea în cazul geloziei. în al doilea caz, a fost un pacient mai maleabil. Din cauza ancorării sale în relaţii, el se supăra mereu pe soţie, pe familie, iar din cauza lipsei dorinţei de a trăi s-a instaurat o profundă depresie. în final, s-a instaurat cancerul glandei parotide. La oase şi plămâni se instalaseră deja metastazele. Când s-a prezentat la consultaţie, acuza dureri la picioare şi în regiunea bazinului. întrucât durerile de la picioare se explicau prin metastaze, pentru ca ele să fie eliminate,

trebuia eliminat cancerul. I-am spus că trebuie să-şi revizuiască întreaga viaţă şi să-i ceară iertare lui Dumnezeu pentru supărările pe soţie, pe sine, pe soartă. Trebuia să-şi ceară iertare pentru că a căzut pradă tristeţii, pentru că nu voia să mai trăiască. El a încercat să înţeleagă toate acestea. L-am sunat după câteva zile. Cinci minute încheiate a durat deplasarea lui spre telefon.

- Cum vă simţiţi?

- Foarte rău. Mă doare tot corpul.

- Vă felicit. Situaţia dumneavoastră este mult mai bună. Continuaţi să acţionaţi
asupra dumneavoastră

După câteva zile, l-am sunat din nou.

- îmi este şi mai rău.

- Unde este fiica dumneavoastră cea mare?

- La Boston.

- Chemaţi-o. Fără ea, nu reuşesc să vă salvez. Rugaţi-vă, cereţi iertare pentru
faptul că nu aţi acceptat o situaţie provocată de jigniri, blamări, de lipsa dorinţei
de a trăi, pe care aţi transmis-o copiilor şi nepoţilor. Pentru asta trebuie să vă
rugaţi zi şi noapte.

Peste trei zile, el şi copiii lui au venit la mine. îi explic fiicei celei mari că boala tatălui ei este o asigurare, o stopare a proceselor care se pot declanşa la ea. De modul cum îşi va revizui întreaga viaţă şi îşi va purifica sufletul prin pocăinţă şi rugăciune depinde viaţa ei şi a tatălui ei. Femeia mă priveşte şi îi văd chinuitorul proces de restructurare a concepţiei. Peste o săptămână, pacientul a venit la mine cu un moral ridicat. L-am sunat după două luni.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, durerile mi-au trecut, mă simt normal.

Când eram în Crimeea, am fost rugat să consult un tânăr. Avea probleme cu sistemul uro-genital. Cancer. Din cauza dorinţei de a situa omul iubit, familia şi destinul mai presus de Dumnezeu. Tatăl tânărului era un om bun la suflet,

săritor, însă pentru el familia, soţia erau mai presus de Dumnezeu. Când i s-a aplicat purificarea prin traumatisme, certuri, întreaga agresivitate el şi-a canalizat-o spre interior. Iar la fiu acest program era de câteva ori mai puternic. Acesta şi-a dorit moartea în trei rânduri.

- Trebuie să înţelegi un lucru: sufletul tău este ancorat în teluric şi ţi-1 poţi purifica numai considerând neatractiv tot ceea ce este pământesc. Femeile, oamenii apropiaţi îţi vor produce neplăcere. Dar singurul lucru ce te poate salva tu îl consideri ca fiind nenorocire. El îţi generează ura împotriva femeilor şi împotriva propriei persoane şi, ceea ce-i foarte periculos, toate acestea le acumulezi în interior, nu te exteriorizezi, ceea ce este încă şi mai rău. Poţi să înjuri, să ţipi, să plângi, să spui că te-ai supărat, dar nu împinge în interior supărarea şi lipsa dorinţei de viaţă. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru orice situaţie în care oamenii apropiaţi ţi-au creat neplăceri. Este singura ta şansă de supravieţuire. Roagă-te pentru tine şi pentru şaptesprezece generaţii care vor urma pentru greşeala de a fi pus fericirea pământească mai presus de iubirea pentru Dumnezeu şi pentru că nu ai acceptat purificarea venită prin intermediul durerii sufleteşti. Punctul de sprijin nu trebuie pus pe bunurile materiale, pe bani sau pe poziţia socială.

Punctul de sprijin nu trebuie să fie omul iubit, relaţiile sau prosperitatea familiei.

Punctul de sprijin nu trebuie să fie capacităţile proprii şi inteligenţa. Toate acestea ni se vor lua. Cu cât mai tare ne vom agăţa de toate acestea, cu atât mai repede ele se vor nărui. Punctul de sprijin îl poate constitui doar iubirea pentru Dumnezeu.

Dacă tu vei simţi aceasta şi te vei ruga pentru urmaşii tăi, vei fi sănătos.

După o lună, tânărul a murit. Sufletul său n-a fost pregătit să accepte toate acestea. Era prea mare inerţia uciderii iubirii, iar eu n-am putut să-1 determin să simtă că iubirea pentru Dumnezeu este superioară fericirii pământeşti.

M-a întrebat o femeie la consultaţie:

- Spuneţi că supărările, umilinţele, jignirile sunt bune. Sunteţi „corifeul umilinţei" ?

- Sunt „corifeul sănătăţii spirituale". Dacă omul nu şi-o menţine singur, el este obligat s-o facă prin intermediul jignirilor, umilinţei, neplăcerilor, bolilor.

Dacă dumneavoastră nu depuneţi eforturi pentru a fi sufleteşte sănătoasă, sufletul vi se îmbolnăveşte şi vi se administrează un medicament amar şi respingător materializat în pierderi, neplăceri şi boli. Dacă vă veţi încrunta, veţi face grimase, dar veţi înghiţi cu bucurie, vi se va da o singură lingură. Dacă veţi lua medica mentul fără chef, vi se va turna un pahar întreg. Dacă veţi încerca să-1 daţi afară, vi se va turna o găleată. Aşa că această capacitate de a accepta neplăcerile ca pe o purificare a sufletului trimisă de Dumnezeu este capacitatea de a depăşi neplăcerile.

La New York am avut un caz interesant. O fată avea sarcom. Cu patru ani în urmă, fusese operată la Moscova şi a fost ţinută un timp sub observaţie. Totul părea normal. în ultima vreme însă au început s-o necăjească nişte dureri care migrau şi părinţii s-au gândit s-o ducă din nou la un control.

I-am explicat fetei că problemele ei de sănătate sunt în legătură cu o trufie nebună.

- Ai o mare semeţie şi nutreşti dispreţ faţă de oameni. în forul tău interior te consideri mai inteligentă, mai deşteaptă şi mai fericită decât toţi. Trufia şi

calităţile personale le-ai pus mai presus de Dumnezeu. Vei putea obţine în această viaţă tot ceea ce vei pune după Dumnezeu. Tot ceea ce vei pune mai presus de Dumnezeu vei pierde, iar purificarea va veni prin intermediul unui om iubit, foarte apropiat, probabil soţul. Şi, pentru a-ţi purifica sufletul, al tău şi al copiilor tăi, el va trebui să te lovească în punctele dureroase. Pentru tine va fi ideal acel soţ care te va jigni, te va umili, îţi va spune că eşti un gunoi, te va acuza de neseriozitate şi te va trata cu neseriozitate. Pentru a te desprinde de ataşamentul pentru înţelepciune vei fi înşelată, vei fi pusă în situaţii penibile, ţi se va spune că eşti proastă şi, prin toate mijloacele, ţi se va otrăvi viaţa, pentru că altfel te vei ataşa de un destin favorabil.

Fata se uită îngrozită la mine, ca la un monstru. Poate că în viaţa reală totul ar fi fost mai puţin dur, însă eu i-am dat varianta maximă a informaţiei pentru ca să înţeleagă gravitatea situaţiei ei.

- Pentru ca să dai naştere unor copii sănătoşi trebuie să suporţi umilinţele şi jignirile din partea bărbaţilor în proporţie de minimum 50%, însă tu nu vrei să accepţi nici măcar 1 % din ele. întrucât sufletul tău refuză purificarea trimisă de la Dumnezeu prin intermediul unei alte persoane, eşti purificată prin boală.

I-am explicat timp îndelungat fetei care îi erau problemele, după care ne-am despărţit. După trei zile i-am examinat de la distanţă biocâmpul, dar n-am văzut o ameliorare importantă. L-am sunat pe tatăl fetei şi i-am invitat la mine. La consultaţie, tatăl m-a luat deoparte şi mi-a spus cu părere de rău:

- Ea nu crede în toate aceste lucruri.

- Vă daţi seama ce înseamnă revenirea bolii ? Medicii au îndepărtat tumoarea, însă n-au eliminat şi cauzele. Dacă vreţi, pot să-i vorbesc între

patru ochi, însă
va trebui să fiu dur.

Tatăl a fost de acord. Am intrat în cabinet şi am început să-i vorbesc fetei, însă am observat că nu recepta nimic.

- Ascultă-mă cu atenţie. Bănuieşti ce diagnostic ţi s-a pus. Ai puţine şanse
de a supravieţui, însă ele există. Şi, în măsura în care îţi vei revizui întreaga
viaţă, îţi vei schimba modul de a o percepe şi îţi vei schimba caracterul, şansele
tale vor creşte. 24 de ore din 24 trebuie să-ţi cultivi iubirea pentru Dumnezeu,
să te rogi şi să accepţi tot ceea ce-ţi trimite Dumnezeu pentru a-ţi purifica spiritul.

Fata a izbucnit în plâns. A intrat tatăl şi a început s-o privească plin de îngrijorare. Adevărul poate să-1 dărâme pe om, dar poate să-1 şi salveze. în aceasta privinţă este bine să se adopte calea de mijloc. Eu însă am exagerat un pic, cu toate că alte mijloace de a o salva nu vedeam.

- Roagă-te pentru tine şi pentru copiii tăi, pentru urmaşii tăi până la a
şaptesprezecea spiţă pentru ca ei să-1 iubească pe Dumnezeu mai mult decât ceea
ce reprezintă fericirea pe Pământ şi acceptă totul cu gratitudine. Pe linie maternă
şi paternă ai moştenit dorinţa de a pune familia mai presus de Dumnezeu şi din
această cauză eşti stăpânită de o imensă gelozie. Fericirea supremă care poate
exista pe Pământ este iubirea faţă de Dumnezeu. Când vei simţi acest lucru, atunci
totul va fi în ordine.

Le-am telefonat după o lună. Starea era bună. Am mai sunat-o o dată chiar ieri. Am întrebat-o cum se mai simte.

- Bine, mi-a răspuns ea. Am să trăiesc?

- Ai să trăieşti, însă trebuie să te gândeşti mai puţin la trup şi mai mult la
sufletul pe care ţi l-ai întinat cu ambiţiile tale. Crezi în Dumnezeu?

- Cred, mi-a răspuns fata.

- Atunci, de ce te temi? Când omul crede în Dumnezeu, el nu trebuie să se teamă de viitor. Cu teama asta a ta poţi face rău sufletelor viitorilor tăi copii.
Să-ţi ceri iertare şi pentru asta, vei fi sănătoasă, i-am spus eu în încheiere.

La ora opt a sunat telefonul. Mă suna o fată din San Francisco.

- I-aţi spus mamei mele că vă poate căuta. Aş vrea să vă expun situaţia noastră. Mama este grav bolnavă, dar refuză orice tratament. Un bioenergetician i-a spus că o va vindeca de cancer. îi aplică nişte proceduri populare, dar starea ei se înrăutăţeşte. Medicii i-au spus că, dacă i s-ar fi aplicat un tratament serios când boala era în stare incipientă, mama ar fi supravieţuit. Ea însă refuză tratamentul medical cu încăpăţânare. Vă rog pe dumneavoastră s-o convingeţi că medicamentele sunt indispensabile.

- Am să încerc. însă, înainte de asta, dumneavoastră trebuie să înţelegeţi de ce procedează ea în acest mod. Cunoaşteţi porunca lui Cristos: „Să-1 iubeşti pe Dumnezeu mai presus de tatăl tău şi de mama ta" ? Mama dumneavoastră şi-a pus familia şi omul iubit mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. De aceea oamenii apropiaţi trebuiau s-o jignească şi să se certe cu ea. Iar ea, în loc să simtă în asta voinţa lui Dumnezeu, nu vedea decât oamenii care o umileau. La început se supăra pe ei, apoi pe sine şi nu dorea să mai trăiască. Aceasta este una din cauzele bolii ei. Principalul motiv însă constă în faptul că toate aceste lucruri ea le-a transmis fiicei sale, adică dumneavoastră. Ea este bolnavă pentru

a vă purifica sufletul refuzând în mod intuitiv un tratament eficace pentru a vă
* salva viaţa. De aceea, în măsura în care veţi aspira prin iubire către Dumnezeu, în măsura în care vă veţi revizui viaţa, în acea măsură va depinde dacă mama dumneavoastră va dori să trăiască. Dacă omul are cancer, trebuie tratat sufletul copiilor şi nepoţilor lui, al oamenilor apropiaţi şi abia după aceea sufletul său. Când omul se gândeşte să-şi salveze trupul, atunci, cu cât mai mult el se va concentra în această direcţie, cu atât mai întinat îi va fi sufletul şi cu atât mai repede el îi va putea trăda pe alţii. Când însă omul îşi salvează sufletul, el îj salvează şi pe cei care sunt în legătură cu el, pentru că în profunzime toate sufletele noastre sunt un tot unitar.

Dificultatea tratării unui bolnav de cancer constă în aceea că adeseori ne îmbolnăvim pentru salvarea copiilor şi nepoţilor noştri. în decembrie 1993, mi s-a adresat un bărbat a cărui mamă avea cancer cu metastaze. I-am explicat că, din cauza dorinţei mamei sale în viaţa trecută de a pune banii şi destinul favorabil mai presus de Dumnezeu, în viaţa prezentă ea trebuia să fie umilită, fără un motiv aparent, în ceea ce priveşte banii şi semeţia. întrucât ea nu înţelegea ce se întâmplă, se supăra, blama şi ura. I-am spus că trebuie să-şi revizuiască întreaga viaţă şi să anuleze supărările şi blamările prin pocăinţă şi rugăciuni. I s-a ameliorat starea, după care a stagnat. Analizând karma întregului neam, am înţeles despre ce era vorba. Receptarea incorectă a lumii ea a transmis-o fiului şi nepotului. în biocâmpul nepotului pătrunsese deja moartea. Fiind bolnavă şi chinuindu-se, femeia purifica sufletele fiului şi nepotului, salvându-şi astfel nepotul de la moarte. Când ea a început să ceară iertare de la Dumnezeu pentru faptul că a transmis toate acestea fiului şi nepotului şi când a început să se roage ca această agresivitate să dispară din sufletele lor, starea ei s-a ameliorat considerabil. Am înţeles o dată în plus de ce medicina s-a dovedit neputincioasă. Când trebuie să plătim pentru ceea ce am făcut, cauza bolii se află în noi şi medicina poate să ne ajute. Dacă însă plătim pentru ceea ce transmitem urmaşilor noştri, oricât ne-am trata, rezultatul va fi acelaşi. Cu cât sunt mai mari păcatele noastre, cu atât ne sunt mai întinate sufletele şi sufletele urmaşilor noştri şi cu atât sunt mai mici şansele de a ne ajuta trupul. Valul de sterilitate care bântuie lumea, cât şi

bolile noi care apar sunt determinate de faptul că ne-am întinat prea mult sufletele.

în aprilie 1994, la New York, m-am convins de faptul că imperfecţiunea noastră, pe care o transmitem urmaşilor, poate constitui cauza care stă în calea vindecării bolilor. A fost o întâmplare unică. M-a sunat la cabinetul unde dădeam consultaţii un bărbat şi m-a rugat s-o ajut pe mama sa.

- Ce diagnostic i s-a pus mamei dumneavoastră?
- Cancer cerebral cu metastaze la plămâni şi în alte organe.
- Câţi ani are?
- Şaptezeci şi cinci.
- în ce stare se află?
- Şi-a pierdut cunoştinţa.
- Ca să pot trata un om, trebuie să comunic cu el. în cazul de faţă, nu văd
cum i-aş putea fi de folos.
- Mama pentru mine este omul cel mai drag. Poate totuşi faceţi ceva!
- Trebuie să acţionaţi dumneavoastră. Ea este pe moarte fiindcă v-a transmis
parţial dumneavoastră şi urmaşilor dumneavoastră programul de blamare a oamenilor, dispreţul faţă de aceştia, semeţia interioară. Acestea nu se exteriorizează la dumneavoastră, însă la copiii şi la viitorii urmaşi ele se vor intensifica. Nici dumneavoastră nu vă aflaţi departe de graniţa canceroasă, întrucât pe mulţi i-aţi blamat şi dumneavoastră. în măsura în care veţi reuşi să vă purificaţi sufletul, al dumneavoastră şi al viitorilor urmaşi, vor creşte şansele mamei de a supravieţui. Trebuie să vă revizuiţi total atitudinea faţă de ceilalţi oameni. Prea mult îi dispreţuiţi şi îi blamaţi pe neisprăviţi şi pe ticăloşi, fapt ce vă conferă o semeţie apropiată de cea mortală. Sufletul dumneavoastră poate fi purificat prin moarte, boală sau fapte reprobabile săvârşite împotriva dumneavoastră. Dacă nu veţi blama, nu veţi uri, ancorarea în teluric se va diminua şi sufletul vi se va purifica. Dorinţa mamei dumneavoastră de a pune propria-i inteligenţă, propriile calităţi sufleteşti, propriile capacităţi şi, ca urmare, propria trufie mai presus-de Dumnezeu a condus-o la dorinţa de a-i blama în permanenţă pe alţii. întrucât din existenţele anterioare şi de la părinţi ea dispunea de o rezervă karmică de bunătate care i-a pătruns în subconştient,

acest lucru a menţinut-o în viaţă. Dumneavoastră însă v-aţi apropiat de pragul fatal. Ea este bolnavă ca să vă salveze viaţa.

Am urmărit acest caz timp de trei săptămâni. M-am deplasat de două ori la clinica din Manhattan unde era internată bolnava. Pe măsură ce fiul se ruga şi se transforma, se ameliora starea mamei. Mai întâi a început să-şi vină în fire, apoi a început să vorbească, însă într-o limbă de neînţeles. După două săptămâni, şi-a revenit şi a început să vorbească normal.

- Are acum poftă de mâncare, vorbeşte la teleftm, dar uneori încurcă lucrurile.
Ceva nu-i în regulă cu memoria.

Am plecat, împreună cu fiul, la ea acasă. I-am explicat că problemele cu memoria sunt în legătură cu dorinţa sufletului de a se deconecta de la ura pe care a acumulat-o împotriva altor oameni şi împotriva propriei persoane. Ura se naşte în cap şi se blochează prin boli ale capului, prin slăbirea vederii, auzului şi maladii cerebrale.

- Repetaţi-i în permanenţă că trebuie să se roage şi să-şi revizuiască atitudinea
faţă de oameni. Este principala condiţie a supravieţuirii.

Bătrâna m-a fixat cu privirea şi a bâiguit:

- Asta-i la fel de adevărat ca şi faptul că păduchele tuşeşte.

- O, mamei îi este mult mai bine! se bucură fiul.

După aceea, ne-am întins la discuţie şi el mi-a relatat ceva interesant:

- Dumneavoastră spuneţi că sufletul meu s-a ataşat de înţelepciune şi de
calităţile sufleteşti şi că am tendinţa de a-i urî pe ticăloşi şi pe cei care mă înşală.
Sunt patronul unei mici întreprinderi. Lucra la mine un tânăr de care mi-a fost
milă. L-am plătit chiar şi atunci când nu era de lucru, ca să-1 susţin material,
în urmă cu câteva luni, el şi-a găsit un loc de muncă mai bine plătit şi m-a părăsit,
însă în scurt timp a rămas fără serviciu. Puteam să fac în aşa fel ca el să plece
din New York, însă n-am făcut acest lucru. Vă spun cinstit: m-am temut de
Dumnezeu. Ieri l-am sunat şi i-am propus să-şi reia vechiul post.

După două luni, mama bărbatului a murit. El s-a purificat, iar mama n-a reuşit să-şi schimbe caracterul. I s-a dat o şansă, însă sufletul ei nu era pregătit pentru iubirea faţă de Dumnezeu la nivelul conştiinţei. Mi s-au transmis vorbele fiului: „El n-a făcut nimic pentru mama mea, însă pentru mine a făcut foarte multe".

O femeie venită dintr-o altă republică mi-a solicitat ajutorul.

- Sunt gata să aştept oricât, numai ajutaţi-mă. Am fibrom şi se pune problema operaţiei.

Biocâmpul ei era cu totul deteriorat. Cel mai important era că fiicele sale aveau puţine şanse de a fi sănătoase, iar cei trei nepoţi ai săi erau într-o stare şi mai proastă. Biocâmpul prezenta puternice deformaţii, caracteristice suicidului. Am condus-o într-o cameră alăturată şi i-am dat să vizioneze înregistrarea conferinţei mele de la Moscova.

- Gândiţi-vă bine la tot ce veţi -auzi acum.

După două ore, îi cercetez din nou biocâmpul. Arăta cu mult mai bine. Acest lucru are o mare importanţă: informaţia lucra fără participarea mea nemijlocită, înregistrarea de pe video este doar o parte a informaţiei celei de-a doua cărţi, înseamnă că, atunci când oamenii o vor citi, foarte mulţi dintre ei nu vor avea nevoie să mai vină la mine.

- V-aţi depistat punctele dureroase? am întrebat-o eu.

- Se pare că da.

- Femeile din neamul dumneavoastră se considerau mai deştepte, mai capabile, mai pline de nobleţe în comparaţie cu alţi oameni. Să te porţi cu semeţie şi să-i dispreţuieşti pe alţii înseamnă să-i calci în picioare la nivel bioenergetic. Toate acestea trebuie să se întoarcă împotriva celui care le-a iniţiat, şi el va fi călcat în picioare la nivel fizic. Creşterea bioenergetică la nivel emoţional se întoarce într-un mod analog la nivelul fizic. Programul se anihilează printr-un contra--program. La început aţi dispreţuit, aţi blamat oamenii, iar după aceea v-a părăsit dorinţa de a mai trăi. Fetele, în special cea mare, au o

agresivitate ridicată şi prezintă pretenţii faţă de alţi oameni. La nepoţi toate acestea se desfăşoară în interior şi acţionează programul de autodistrugere. Trebuie să mai faceţi de multe ori ceea ce aţi făcut astăzi, adică să vă retrăiţi viaţa şi, la nivelul sentimentelor, să vă schimbaţi atitudinea faţă de orice situaţie. Rugaţi-vă pentru fiice şi nepoţi, idr pentru aceştia trebuie să vă rugaţi de zece ori mai mult decât pentru sine.

- Dar de ce consideraţi dumneavoastră că nepoţii sunt lipsiţi de dorinţa de a trăi? Ei sunt atât de veseli, atât de plini de viaţă...

Avem câteva straturi de trăiri emoţionale. Există straturi superficiale, legate- de conştiinţă, şi există un strat mai profund pe care conştiinţa nu-1 percepe. Acest strat dirijează într-o mai mare măsură starea noastră fizică şi destinul. Dacă în trecut un om se cantona un timp îndelungat în ura împotriva oamenilor, acest program se derula progresiv până la a cincea-a şaptea spiţă şi neamul său se stingea. Acum, situaţia s-a schimbat. în primul rând, în ultimele trei secole, din cauza absolutizării valorilor pământeşti, oamenii au început să se dispreţuiască şi să se urască într-o măsură mai mare şi structurile spirituale ale omenirii au fost invadate de rău. De aceea, ceea ce înainte se ierta acum se pedepseşte din ce în ce mai crunt. în al doilea rând, viteza de desfăşurare a proceselor a crescut foarte mult şi de aceea la nivelul întregii omeniri, îndeosebi la tineret, se intensifică programul de autodistrugere. Din acest motiv nu numai că se acutizează bolile vechi şi apar altele noi, dar scade şi imunitatea. Acest fapt determină un număr mai mare de sinucideri, inclusiv sinucideri în masă, şi face să prolifereze sterilitatea în rândul femeilor. Problema este că doar o parte a programului de autodistrugere îl afectează pe autorul său. Cea mai mare parte a acestuia este proiectată în viitor, iar în viitor sunt urmaşii noştri. Suicidul nu loveşte atât în cel care-1 iniţiază

ca program, cât în copiii şi nepoţii acestuia, şi şansele lor de a se ivi pe lume scad considerabil.

- De ce această inechitate? Pentru ce trebuie să sufere copiii şi nepoţii?

- Sfântul Augustin Blajinul spunea : „Pe lume nu există fenomene în neconcordanţă cu natura. Pe lume există fenomene care depăşesc cunoştinţele noastre despre natură". Le facem rău nu numai copiilor noştri, ci şi urmaşilor, iar apoi culegem ce am semănat.

- Bine, dacă există o echitate supremă, dacă există Dumnezeu, de ce nu ne pedepseşte dintr-o dată? De ce permite să ne întinăm sufletele? Imaginaţi-vă un copil care de abia începe să păşească. El trebuie susţinut, însă, atunci când simte o oarecare independenţă, trebuie lăsat. El poate merge şi poate cădea şi atunci trebuie ajutat din nou. Dar pentru a învăţa să meargă, el trebuie să păşească singur şi să poarte singur întreaga răspundere. Atunci când suntem dădăciţi prea mult, nu învăţăm prea multe şi conştiinţa noastră nu se mai dezvoltă. Omul care uită de Dumnezeu începe să creeze lumea înconjurătoare după propriile sale reprezentări. Trebuie să i se dea un anumit timp pentru ca el să poată să acţioneze individual. Dacă însă i se vor ierta toate păcatele, el nu va mai avea dorinţa să tindă către înţelegerea a ceea ce este Divin şi a legilor supreme. De aceea, periodic, omul trebuie să se oprească şi să-şi analizeze viaţa pământească din perspectiva Divinului. Aducerea sufletului şi a conştiinţei în starea de armonie cu logica Divină permite purificarea nu numai a trecutului, ci şi a viitorului. Ni se acordă o păsuire în privinţa rambursării datoriilor. Dacă

ne vom purta corect, datoriile ni se vor ierta. Tâlharul de pe cruce a trebuit să
accepte nu numai o moarte în chinuri, ci şi pedeapsa în viaţa de Apoi. Rememo-
rându-şi trecutul şi schimbându-şi atitudinea faţă de acesta, el nu şi-a schimbat
Prezentul, în schimb şi-a schimbat viitorul. Asta i-a şi spus Cristos. Oamenii
'Şi pot schimba prezentul numai atunci când înaintea lor au existat cei care au
schimbat viitorul. Noi schimbăm lumea, acţionăm asupra ei. Noi însă nu facem
altceva decât să punem în aplicare acel program spiritual care a fost creat până la noi de oamenii bogaţi spiritual. La început, un om spiritualizat, printr-o abordare originală, printr-un puternic salt spiritual, a ajuns la cunoştinţele Divine schimbând viitorul, iar apoi ideea sa se materializează prin aportul altor oameni Modificând modul de receptare a lumii, noi ne schimbăm pe noi înşine. Veniţi mâine, i-am spus eu femeii, să vedem ce aţi reuşit să realizaţi.

A doua zi, când a venit la consultaţie, avea biocâmpul curat. Fiicele şi nepoatele de asemenea. Doar una dintre nepoate avea câmpul deformat de trufie şi dispreţ pentru oameni, ceea ce-i putea crea mai târziu mari probleme cu sănătatea, însă aici era deja vina mamei şi nu a bunicii.

- Am vorbit ieri la telefon cu soţul şi cu fetele, mi-a spus femeia. Mi-am
dat seama că au o altă stare de spirit. Şi vocile sunau parcă altfel. Se poate
întâmpla aşa ceva?

- Se poate, se poate, am liniştit-o eu. La nivelul fin sunteţi legată de soţ
şi copii. Dacă vă purificaţi dumneavoastră, se purifică şi ei, pentru că rudele
sunt în legătură şi acţiunea unora se reflectă şi asupra celorlalţi.

- Sunt căsătorită de un an, însă nu am copii. Voi avea posibilitatea să nasc?

Analizez structurile biocâmpului pacientei.

- Posibilitatea există, însă va fi deosebit de dificil de a o materializa, deoarece

sufletul vă este prea puternic ancorat în teluric. înţelepciunea, intelectul, destinul favorabil, familia, omul iubit au devenit pentru dumneavoastră scopul vieţii şi nu mijlocul de comuniune cu Dumnezeu. Trufia vă e în creştere, iar sentimentul iubirii care vă leagă de Creator se diminuează. La copii acest proces ar fi fost de câteva ori mai puternic şi Natura se apără împotriva copiilor imperfecţi, nepermiţându-le să se nască.

- Cu ce ar trebui să încep ?

- în primul rând, să vă diminuaţi trufia.

- Şi cum rămâne cu mândria?

- Mândria este lipsa dorinţei de a te supune unui alt om, trufia este lipsa dorinţei de a te supune lui Dumnezeu. Celula nu trebuie să se supună celulei învecinate, însă e obligată să se supună organismului. Tot timpul sunteţi nedreptă ţită. Pe de o parte de către Dumnezeu, prin intermediul unui om, pentru a vă purifica sufletul, iar, pe de altă parte, de către acest om al cărui comportament conştient reprezintă doar 15%. Tot ceea ce vi se întâmplă este dat de Dumnezeu. Deprindeţi-vă să acceptaţi acest fapt în fiecare secundă şi veţi fi sănătoasă şi veţi avea copii.

- Am avut o situaţie în viaţă, a început pe neaşteptate să-mi povestească pacienta. în urmă cu câţiva ani am fost internată la centrul de oncologie cu diagnosticul de mastopatie. Am început să mă rog: „îţi mulţumesc, Doamne, pentru încercarea pe care mi-ai dat-o". După o săptămână, mi-au repetat analizele şi ele au ieşit bune. La început, rezultatele analizelor fuseseră proaste.

îi cercetez câmpul întorcându-mă în timp. Era vorba nu doar de nişte rezultate proaste ale analizelor, ci chiar de cancer. Nu ne putem imagina cât de des încep în corpul nostru procese care duc la cancer şi cât de repede se resorb tumorile dacă ne intensificăm contactul cu Creatorul şi nutrim iubire în sufletele noastre. Cancerul se tratează prin iubire, dar nu pentru cele pământeşti. Am încercat înainte să determin cauzele bolilor canceroase, însă prin intermediul parametrilor cu care lucram n-am reuşit să găsesc un răspuns precis. în cele din urmă, am găsit doi parametri pe baza cărora am reuşit să determin fără greşeală cauzele cancerului. Este vorba de trufie, adică de neacceptarea situaţiilor traumatizante care creează agresivitate orientată împotriva altora sau împotriva propriei persoane şi de parametrul cel mai important, care este volumul iubirii. Iubirea orientată către Dumnezeu purifică sufletul şi trupul. Dacă iubirea este orientată mai întâi către Dumnezeu iar apoi către Pământ, ea va spori. Iubirea îndreptată mai întâi către cele pământeşti, pe care o simţim în conştiinţa noastră, ne leagă sufletul de Pământ, iar sufletul şi iubirea noastră interioară încep să se stingă chiar dacă în conştiinţă iubirea nu moare, ci, dimpotrivă, poate spori.

Dacă eu mă supăr şi urăsc, iubirea va mai trăi în sufletul meu. Dacă însă blamez şi dispreţuiesc, iubirea începe să moară. Dispreţul omoară iubirea fără să-ţi dai seama. Dacă ura rupe frunzele şi îndoaie coroana, supărarea rupe ramurile, iar blamarea trunchiul, dispreţul, încet, dar sigur, roade rădăcinile. Fiecare om care s-a rugat, şi-a revizuit viaţa, poate să scape de ură, blamare, supărare. Este foarte greu de acceptat faptul că nu trebuie să dispreţuim un om imperfect şi să ne dezicem de iubirea pentru el. Este foarte dificil să vezi Divinul într-un asemenea om. în interior el este perfect, în interior suntem la fel cu toţii.

în dimineaţa aceasta îi explic toate acestea pacientei, care încearcă să mă înţeleagă. însă de acceptat chinul sufletesc este cu mult mai greu decât să fii bolnav sau decât să mori.

- Omul îşi alege singur calea, îi spun eu. Dacă el este de acord să accepte
chinul sufletesc, să accepte inechitatea şi murdăria pământească drept purificare
a sufletului, el nu va mai avea nevoie de chinurile fizice. Singura

dumneavoastră
şansă de a vă vindeca stă în îndepărtarea din suflet a dispreţului şi a refuzului
de a iubi oamenii care vă nedreptăţesc.

- I-am iertat de mult pe cei care m-au nedreptăţit vreodată şi nu le port nici
un fel de pică.

Slavă Domnului! i-am răspuns eu. Foarte bine aţi făcut. Iertându-i pe alţii
v-aţi purificat doar conştiinţa. Dacă uciderea iubirii a pătruns în suflet sub forma
blamării şi a dispreţului, ea acolo va sta. Nu-i suficient să ierţi un om, trebuie
să ceri şi iertare lui Dumnezeu pentru agresivitatea orientată împotriva altor
oameni şi pentru neacceptarea purificării. Atunci se va purifica nu doar conştiinţa,
ci şi sufletul. Mai este o problemă: practicând în tinereţe blamarea şi nutrind dispreţul, le-aţi plantat în sufletele nepoţilor şi strănepoţilor dumneavoastră şi acum, pentru ca ei să nu piară, culegeţi dumneavoastră roadele răului pe care l-aţi săvârşit cândva. De aceea trebuie să vă rugaţi nu numai pentru sine, dar şi pentru urmaşii dumneavoastră, pentru ca din sufletele lor să dispară neacceptarea purificării sub forma geloziei, urii şi blamării. Femeia tăcea, iar eu am continuat:

- Părinţii mi-au creat trupul. îmi iubesc şi îmi respect părinţii. Dumnezeu-
mi-a creat sufletul. Sufletul este cu mult mai important decât trupul şi, prin
urmare, adevăratul meu părinte este Dumnezeu. Ispita de a te ataşa de părinţi
şi de omul iubit este foarte puternică. în acest pericol se află în special femeile.
Aici este un paradox greu de acceptat. Cu cât omul de lângă dumneavoastră este
mai ticălos şi mai impur, cu atât vă agăţaţi mai puţin de tot ceea ce este pământesc.
Ceea ce-i pământesc îşi pierde gustul şi sufletul dumneavoastră aspiră mai mult
către Dumnezeu şi se purifică. Cu cât omul este mai bun, mai

nobil, mai serios,
cu atât este mai mare ispita ataşamentului faţă de el, transformarea lui în ţel şi,
prin urmare, îndepărtarea de Dumnezeu şi întinarea propriului suflet. Sufletul
se purifică nu prin perfecţiunea pământească, ci prin murdăria pământească : prin
nenorociri, boli, moarte.

- îmi este foarte greu să accept toate acestea, îmi răspunde femeia cu sinceritate.

- Da, e foarte greu să faci aşa ceva, însă este singura şansă. Prelungirea vieţii
pentru dumneavoastră nu înseamnă acum păstrarea învelişului fizic, ci, în primul
rând, posibilitatea de a vă purifica sufletul prin rugăciuni, pocăinţă, revizuirea
întregii vieţi.

- Am să încerc, mi-a spus pacienta.

- Principalul este să mergeţi înainte cu paşi. mărunţi, dar să mergeţi.

Cancerul este medicamentul pentru salvarea sufletului. Aceste boli apar în
cazul diminuării iubirii în suflet. De ce iubirea? De ce-i atât de periculos să-ţi reprimi acest sentiment? Răspunsul la această întrebare se formulează încet şi chinuitor, eu însă am reuşit să-1 găsesc. Se distrug case, se pierd bogăţii, se uzează veşminte. Se destramă cu timpul familii, se schimbă poziţia în societate şi serviciul. Sentimentele noastre trăiesc mai mult de o singură viaţă, dar şi ele se demolează, de asemenea. Se pierd capacităţile noastre, deşteptăciunea şi tot ceea ce este legat de viaţa noastră. După o mie de reîncarnări sau după două se năruie tot ce ne dă fericirea pământească. Nu se distruge doar iubirea. Este unicul capital pe care putem să-1 păstrăm şi atentarea la el este stopată dur şi eficient.
Savanţii din întreaga lume cheltuiesc mijloace colosale pentru a găsi cauzele cancerului. în America va fi înălţată o statuie de aur celui care va descoperi cauza bolilor canceroase şi modalitatea de a le vindeca. Dar şi cauza şi tratamentul ne sunt cunoscute de milenii şi statuia trebuie ridicată celui care a spus în Biblie: „Din cauza încălcării multor legi, în oameni va îngheţa

iubirea". în ultimul timp, sufletele noastre s-au obişnuit prea mult cu cele pământeşti. Perfecţiunea pământească a devenit pentru noi ţelul principal, iar sufletele noastre se întunecă şi pierd iubirea. Pentru ca să nu piară sufletele, mor trupurile. Dacă omul nu ştie şi nu vrea să-şi cultive în suflet iubirea şi încearcă s-o ucidă prin blamare şi dispreţ, otrăvindu-şi propriul suflet şi pe cel al urmaşilor săi, atunci, pentru a-1 salva, se distruge trupul.

Omul este o entitate dialectică care constă în două categorii: materia şi biocâmpul. Materia tinde către individualizarea şi perfecţiunea formei, adică spre o continuă diferenţiere, iar biocâmpul tinde către unitate şi contact cu sursa primară. Pentru ca să existe, materia, adică trupul nostru, precum o apă care curge, trebuie să se alimenteze în permanenţă de la izvor. Acest izvor este cauza primară pe care noi o numim Dumnezeu. Sufletul doreşte în permanenţă să se unească cu Dumnezeu. Este condiţia supravieţuirii sale. Nivelul suprem al comuniunii U reprezintă iubirea. Condiţia şi modul de existenţă al sufletului îl reprezintă iubirea pentru Dumnezeu. întrucât trupul este lepădat periodic, ca îmbrăcămintea, şi importanţa lui e cu mult mai mică decât cea a sufletului, primul sentiment de iubire trebuie dat lui Dumnezeu şi nu Pământului. Şi când sufletul se lipeşte prea mult de Pământ, iubirea lui pentru Dumnezeu poate fi insuficientă, ea se destramă şi moare. Omul, în sensul deplin al cuvântului, este reprezentat de biocâmp, iar învelişul fizic este o parte infimă. înseamnă că modalitatea de existenţă a omului o reprezintă iubirea. Iubirea aprinsă în conştiinţa noastră trece în suflet, pătrunzând tot mai adânc şi mai adânc, dăinuind veşnic. Singurul lucru care nu se poate distruge este sentimentul iubirii. El ne uneşte cu Dumnezeu şi este nemuritor.

După una din conferinţe, de mine s-a apropiat un cetăţean:

- Aţi spus că tumoarea apare în cazul insuficienţei iubirii în suflet şi că se vindecă prin acumularea iubirii. Am făcut la fel ca dumneavoastră, Mi s-a pus diagnosticul de cancer cerebral şi tumoarea era destul de mare. Eu şi prietenii mei ne adunam şi trimiteam spre tumoare lumină şi iubire. Când am venit la control, tumoarea nu mai exista. Medicii au rămas uimiţi. „în

ultimii cincisprezece
ani, n-am mai văzut aşa ceva la Institutul Burdenko", mi-au spus ei.

Dumneavoastră, ca şi mine, aţi ales intuitiv calea cea bună. în principiu,
în acest mod se poate vindeca orice boală canceroasă. Aici multe depind de
gravitatea faptelor comise în trecut, de gradul de deformare a caracterului, de
concepţia despre lume şi de cât a fost transmis copiilor şi viitorului. Iar cel mai
important lucru este gradul de aspiraţie al sufletului către Dumnezeu, de profunzi
mea pătrunderii transformărilor benefice prin intermediul eforturilor permanente.

Banii

„Bogatul cel prost nu doarme nopţile. Săracul n-are nimica pe el, dar cântă şi se veseleşte."

Am auzit din copilărie poveşti, cântece, pilde. Bogatul, în mod obligatoriu, era tâmpit, neserios şi crud. Săracul, dimpotrivă, apărea ca un om spiritualizat şi bun. De ce era atunci sărac, dacă era mai deştept şi mai serios decât bogatul ? Pentru că a fost prădat şi înşelat de cel bogat. Toate lipsurile, necazurile şi nenorocirile oamenilor vin de la faptul că cei bogaţi tind către putere şi bani. înseamnă că dacă li se vor lua puterea şi bogăţia şi se vor împărţi în mod egal la toţi, toată lumea va fi fericită. „Mai degrabă cămila va trece prin urechea acului decât va ajunge bogatul în rai", „...dacă vrei să fii fericit împarte-ţi bogăţia şi averea săracilor", de două mii de ani Biblia ne dă aceste poveţe şi, cu toate acestea, numărul bogaţilor nu a scăzut. Pentru a obţine şi a păstra bogăţia, omul trebuie să aibă un intelect superior şi capacităţi deosebite, dar, în primul rând, un mare potenţial moral acumulat în existenţele trecute. Dacă acest potenţial este mic, bogăţia îl perverteşte pe om şi nu-1 perfecţionează. O concepţie greşită în privinţa banilor şi a puterii fac sufletul împietrit. Bogăţia este nu numai o fericire pământească, dar şi ceva periculos. Conform cercetărilor mele la nivelul fin, în secolul al X-lea aspiraţia către spiritualitate cedează puţin câte puţin teren în' favoarea orientării spre valorile pământeşti. Acest proces a început mai devreme, însă

către secolul al X-lea el a devenit realitate. Pe de o parte, se dezvoltă sistemul valorilor telurice, pe de altă parte, se fac eforturi pentru renaşterea valorilor spirituale. Aceste tendinţe au determinat apariţia a două idei opuse ale structurii sociale. în ideea capitalismului, prioritatea aparţine factorului material (banilor şi averii personale), iar economicul şi politicul prevalează asupra moralităţii. Ideea comunismului a apărut şi ea ca dorinţă de a pune priorităţile spirituale deasupra celor trupeşti, ca posibilitate a comuniunii umane, cu negarea corespunzătoare a ceea ce împiedică această comuniune, adică a formelor conştiinţei individuale, comportamentului şi proprietăţii. Bogăţia personală era proclamată drept rău, toate valorile erau disociate de persoană şi socializate, economia şi politica erau subordonate construcţiilor teoretice. De aici pornea respectarea legică a drepturilor şi a apărării proprietarului în viaţa lui morală, intelectuală şi materială. S-a încercat transformarea moralităţii şi ideologiei în cauză, iar economia şi politica în efect, adică încercarea absolutizării structurilor spirituale.

Comunismul a apărut ca idee, ca suflet. Capitalismul a apărut ca trup, depinzând în interior de idee. iar în exterior acţionând asupra acesteia.

în conformitate cu legile dialecticii, nu e posibilă existenţa unui singur contrariu, în el va exista întotdeauna elementul planului revers. De aceea comunismul în forma sa pură era neviabil. Introducerea elementelor capitaliste în construcţia comunismului i-a permis să supravieţuiască. Acceptarea forţată a elementelor capitalismului, adică recunoaşterea faptului că ideologia nu poate determina în totalitate economia, trebuia să aibă loc. Această sinteză a fost denumită socialism. La fel şi capitalismul real, pentru a-şi asigura supravieţuirea, trebuia să accepte elemente ale comunismului. însă atât unul cât şi celălalt şi-au păstrat particularităţile ideologice.

Orientarea puternică în direcţia ideologiei capitalismului creează automat o puternică opoziţie în interior, care se manifestă prin absolutizarea spiritualului şi dispreţul faţă de teluric. Aceasta se exprimă în plan emoţional prin dorinţa de a distruge întreaga omenire şi tot ceea ce este pământesc, iar în planul fizic, sub forma diverselor curente ideologice şi secte. în

diferitele puncte ale planetei, la nivelul biocâmpurilor se iniţiază şi se dezvoltă programe de distrugere a omenirii care ar trebui să se declanşeze în cazul în care ideologia capitalismului nu va fi înlocuită de forme noi ale moralităţii şi ideologiei. Pentru ca omenirea să supravieţuiască, ea are nevoie de o filosofie total nouă. Dar să pui la un loc două contrarii nedezvoltate înseamnă să le distrugi. Ele trebuie mai întâi să se contureze, să se fortifice, să parcurgă un anumit ciclu de dezvoltare alimentându-se reciproc şi numai după aceea să se unească în ceva cu totul nou, fără să se distrugă între ele. Aceasta va fi filosofia omenirii în viitor. întreaga economie postbelică a S.U.A. s-a bazat pe reuniunea principiilor capitalismului şi socialismului, pe sinteza dintre economia de piaţă şi accente ale planificării. Aceste principii America le-a introdus în economia Italiei, Germaniei, Japoniei şi în alte ţări. Dacă acum capitalismul nu-şi va canaliza toate forţele către priorităţile spirituale, atunci colapsul va fi şi la nivel fizic. în karma omenirii încep nişte transformări puternice, absolut negative. Trebuie să apară un nou sistem în care să se combine organic principiile comunismului şi capitalismului. Acest sistem însă este imposibil fără o nouă concepţie. Această concepţie trebuie să se cristalizeze în ceea ce priveşte poziţia faţă de bani. Omul trebuie să înţeleagă faptul că banii, ca reflectare a bunurilor pământeşti, sunt, în acelaşi timp, şi bine şi rău. Pentru un om e periculos când are mulţi bani şi de aceea el trebuie să se gândească numai la cele spirituale, iar altul trebuie să aibă mai mulţi bani ca să se lipească de Pământ, în viaţa următoare, ei îşi vor schimba rolurile. Bogaţii se gândeau înainte numai la bunurile materiale şi se ancorau tot mai puternic în teluric, iar cei săraci, din cauza lipsei bunurilor, trebuia să se gândească la Dumnezeu şi la propriul suflet. Săracii însă visau la bogăţii, iar bogaţii la cele spirituale. Acum şi unii şi ceilalţi trebuie să gândească la fel.

Mi-am expus punctele de vedere la o întâlnire cu cititorii din Moscova. - Luaţi bani pentru tratament? m-a întrebat cineva din sală. Cum se face că în carte scrieţi una, iar în practică procedaţi altfel?

- Poţi să ai bani dacă ai o atitudine corectă faţă de ei. Dacă vindecătorul

primeşte bani iar aceştia sunt pentru el pe al doilea plan, el poate lucra.

Citindu-mi cartea, oamenii îmi creează stereotipul unui sfânt, adică îşi imaginează un om cu părul cărunt, cu o faţă spiritualizată şi care nu primeşte bani pentru ceea ce face. Unii, după întâlnirea cu mine, rămân dezamăgiţi când află că trebuie să plătească pentru şedinţele de tratament.

Discutam cu nişte tineri căsătoriţi al căror copil era grav bolnav. în existenţa anterioară ei visau mereu să aibă bani, îi invidiau pe cei care aveau mai mulţi, îi urau pe cei care-i umileau în privinţa banilor şi în această existenţă au adus cu ei dorinţa de a pune dragostea pentru bani mai presus de iubirea faţă de Dumnezeu. Iar acest lucru atrage după sine dezicerea de tot ce e sfânt de dragul banilor şi duce în cele din urmă la degradare. De aceea trebuia să-şi revizuiască atitudinea faţă de bani şi să renunţe la a mai fi supăraţi pe oameni.

- Cum să nu te superi, a exclamat femeia, dacă cei mai buni prieteni ne-au „fraierit" de cinci mii de dolari? Vă imaginaţi câţi ani va trebui să ne chinuim ca să restituim datoriile făcute?

- Dacă prietenii dumneavoastră au încălcat legile supreme, ei vor plăti pentru asta. Acum să vedem de ce s-a întâmplat acest lucru. Mulţumiţi-i lui Dumnezeu că s-a întâmplat aşa. Trupul a fost umilit, iar sufletul s-a purificat. Ştiţi de ce a spus Moise:„Să nu-ţi faci chip cioplit"? Chipul cioplit este scopul. Dacă ţelurile supreme se rezumă numai la bunurile materiale, sufletul omului piere. Se produce scindarea contrariilor. Spiritul se desprinde încetul cu încetul de trup şi dezvoltarea se opreşte. De aceea nimic de pe Pământ nu poate fi ţel. Ţelul suprem trebuie să stea întotdeauna dincolo de trupul meu, de interesele mele, de interesele societăţii şi ale omenirii.

Aţi adus cu voi din existenţa anterioară o extraordinară dragoste pentru bani şi în această existenţă banii au devenit

pentru dumneavoastră scop şi nu mijloc. De aceea copilul dumneavoastră putea să moară, iar dumneavoastră să vă îmbolnăviţi grav. Acum banii vor deveni pentru mult timp nu scop, ci mijlocul prin care vă veţi restitui datoriile. înainte să cadă peretele peste om, cad peste el pietricele mici care lovesc foarte dureros. Dacă omul se dă într-o parte, el este salvat, dar cu cât mai tare el se înfurie, cu atât mai repede se va prăbuşi zidul peste el. Cultivarea iubirii pentru Dumnezeu se realizează prin intermediul iubirii pentru Pământ. Dar, dacă iubirea pentru Dumnezeu poate fi nelimitată, iubirea pentru cele pământeşti are anumite limite. Condiţia principală este ca sufletul să fie orientat către Dumnezeu şi nu către bunurile pământeşti. De aceea în existenţa aceasta are acces la bani numai acela care nu i-a avut în existenţa anterioară şi nici nu s-a gândit la ei.

Am cunoscut odată un tânăr foarte bogat. El spunea că aruncă banii în dreapta şi în stânga, însă aceştia oricum se întorc la el. Am fost curios să văd ce se

întâmplă. I-am cercetat biocâmpul şi am depistat o puternică legătură cu Divinitatea. Cauza se ascundea în existenţa sa anterioară în care el a fost călugăriţă, s-a rugat toată viaţa şi de aceea, oricât de mulţi bani ar avea acum, sufletul său nu se ataşează de teluric. Ni se permite să avem atâtea bunuri materiale câte suportă sufletul nostru. Cu cât este mai puternică legătura sa cu Divinitatea, cu atât mai multe bunuri materiale i se dau omului. Analizând de la distanţă oamenii bogaţi, am înţeles cum funcţionează mecanismul evoluţiei. Când un organism viu capătă un teritoriu pe care îl apără şi îl controlează, este un pas înainte către dezvoltare. Primul teritoriu îl constituie propriul corp. O dată cu dezvoltarea conştiinţei, legată de interesele corpului, apare noţiunea de control asupra teritoriului care înconjoară corpul. Cu cât este mai mare suprafaţa teritoriului, cu atât apar mai multe conexiuni legate de control, cu atât mai repede se dezvoltă intelectul şi conştiinţa. Cu cât este mai bogat omul, cu atât apar în subconştientul său mai multe conexiuni care-1 leagă de tot ceea ce este pământesc. Ele îi stimulează dezvoltarea conştiinţei şi intelectului. Dar, întrucât prioritatea se acordă teluricului, are loc epuizarea structurilor spirituale. în existenţa următoare, acest om va fi deconectat de la preocupările legate de cele pământeşti. El va fi ghinionist, cerşetor şi bolnav. Cu cât va avea mai multe insuccese, .cu atât mai mult el îşi va orienta sufletul către cele spirituale şi nu către cele pământeşti. Creştinismul le-a inoculat săracilor ideea că sărăcia lor nu e întâmplătoare, că asta a fost voia Domnului şi că nu trebuie să-i urască şi să-i invidieze pe cei bogaţi. Capacitatea de a accepta această idee determină proliferarea structurilor spirituale. Neata-şându-se de propria umilinţă prin manifestări negative, omul nu se va lega de propria înălţare spirituală.

Toate acestea au dus la faptul că oamenii bogaţi tânjeau tot mai mult după spiritualitate, îşi impuneau tot mai mult altruism. Omul pentru care bogăţia spirituală constituie prioritatea absolută poate fi întotdeauna bogat. Prin urmare, o dată cu apariţia şi dezvoltarea sistemului conceptual care punea accent pe dezvoltarea spirituală şi pe respingerea permanentă a iubirii faţă de tot ceea ce este pământesc, este posibilă existenţa unei societăţi care nu are nevoie de egalitarismul social.

înainte, una era în subconştient şi alta în conştiinţă. Acum materialismul şi idealismul trebuie să se reunească în conştiinţă la nivel conceptual. La început nu înţelegeam de ce un om care a trăit două reîncarnări în S.U.A. nu mai poate trăi acolo. Nu înţelegem de ce S.U.A., unde tronează filosofia consumului absolut, au o existenţă excelentă. Am înţeles acest lucru numai atunci când am văzut că America este alimentată de o imigraţie directă şi de una karmică. Pentru ea munceşte întreaga omenire pentru că, în condiţiile orientării sălbatice spre binefacerile civilizaţiei şi spre tot ceea ce este legat de trup, fără o alimentare spirituală permanentă supravieţuirea ei n-ar fi fost posibilă.
O cunoştinţă de-a mea are o rudă la New York. Are acolo propriul zgârie-nori. „Miliardar cu sufletul întinat la maximum", m-am gândit eu. Cercetându-i însă biocâmpul, am rămas uimit de puritatea şi aura acestuia, mai mult, am descifrat în biocâmpul său alte două biocâmpuri pure, cele ale fiilor săi.
- Ruda ta are un biocâmp foarte bun. Este un om şi jumătate.
- Exact, mi-a confirmat cunoştinţa mea.
- Motivul purităţii biocâmpului său îl constituie trei din existenţele sale
anterioare. El a trăit în India, era un tip credincios şi se închina des.
- Şi acum este un tip credincios şi se roagă des.
Când se întâmplă nişte nenorociri şi noi pierdem bani sau ei ne sunt furaţi, este foarte greu să vedem o motivaţie superioară, dar ea există întotdeauna. Ea, şi nu bunul-simţ sau logica vieţii, este cea care determină o asemenea situaţie.
Cunoştinţa mea mi-a spus odată:
- Ruda mea m-a rugat să-i vând nişte bijuterii care costă peste o mie de dolari.
Am apelat la nişte băieţi care mă ajută în astfel de situaţii, dar ei au dispărut.
Iar eu n-am bani să le plătesc. îmi vine să mă spânzur.
- Trebuie să înţelegi că orice situaţie este determinată de Dumnezeu. Dacă
ţi s-a întâmplat înseamnă că în asta există un sens suprem. Dacă ceva se produce
împotriva intereselor trupului tău înseamnă că-i ceva în neregulă cu sufletul. Pe

linie paternă prezinţi un puternic ataşament faţă de bunurile materiale, dispreţ faţă de cei ce le deţin, ură faţă de cei ce te lipsesc de ele şi o lipsă a dorinţei de viaţă atunci când le pierzi.

- Şi cum adică? Nu se poate schimba nimic?
- Situaţia nu s-a închis încă. Mai ai şanse.
- Ce pot să fac?
- Să-ţi schimbi atitudinea faţă de tot ce presupune bunuri materiale. Rememorează-ţi viaţa şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru orice moment în care ai fost îndepărtat de bunurile materiale. Cere-ţi iertare pentru orice rău pe care l-ai pricinuit, pentru ura şi invidia faţă de tot ceea ce era legat de bunăstarea materială.
- Şi crezi că după asta am să recuperez bijuteriile?
- Voinţa omului în orice situaţie reprezintă aproximativ 10%. Comunicând cu oamenii, tu comunici cu Dumnezeu. Trage singur concluziile.

După câteva zile, el a venit la mine la cabinet. Ne-am luat cu vorba şi deodată mi-am adus aminte de bijuterii.

- Ce noutăţi ai?
- Bijuteriile mi-au fost returnate. Când mi le-au înapoiat, mi-au spus: „Am vrut să-ţi tragem clapa, dar ne-am răzgândit". „De ce?" „Nici noi nu ştim", mi-au răspuns ei.

Atât timp cât vom căuta cauza umilinţelor noastre în alţi oameni şi-i vom acuza sau să ne urâm pe noi şi să ne autoînvinuim, atât timp cât nu vom simţi că în afara logicii şi legilor pământeşti există o logică a Divinităţii şi nişte legi ale Divinităţii care sunt prioritare, atât timp cât nu vom înţelege că sursa neplăcerilor noastre nu sunt oamenii răi, ci imperfecţiunea noastră, şi că aici nu există vinovaţi, medicamentul amar pe care încercăm să-1 dăm afară ni se va administra în doze tot mai mari.

Şoferul a intrat h< vorbă cu mine:

- Am fost la confi rinţa dumneavoastră unde spuneaţi că ataşamentul faţă de

bani e un lucru foarte nu. Familia mea are patru persoane şi eu trebuie să câştig bani. Ce să fac?

- încercaţi să simplificaţi problema: ori alb, ori negru. Dacă visezi la bani, dacă tot timpul numai la ei te gândeşti, este rău. Posesia bunurilor pământeşti îl dezvoltă pe om, ca şi întreaga civilizaţie. Trebuie să înţelegem că toată fericirea pământească este secundară şi constituie un mijloc şi nu un scop. Bani poţi să ai, dar să invidiezi din cauza lor, să regreţi că nu-s destui şi să manifeşti agresivitate sufletească din această cauză nu este permis.

Explic cauzele apariţiei problemelor la fiica pacientei mele:

- Nu aţi vrut să acceptaţi neplăcerile şi jignirile din partea oamenilor, iar fata deja nu poate. înseamnă că ea nu va mai fi purificată prin intermediul oamenilor, ci al bolii. Deja vă urmăresc bolile şi moartea. Respingerea iubirii, blamarea şi dispreţul au pătruns deja în caracterul vostru. Dacă veţi reuşi să vă schimbaţi concepţia despre lume şi caracterul, bolile vor dispărea.

După ochii femeii văd că ea începe deja să înţeleagă despre ce e vorba.

- O femeie bioenergetician i-a spus soţului meu că va muri şi că moartea va fi cruntă. E adevărat?

- Aşa se pare, i-am spus după ce am analizat structurile biocâmpului soţului ei.

- Nu se poate interveni în vreun fel?

- Soţul dumneavoastră iubeşte prea mult banii. în adâncul sufletului este gata să omoare pe oricine pentru bani. Prin urmare, el este acela care trebuie omorât.

- Dragostea pentru bani a moştenit-o de ra mama lui.

- Mai întâi de toate, omul depinde de propria karmă şi primeşte părinţii în concordanţă cu aceasta. în viaţa precedentă, pentru bani era gata să trădeze, să jefuiască, să urască, ceea ce 1-a ataşat de bani atât de puternic, încât în viaţa actuală sunt suficiente doar câteva greşeli pentru ca mecanismul punitiv să intre în acţiune. Să dăruiască bani, să se îngrijească de alţii, să nu gândească urât despre oameni, şi atunci va supravieţui.

- El nu crede în toate acestea. Mereu îmi spune : „Lasă-mă cu prostiile astea! ".

Dau din umeri.

- Pentru fiecare om se găsesc metode de convingere.

- Deci nu mai poate fi ajutat?

- Purificaţi-vă dumneavoastră. în măsura în care sufletul dumneavoastră va fi pregătit să urmeze un drum ascendent, cei din jur vor fi pătrunşi de acest lucru.

Un prieten mi-a propus să cumpăr un „Jiguli" cu cinci mii de ruble.

- Doar un dolar? l-am întrebat eu.

- Da, imaginează-ţi, îl vinde un marinar. Maşina e nou-nouţă. S-a întâmplat ceva ciudat. Ani de-a rândul a visat să aibă maşină şi în sfârşit a cumpărat-o. A adus-o acasă, a arătat-o la toată lumea, după care şi-a invitat soţia la o plimbare. Soţia s-a aşezat în maşină şi, dintr-o dată - o lovitură. Omului a început să i se umfle ochiul drept. A început să urle la nevastă, crezând că ea 1-a lovit. Aceasta însă îi spune că nu 1-a atins nici măcar cu un deget. I-a spus să iasă din maşină. A ieşit şi el, s-a învârtit în jurul maşinii şi s-a aşezat din nou la volan. Din nou o lovitură şi a început să i se umfle ochiul stâng, deşi în maşină nu era nimeni. A ieşit chircit din ea, total buimăcit. înjur s-a strâns lumea. El îi

propune unei
cunoştinţe să facă un tur. Cetăţeanul se urcă la volan, face un tur prin curte,
opreşte şi iese din maşină absolut nevătămat. Fericit, stăpânul se urcă la volan
şi, pe neaşteptate, primeşte una peste gură. în cap aude o voce: „Trebuie să
vinzi maşina cu cinci mii de ruble". „Am cumpărat-o cu cinci mii de dolari",
strigă disperat proprietarul. Dar în cap începe să simtă o apăsare insuportabilă.
Atunci înţelege că totul se poate sfârşi foarte rău. A dus maşina în talcioc şi
timp de o săptămână a încercat s-o vândă. Cumpărătorii se târguiau cu dârzenie,
dovedindu-i că maşina nu face cinci mii de dolari, ci mai puţin. Aflând însă că
el cerea nu dolari, ci ruble, toţi se uitau cam ciudat la el şi plecau.

- Până la urmă a vândut-o? m-am interesat eu.
- Nu. N-a vândut-o nici până acum.
- Maşina trebuie cumpărată imediat, i-am spus eu. Sună-1 imediat pe marinar.

Marinarul însă plecase în cursă. Am înţeles de ce marinarul a fost bumbăcit
de propria-i dublură. Visând tot timpul la maşină, el s-a agăţat de ea atât de puternic, încât posesia ei devenise pericol de moarte. Foarte probabil că şi-ar fi pierdut viaţa într-un accident rutier. El trebuia să piardă fie maşina, fie sănătatea, fie viaţa.

- Vreau să încep o afacere, îmi spune o cunoştinţă pe un ton confidenţial.
Vreau să ştiu dacă o să-mi reuşească sau nu.
- De ce nu te adresezi unui astrolog?
- Dar tu nu-mi poţi spune?
- Pot. Ai o creştere a agresivităţii subconştiente pentru că ai început să te
gândeşti la bani şi la bunăstarea materială. Poţi fi oprit numai în trei moduri:
fie prin insuccesul întreprinderii tale, fie prin pierderea mâinilor şi picioarelor,

fie prin moarte. Tu uiţi că la început situaţia este controlată de starea interioară, iar după aceea prin acţiuni exterioare. Dacă agresivitatea se ridică până la linia roşie, cu cât va fi mai prosperă afacerea ta, cu atât mai repede îţi vei pierde mâinile, picioarele sau capul. Trebuie să pricepi un lucru simplu. în Vest business-man-ul are rezerve karmice pe care le-a acumulat trăind în existenţele anterioare în spaţii sărace. Businessman-ul rus n-are asemenea rezerve. Afacerile presupun întotdeauna nişte riscuri. Dacă în Vest afaceristul traversează prăpastia păşind pe o bârnă, la noi afaceristul face echilibristică pe sârmă şi încă uneori pe sârmă ghimpată. Când ai să simţi că etica ta interioară stă înaintea banilor, atunci n-o să mai fie nevoie să te consulţi cu nimeni.

Peste câteva ore discut cu un alt om de afaceri. Faţa îi este desfigurată de griji.

- Am pierdut absolut prosteşte câteva sute de mii de dolari.

- Vă amintiţi că nu demult v-am spus că puteţi să pierdeţi bani sau chiar viaţa ?

- îmi amintesc.

- Şi n-aţi dat atenţie vorbelor mele, aşa-i?

El dă afirmativ din cap.

- Sufletul viitorilor dumneavoastră copii este întinat de dragostea pentru bani şi pentru bunăstare. Cu cât veţi munci mai mult cu dumneavoastră înşivă, cu atât mai puţine neplăceri veţi avea.

îl văd dezorientat şi încerc să-1 ajut într-un alt mod.

- Ştiţi ce-i aceea o victorie ? îl întreb eu şi-i răspund tot eu : „Este o atitudine corectă în faţa înfrângerii".

Pe chipul lui apare pentru prima oară zâmbetul şi-i povestesc că nu demult am organizat o firmă pentru editarea cărţii mele. Asistenta mea m-a întrebat zilele trecute:

- Serghei Nicolaevici, dumneavoastră studiaţi legile karmei şi suntem mereu traşi pe sfoară, abia dacă ne putem duce zilele de azi pe mâine. Unde e karma şi metoda dumneavoastră? Unde sunt avantajele?

- Avantajele metodei şi ale karmei mele constau în faptul că în această jumătate

de an n-am înşelat pe nimeni. Fericirea nu stă în ceea ce posed şi în atitudinea
mea faţă de avere. Noţiunea de fericire presupune în primul rând starea interioară,
iar bunăstarea exterioară stă pe planul al doilea. Metoda mea mă ajută să depăşesc
imperfecţiunea interioară.

îl cercetez din nou pe omul de afaceri din faţa mea. Este un cu totul alt om. Probabil că una din satisfacţiile supreme este să-1 faci fericit pe altul.

Vinul

în literatură găsim foarte multe exemple când un om nu mănâncă multă vreme şi se simte minunat. E uşor de înţeles că nu din hrană îşi ia omul energia de bază. Hrana este un factor al dezvoltării. Procurarea hranei, a îmbrăcăminţii şi construirea locuinţei împing civilizaţia înainte. înainte, oamenii care naufragiau mureau de foame în a treia zi de la producerea catastrofei şi autopsia arăta că moartea a survenit în urma epuizării fizice. Acum fiecare poate să nu mănânce o lună, iar starea lui să se amelioreze. Cu cât mai mult sunt exaltate structurile spirituale de către trăirile emoţionale agresive, de către angoase, jigniri, regrete, stări depresive, cu atât mai puţină energie primeşte omul de la sursa de bază şi, prin urmare, cu atât mai multă hrană trebuie să consume trupul. De aceea postul negru, a cărui raţiune o reprezintă intensificarea contactului cu structurile spirituale şi alimentarea de acolo cu energie, în special pentru perioadele îndelungate, trebuie efectuat în condiţiile ignorării a tot ce-i pământesc, în însingurare şi rugăciune. Exact ce făcea Iisus Cristos în pustiu. în acest caz, lipsa hranei nu epuizează structurile fizice, ci le purifică.

Când am cercetat bioenergia pământului la nivelul structurilor fine, m-am mirat văzând că, în urmă cu zece mii de ani, pe Pământ a venit din alte lumi un program de idolatrizare a teluricului, şi sufletele oamenilor, pentru a depăşi puternica ancorare în teluric, au simţit nevoia creării unei noi filosofii care să excludă total teluricul. Concomitent, s-a dat un puternic stimulent dezvoltării civilizaţiei şi bunurilor materiale. Pasiunile pământeşti îl distrag pe om de la nivelul spiritual, însă îl împing la dezvoltarea structurilor materiale, de aceea întreaga raţiune

a dezvoltării pământeşti se reduce la păstrarea pasiunilor pământeşti, însă fără a le permite să pătrundă în nucleul spiritual. De aceea avem nevoie de hrană pentru dezvoltarea civilizaţiei. Hrana este o pârghie punitivă care determină comportamentul activ al omului.

întrucât omul a apărut ca un tub digestiv şi principala informaţie o primeşte şi acum cu ajutorul tubului digestiv, hrana este nu numai o sursă a unei informaţii diversificate, dar şi o pârghie a modificării structurilor spirituale informaţionale ale omului. în aceasta şi constă raţiunea de a fi a medicinei terapeutice. Un rol deosebit în acest sens îl joacă plantele. Cu cât este mai aproape de Pământ, cu atât este mai mare aspiraţia către înalt, în Cosmos. Informaţia renunţării la teluric a echilibrat structurile spirituale ale omului, a blocat ataşarea sufletului de cele pământeşti şi acest lucru a dus la însănătoşirea fizică. Plantele medicinale nu acţionează numai asupra corpului fizic al omului, ci şi asupra structurilor spirituale. Când sufletul omului se ancorează în primul sau în cel de-al doilea nivel al teluricului, vindecarea este posibilă. Ancorarea în cel de-al treilea nivel, adică ataşamentul de capacităţi, de calităţile sufleteşti şi destin nu poate fi anihilată, cum nu pot fi vindecate prin plante medicinale bolile care blochează acest ataşament: cancerul, epilepsia, scleroza în plăci, boala Parkinson, psoriazisul, astmul. Singurele care pot fi de ajutor sunt structurile spirituale ale omului, rupte de cele pământeşti, care, în contact cu sufletele altor oameni, îl conduc pe om către Dumnezeu.

Informaţia nu se transmite numai prin intermediul comunicării. Ea se transmite prin hrană şi prin lichide. Apa este un excelent acumulator de informaţii, iar capacitatea sângelui uman de a reţine informaţia este cu mult mai mare. Mai există un lichid ale cărui capacităţi nu sunt mai mici decât ale sângelui: este vorba de vin. Sensul împărtăşaniei cu pâine şi vin consta în conectarea omului la structurile spirituale ale lui Cristos. Am dat deja exemplul unui băiat de paisprezece ani care era cât pe ce să moară otrăvit. Cauza era agresivitatea subconştientă orientată împotriva tatălui, moştenită de la mamă. Mai târziu am început să mă întreb de ce hrana a devenit pentru el un fel de otravă? Am privit la nivelul fin şi am înţeles că băiatul a mâncat mâncarea gătită de o bucătăreasă

care avea probleme asemănătoare. De aceea, când omul se închină înainte de masă şi-i mulţumeşte lui Dumnezeu pentru hrană, el o primeşte de la Dumnezeu şi programele negative se atenuează într-o bună măsură. Dar este foarte important şi ce mănâncă omul şi cine i-a pregătit mâncarea.

Nu demult am observat ce anume determină calitatea vinului. Nu este vorba numai de materia primă şi de tehnologia de prelucrare, dar şi de sufletul celui care este în legătură cu producţia de vin. Tema aceasta mi s-a deschis cu câţiva ani în urmă. Am prieteni în Crimeea şi mă duc des la ei. Odată am nimerit la o uzină de vinificaţie. Director era o femeie simpatică şi bună la suflet, care ne-a condus cu amabilitate prin toată uzina.

- Aici este o instalaţie datorită căreia toate butoaiele sunt unite între ele. Aici sunt câteva zeci de mii de litri de vin pe suprafaţa căruia pluteşte o peliculă subţire de xeres. în câţiva ani ea schimbă structura vinului şi energetica sa şi se obţine ceea ce numim vin de xeres. La noi la uzină vin des excursionişti şi noi le arătăm vizitatorilor cum se face vinul. Odată ne-a vizitat un podgorean din Asia Centrală. El s-a uitat într-un butoi şi a spus că pelicula e cam închisă la culoare. Când au plecat, am vrut să verific eu însumi şi am văzut că pelicula era neagră. Am crezut că în toate butoaiele pelicula era compromisă şi am chemat lucrătorii să verifice. Spre surprinderea noastră însă, celelalte butoaie erau curate. Atunci am înţeles că acel butoi fusese deocheat şi de atunci am decis să nu mai arătăm vizitatorilor pelicula.
Muncitoarele mi-au spus într-o zi să trec o femeie într-o altă secţie pentru că, atunci când ea intră în pivniţă, procesul de xeresare a vinului se opreşte. Am verificat şi am constatat că aşa era. Dumneavoastră poate că nu ştiţi că atunci când vinul se transportă în cisterne el oboseşte şi că, după transport, el trebuie să stea o lună să se aşeze, să se odihnească, după care se poate îmbutelia. Altfel, calitatea lui scade.

A doua oară când m-am dus acolo, directorul mi-a dat două sârme îndoite.

- Nu demult am avut o defecţiune la o conductă. N-aţi vrea să vă uitaţi la
locul avariei?

- Să încercăm, numai că vom cerceta nu locul pe care se găseşte uzina, ci
tot ceea ce este în legătură cu vinul. Am intrat în hala unde erau butoaiele. într-un
loc, bioenergia scăzuse mult. M-am analizat de câteva ori pe mine şi am văzut
acelaşi lucru.

- Aici staţi mai rău cu bioenergia şi acest lucru este în legătură cu oamenii.
Nu este vorba de o zonă geopatogenă. Văd aici nişte scaune. întrucât situaţia
este în legătură cu oamenii, atunci probabil că cei care au stat pe aceste scaune
au fost cei care au determinat schimbările bioenergetice ale încăperii.

- Aceste scaune le-am pus aici acum o jumătate de oră şi pe ele încă n-a
stat nimeni, mi-a spus directoarea.

M-am simţit prost. Observând acest lucru, femeia a încercat să mă ajute:

- Lângă scaune este un butoi cu vin. Poate că vinul acţionează în vreun fel ?
Nu e xeres, e vin de la o altă întreprindere.

Am cercetat vinul şi totul a devenit clar.

- Bioenergia lui este negativă şi e determinată de caracterul invidios al
directorului uzinei care a produs acest vin. Acest vin poate dăuna sănătăţii.

- Aveţi perfectă dreptate în privinţa directorului.

- Iar dumneavoastră aveţi o bioenergie echilibrată. Xeresul de Ialta nu prezintă
programe negative. Calitatea lui e superioară.

Am mers prin toată uzina. Cadrul arăta pretutindeni o bioenergie ridicată şi o calitate excelentă a vinului. în dreptul unui butoi, cadrul arăta o scădere a calităţii.

Directoarea şi-a amintit.

- Când s-a turnat vinul în acest butoi, lucrătorii nu erau treji, făceau prost
treaba şi eu m-am supărat pe ei. Chiar să fi influenţat ieşirile

mele nervoase
calitatea vinului?

- Şi încă cum! Directorul uzinei este un fel de părinte al subordonaţilor săi
şi biocâmpul său le influenţează programele karmice. Prin urmare, karma directo
rului uzinei, cea a conducerii stabilesc dacă vinul va avea o influenţă benefică
asupra omului sau îi va dăuna.

După o săptămână, am fost la o altă întreprindere de vinificaţie. Am fost conduşi de unul din lucrătorii uzinei. Ne-a dus în pivniţă, unde stăteau sticlele la învechit. Am hotărât să verific prin metoda diagnosticării biocâmpurilor calitatea vinului din fiecare an. M-au auzit excursioniştii cum vorbeam de unul singur: „ăsta-i bunişor, ăsta-i foarte bun, ăsta nu face doi bani".

- Ce spuneţi de vinul acesta? m-a întrebat ghidul.
- E minunat, am răspuns eu.
- Dar acesta?
- Foarte bun.

Când diagnosticam vinul îmbuteliat în sticle, am observat un fapt interesant. Vinul bun era din 1963. Am înţeles atunci că starea psihică a societăţii determină şi ea calitatea vinului. De îndată ce programul trece în subconştientul societăţii, se schimbă bioenergia vinului care se produce pe acest Pământ.

în sala de degustări, am cerut permisiunea să diagnostichez vinurile oferite.

- Calitatea vinului e slabă.
- Degustătorii au spus că sunt de calitate superioară.
- S-au înşelat, am răspuns eu.
- Ce influenţează calitatea unui vin? m-a întrebat o doamnă care stătea în
faţa mea.
- Caracterul directorului întreprinderii, am
răspuns eu.

Doamna a zâmbit, crezând că eu glumesc.

- Dacă vreţi, am să vă spun ce fel de caracter are directorul numai după
vinul care s-a turnat în pahare. La această întreprindere se colectează diferite

soiuri de vinuri care se pun la păstrare în butoaie. Şi, până când vinul se maturi
zează, el împrumută bioenergia de la oamenii care au legătură cu producţia lui.
Bioenergia şi compoziţia vinului sunt influenţate de foarte mulţi factori, inclusiv
de modul cum sunt strivite boabele: cu picioarele sau cu utilaje specializate.

După vreo zece zile, am vizitat o fabrică de şampanie. Ghida ne explică:

- Şampania noastră se prepară din câteva feluri de struguri: aligote, riesling,
pinot gris. Acum avem în bazine aligote.

Am diagnosticat vinul şi am zis:

- Ştiaţi că riesling-ul este calitativ mai bun, se potriveşte mai bine la şampanie ?

- Aşa este, îmi confirmă ea. Dar dumneavoastră de unde ştiţi?

Trecem în secţia unde se "îmbuteliază şampania.

Fata ne spune că şampania „brută" este curată, iar sortimentele sec, demisec şi desert se obţin prin adăugarea siropului de struguri.

- Constat la diagnosticare că adausul de sirop scade calitatea vinului.

- Da, îmi răspunde ea cu naivitate. La noi toată lumea, de la director până
la încărcător, bea numai şampanie brută. Iar în alte uzine se adaugă sirop pentru
a masca neajunsurile vinului.

- Când se adaugă siropurile în şampanie, îi explic eu, se rup conexiunile şi
este afectată structura informaţională a vinului. De aceea, dacă şampania este
de calitate, este mai bine să o bei în stare brută. însă dacă bioenergia ei e slabă,
atunci e de preferat să bei şampanie desert. Zahărul diminuează programele
negative din vin.

Muncitorii din secţie sunt atenţi la ceea ce discutăm.

- Spuneţi-mi, cum este şampania pe care o producem noi? mă întreabă o femeie.

- Din păcate, nu prea bună, îi răspund eu. Produceţi o şampanie agresivă, în plus, prezintă programe de ataşament faţă de trufie, de bani, de un destin favorabil. De aceea, dacă omul va bea în permanenţă această şampanie, el se va ataşa de bani şi de destin, iar din această cauză va pierde sume mari şi i se va demola soarta.

- Cred că aveţi dreptate.

- Spuneţi-mi, mă întreabă o altă femeie, de ce a devenit şampania mai proastă?

- în întreprinderea dumneavoastră, în ultimul timp, oamenii s-au certat foarte mult şi au manifestat pretenţii unul faţă de celălalt. Toate acestea influenţează calitatea şampaniei.

După vreo două luni, m-a sunat un cunoscut din Crimeea.

- Mai ţineţi minte întreprinderea în care aţi testat sticle din pivniţă?

- Desigur.

Nu demult, am întâlnit un angajat care conducea o excursie. El a spus: „Serghei Nikolaevici poate să vină în orice moment la uzina noastră". Diagnosticul pe care l-aţi pus corespunde în proporţie de 90%.

După asta, ca să mă distrez, diagnosticam calitatea vinului din magazine şi vedeam cât de strâns sunt legate structurile subconştiente ale oamenilor cu ceea ce produc ei.

înainte, apreciam calitatea băuturilor alcoolice după trei criterii: tăria, gustul şi starea mea fizică de a doua zi dimineaţa. Gustul ocupa de cele mai multe ori ultimul loc. Ocupându-mă în mod serios de bioenergie, mi-am schimbat atitudinea faţă de vin. în primul rând, am înţeles că vinul nu înseamnă numai grade şi ameţeală, ci cu totul altceva. Asta s-a întâmplat la începutul anilor '70, la Soci, unde lucram ca ghid. Multe trasee turistice treceau prin Abhazia şi aveam ocazia să degust excelentele vinuri abhaze, al căror gust mi-a rămas în minte

până în ziua de azi. întrucât în programele turistice se nimereau multe podgorii, trebuia să ofer o cât de elementară informaţie despre producerea vinului. Consultând bibliografia, am aflat cu surprindere că vinul conţine o cantitate imensă de compuşi chimici care au influenţă asupra organismului uman. Vinul sec conţine peste 500 de asemenea compuşi. Ei sunt purtători ai unei colosale informaţii şi, prin urmare, îl dezvoltă pe om ca sistem informaţional. în vinurile alcoolizate, astfel de compuşi sunt mult mai puţini la număr, iar în cazul nerespectării tehnologiei, informaţia poate deveni agresivă şi poate dăuna. Şi eu care mă gândeam că vinul, cu cât este mai dulce şi mai tare, cu atât este mai bun..-Consideram vinul o băutură cu grade, dar am constatat că el îşi ia energia din Soare şi Pământ şi că toată această informaţie se păstrează în el. Astfel, încetul cU încetul, am înţeles că vinul poate avea o influenţă atât pozitivă, cât şi negativă asupra omului, în funcţie de însăşi calitatea băuturii.

Omul a apărut pe Pământ ca tract intestinal. La nivelul câmpurilor şi la nivelurile fizice, informaţia de bază se obţine prin tractul intestinal. De aceea, alimentaţia, cu toate că este secundară, influenţează şi ea structurile fizică, nervoasă şi spirituală ale omului. Dar informaţia principală vinul nu o ia de la Soare şi de la Pământ, ci de la oamenii care îl produc. Am stabilit acest lucru pe baza bioenergiei, ceea ce mi-a permis să-mi schimb atitudinea faţă de cantitatea şi calitatea vinului pe care îl consum.

Animalele

In ultimul timp, imperfecţiunea spirituală a început să aibă urmări din ce în ce mai grave. Dacă sufletul omului a fost întinat, omul nu se îmbolnăveşte pe loc şi nici nenorocirile nu-i vin dintr-o dată. Când apar „primele semnale", omul poate, transformându-se pe sine, să modifice situaţia. Prin acţiuni exterioare, se poate modifica o situaţie de moment, tactică. Un control real al situaţiei este posibil nu numai printr-o acţiune exterioară, ci, în primul rând, printr-una interioară, prin acţiunea asupra lumii înconjurătoare realizată prin acţiunea asupra propriei persoane.

Nu demult, m-a sunat cineva la telefon.

- Nu aţi putea să-mi trataţi pisica? m-a întrebat o voce feminină. Au lăsat-o

rinichii. Aproape că nu se poate ridica şi e pe moarte.

Prima mea reacţie a fost iritarea. Nu am timp să-i primesc la consultaţie pe toţi oamenii grav bolnavi, şi am devenit şi specialist în mâţe! Mi-am reprimat însă aceste porniri. Pisica era pe moarte. Judecând după starea biocâmpurilor, nu mai avea mult de trăit nici stăpâna. Deci, vom trata pisica pentru a salva stăpâna. Dacă se îmbolnăveşte şi moare animalul, asta nu înseamnă că acelaşi lucru trebuie să i se întâmple şi stăpânului. A doua zi, stăpâna pisicii a venit la mine la cabinet, însă eu nu aveam timp deloc.

- Doar cinci minute vă pot acorda. V-aţi dispreţuit tatăl?

- Da,, dar nu înţeleg ce legătură are asta cu pisica.

Am să vă explic. Când sufletul se lipeşte de Pământ, el devine trufaş şi
agresiv. Acest lucru se poate vedea după semeţie, dispreţ şi ură. Există un prim
nivel al teluricului. Acesta este constituit din ceea ce putem pipăi: mâncarea,
maşina, vila ş.a.m.d. Al doilea nivel al teluricului îl constituie familia, omul
iubit, situaţia în societate. De al doilea nivel sufletul se ataşează mai puternic.
Aceste valori sunt superioare, sunt mai apropiate de Sfântul Duh. Există un al
treilea nivel: capacităţile, calităţile sufleteşti, înţelepciunea. Ancorarea în înţelep
ciune constituie cea mai mare ispită. Ea dă o fericire mult mai mare decât toate
celelalte valori. înţelepciunea este acel capital pe care îl putem păstra în decursul
multor existenţe. De aceea şi ataşamentul este mai puternic, respectiv agresivitatea
este cea mai mare. Acum omenirea a ajuns la linia roşie şi agresivitatea generată
de înţelepciune se blochează mult mai dur ca înainte. Pisica are blocat câmpul
capului şi regiunea rinichilor. Ancorarea în înţelepciune dă naştere dispreţului-
Acesta porneşte de la cap. De aceea se blochează biocâmpul în regiunea capului-
în scurt timp însă, dispreţul se întoarce împotriva propriei

persoane. De aceea se deformează câmpul în jurul rinichilor şi apare disfuncţia acestora. Suicidul, care este o urmare a dispreţului faţă de alţii, loveşte mai întâi capul, iar după aceea sistemul uro-genital. Problema e că biocâmpul dumneavoastră este la fel cu cel al pisicii. Aveţi un puternic proces de dezagregare în zona capului şi încep să fie afectaţi şi rinichii, dar, deocamdată, la nivelul fin. Judecând după configuraţia biocâmpului, v-a mai rămas puţin de trăit, deşi la exterior vă simţiţi normal.

- Şi cum poate fi ajutată pisica? întreabă femeia.

- Puteţi să muriţi. Dacă vă veţi revizui viaţa, vă veţi purifica prin rugăciune şi pocăinţă, pisica va fi salvată automat. Femeile din neamul dumneavoastră au pus întotdeauna omul iubit şi înţelepciunea lui mai presus de iubirea pentru Dumnezeu. De aceea, pentru purificare, ele trebuie să primească taţi şi soţi care se poartă prosteşte, care se umilesc sau care îşi nedreptăţesc şi îşi umilesc soţiile şi copiii. Dacă ei n-ar fi dispreţuit şi n-ar fi blamat, sufletele lor s-ar fi purificat.

- Bine, asta am înţeles, spune femeia. Să spunem că-mi revizuiesc de câteva ori viaţa şi-mi schimb atitudinea faţă de toate evenimentele şi faţă de toţi oamenii. Cum pot eu să-mi dau seama dacă starea mea este mai bună sau nu, dacă am sau nu am şanse de supravieţuire ? La mine în familie, toate femeile mureau din cauza insuficienţei renale.

- Indicatorul dumneavoastră se găseşte acasă. El este pisica. Să nu uitaţi de rugăciuni şi pocăinţă. Reveniţi peste vreo două zile să vedem cum arată biocâmpul dumneavoastră.

După două zile, ea a revenit. întâlnirea noastră a durat zece secunde.

- Câmpul dumneavoastră este curat, îi spun eu. Să fiţi sănătoasă.

- Când am venit acasă, pisica m-a întâmpinat la uşă, iar a doua zi au început
să-i ^funcţioneze rinichii.

- Normal. Mergeţi şi aveţi grijă ca pisica dumneavoastră să nu mai fie bolnavă.

Dacă am deschis vorba despre animale, să mai povestesc două întâmplări. A venit la mine o femeie să-mi ceară ajutorul.

- Nu ştiu de ce îmi mor toate cunoştinţele. Simt că încep să am şi eu probleme.
Dar asta încă nu-i nimic. Soţul meu afirmă că-i sănătos, dar eu simt că nu-i aşa.
Am avut deja un semn: câinele nostru a fost călcat de o maşină.

Cercetez biocâmpul animalului. Judecând după toate aparenţele, era de sex masculin. înseamnă că probleme serioase trebuie să aibă stăpânul.

- Era mascul?

- Da

în biocâmpul soţului ei era moartea. El trebuia să moară într-un an, un an şi jumătate. La nivelul fizic, totul era în regulă. Prin urmare, va avea un accident sau se va îmbolnăvi. I-am chemat pe amândoi. I-am explicat bărbatului situaţia lui:

- Vi s-a dat foarte mult în existenţele trecute şi aţi dispreţuit oamenii pentru
imperfecţiunea lor. Vi s-au luat succesul şi bunăstarea şi aţi început să vă dispreţuiţi
singur. Vitalitatea omului este determinată de rezerva de iubire din sufletul său.
Cu cât este mai puternic contactul celulei cu organismul, cu atât ea este mai plină de viaţă. Nivelul iubirii din sufletul fiecăruia dintre noi este nivelul contactului cu Creatorul. Dacă acest nivel scade, corpul nostru dispare pentru ca să nu piară sufletul. V-aţi dispreţuit atât de mult şi v-aţi reprimat atât de tare iubirea faţă de sine şi faţă de întreaga lume, încât aţi depăşit linia roşie. Dispreţul faţă de sine se transformă într-un program de autodistrugere. într-o situaţie normală, aţi fi avut cancer. Aveţi însă organismul echilibrat şi de aceea trebuie să aveţi accident şi o moarte lentă. Niciodată să nu vă canalizaţi în interior reproşurile faţă de sine şi faţă de alţii. Ceea ce este în interiorul dumneavoastră nu vă aparţine şi nu vă trimiteţi acolo

problemele personale. Să ţineţi minte toată viaţa un lucru: sentimentul iubirii nu ne aparţine, nu avem dreptul să ne atingem de el, nu avem dreptul să ni-1 subordonăm şi nici nu-1 putem dirija. Noi suntem o parte a iubirii care se găseşte în interiorul întregului, iar părţii nu îi este permis să atenteze la întreg. Sentimentul iubirii este sacru şi intangibil. Noi îl slujim pe el şi nu el pe noi. Nu aveţi dreptul să ucideţi iubirea nici faţă de alţii, nici faţă de sine. Acest lucru se pedepseşte. Dacă veţi simţi toate acestea şi vă veţi comporta în consecinţă, nu veţi avea probleme.

înainte mă gândeam că animalele preiau karma stăpânului. însă animalele au o intuiţie ridicată. Biocâmpul animalului intră în contact cu biocâmpul stăpânului şi capătă apărarea acestuia. Dacă la baza unui curent spiritual stă personalitatea unui sfânt, atunci acest curent va dăinui şi se va dezvolta. Dacă la baza lui însă este un om imperfect, un astfel de curent dispare repede. Analizând aceste situaţii, am înţeles de ce popoarele au atâta nevoie de religii şi de oamenii care stau la baza acestora. Contactând biocâmpul şi spiritualitatea întemeietorului, adepţii obţin purificarea şi protecţia. Dar şi neajunsurile cresc de sute de ori. De aceea, nivelul contactului întemeietorului religiei cu Dumnezeu determină destinul urmaşilor săi spirituali.

Voi încheia capitolul despre animale cu o întâmplare destul de hazlie.

A venit la consultaţie o pacientă cu o problemă neobişnuită.

- Motanul nostru are purici, relatează ea. Am folosit toate substanţele, inclusiv cele mai bune preparate din import, însă n-au ajutat la nimic. în fiecare zi, culegem de pe el câte 40-60.

- Problema este că dumneavoastră nu înţelegeţi că neplăcerile şi insuccesele lucrează în favoarea dumneavoastră şi vă purifică. De aceea disperarea dumneavoastră, starea depresivă şi regretele se transformă într-un program stabil de autodistrugere. Vă scade puternic imunitatea, la fel şi a motanului dumneavoastră, în cazul unei imunităţi scăzute, puricii se alimentează cu bioenergie de la motan

şi vitalitatea lor creşte de câteva ori. Pe fondul unei bunăstări generale, programul
de autodistrugere se dezvoltă mult mai repede decât pe fondul unor mici neplăceri.
Puricii constituie pentru dumneavoastră aceste mici neplăceri. Ei blochează suicidul motanului, ca şi pe al dumneavoastră. Ca să scăpaţi de purici, schimbaţi-vă concepţia despre lume. M-aţi înţeles? Pacienta mă priveşte uimită.

- Am înţeles.

Peste câteva zile, a venit din nou la mine.

- Acum găsim numai 2-3 purici, iar motanul se simte mult mai bine.
- Cereţi iertare pentru faptul că aţi transmis urmaşilor dumneavoastră lipsa
dorinţei de a trăi.

Teatrul şi arta

M-am întâlnit cu patronul unei mici galerii de artă din Sankt-Petersburg. El scotea tablourile din depozit şi le expunea pe pereţi.

- Care tablouri vă plac şi care nu?
- Pe lângă impresia subiectivă, am obiceiul să şi verific tablourile. Dacă
tabloul are o agresivitate subconştientă, atunci el nu este bun şi ar fi mai bine
să nu fie expus.
- Ce are talentul cu agresivitatea? mă întreabă patronul.
- Tablourile pot avea o agresivitate subconştientă minimă, chiar dacă cea
conştientă este puternică. Oamenii nu înţeleg de ce majoritatea artiştilor sunt
beţivi, afemeiaţi, avizi de bani, deşi nu prea au trebuinţă de ei. La baza artei
stă religia. Pentru ca în viaţa aceasta să fii un artist bun, trebuia să fii în viaţa
anterioară o pramatie. La început, omul tinde către Dumnezeu, se dezice de tot
ce este pământesc, nu pictează, pentru că toate treburile pământeşti înseamnă,
pentru el, degradare. Când însă spiritul se fortifică, se decantează, atunci el

reclamă contrariul său, adică materialul. Atunci apare artistul care e puternic ancorat în teluric şi în tot ceea ce este pământesc, însă este absolut liber faţă de toate acestea în interior. Lipsa agresivităţii subconştiente atestă faptul că sufletul artistului aspiră către Dumnezeu şi nu este ancorat în teluric. Cu cât este mai ridicat potenţialul a ceea ce este material redat în tablou, adică aspiraţia către teluric în formă, şi cu cât este mai puternică în interior aspiraţia către Dumnezeu, cu atât este mai bun tabloul.

Primii ani ai puterii sovietice. Mizeria şi foamea domnesc pretutindeni, însă în artă situaţia este cu totul alta. Apar noi idei, noi curente, se creează noi forme de receptare a lumii. într-o sală nu prea mare, stă unul dintre liderii artei teatrale, Vahtangov. Se montează Prinţesa Turandot. Actorii trebuie să rezoneze cu sala, să se bombardeze cu replici şi, în acelaşi timp, uitând de sală, să-şi creeze absolut normal personajele lor. Actorii se pot deconecta de rol, însă de sală nu reuşesc. Vahtangov le cere mereu să nu confunde actorul cu personajul, dar nu iese nimic. Actorii îşi biruie personajele, iar pe scenă nu se poate realiza un sentiment real. Actorii depun toate eforturile. Ei ştiu că regizorul nu mai are mult de trăit şi vor să-i facă o plăcere, însă totul e în zadar. Atunci Vahtangov se ridică şi pleacă.

- Nu plecaţi, îi strigă cu o voce rugătoare o actriţă.

El se întoarce şi întinde mâna.

- Repetaţi replica eroului dumneavoastră cu aceeaşi intonaţie.

Se aşază din nou în fotoliu, repetiţia continuă.

Care a fost rolul şi sensul artei sovietice din anii '20? De ce ea a avut o rezonanţă puternică în întreaga lume ? Aceasta a fost o nouă încercare de a crea o nouă concepţie despre lume.

„Teatrul, scria Peter Brook, se naşte, trăieşte şi moare". Totul începe de la teatrul brut. Acolo importanţa personajului este minimă. Actorul se adresează direct mulţimii, o înveseleşte, cooperează cu ea. Apoi teatrul devine matur, înfloreşte.

Continuă contactul strâns cu spectatorul, însă tot mai multă atenţie se acordă artei interpretative. După aceea, teatrul moare. Spectatorii sunt despărţiţi de un perete solid, actorul poate nici să nu se mai gândească la ei. El se poate reorienta şi poate lucra numai în folosul personajului său, fără să se întâmple nimic. în fiecare teatru aceste tendinţe sunt prezente în diferite proporţii.

în perioadele de înflorire a omenirii, aceste teatre întinse pe un mare interval de timp se reuneau într-unui singur. Acest lucru era posibil cu o singură condiţie : actorul nu trebuia să se contopească cu personajul său. într-una din primele perioade de ascensiune a Greciei antice, această regulă era respectată cu stricteţe. Spectatorilor le plăceau cel mai mult tragediile şi în ele era cea mai mare amplitudine a sentimentelor pe care le încercau actorii şi personajele. Dacă spectatorii vedeau că actorul plânge cu lacrimi naturale, ei îl bombardau cu ouă clocite. Personajul poate să plângă în hohote, actorul trebuie însă să se bucure. Actorul trebuie să se gândească la spectatorii din sală, iar personajul la întâmplările ce se succed pe scenă.

în epoca Renaşterii, totul s-a repetat. Ultima perioadă, apoteotică, este arta secolului XX, unde se profilează tot mai clar o nouă gândire. Spiritul se materializează în corp şi la început puternic este spiritul, iar corpul lipsit de ajutor. Când se dezvoltă corpul, slăbeşte spiritul. Apare perioada de înflorire, când spiritul şi corpul devin egale. După aceea, corpul devine tot mai puternic, iar spiritul tot mai slab. Mai târziu corpul moare, iar structurile spirituale după moarte, eliberate prin iubire şi lumină, aspiră din nou către Creator. Spiritul slăbeşte din cauză că în decursul vieţii el se lipeşte din ce în ce mai puternic de trup. Dacă am reuşi ca acest lucru să nu se întâmple, dezvoltarea ar urma calea spiralei duble. Arta anilor '20 a fost legată de ideile socialismului, era o încercare neconştientizată de a uni în mod armonic ştiinţa şi religia, materialismul şi idealismul, corpul şi spiritul. Din păcate, această încercare nu a avut ca rezultat crearea unei noi filosofii, crearea unui nou sistem de gândire.

Cât ar părea de ciudat, formarea unei noi gândiri duce direct la boală. Nivelul bioenergetic a crescut atât de mult, încât atitudinea subiectivă incorectă faţă de lume generează o puternică agresivitate subconştientă, care se blochează prin

intermediul bolilor. Pe chipul Maicii Domnului este exprimată suferinţa supremă şi, în acelaşi timp, fericirea supremă. Suferinţa trece prin chipul pământean al Maicii Domnului, ştiind că fiul ei va muri. Fericirea străbate structurile ei spirituale pentru că la nivelul fin ea ştie că menirea lui este de a-i salva pe oameni şi că trupul nu-i decât o haină.

Omenirea, în căutările sale filosofice, trece prin toate stadiile filogenezei. Personajul este viaţa noastră pe Pământ, iar actorul, acea entitate principală a noastră, situată dincolo de limitele unei singure vieţi. Totul a început de la teatrul brut, adică de la filosofia orientală, unde actorul practic nu se gândea la personaj, adică la viaţa sa pe acest Pământ. Apoi, a început să se dezvolte arta jocului pe scenă, dar în acest caz îşi uita rolul. De aceea, se intensifică tendinţa de a lucra nu asupra personajului, ci asupra actorului. Trebuie să ţinem minte tot timpul că nu trăim o singură viaţă şi că principala noastră coordonată se află dincolo de viaţa prezentă. Viaţa noastră pământească trebuie să ne-o jucăm în chip strălucit, ca pe un rol, cu maximă veridicitate, dar fără să uităm o singură secundă că nu este decât un rol. Foarte des, actorii, conectându-se total la starea emoţională a personajului, mai târziu suferă de boli şi mor, repetând destinele eroilor interpretaţi şi neînţelegând ce li se întâmplă.

Deosebit de mult este favorizat acest lucru de cinematograf şi televiziune. în cinematograf, nu există actori, acolo sunt numai personaje. Când a apărut cinematograful, toţi spuneau că teatrul este condamnat la pieire. El însă nu numai că nu a pierit, ci a început să se dezvolte puternic. Şi, când vedem la teatru actori şi personaje care nu se contopesc unii cu ceilalţi, ajungem la noi niveluri de receptare a lumii. Menirea cinematografului este întrucâtva diferită.

Când Avicenna, care a trăit cu câteva secole în urmă, a legat de un stâlp un lup, iar de un alt stâlp din apropiere o oaie, după trei zile oaia a murit. Era prima definire a stresului. Dacă stresul îl va strivi pe om sau îl va fortifica depinde de atitudinea omului faţă de situaţie. Cinematograful ne dă posibilitatea să ne abstragem prezentului din viaţă. Printr-o paletă largă de mijloace, cinematograful tinde să-1 ataşeze pe om la maximum de cele întâmplate. La început, omul pare a se transfera într-o altă lume şi în alte sisteme de gândire, adică el se detaşează de

problemele cotidiene care-1 ţin legat de Pământ. Ieşind din sală, după ce a fost personaj, el devine actor şi această pendulare îi permite să se echilibreze celui căruia nu-i ajung forţele să recepteze acţiunea teatrală. Aşa cum actorul îşi educă priceperea de a nu se contopi cu personajul, aşa şi oamenii trebuie să-şi educe priceperea de a disimula această viaţă de ceea ce se află deasupra ei. Dacă actorul permite penetrarea în interior, în profunzimea sufletului său, a stării emoţionale a personajului, teatrul moare. Mai târziu, se îmbolnăveşte şi moare însuşi actorul.

Dacă acestor stări emoţionale legate de interesele corpului nostru, adică de o singură viaţă, le permitem să pătrundă în adâncul sufletului, în acele structuri care cuprind multe vieţi, noi, la fel ca şi actorii proşti, ne vom îmbolnăvi şi vom muri.

în curând, fiecare dintre noi, pentru a rămâne pe scenă, trebuie să înveţe să fie actor şi personaj concomitent.

Arta teatrală cercetează sufletul. în viaţa obişnuită, suntem protagoniştii unor evenimente reale, cărora li se adaptează sufletul nostru, considerându-se primordial, iar evenimentele considerându-le secundare, cu toate că, de fapt, la nivelul sufletului, evenimentele se produc înainte de a avea loc în realitate. Ceea ce se întâmplă în sufletele noastre are loc mai târziu în exterior. Tot ce se produce pe scenă la teatru este secundar. Primordiale sunt sentimentele şi ideile care au creat piesa, iar după aceea spectacolul. Principalul obiectiv al artei teatrale este de a crea ceea ce nu se vede, dar este cu mult mai real decât întâmplările fizice de pe scenă. Dacă regizorul nu surprinde ideea primordială, dacă nu reuşeşte să comprime fabulaţia, informaţia despre piesă, să le contopească în grăuntele primordial din care a răsărit piesa, atunci actorii nu trăiesc pe scenă, ci doar îşi rostesc rolurile. Foarte multe depind de dramaturg, pentru că orice întâmplare, orice acţiune a piesei trebuie să corespundă grăuntelui primordial. Inimitabil în această privinţă este Shakespeare. Nu am bănuit cât de adânc a pătruns Cehov în tainele sufletului omenesc. Numai după 20 de ani de căutări filosofice şi 15 ani de lucru cu structurile biocâmpului, cu structurile spirituale ale omului, l-am descoperit din nou pe Cehov. Şi piesa Pescăruşul, un pic nebuloasă, un pic ilogică, aparent de neînţeles, dintr-o dată a avut pentru mine

sclipiri de briliant. Nu mă pot abţine de la dorinţa de a expune cititorului încercarea mea de analiză a acestei piese.

Condiţia obligatorie a existenţei oricărui organism este contactul neîntrerupt al fiecăreia dintre părţile acestuia cu centrul. Pentru ca partea să lucreze bine în folosul întregului, programul ei trebuie să cuprindă două matrice. Prima este matricea întregului cu care partea se identifică, este conţinutul intern. A doua este matricea formală, adică forma, matricea propriu-zisă. între acestea două există un antagonism dialectic. Cu alte cuvinte, partea trebuie să conţină informaţia despre întreg, adică principiul programului. Omul poate fi privit ca sistem informaţional, parte a Universului. Dezvoltarea sa este în legătură cu receptarea şi prelucrarea informaţiei venite de la Univers. Receptarea informaţiei noi are loc prin demolarea vechilor conexiuni şi structuri şi crearea altora noi, de un rang superior. Demolarea poate fi necontrolabilă, şi atunci informaţia începe să distrugă organismul. înseamnă că, pentru receptarea cu succes a unei informaţii noi, omul ca sistem are nevoie de un factor destabilizator, de o demolare periodică a conexiunilor stabile. Acest lucru se poate exprima în programe de intenţie independente, legate de creaţie, căutări, risc. Există şi factori obiectivi care acţionează în permanenţă. Aceştia sunt: neplăcerile, traumatismele, bolile, moartea. La distrugerea legăturilor care corespund învelişului trupesc, organismul răspunde prin intensificarea conexiunilor la nivel spiritual, principalul purtător al informaţiei. Aşadar, prin distrugerea organismului şi limitarea capacităţilor sale, se fortifică spiritul. Un rol imens îl joacă aici dispoziţia psihică a omului. Dacă omul înţelege că orice neplăcere, orice întâmplare nefericită, orice boală reprezintă a nouă informaţie pe care el nu a fost capabil s-o recepţioneze corect, atunci toate forţele sale vor fi cheltuite pentru ridicarea gradului de adaptare, şi gravitatea bolilor, a traumatismelor, nefericirilor ca factor destabilizator poate fi mult diminuată. Nefericirile fortifică sufletul şi-1 fac pe om înţelept, lucru observat de multă vreme, dar numai în acel caz când omul ştie cum să le accepte în forul său interior ca pe o necesitate. Dacă însă el va căuta să se împotrivească, aceasta înseamnă încercarea de a-şi închide propriul sistem informaţional, ceea ce duce la degradare şi moarte. întrucât

informaţia principală este situată la nivelul biocâmpului, destabilizarea trupului înnobilează structurile spirituale.

Din cele spuse rezultă o concluzie simplă: ceea ce noi numim „capacităţi" şi „talent" se determină prin cantitatea de neplăceri, boli, traumatisme. în Biblie stă scris: „Boala nu-1 lasă pe om să păcătuiască". Deja din vechime se ştia că boala trupului influenţează benefic sufletul. Capacitatea de a accepta nefericirea ca pe ceva trimis de sus în creştinism se numeşte smerenie. Neacceptarea situaţiilor traumatizante se numeşte trufie. în procedurile orientale şi în filosofia orientală, capacitatea de înfrânare a trupului şi de supunere a acestuia unor grele încercări a fost considerată întotdeauna o condiţie obligatorie pentru dezvoltarea spiritului, ceea ce presupunea şi dezvoltarea capacităţilor şi a ceea ce noi numim talent.

Să ne întrebăm de ce piesa Pescăruşul a fost denumită comedie, de ce titlul ei este Pescăruşul, de ce Teatrul Academic din Moscova şi-a ales drept emblemă un pescăruş, de ce două dintre personajele principale au nume semnificative (Trigorin şi Treplev)? De ce toţi eroii trebuie să se alinieze şi să acţioneze în funcţie de ceea ce se întâmplă între cei doi şi de ce Treplev ucide pescăruşul şi se împuşcă în finalul piesei ? De ce, dacă cel puţin unul dintre eroii principali se sinucide în final, piesa este numită comedie?

Răspunsul la această întrebare este simplu dacă înţelegem că sensul piesei stă în analiza modului în care se naşte talentul. Omul lipsit de aptitudini, dacă ştie să primească loviturile sorţii ca pe un avantaj, va deveni talentat. Aşa s-a întâmplat în cazul Ninei. Este aici însă o nuanţă: formarea talentului se produce pe parcursul câtorva vieţi. De aceea, pentru oameni este greu să sesizeze legătura dintre smerenie şi talent. într-o singură viaţă, acestea nu sunt suficient de clar exprimate, deşi pramatiile şi sfinţii au dat destule exemple. Dacă omul are aptitudini, dar fuge de suferinţă şi ca răspuns la neplăceri dispreţuieşte, umileşte, invidiază şi se supără, aceste aptitudini el le va pierde şi urmaşii lui, de asemenea. Este cazul lui Treplev.

De ce piesa începe cu spectacolul organizat de Treplev? Aici e important nu spectacolul, ci motivele creării lui. Treplev este umil în ceea ce priveşte banii, aptitudinile, destinul. De la mama sa a moştenit neacceptarea categorică a situaţiilor traumatizante. De asta a şi scris piesa. în primul rând, ea este

expresia dorinţei de răzbunare, de plată a unor poliţe, de înălţare în ochii altora. Pentru el, căutarea de noi forme este încercarea de a-şi subordona alţi oameni. Treplev nu are conţinut. El este un sistem închis din punct de vedere informaţional. De aceea piesele sale sunt seci, lipsite de spirit. Acest lucru îl remarcă Nina. De aceea, ea se îndrăgosteşte de Trigorin, la care totul este altfel. Acest om este indiferent la formă şi este pregătit să accepte fără isterie orice situaţie, orice pretenţii, orice blamare.

Există noţiunea de „reducere la absurd". La Treplev neacceptarea situaţiilor traumatizante se converteşte în dorinţa de a ucide pe cineva sau de a se sinucide. Din această cauză, el vrea să-1 omoare pe Trigorin şi ucide pescăruşul. Uciderea pescăruşului însă are şi un alt sens. Punctul culminant al piesei nu-1 constituie sinuciderea lui Treplev, ci uciderea pescăruşului, şi cuvintele Ninei care se compară cu pescăruşul reflectă hotărârea ei de a accepta chinurile şi suferinţa pentru purificarea sufletului ei. Acest lucru se exprimă prin dorinţa ei de a deveni actriţă. Profesiunea de actor este eclipsată de momente telurice - celebritate, imagine - de aceea pentru ea nu va fi totul ca pe roate, însă în hotărârea ei există ceva important: dorinţa de a pune interesele spiritului mai presus de interesele trupeşti. Treplev nu doreşte să sufere şi să se împace, purificându-şi prin aceasta sufletul. Ca răspuns, el blamează, dispreţuieşte, urăşte, şi actul uciderii pescăruşului semnifică uciderea în sufletul său a dorinţei de păstrare a priorităţii valorilor spirituale. După un timp, sufletul său devine din ce în ce mai gol şi rămâne doar învelişul fizic. Ucigând pescăruşul, Treplev renunţă la dezvoltare. De aceea el este condamnat şi la nivel fizic. El s-ar fi sinucis chiar dacă n-ar fi întâlnit-o pe Nina. Pentru asta nu este obligatoriu să te sinucizi. Putea să se îmbolnăvească şi să refuze tratamentul. Nina simte că goliciunea lui sufletească s-a mărit şi de aceea, chiar părăsită de Trigorin, aflându-se într-o stare de mizerie, ea îl respinge pe Treplev. A-l accepta pe Treplev însemna să-şi ucidă sufletul, iar ea nu doreşte acest lucru. în principiu, eroii fiecărei piese rezolvă o singură problemă: „A fi sau a nu fi". Da, lucrul cel mai important este „A fi sau a nu fi". Aceasta este rezolvarea de veacuri a problemei: „ce este mai important - trupul sau sufletul?". în piesa Hamlet, fiecare erou, în fiecare moment, în

fiecare faptă şi în fiecare propoziţie, cumpăneşte ce este mai important pentru el: gratitudinea sau bucata de pâine ? Eroii Pescăruşului îşi pun aceeaşi întrebare ca şi Hamlet. Sinuciderea lui Treplev nu este o tragedie, pentru că el a ales de la început trupul. Faptele omului „care şi-a pierdut viaţa din cauza hainei" sunt mai mult comice decât tragice. Corpul nostru este şi el o haină. De aceea, piesa Pescăruşul nu poate fi dramă sau tragedie, ci numai comedie. Dacă ar fi să vorbim despre aspectul tragic al piesei, acesta este constituit de uciderea pescăruşului. Omul îşi omoară sufletul din cauza propriilor ambiţii, a importanţei exacerbate a învelişului său fizic. Cum poate reacţiona la uciderea unei păsări un tip ca Treplev ? El l-ar fi dispreţuit pe ucigaş şi l-ar fi numit probabil nemernic şi ticălos. Un om obişnuit ar fi condamnat un asemenea act. Prin uciderea pescăruşului, Treplev a încercat să provoace un traumatism psihologic celor din jur. Cum a recepţionat Trigorin acest traumatism? în nici un fel. „Frumoasă pasăre", zice el. Nu e permis să răspundem la rău prin ură interioară şi blamare. Ceea ce stă scris în Cărţile sfinte se confirmă în practică la Trigorin. Din această cauză el este talentat. Pornind de aici se poate monta un spectacol, însă el nu va fi complet. „Lumea întreagă e un teatru, iar oamenii sunt actori", spunea Shakespeare. Dacă spectatorul va avea impresia că Trigorin este bun, iar Treplev rău, spectacolul nu va avea succes. Dar, dacă el va simţi că prin slăbiciunea unuia este cultivată forţa celuilalt, că Treplev şi Trigorin nu sunt autorii comediei care se cheamă viaţă şi că cea mai importantă problemă şi punctul de sprijin se află dincolo de limitele vieţii noastre, spectatorul va avea un sentiment de dragoste egal şi pentru Treplev, şi pentru Trigorin, şi pentru alte personaje. în acest caz, spectacolul poate fi o reuşită. Poate că acesta este un alt motiv pentru care piesa a fost denumită comedie.

Dezvoltarea sufletului fiecărui om decurge ca un proces oscilator: dragostea pentru întregul Univers, pentru Creatorul lui şi fortificarea structurilor spirituale, dragostea pentru teluric şi valorificarea celor acumulate. Dacă sufletul este încărcat de cele pământeşti, continuarea adâncirii în teluric înseamnă întinarea şi deformarea sufletului, iar după aceea, boala şi moartea trupului. Omul care doreşte să-şi salveze sufletul se împotriveşte întinării acestuia şi pentru aceasta este gata să

accepte suferinţele trupeşti, ceea ce salvează nu numai sufletul, dar, în final, şi trupul. Pescăruşul, pentru Cehov, este un simbol al alegerii corecte. Interesele sufletului mai presus de interesele trupului. Cei care au ales pescăruşul drept emblemă a Teatrului Academic din Moscova au înţeles corect opţiunea eroinei.

între marinari există credinţa că sufletele morţilor trec în pescăruşi. Treplev a ucis nu o pasăre oarecare, ci un pescăruş. Ucigând pescăruşul, el şi-a ucis iubirea şi sufletul. Se pune întrebarea: de ce a făcut-o? Ambiţiile sale legate de importanţa învelişului fizic acumulate încă până la debutul piesei întreceau cu mult sentimentul iubirii. Este ceea ce se cheamă „râsul cu lacrimi". Ce face clovnul în arenă? El face mişcări aparent importante, se dă important, adică exagerează importanţa formei, aplanează nişte conflicte, iar motivaţia este neserioasă şi lumea râde. Treplev este la fel ca un clovn, cu aceeaşi logică a comportamentului, în arenă clovnul scoate pistolul şi spune că vrea să se împuşte pentru un motiv absolut neserios. Şi acest lucru este ilar. Sentimentul iubirii nu aparţine Pământului. El nu poate fi dirijat. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât e mai mică dorinţa lui de a atenta la acest sentiment. Omorându-i pe alţii şi sinucigându-se, Treplev în primul rând îşi ucide iubirea.

Mai există o variantă a comediei. Clovnul îmbracă haine împărăteşti, începe să se împiedice în ele şi publicul izbucneşte din nou în râs. Sentimentul iubirii pe care Treplev 1-a primit de sus este veşmântul împărătesc în care s-a încurcat şi a început să se împiedice. Şi din nou râsul cu lacrimi.

Ce înseamnă umor şi râs? înseamnă alăturarea unor contrarii, schimbarea neaşteptată a formei care generează o explozie puternică a structurilor spirituale.Umorul este un mijloc de adaptare a omului la lumea înconjurătoare. Treplev nu acceptă demolarea formei, forma pentru el fiind valoarea absolută. De aceea spiritualitatea sa se degradează şi pentru el viaţa e o continuă tragedie.

A treia variantă a comediei: clovnul plânge în hohote şi varsă lacrimi pentru că i s-a spart balonul. Spectatorii izbucnesc în hohote de râs. Manifestările de tragism ale lui Treplev pricinuite de spargerea baloanelor imaginii sale, ale semeţiei în relaţiile sale cu prietenii, ale ambiţiilor nebune sunt în principiu ilare. In fiecare comedie există un personaj comic principal. în Pescăruşul, acesta este Treplev. Dar el este şi principalul

personaj tragic. Dacă am înclina doar spre comedie, ar fi absurd. Dacă am absolutiza tragedia, acest lucru ar fi şi mai absurd. Dacă le alăturăm într-un mod nefericit, comedia şi tragedia se vor anihila reciproc. Va rezulta o „supă" insipidă. Nu orice regizor poate combina însă, în fiecare situaţie, comedia cu tragedia. Până acum acest lucru 1-a reuşit doar un singur regizor: Cel care ne-a creat după chipul şi înfăţişarea Sa. înseamnă că şi noi, încercând să creăm viaţă pe scenă, trebuie să învăţăm să alăturăm contrariile.

Lucrul cu grupurile

Structurile noastre spirituale au o imensă inerţie. Conştiinţa reprezintă o cantitate mică şi uşoară care se învârte înainte şi înapoi, iar biela pune în mişcare volantul subconştientului, o roată imensă şi grea. La început învârtim noi roata, după aceea ne învârte ea pe noi. Printr-un efort neîntrerupt, roata poate fi întoarsă, dacă o facem cu precauţie. Dacă vom încerca însă s-o bruscam, rezultatul va fi deplorabil. De aceea, bolile în stare incipientă sunt mai uşor de vindecat, de reorientat, decât atunci când sufletul a luat avânt. Situaţia trebuie controlată până la apariţia ei. Când boala deja a început, sunt necesare de câteva ori mai multe eforturi pentru lichidarea ei. Am simţit cât este de complicat acest lucru când am încercat să echilibrez o situaţie ieşită din comun.

M-a sunat o cunoştinţă şi mi-a spus că o femeie o roagă s-o găzduiască pentru o noapte, dar că nu arăta a cerşetoare. Cunoştinţa mea a primit-o fără să ştie nici ea de ce. Am cercetat câmpul acelei femei să văd dacă este armonios, dacă încalcă legile. Nu, nu le încălca. „Totul e în regulă", am spus eu şi am pus receptorul în furcă. însă un sentiment de nelinişte nu-mi dădea pace şi m-am decis s-o reexaminez. Şi călăul poate avea un biocâmp armonios, nici el nu încalcă legile. Analizând biocâmpul străinei, într-un diapazon mult mai larg, am văzut că este foarte ridicată agresivitatea conştientă. Femeia era incredibil de ataşată de bani şi bunuri materiale. Continuând cercetările, am descoperit un program de distrugere a copiilor din cauza bunurilor materiale. Judecând după desen, femeia putea să-i omoare pe cei doi copii ai gazdei şi să prade apartamentul. Primul gând a fost să sun la Miliţie şi deodată a început să mă doară capul şi s-a stârnit o puternică deformaţie a biocâmpului. Am înţeles că nu am dreptul să mă amestec în

această situaţie. Eram derutat. Cineva poate omorî copiii, iar eu n-am dreptul nici măcar să vorbesc despre asta.

Subconştientul mi-a dat răspunsul care în desen era mult mai rău: moartea ambilor copii şi a părinţilor peste câteva zile într-un accident. Am încercat să pătrund în biocâmpul copiilor şi al mamei lor, însă biocâmpul mă respingea ca un resort. Pentru prima oară în viaţă mă întâlneam cu o asemenea situaţie. Eram în rolul prezicătorului căruia i se interzicea să comunice rezultatele sub ameninţarea cu moartea. Numai după vreun sfert de oră am înţeles că încercam să echilibrez o situaţie după legile logicii pământeşti. Situaţia putea fi îndreptată numai din interior. Dacă aceşti copii trebuie să moară, înseamnă că ei au avut probleme analoage : absolutizarea aptitudinilor, a destinului favorabil şi a banilor. Programele se anihilează prin antiprograme. Similarul atrage similarul. Am sunat-o pe mama copiilor şi i-am spus că situaţia este foarte serioasă şi copiii trebuie să-şi ceară iertare pentru blamarea tatălui. Acesta este cel mai periculos program, el îl îndepărtează cel mai mult pe om de Dumnezeu. Acelaşi lucru trebuia să-1 facă şi mama, să renunţe la blamarea soţului.

- Dar de ce pentru blamare ? m-a întrebat ea.

- Soţia, când se supără înlăuntrul ei pe soţ şi începe să-1 blameze, se ataşează
ea şi-i ataşează şi pe copii de aptitudini. Când se supără din cauza banilor, îşi
lipeşte sufletul de bani. Când se supără pentru că are neplăceri pe linia destinului,
are loc ancorarea în bunăstarea pământească. Dumneavoastră aţi acţionat cam
aşa: „Ce viaţă mai e şi asta, dacă nu poate câştiga mai mult, ca să trăim ca
oamenii ? ". Dacă timp de un an-doi femeia ţine supărarea în ea şi continuă să
facă asta şi în timpul sarcinii, totul este pierdut. Sufletele copiilor sunt deja
mutilate, iar sufletele mutilate se vindecă prin mutilarea trupurilor. Eu cu greu
pot controla situaţia. Dacă dumneavoastră şi copiii nu vă veţi purifica sufletul
prin pocăinţă, nu vă voi putea ajuta. Situaţia nu se limitează

doar la femeia
delincventă care e acum la dumneavoastră acasă. Aţi început să fiţi supuşi pedepsei
de sus, şi încă foarte serios. Acum luaţi cuţitele şi ascundeţi-le, iar pe ea daţi-mi-o
la telefon. Vreau să vorbesc cu ea. Dumneavoastră continuaţi să eliminaţi blamările
la adresa soţului.

Discut cu necunoscuta şi simt că mai am o rezervă de timp. Psihicul ei este labil. După discuţia cu mine, după cum mi s-a relatat, cu ea s-a produs o transformare ciudată. Privirea i s-a tulburat, iar liniştea din glas i-a dispărut. Pe faţă a început să i se citească ura. Blana de oaie de pe spinarea lupului a dispărut în decurs de câteva minute. Fetiţei i s-a făcut rău când a văzut-o pe necunoscută, iar băiatul s-a ascuns într-o altă cameră. Sunam la fiecare 15 minute şi le reaminteam că principala condiţie o constituie rugăciunea şi pocăinţa. La exterior, situaţia nu se mai echilibra. Peste 40 de minute, am simţit o cotitură în situaţia creată. Când am încercat să echilibrez situaţia prin intermediul logicii pământeşti, biocâmpul mă respingea şi vedeam că totul se poate sfârşi rău şi pentru mine. Prin logica divină, totul a trecut uşor şi frumos. Din momentul în care în sufletele copiilor au apărut anumite ameliorări, tatălui copiilor care era în acel timp în oraş i s-a permis de sus să se întoarcă acasă. El a fost cuprins de o panică neobişnuită şi a simţit că acasă se întâmplă ceva. Când a venit acasă, au rămas de stabilit numai amănuntele: să sune la Miliţie, ca s-o ridice pe acea femeie ciudată. Este drept că în loc de Miliţie a venit o brigadă a serviciului psihiatric. Plecând, femeia a recunoscut că venise cu gândul să taie pe cineva.

După această întâmplare, am înţeles că nu am dreptul să mă amestec într-o situaţie dacă n-o pot echilibra din interior. Dacă pacientul nu manifestă o dorinţă Puternică de a se transforma, eu voi răspunde pentru aceasta, întrucât nu am dreptul să-i comunic omului informaţia care îi poate salva viaţa, dacă sufletul său nu vrea să se purifice. De aceea, metoda mea are limite. Un om neserios în forul său interior pentru mine este incurabil. Venind la mine la consultaţie nu poate decât să-şi agraveze starea. Odată am avut o situaţie mult mai complicata

decât cea descrisă mai sus. Este de asemenea în legătură cu corectarea, dar nu a unui singur om, ci a unui grup de oameni.

Aveam prieteni la Societatea de navigaţie din Sankt Petersburg şi veneau des la mine la consultaţie marinari. Discutând odată cu un căpitan, a venit vorba de o cunoştinţă de-a lui, căpitan şi el. Automat, i-am cercetat biocâmpul şi am văzut acolo deformaţii extrem de puternice care pot genera mari probleme, inclusiv moartea. Peste două săptămâni, el trebuia să plece în cursă împreună cu echipajul.

- Cum se numeşte vasul lui? l-am întrebat eu şi am cercetat de la distanţă
câmpul navei.

Diagnosticând situaţia, am văzut o ruptură a câmpului în dreptul punţii căpitanului. Situaţia nu era bună deloc.

- Ştiţi pe cineva din echipaj? l-am întrebat eu pe cunoscutul meu.
- Da, îl cunosc pe secund.
- Cum îl cheamă?

îi cercetez câmpul şi descifrez hieroglifa morţii.

- Pe cine mai cunoaşteţi?
- Pe bucătar.

Cercetez câmpul celui de al treilea şi văd acelaşi lucru. Vedeam cu claritate catastrofa care se pregătea pentru navă şi echipaj, dar asta nu însemna încă o certitudine de 100%. Eu văd numai ceea ce pot schimba. Altfel, se conectează fatalismul absolut şi îmi voi pierde interesul pentru cercetări. în cazul de faţă însă, prea era totul caracteristic. Echilibrarea situaţiei prin intermediul echipajului dădea şanse de supravieţuire de 20%, iar prin intermediul căpitanului de 80%. Nici n-am bănuit cât de legată este karma echipajului navei de karma căpitanului şi cât de mult depinde de el, I-am transmis căpitanului prin cunoştinţe că ar trebui să ne întâlnim. După aceea, mi-a venit un gând: „Dar dacă n-o să vrea? ". Dacă voi încerca să echilibrez situaţia din exterior, adică să comunic echipajului ceea ce i se poate întâmpla, ca măcar să-1 pregătesc într-un fel, eu şi copiii mei putem fi pedepsiţi pentru asta. Dacă se întâmplă o catastrofa cu un tren sau cu un avion, pasagerii acestora sunt selectaţi cu mult timp înainte. Gândul că echipajul trebuia să iasă într-o mare unde sunt puţine şanse de supravieţuire mă chinuia

cumplit. Dar, vorba ceea, nu te băga unde nu-ţi fierbe oala. Eu m-am băgat, şi pentru asta am fost pedepsit.

Am avut noroc, însă. Căpitanul a venit. Să vii într-un atelier sordid, într-un cartier care aduce mai degrabă cu un fund de provincie şi să asculţi poveştile de groază ale unui „vrăjitor-bioenergetician" era greu pentru un om zdravăn şi încrezător în sine. întâlnirea noastră a fost mai degrabă o luptă de idei decât o şedinţă bioenergetică. Dacă aş fi avut ambiţii cât de mici sau dacă m-aş fi supărat cât de puţin, cazul s-ar fi închis pe dată. Şi mie, şi lui ne era foarte greu să ne luptăm cu noi înşine. Simţeam că nu mă crede. La un moment dat, chiar s-a ridicat să plece.

- Gândiţi-vă la echipajul pe care îl trageţi după dumneavoastră.

Căpitanul s-a aşezat şi lupta a început din nou. Am observat o particularitate :

cu cât mai greii ajunge omul să înţeleagă ceva, cu atât mai mult va dăinui în el ceea ce a înţeles. La sfârşitul discuţiei, ceva s-a schimbat. Am văzut acest lucru nu numai după biocâmpuri, ci şi la exterior. Apoi l-am ţinut sub observaţie de la distanţă. Chiar înainte de plecarea în cursă, a fost modificată pe neaşteptate componenţa echipajului. Cursa a decurs normal. Biocâmpul căpitanului şi al echipajului erau normale. După o jumătate de an, i-am cercetat din nou câmpul. Era curat. Nici urmă din ceea ce fusese înainte.

Pentru a vedea viitorul, trebuie să ştii să lucrezi cu trecutul. Fiecare eveniment este înregistrat la nivelul fin, şi de aceea orice situaţie care a avut loc se poate analiza pe îndelete, derulând-o în timp. Experienţa trecutului dă posibilitatea lucrului cu viitorul.

în 1993, s-a scufundat un vas de mărfuri al Flotei Mării Baltice. A supravieţuit un singur om. Am revăzut în repetate rânduri evenimentul la nivelul fin şi am constatat una şi aceeaşi deformaţie a câmpului din jurul navei şi aceleaşi cauze care au provocat moartea oamenilor. Dacă aş vedea acum deformaţii similare la o altă navă, aş şti cu siguranţă problemele ce o aşteaptă. Posibilitatea de a evalua o situaţie şi de a o schimba până în momentul realizării ei la nivelul fizic poate salva multe vieţi şi preîntâmpina defecţiuni şi pierderi financiare.

în toamna anului 1993, am discutat cu un prieten despre dificultăţile apărute în Societatea Navală din Petersburg.

- Salariile nu s-au mai plătit de câteva luni. Familiile marinarilor sunt într-o
situaţie dificilă.

Mai în glumă, mai în serios, am procedat la diagnosticarea flotei comerciale. Parametrii destinului flotei erau mortali. Şi, ce-i mai important, cauzele acestei stări erau identice cu cele care au dus la scufundarea navei. De aici reieşea că bioenergia flotei a determinat în multe privinţe soarta navelor. Dorinţa mea de a-i ajuta pe marinari m-a condus la hotărârea de a mă întâlni cu conducerea flotei.

- Ştii ceva? i-am spus eu prietenului meu. Dacă nu voi avea o întâlnire cu
conducerea flotei, situaţia va fi imposibil de schimbat.

- Am să încerc să aranjez o întâlnire, mi-a spus el.

întâlnirea a avut loc peste câteva zile .şi tot ce am spus eu a fost receptat cu seriozitate. A fost semnat chiar şi un contract prin care mă obligam să efectuez diagnosticarea echipajului şi a navelor înainte de plecarea în cursă. Şi aici „m-am împiedicat" de ceea ce se cheamă „inerţia gândirii umane". Pentru ca acei oameni să mă înţeleagă, a trebuit să le explic într-un mod convenabil sistemul meu. Am fost privit, în cel mai fericit caz, ca un şarlatan. M-am obişnuit să lucrez cu bolnavii care îmi prindeau cu lăcomie fiecare cuvânt, iar aici a trebuit să lucrez cu oameni sănătoşi şi, pe deasupra, cu o atitudine sceptică. Toate încercările mele de a le explica ceva nu aveau nici un efect şi, încetul cu încetul, am început să mă satur. Contractul vechi a expirat, altul nou n-am mai semnat. Am înţeles că acest subiect se închisese şi am încercat să uit de toate astea. Dar s-a întâmplat ceva neaşteptat. Au început nişte junghiuri puternice în stomac. Cauza nu se afla în mine. Cineva se supărase pe mine. După o anumită perioadă, am găsit cauza: era o societate.

„Ce societate ar putea să se supere pe mine?" îmi băteam eu capul. „în ce fel am putut eu aduce prejudicii unui grup de oameni ? "

Destul de repede am înţeles ce fel de grup era acesta. Era Societatea de Navigaţie. S-a dovedit că oamenii, în aparenţă independenţi unii de alţii, au reacţionat la trăirile mele

emoţionale ca un organism viu unitar. Câmpul flotei se opunea despărţirii mele de ea şi a acţionat asupra mea când am hotărât să nu mă mai gândesc la problemele ei. Povestea nu s-a sfârşit şi va trebui să mă ocup de aceste probleme. Comandantul flotei a fost un om cu o mare intuiţie şi mi-a propus alcătuirea unor prognoze. Mâna îmi desena grafice pe care le descifram mai târziu. Peste câteva luni, s-au confirmat prognozele mele relativ la securitatea navelor şi la situaţia economico-financiară a flotei. Am început să primesc invitaţii la întâlniri cu căpitanii, unde le explicam într-o formă accesibilă cât de tare sunt legate stările emoţionale subconştiente de sănătatea şi destinul omului, cât de puternic se răsfrânge modul de receptare a lumii de către căpitan asupra situaţiilor ce apar pe navă şi în jurul acesteia. Şi aşa se produce ceea ce trebuia făcut de la bun început.

Stau în cabinetul unuia din conducătorii flotei şi el mă verifică în privinţa competenţei. O face foarte simplu. El îmi spune numele căpitanilor şi ale navelor pe care le comandă.

- Această navă are parametri foarte slabi, îi zic eu. Nu-mi place cum arată câmpul ei. N-a păţit nimic?

- A fost un incendiu la bord. Am avut o pagubă de un milion de dolari.

îmi spune numele următorului căpitan şi al vasului pe care îl comandă.

- Aici totul e în regulă. Aveţi cumva probleme?

- Nu sunt probleme, îmi răspunde şeful.

Când mi se indică un nou nume, acolo văd probleme. Trufia căpitanului a atins nivelul mortal. Agresivitatea subconştientă e foarte ridicată. Acest lucru se blochează fie prin boală, fie printr-o nenorocire. înseamnă că posibilitatea unui accident este foarte mare. îi spun comandantului:

- Starea psihică a căpitanului e precară. Trebuie discutat cu el.

- L-am şi suspendat acum câteva zile pentru a avea o discuţie, îmi confirmă el.

Trecând fugitiv în revistă vasele şi căpitanii lor, nu m-am înşelat în privinţa nici unuia, ceea ce a dus la creşterea încrederii conducerii flotei în părerile mele.

Peste câteva zile, o altă situaţie mi-a confirmat competenţa. L-am consultat pe unul din lucrătorii flotei într-o problemă oarecare. El mi-a spus că în ziua aceea avusese loc o ciocnire între două nave şi m-a întrebat dacă n-aş putea să precizez cauza.

- Cauza o constituie căpitanul celui de-al doilea vas, i-am răspuns eu. Şi nu
are nici o legătură cu pregătirea lui profesională.

- Cum aţi stabilit că vina o poartă acel căpitan?

- La primul căpitan nivelul trufiei şi al agresivităţii subconştiente este minim.
La cel de al doilea, dimpotrivă, este foarte apropiat de linia roşie. înseamnă că
lui trebuie să i se întâmple tot felul de neplăceri, fără nici o legătură cu inteligenţa
şi capacităţile sale, pentru a-i bloca agresivitatea subconştientă.

Informaţia dată de mine a fost verificată şi s-a dovedit reală. Trebuie să subliniez că lucrătorul flotei nu cunoştea situaţia la care mă refer. După câteva zile, m-am întâlnit cu comandantul acelei nave."

- Cele mai vulnerabile puncte ale căpitanilor le constituie ataşamentul faţă
de muncă şi de imagine. Cu cât mai mult îl dispreţuiţi şi-1 blamaţi pe cel care
lucrează prost sau nu respectă ordinele, cu atât mai mult atrageţi necazurile spre
dumneavoastră. Dacă nu vă veţi schimba modul de a reacţiona la evenimente,
veţi avea şi mai multe probleme.

- Dacă mi se dă o palmă, să întorc şi obrazul celălalt? mă ironiza el.

- Absolut corect. Trebuie să acceptaţi necondiţionat orice situaţie în forul
dumneavoastră interior.

- Dacă nava mea devine bordel, dacă se duce totul de râpă, eu trebuie să
accept toate astea şi să nu fac nimic?

- La exterior, dumneavoastră comunicaţi cu oamenii şi aveţi obligaţia de a
ţine situaţia sub control. în interior însă, comunicaţi cu

Dumnezeu şi aveţi dreptul
doar să acceptaţi situaţia şi să nu manifestaţi agresivitate la nivelul fin. Agresivi
tatea îndreptată împotriva oricărui om este agresivitatea împotriva lui Dumnezeu
care îl dirijează.

La exterior, căpitanul nu a reacţionat în nici un fel. M-am gândit că-mi răcesc de pomană gura cu el. La nivelul fin însă am văzut un tablou opus. O discuţie de cinci minute a fost suficientă pentru echilibrarea totală şi aducerea la normal a tuturor parametrilor. Cel mai important era faptul că echilibrul s-a menţinut în decursul lunilor următoare.

Pentru a descurca o situaţie complicată, trebuie găsite soluţii noi. Fiecare nouă soluţie uşurează munca depusă cu bolnavii. încercând să-1 conving pe unul din căpitani, am ajuns la o verigă de care m-am folosit mai târziu în munca mea cu bolnavii de cancer. Era un tip liniştit şi bonom, iar în biocâmpul său prezenta un puternic program de autodistrugere. înseamnă că sufletul său va atrage nenorocirile, încerc să-i explic că blamarea altora, supărarea pe alţii cât şi pe sine generează în final programul de autodistrugere.

- Acum nu doriţi să mai trăiţi, chiar dacă nu sunteţi conştient de acest lucru.

- Nici pomeneală, îmi răspunde el. Nu sunt supărat pe mine, iar de trăit,
nici vorbă că nu doresc.

- Atunci să încerc să vă explic altfel. Două lucruri le faceţi incorect: orice
reproş şi orice supărare căutaţi să le mascaţi, adică le îndesaţi în interior, ceea
ce-i foarte periculos. în al doilea rând, căpitanul trebuie să controleze situaţia
la exterior. Trebuie s-o controlaţi sută la sută, iar dumneavoastră aveţi tendinţa
să o faceţi doar în proporţie de 95%, ceea ce se încadrează în normal. Din
interior, fiecare situaţie este o parte a Universului. în interior puteţi controla
situaţia doar în proporţie de 5-10%, nu mai mult, în timp ce dumneavoastră

încercaţi să ridicaţi acest procent la 12%. Reiese că la nivelul fin tindeţi să striviţi
Universul, însă el vă va strivi mai repede. Ţineţi minte pentru totdeauna: în
interior nu trebuie să controlaţi situaţia prin trăiri emoţionale.

Acum m-a înţeles. După aceea, pentru a aprecia gravitatea bolii pacientului, îi arătam pe grafic cu cât este mai mare faţă de normal dorinţa sa subconştientă de a controla situaţia. în loc de 5-8%, controlul subconştient atingea în situaţii grele valori de 250-300%.

Lună de lună, comunicând cu lucrătorii flotei, am observat cum karma întregii organizaţii se schimba în bine. Le-am oferit consultaţii în probleme de sănătate. Toate se legau între ele şi purificarea biocâmpurilor angajaţilor avea o influenţă directă asupra destinului flotei.

încetul cu încetul, atitudinea lor faţă de mine s-a schimbat în bine. Lucrul cel mai important care mă interesa pe mine era dacă această imensă organizaţie putea fi scoasă prin metoda mea din situaţia dificilă în care se afla şi m-am convins că acest lucru este posibil.

îmi aduc aminte cum am văzut pentru prima dată legătura dintre karma conducătorului şi destinul organizaţiei pe care o conduce. M-a sunat contabila unei firme particulare.

- Cum merg treburile? am întrebat-o eu.

- Acum nu mai lucrez. Firma noastră a ars.

- Cum a ars?

- Şi la propriu şi la figurat. A ars clădirea, a ars şi firma.

- Cauza se află în directorul firmei voastre, i-am spus eu după ce am analizat
situaţia în planul fin. El s-a ataşat prea tare de bani, a început să-i urască pe
oameni şi să-i programeze la distrugere din cauza banilor. Toată organizaţia, toţi
lucrătorii au început să se agate de bani şi să se îmbibe de agresivitate. Firma
devenise un organism agresiv şi trebuia să dea faliment.

Flota Mării Baltice a trecut prin aceleaşi probleme. Acum, când scriu aceste rânduri, situaţia flotei este foarte dificilă, dar eu văd lucrul cel mai important: structurile spirituale fine ale tuturor oamenilor, ca un organism viu unic, au devenit

considerabil mai pure. La.nivelul fin, această organizaţie a reuşit să supravieţuiască şi nu va mai atrage accidente, nenorociri şi pierderi financiare.

Rusia şi omenirea

- Cum se explică idioţenia care se petrece acum în Rusia, această ruinare a economiei? mă întreabă un pacient care ocupă o funcţie guvernamentală. Se dau legi, însă lipseşte mecanismul aplicării lor. Se iniţiază câte o măsură, însă este sufocată de ordonanţe care nu-s bine gândite. Se poate da o explicaţie din punctul de vedere al parapsihologici?

- Cauzele sunt simple. Ştiţi de ce scrie în Biblie că Eva a fost făcută din coasta lui Adam? Bărbatul este spiritul, adică structura câmpului, femeia este corpul. Cu alte cuvinte, câmpul generează materia. Savanţii afirmă că la început a apărut structura informaţională a câmpului Universului, iar din aceasta s-a detaşat structura materială. Aţi auzit, probabil, de particulele virtuale. Altfel spus, spiritul creează trupul. Aceste două entităţi opuse dau împreună ceea ce noi numim Absolut, adică Divinitatea. înseamnă că programul genetic principal al Universului este înscris în structurile câmpului, adică procesul care are loc la nivelul câmpului se materializează ulterior în planul fizic. Prin urmare, orice evenimente economice, sociale sunt determinate de structurile spirituale ale câmpului acestei societăţi. La baza oricărei formaţii stă un program spiritual. Fiecare popor, fiecare ţară, au propriile lor filosofii şi concepţii care le deosebesc de alte popoare şi de alte ţări.

La baza oricărei tehnici stă o concepţie filosofică, adică un program spiritual. De ce în Rusia se efectuează la nivel

guvernamental, până în prezent, acţiuni negândite, absurde ? Pentru că doctrina comunistă excludea posibilitatea progno-zării viitorului. Prognozarea viitorului este în primul rând un sistem de autoapărare, luarea în calcul a situaţiilor nedorite. Conceptul de prognozare a situaţiilor negative venea în contradicţie cu acela de viitor luminos şi era anihilat împreună cu iniţiatorii lui. Ne întrebăm atunci de ce acest lucru s-a întâmplat? Pentru că doctrina comunistă, în esenţa ei, nu era dialectică. Deosebit de clar a reieşit acest lucru relativ la viitor. Unii aveau un viitor bun, alţii unul rău. Orice proces din Univers este dialectic, compus din două contrarii. Dacă în concepţia spirituală a Rusiei ar fi apărut înţelegerea faptului că dezvoltarea are loc datorită patologiei, ca negativul se converteşte în pozitiv, ar fi apărut o bună şcoală de prognoză. Pentru aceasta trebuiau reunite ştiinţa şi religia, idealismul şi materialismul şi sădite în embrionul doctrinei comuniste. Această reunire n-a avut loc. în privinţa prezentului, domnea materialismul, iar relativ la viitor, idealismul. O astfel de concepţie n-a fost viabilă şi totul s-a sfârşit cu victoria idealismului, adică prin negarea totală a logicii pământeşti în economie, politică, jurisprudenţă.

Mulţi filosofi îşi sparg şi acum capul să înţeleagă cum de au fost posibil© o asemenea sălbăticie şi o asemenea absurditate, de ce a fost pierdut bunul-simţ.

Răspunsul e foarte simplu. Totul s-a produs pentru salvarea omenirii, întrucât civilizaţia pe Pământ se dezvolta pe principiul dublei spirale. Victoria absoluta a raţiunii, a bazei materialiste în programul spiritual al S.U.A. trebuia susţinută de victoria absolută a iraţionalului, a concepţiei mistico-religioase în U.R.S.S. De aceea, falimentul socialismului, oricât ar părea de ciudat, a lovit cel mai tare în America, dereglând echilibrul de forţe. De la sfârşitul anilor '80, în structurile spirituale ale societăţii americane se intensifică procesele negative. De aceea, oricât ar fi de paradoxal, ţara care a creat modelul de viaţă american şi care a încercat să-1 impună întregii lumi, trebuie să renunţe prima la el când acesta a început să cucerească lumea. Astfel, procesele negative care au loc în structurile karmice vor transforma Statele Unite mai întâi într-un invalid spiritual, iar apoi într-unui fizic. în scurt timp în America trebuie să se producă o puternică intensificare a unei tendinţe, proprii, de obicei, idealurilor socialismului: o explozie

de altruism în raport cu straturile defavorizate ale populaţiei, un interes sporit pentru dezvoltarea spiritualităţii, pentru educaţia umanitaristă a tuturor păturilor sociale. A te schimba pe tine însuţi este mai greu decât să schimbi lumea înconjurătoare şi de aceea pentru Rusia va fi mult mai uşor să creeze o economie puternică decât pentru America că creeze nişte niveluri solide ale culturii spirituale.

Principala condiţie pentru Rusia în acest proces evolutiv este crearea unui program spiritual, a unei noi concepţii filosofice, a unei noi gândiri în care materialismul şi idealismul să se contopească pentru a face ţara viabilă. Pentru ca să nu prolifereze structurile criminale şi să nu survină demolarea organizaţiilor, economia trebuie să funcţioneze eficient, iar fără nişte legi bine gândite şi fără aplicarea lor acest lucru nu este posibil. Actele corecte şi legile nu pot apărea în afara unei concepţii filosofice. Noua concepţie trebuie să fie mult mai dialectică %decât toate celelalte de dinaintea ei din întreaga istorie a omenirii. Oricât ar părea de ciudat, socialismul a lucrat pentru această concepţie filosofică. Blocarea severă a tot ceea ce reprezintă o bază a fericirii pământeşti a dus la o activizare rar întâlnită a structurilor spirituale. Rusia semăna cu un om care postea în timp ce alţii mâncau fără grijă. Dacă înainte omenirea avea un mare număr de concepţii şi nu dispunea de mecanismul materializării lor, -acum situaţia s-a schimbat: mecanismul există, nu sunt idei. Sunt convocate congrese, se adoptă programe, se creează fundaţii şi se cheltuiesc sume imense, însă rezultatul e minim. în această situaţie, concepţiile idealiste ale Rusiei, intensificate de socialism, le permit filosofilor ruşi să elaboreze concepţii şi idei care acţionează efectiv pentru salvarea omenirii.

Din punctul meu de vedere, cel mai mare pericol pentru omenire nu-1 constituie războiul sau catastrofele ecologice, ci gândirea imperfectă. Războiul atomic şi catastrofele ecologice pot distruge populaţia planetei, dar, întrucât concepţia noastră imperfectă despre lume reprezintă totalitatea structurilor câmpului, care, la nivelul fin, îmbrăţişează întregul Univers, ea reprezintă un pericol infinit mai mare. în privinţa focoaselor nucleare şi a degradării ecologice, avem şansa de a apuca ziua de mâine, însă cu o gândire imperfectă această şansă nu ni se dă.

- Explicaţi-mi, îmi spune o pacientă, de ce oamenii în Rusia au băut întotdea una, deşi dumneavoastră afirmaţi că salvarea va veni din Rusia?

- Omul gândeşte înainte de toate cu ajutorul biocâmpului şi abia după aceea cu creierul, adică structurile noastre spirituale le putem numi supraintelect. Când omul îşi absolutizează intelectul, el se dezice de toate nivelurile superioare ale inteligenţei. Deconectarea periodică de la logica pământească este necesară pentru gândirea noastră. Conştiinţa noastră doar prelucrează informaţia primită din subconştient, de la structurile spirituale mai fine. De aceea sacerdoţii şi membrii diverselor secte, pentru obţinerea de noi informaţii, foloseau băuturi euforizante, ca, de exemplu, soma în India. Intelectul turmentat distruge înţelepciunea, exclude calculul şi dă posibilitatea contactării unor noi canale informative. Iată de unde a pornit expresia „Adevărul e în vin".

Dacă la om logica pământească este în contradicţie cu cea Divină, adică sufletul său se ancorează în înţelepciune, pentru a nu primi schizofrenie sau epilepsie ca blocaj al durificării sufletului, omul începe să bea. în Rusia a existat dintotdeauna tendinţa de a pune ideea mai presus de necesităţile trupului. Aspiraţia către o înaltă spiritualitate şi receptarea filosofică a lumii au fost întotdeauna prioritare. Omul spiritualizat era respectat mai mult decât unul bogat, iar spiritualitatea era preţuită mai mult decât banii. De aceea ispita ataşamentului de înţelepciune era mai mare, iar beţia era una din formele blocajului impus.

Alcoolul îl sustrage pe om de la cele pământeşti, acţionează la fel ca posturile de scurtă durată. Dacă omul ţine un permanent post negru, atunci corpul lui slăbeşte şi omul moare. Beţia permanentă duce la degradarea intelectului şi la degenerare. Civilizaţia este legată de intelect, de gândire, iar dezvoltarea intelectului este direct proporţională cu dezvoltarea teluricului. Dar, pentru ca teluricul să se dezvolte cu succes, din

când în când, el trebuie înjosit şi distrus. înjosirea periodică a intelectului prin alcool şi narcotice permitea pentru scurt timp pornirea acestui mecanism. Acum, omenirea a ajuns la momentul când în locul înjosirii trupului, al mecanismului impus adică, ea poate să se reorienteze spre ridicarea spirituală, adică pe mecanismul liber ales.

Aspiraţia neîncetată spre dezvoltarea spirituală, întărită de legile statului, permite evitarea degradării tot mai accentuate a raţiunii noastre. Omenirea s-a ataşat prea mult de intelect şi inteligenţă şi absolutizează valorile civilizaţiei. De aceea, tot mai activ sunt conectate metodele impuse ale blocajului, adică alcoolismul şi, în special, narcomania. Acest lucru se vede clar în Statele Unite, principalul consumator de droguri, unde intelectul şi inteligenţa au devenit valori absolute. Situaţia înjositoare a Rusiei, nu numai din cauza băuturilor alcoolice, ci şi din cauza situaţiilor absurde din perioada socialistă, a absolvit-o de absolutizarea ataşamentului faţă de intelect şi inteligenţă şi chiar a înclinat balanţa într-o alta parte: comportamentul prostesc, iraţional al politicienilor şi al oamenilor de stat a devenit normă, şi nu excepţie. Oricât ar părea de ciudat, demolarea conexiunilor logice directe, permanenta dezagregare a stereotipurilor au condus Rusia la 0 situaţie în care ea este mai pregătită decât oricare altă ţară să adopte idei noi şi o gândire nouă, fără de care omenirea nu va putea păşi pragul zilei de mâine. Un cetăţean îmi spunea odată:

- în Vest, oamenii au muncit, au creat bunuri materiale, iar în Rusia au băut şi au lenevit. Iar lenea aceasta îi cuprinde acum pe toţi şi de aceea Rusia nu va ieşi din prăpastie.

- Eu am citit că, pentru ca cineva să mediteze, altcineva trebuie să are şi să semene. însă, dacă ar fi să privim adevărul în faţă, pentru ca acel cineva să are şi să semene, un altul trebuie să mediteze. La baza oricărei realizări economice stă un strat spiritual. La baza oricărei realizări în tehnică stă ideea.

„Ia de la altul şi ai să fii fericit", aşa spuneau bolşevicii.

- Şi astfel, toată viaţa oamenii luau unul de la celălalt, sperând că vor fi
fericiţi. Avântul economic este rezultatul avântului spiritual precedent. Omul care
nu munceşte fizic şi roadele muncii căruia nu se văd nu lucrează pentru prezentul
care se vede şi se poate pipăi, ci pentru viitor.

- Şi cine va construi acest viitor? Leneşii?

- Lenea este mama tuturor viciilor, dar şi sora tuturor calităţilor. Se pare
că în armata germană exista o împărţire a ofiţerilor în patru categorii. Din prima
categorie făceau parte cei proşti şi energici. Ei erau cei mai periculoşi şi suscepti
bili de a fi concediaţi. A doua categorie o formau ofiţerii proşti şi leneşi. Era
considerată o categorie inferioară, care n-ar fi făcut nimic în plus dacă nu era
absolut neeesar. Din a treia categorie făceau parte ofiţerii deştepţi şi energici.
Aceasta era categoria de mijloc. în cea de-a patra intrau cei deştepţi şi leneşi,
elita, corpul superior de comandă.

într-o anumită doză, lenea este avantajoasă şi stimulează progresul spiritual. Pentru ca să se dezvolte normal, omul trebuie să fie, în acelaşi timp, şi deştept, şi prost. Asta înseamnă că omul deştept este obligat să-şi rezerve dreptul de a comite fapte ilogice, negândite, prosteşti. Omul care lucrează cu multă energie nu trebuie să uite că perioadele de lene şi lipsă de activitate sunt o schimbare a regimului de lucru absolut necesară pentru ca organismul să funcţioneze normal. Acum vine vremea când în fiecare om începe să se sedimenteze ceea ce înainte era dispersat şi funcţiona ca un rezultat al acţiunii grupului. Acum, în sufletul fiecărui om încep să se unească, fără a se contopi, acele contrarii a căror alăturare el n-o putea suporta înainte.

Am avut o discuţie interesantă cu un belgian:

- Pe steagurile Revoluţiei franceze stătea scris: „Libertate, egalitate, frater
nitate". Dar libertatea exclude egalitatea, iar egalitatea exclude

libertatea. In socialism s-a încercat să se facă egalitate. De aceea a dispărut libertatea. Din această cauză au început să fie încălcate drepturile omului.
- M-am obişnuit să întreb în mod frecvent „de ce?", i-am răspuns eu. La prima întrebare „de ce?", dumneavoastră mi-aţi răspuns. în socialism omul nu avea nici un fel de drepturi. Dar de ce această lozincă a fost înscrisă pe steaguri? De ce aspirau oamenii către imposibil: către libertate şi egalitate ? Pentru că libertatea era întruchiparea fericirii pământeşti şi a bogăţiilor pământeşti. Egalitatea şi fraternitatea eri\i întruchiparea bogăţiilor spirituale. Oamenii au aspirat deopotrivă, întotdeauna şi la libertate, şi la egalitate. însă dezvoltarea teluricului avea loc prin apărarea şi consolidarea acestuia, iar dezvoltarea spiritualului - prin limitarea şi demolarea teluricului. Din această cauză au existat despoţiile orientale, unde drepturile fiecărei persoane erau încălcate. Este limitat nu numai trupul, ci şi conştiinţa legată de nevoile acestuia. Expresia „spălarea creierelor'' a venit din China, unde omului care îşi exprima un gând de opozant i se turna apă în nas până când înnebunea. Existau însă democraţiile occidentale unde legile erau orientate spre apărarea personalităţii omului, a proprietăţilor sale teritoriale, patrimoniale şi spirituale. Multe ţări, în dezvoltarea lor, cădeau când într-o extremă, când în cealaltă, ba limitând libertăţile persoanei prin dictatură, ba afirmând democraţia. Pentru ca Occidentul să se dezvolte normal, trebuia să existe Orientul. Pentru ca să existe statele democratice, pe undeva trebuiau să existe state despotice şi dictatoriale. încercarea de a uni democraţia şi despotismul nu putea duce la succes. Aceste două contrarii dădeau o reacţie de neutralizare atunci când erau reunite sau învingea unul dintre ele, fie dictatura, fie democraţia. Sistemul socialist trecea de la democraţie la menghina dictaturii şi invers. Democraţia asigura apărarea teritoriului omului, a bogăţiei sale materiale şi spirituale, a personalităţii umane şi a drepturilor acesteia. Acest lucru a dus la o puternică dezvoltare a civilizaţiei, a personalităţii omului şi a intelectului său. Dar aceasta depuncta structurile spirituale şi, depăşind linia roşie, putea duce societatea la pieire. Ţelul principal al socialismului era dezvoltarea spirituală a omului. în socialism, ideea stătea mai presus de cerinţele trupului. Din această cauză au fost încălcate drepturile omului, dar acest

lucru a contribuit la ridicarea spiritualităţii. încercarea de restructurare a socialismului a fost încercarea de unire a eficienţei economice a Occidentului cu aspiraţiile spirituale ale Orientului. Insă unirea mecanică a contrariilor trebuia să dea fie o reacţie de neutralizare, fie victoria despotismului, fie a democraţiei, fie schimbarea rapidă a acestora. De ce nu s-au putut reuni contrariile ? în virtutea legii luptei şi unităţii lor, într-o anumită etapă, contrariile trebuie să se pună de acord, adică să se reunească fără a se distruge reciproc. Problema este că această unire trebuia să se facă nu la exterior, în formă, ci în conţinut. Când unirea are loc la nivelul fin, contrariile nu sunt decât două jumătăţi ale unui întreg. Când acest lucru se înţelege, conflictul dispare, iar contrariile coexistă. Democraţia şi despotismul sunt ireductibile. Cu timpul, democraţia ajunge la haos, la degradare spirituală, la îndepărtarea de Dumnezeu. Despotismul duce la degradarea economică a societăţii şi la degenerarea societăţii şi a personalităţii. Esenţa democraţiei şi a modelului occidental de gândire stă în apărarea şi asigurarea a tot ceea ce este pământesc. Esenţa modului oriental de gândire şi a despoţiilor orientale stă în asigurarea posibilităţii de dezvoltare a spiritului. înseamnă că trebuie reunite nu democraţia şi despotismul, ci trebuie asigurată dezvoltarea concomitentă a structurilor spirituale şi a celor pământeşti. Acest lucru se realizează în condiţiile existenţei unor legi care le permit oamenilor să se dezvolte în spiritualitate şi democraţie fără a aduce vreo atingere unul altuia. Astfel de legi pot apărea numai atunci când apare o concepţie filosofică, când materialul şi spiritualul nu se vor mai jena reciproc, când ştiinţa şi religia se vor reuni în cadrul unei concepţii filosofice unitare.

Ştiinţa trebuie să recunoască faptul că, fără o bază morală religioasă, ea va distruge omenirea. Religia trebuie să înţeleagă faptul că, fără o permanentă înnoire, pe baza cercetării ştiinţifice, ea va deveni din ce în ce mai dogmatică şi mai agresivă în raport cu cei de o altă credinţă, care vor fi din ce în ce mai mulţi. Ştiinţa trebuie să fie moral-religioasă, iar religia - ştiinţifică. încă o bucată de vreme Rusia se va zbate între anarhie, lipsa de limite, izbucniri ale fascismului şi încercarea de restauraţie a socialismului şi comunismului. Acum, în Rusia este perioada când s-a produs reacţia de neutralizare. în 1985, a început perestroika. Primul lucru care trebuia făcut era să se

explice oamenilor ce înseamnă socialism şi comunism, de ce acestea au fost plătite cu milioane de victime şi de ce, cu toate acestea, omenirea a tins către aceste idealuri. Apoi, trebuiau create nişte legi care să apere libertatea omului şi toate aspectele activităţii lui private, a tuturor formelor de proprietate. în acelaşi timp, era necesar să se creeze nişte legi privind dezvoltarea şi protecţia omului spiritualizat.

Independenţa individuală, cu tendinţele sale centrifugale, şi reunificarea spirituală ca o condiţie obligatorie a dezvoltării se vor reunifica, mai devreme sau mai târziu, în Rusia. O asemenea înţelegere a fenomenului nu a existat în 1985 şi în anii care au urmat. Rusia a păşit în democraţie fără legi democratice şi fără să fie conştientă de ceea ce înseamnă socialismul şi comunismul. De aceea, democraţia s-a transformat în anarhie, iar acest lucru împinge ţara spre fascism, spre dictatură, spre măsuri de forţă majoră. Cu cât mai repede vor înţelege oamenii din fruntea ţării că formarea unei noi filosofii, a unei noi ideologii, respectiv a unor noi legi, este singura cale de ieşire a Rusiei, cu atât vor fi mai puţine boli şi suferinţe în etapa pe care o va traversa ţara.

Acum omenirea s-a apropiat de acea limită dincolo de care pentru supravieţuirea fizică sunt necesare eforturi în direcţia perfecţionării şi purificării sufletului. Am observat că în 1987 a crescut mult agresivitatea omenirii şi mă gândeam că acumularea cantitativă a determinat saltul. După aceea, am remarcat un nou salt al agresivităţii către sfârşitul anului 1993. Cel mai puternic, judecând după toate aparenţele, se va produce în toamna anului 1995, cu convertirea agresivităţii într-un program de autodistrugere a omenirii. Recent, am înţeles în legătură cu ce poate fi acest lucru. Particularitatea puterii sovietice o constituia anihilarea celei mai mici critici. Evaluarea situaţiei era blocată şi, prin urmare, agresivitatea de asemeni. Din 1985, a început perestroika şi se intensifică tot mai mult critica trecutului, critica socialismului, critica Rusiei din partea altor republici. Cel mai mult au crescut blamarea şi dispreţul generate de critică în Ucraina.

Agresivitatea subconştientă a republicii creşte imens şi se blochează prin explozia centralei atomice de la Cernobîl. Cel mai important antagonism a două forţe, socialismul şi capitalismul, a început să dispară din toamna anului 1985. S-a

produs o puternică înclinaţie către valorile pământeşti, iar peste doi ani a avut loc explozia agresivităţii în structurile subconştiente ale întregii omeniri.

în 1991 se destramă Uniunea Sovietică, iar peste doi ani are loc o explozie şi mai puternică a agresivităţii. La începutul anului 1993, trufia, ataşamentul ţării faţă de imagine şi faţă de un destin favorabil au crescut imens. Şi pentru că, după căderea socialismului, influenţa bioenergetică a Americii asupra întregii lumi a crescut mult, după 2-3 ani acest program, trecând în subconştientul omenirii, a provocat o şi mai mare ancorare în teluric şi, prin urmare, o explozie a agresivităţii.

Protecţia valorii spirituale şi materiale

- Afirmaţi că Rusia este ţara care va salva lumea, mi-a spus odată un conlocutor de-al meu, iar după părerea mea e tocmai invers.

- Nu eu am afirmat aşa ceva, ci clarvăzătorii. Conform cercetărilor mele, Rusia este un teren ideal pentru crearea unei noi gândiri şi a unor noi relaţii. Afirmaţia că „salvarea va .veni din partea Rusiei" se referă în primul rând la potenţialul spiritual.

- Să analizăm în linişte situaţia, îmi spune conlocutorul meu. Nici o ţară nu poate exista fără legi. Legile iraţionale duc ţara la pieire. Pentru ca statul să existe, el trebuie să strângă impozitele, iar pentru aceasta e nevoie de cei de la care aceste impozite să se colecteze. Personalitatea cetăţeanului, proprietatea lui privată care se dezvoltă şi produce, proprietatea lui spirituală şi intelectuală sunt condiţii obligatorii pentru bunăstarea şi supravieţuirea oricărui stat. în Rusia, totul a fost distrus. Ce se întâmplă acum? Care sunt primele caracteristici materiale vizibile ale civilizaţiei ? Ele reprezintă căile de comunicaţie, calitatea şi siguranţa funcţionării lor. în Rusia, toate acestea sunt într-o situaţie îngrozitoare.

Banii merg oriunde, în afară de susţinerea bazelor vitale ale civilizaţiei. Ca şi
în timpul puterii sovietice, acum, în Rusia se schimbă mereu legile. Unele sunt
în contradicţie cu altele. E absurd. Mai departe... Conştiinţa omului se dezvoltă
prin intermediul controlului asupra situaţiei, la baza căruia stă controlul terito
riului, ceea ce înseamnă că legea proprietăţii asupra pământului este condiţia
obligatorie a dezvoltării conştiinţei, a mentalităţii omului. Trebuie să fie garantată
nu numai proprietatea, ci şi drepturile spirituale ale omului. Fără garantarea
legilor de proprietate intelectuală, dezvoltarea normală a omului de asemenea
nu e posibilă. La ce-mi trebuie să inventez, să creez, să generez idei care mă
pot costa viaţa, dacă ele îmi pot fi furate? Să lucrez pentru perspectivă nu e
convenabil, iar intelectul se dezvoltă datorită gândirii strategice. înseamnă că aici
poate exista o singură filosofie.; să apuci bucata acum. în cazul unei asemenea
atitudini, economia nu va trăi multă vreme. Mai devreme sau mai târziu, vor
pune mâna pe ea cei protejaţi de lege. Hai să vedem, se face ceva sau nu pentru
salvarea ţării? în afară de zecile de promisiuni, de conferinţe şi de congrese,
în Rusia, până acum, n-au fost adoptate Legea funciară şi Legea proprietăţii
intelectuale. Prin urmare, omul nu este protejat şi oricare cetăţean care nu are
perspective de a se realiza în ţară trebuie să plece din Rusia. înainte erau graniţele
închise, era ideologia comunistă, apoi au apărut nişte perspective şi speranţa
într-o viaţă civilizată. Acum, nu mai există oprelişti. Prin urmare, în câţiva ani,

Rusia va pierde singura sa şansă de supravieţuire. Ce se întâmplă pe tot acest fond ? Până în prezent, nu avem un cod civil şi penal ca toată lumea. Ţara trăieşte fără legi. Piramida nu are miez. Sunt numai nişte cerculeţe puse unul peste altul. Fiecare lege apare „din burtă", fără nici o particularitate logică. Nu avem specialişti în prognoză. Ar fi mult mai uşor să-i aduni pe specialişti şi să le spui: „Noi vrem să facem cutare şi cutare. Faceţi-ne o prognoză". Dintre ei ar trebui aleşi aceia care au fost în stare să evalueze corect viitorul. Apoi, oamenii ăştia ar trebui adunaţi într-un grup şi astfel ţi-ai asigura controlul asupra situaţiei. Dar aşa ceva nu s-a făcut. înainte nu trebuia să privim în viitor pentru că el era deja „desenat". Acum nu trebuie să ne uităm în viitor, pentru că el este mizerabil. Ţara nu va trăi mult timp fără viitor. Aşa că, folosind un termen de-al dumnea-voastră, la nivelul fin Rusia e deja un cadavru. Priviţi ce se întâmplă acum. Funcţionarii încep să sugrume băncile. în economie se desfăşoară un proces periculos. Am să vă explic pentru ce: Theodore Roosevelt ştia că întâmplarea în economie e la fel de periculoasă ca şi planificarea absolută. Dar iată că îmbinarea acestor două sisteme a dat nişte rezultate de excepţie. Noul sistem a fost creat după război în trei state cu economie dezvoltată. Fascismul, ca şi socialismul, se baza pe o planificare rigidă, având un anumit specific. în anii de după război, îmbinarea relaţiilor de piaţă cu concepţia planificării a asigurat un puternic avânt economic al acestor state şi, practic, a creat o nouă economie. La baza unei astfel de economii stătea îmbinarea ideilor socialismului şi capitalismului. Şi în Rusia, după căderea socialismului, au apărut condiţii pentru existenţa economiei planificate combinate cu economia de piaţă. De aceea, a existat un puternic salt înainte. Dar, întrucât întreprinzătorul particular nu a fost ocrotit de lege, totul a început să se demoleze. Pentru el, băncile reprezintă cel mai mare pericol, pentru că băncile constituie adevărata putere. înseamnă că, pe de o parte, ele trebuie sufocate prin impozite, iar, pe de altă parte, trebuie introduse legi care să sugrume iniţiativa liberă şi să nu se emită legi care să le permită dezvoltarea, sau statul să ia de la bănci credite pe care să nu le mai ramburseze sau rambursarea să se facă pe o perioadă cât mai îndelungată. Şi acest lucru se produce pe scară largă. De aceea, orice bancher priceput va înţelege că trebuie să înşele în

primul rând statul şi apoi pecetăţeni şi să-şi transfere întregul capital în băncile occidentale, pregătindu-şi astfel plecarea lui şi a familiei din ţară. Cu cât bancherul va fi mai talentat, cu atât mai mare va fi suma pe care el o va transfera în Vest. în acest caz, cele mai „draconice" legi nu vor mai fi în stare de nimic. Dacă pentru om nu-i convenabil să-şi ţină banii în această ţară, el nu-i va ţine aici. Potenţialul omului de afaceri sau al omului de artă în Rusia este de câteva ori mai mare decât în Vest. Cei de acolo înţeleg cât de profitabil e să primească cele mai bune minţi şi forţe din Rusia. Legile noi se nasc dintr-o ideologie nouă şi se fac cu oameni noi. „Există în Rusia ideologie?", ne punem noi întrebarea. Nu există. Ideologia comunistă s-a destrămat, iar cea religioasă nu a fost adoptată încă. Acum, un stat religios ar fi o mască, şi nu o faţă. Dacă nu există ideologie, nu vor exista nici legi. Uitaţi-vă cine e în Dumă şi în guvern. Vor putea aceşti oameni să creeze o ideologie nouă şi o nouă economie ? în cea mai mare parte ei sunt foştii partocraţi, semidocţi, doritori de a apuca ciolanul astăzi, pentru că mâine le va fi luat. Şi dumneavoastră consideraţi că o asemenea ţară îi poate veni lumii în ajutor? ! Fără să mai vorbim de salvarea acesteia.

- S-o luăm pe rând. Oamenii de ştiinţă au făcut odată următorul experiment: au ales un lot de animale prolifice şi au început să încrucişeze exemplarele slabe, bolnave şi rele. Se considera că bolile, degenerarea speciei înseamnă acumularea defectelor, greşelilor în codul genetic şi prin încrucişarea unor asemenea exemplare trebuia să aibă loc dispariţia speciei. S-a întâmplat însă cu totul invers. Au început să apară urmaşi absolut sănătoşi, cu nişte calităţi fizice de excepţie. Savanţii n-au putut explica mecanismul acestei regenerări, însă au înţeles că defectul fizic, indiferent de forma sa de manifestare, cel mai adesea constituie treapta unui nou nivel de perfecţiune. Din acest punct de vedere, omenirea este total deficitară. Ea pare într-o formă minunată, însă noi vedem numai toaletele călduroase, rafturile încărcate ale magazinelor şi maşinile frumoase. Dacă însă vom privi de sus, vom vedea că omenirea este grav bolnavă şi puternic schilodită. Ideologia statelor apusene, ca şi a celor orientale, se bazează pe religii. Acest lucru le-a permis să creeze anumite norme etice, juridice şi să atingă un înalt nivel de dezvoltare a economiei, ştiinţei şi culturii, însă totuşi acest nivel nu este suficient pentru a

supravieţui acum. Filosofia, etica şi jurisprudenţa ţărilor civilizate nu pot opri procesele care distrug omenirea, adică degradarea ecologică, starea fizică şi spirituală a oamenilor. Nici un fel de eforturi, conferinţe, simpozioane nu pot schimba cardinal situaţia. E nevoie de legi care să acţioneze pentru salvarea omenirii şi de organizaţii care să pună în aplicare aceste legi. Ele însă nu există. Acum, întreaga lume se găseşte în aceeaşi situaţie în care este Rusia. De ce nu poate omenirea să creeze nişte legi care s-o salveze de la pieire? Pentru că nu există o ideologie care să unească întreaga omenire despărţită din raţiuni religioase şi naţionale. Cea mai importantă schismă acum are loc pe teren religios. Unificarea mecanică a religiilor sau crearea unei religii noi care să-i cuprindă pe toţi este de neconceput. Dar, fără o concepţie unică, fără o filosofie şi o morală nouă, omenirea nu va crea legi şi relaţii noi şi de aceea e condamnată la pieire. Are acum omenirea şanse de unificare? Are. O ideologie nouă, care ar putea să-i unească pe toţi şi să salveze lumea, este ideologia în care se vor uni idealismul şi materialismul, ştiinţa şi religia. Când religia şi ştiinţa se vor unifica, toate doctrinele religioase care există acum vor rămâne ca puncte de sprijin şi procesul de unificare a omenirii va decurge nu forţat, prin moarte sau degradare, ci în mod conştient, prin conţinut, şi nu prin formă. De ce este acum în Rusia un asemenea haos ? Pentru că nu există o ideologie bine conturată, care să genereze armonie. Dacă acum în Rusia vor triumfa băncile şi forma civilizată a economiei, Rusia va înflori, însă va pieri întreaga lume. De aceea, situaţia sălbatică, absurdă din perspectiva legii pământeşti în care se găseşte acum Rusia este simplă şi logică din perspectiva legilor supreme. Rusiei nu i se permite de sus să-şi dezvolte în mod normal economia pentru că nu dispune de noi legi şi de o nouă ideologie. Ce înseamnă din acest punct de vedere inexistenţa Legii fondului funciar? Acesta este un factor al unirii spirituale a oamenilor şi al dezvoltării lor spirituale. Conform legilor materialismului, proprietatea privată îi desparte pe oameni, generează ură şi răutate, mizerie şi umilinţă pentru unii, bogăţie şi înflorire spirituală pentru alţii. Proprietatea socialistă îi uneşte pe oameni nu numai fizic, ci şi spiritual. Totuşi, spiritualitatea a crescut nu numai în socialism. Orice vagabond care renunţă la bunurile materiale are o spiritualitate ridicată. Lipsa Legii

funciare în Rusia continuă să acţioneze pentru dezvoltarea spiritualităţii oamenilor. Ideologia comunistă nu vedea nici un fel de posibilităţi pentru dezvoltarea spiritualităţii oamenilor şi unirea acestora în afară de separarea mecanică de cele pământeşti, în afară de distrugerea teluricului. Comunismul nu putea adopta religia, pentru că el însuşi era o religie unită cu ştiinţa, numai că zeii erau pământeni. Dacă acum în Rusia vor fi găsite alte căi de dezvoltare a spiritualităţii, în afară de separarea forţată de teluric, vor fi găsite noi forme de comuniune a oamenilor, toate acestea vor acţiona în direcţia salvării omenirii. Acest lucru este posibil prin purificarea morală a ţării. Formarea moralităţii are loc prin intermediul receptării filosofico-religioase a lumii. Asta e tot ce trebuie să facă acum Rusia.

Metodele moderne de influenţare a omului

în ultima vreme, oamenii clarvăzători înţeleg că ştiinţa fără moralitate este un mecanism de distrugere a omenirii.

Tot mai des auzim că ştiinţa trebuie conjugată cu moralitatea, dar acest lucru, nu ştiu din ce cauză, nu se întâmplă. Noi ştim deja ce înseamnă ştiinţa şi o putem aprecia după nivelul pe care 1-a atins civilizaţia. Din ce în ce mai des, ştiinţa acţionează nu în favoarea omului, ci împotriva lui. Acest proces este imoral şi se poate sfârşi prin autodistrugerea omenirii. La baza fiecărei acţiuni, invenţii, descoperiri, trebuie să stea o analiză minuţioasă a consecinţelor posibile, în primul rând a celor negative. „Măsoară de multe ori şi taie o dată", spune proverbul. Noi însă, de foarte multe ori, nu măsurăm nici măcar o singură dată. Moralitatea este aceea care măsoară de multe ori. Acest lucru este legat de faptul că etica şi moralitatea sunt noţiuni de ordin strategic. Un om moral se gândeşte la interesele oamenilor din jur şi abia după aceea la propriile lui interese. Un savant moral se gândeşte mai întâi ce rău ar putea aduce invenţia lui, iar apoi la avantaje. Dacă fiecare dintre noi se gândeşte la alţii nu mai puţin decât la propria lui persoană, atunci o asemenea societate este viabilă.

Pentru un om moral, consecinţele negative din ziua de mâine nu-i permit astăzi să apuce bucata cea dulce oferită de momentul prezent. Cu alte cuvinte, omul moral este înclinat către planificare şi prognoză. De ce spune atunci Cristos: „Nu vă gândiţi la ziua de mâine, trăiţi precum păsările"?. Problema e că

învăţăturile lui Cristos se referă nu la formă, ci la conţinut. Dacă ai fost lovit peste obrazul stâng, întoarce-1 şi pe cel drept. Acest lucru nu înseamnă negarea apărării fizice. înseamnă că nu trebuie să existe în interior o agresivitate de răspuns. Ziua de mâine este determinată de Dumnezeu şi de karma Universului. De aceea, ataşamentul exagerat faţă de viitor înseamnă prejudicierea viitorului, este încercarea de a pune programul celulei mai presus decât programul organismului. Omul nu a putut urma în mod direct învăţăturile lui Cristos. Viaţa te obligă să te porţi altfel: şi să te opui duşmanului, şi să te gândeşti la ziua de mâine. De aceea omul şi-a localizat aceste învăţături în interiorul său, în conţinut.

Am observat un fapt paradoxal, iar apoi l-am înţeles şi mi l-am explicat: cu cât omul acceptă mai mult o situaţie în interior, cu atât mai activ el i se poate opune la exterior. înseamnă că, dacă eu recunosc în interior că ziua de mâine şi cele viitoare sunt orânduite de Dumnezeu, cu atât voi economisi mai multe forţe pentru planificarea zilei de mâine şi pentru schimbarea ei în planul fizic. Totul seamănă cu o imagine: surcelele plutesc pe apă, duse de curent. Şi, dacă surcica nu înţelege că forţa motrice principală nu este ea, ci curentul, ea se zbate

de pomană, îşi cheltuieşte forţele şi nu controlează absolut nimic. Dacă însă înţelege că drumul principal este determinat de curent, îşi va economisi puterile, le va armoniza cu direcţia curentului şi, ca rezultat, îi vor creşte vitalitatea şi libertatea în mişcări, iar, în cele din urmă, şi controlul asupra situaţiei.

Am mai observat un fapt. Dacă omul încearcă să controleze situaţia într-o proporţie mai mare de 30-40%, cresc eforturile pe care le depune şi scade rezultatul. Dacă însă omul încearcă să controleze situaţia 100%, acest lucru e deja periculos pentru viaţă, pentru că îi cresc irascibilitatea şi agresivitatea, iar ca rezultat survine destrămarea situaţiei şi apar bolile. Acceptarea în interior a unei situaţii în prezent constituie priceperea de a o controla în viitor. Omul credincios se poartă cu smerenie şi bunătate cu lumea din jur. Deoarece sufletul are o inerţie imensă, el poartă toate acestea în existenţele viitoare şi atunci, prin acceptarea interioară, credinciosul poate controla viitorul. Prin neacceptarea exterioară a situaţiei şi prin subordonarea acesteia, el o poate controla în prezent. Astfel de oameni au devenit regi, conducători de oşti, bancheri şi au împins civilizaţia înainte, până când nu dispărea în ei credinciosul din existenţa trecută.

întrebarea e de ce omul moral se gândeşte mai mult la alţii decât la el, iar egoistul dimpotrivă. Interesele egoistului sunt legate în primul rând de trupul şi conştiinţa acestuia. Conştiinţa este legată de evoluţia corpului. Logica pământească exacerbată, preocilparea exagerată pentru corp duc la presiuni asupra structurilor spirituale ale câmpului. Prin natura lor, conştiinţa şi materia tind către diferenţiere. Lărgirea Universului, crearea de noi forme ale materiei, ale spaţiului, ale timpului sunt adecvate dezvoltării conştiinţei şi civilizaţiei umane. Câmpul însă tinde către unitate şi, o dată cu lărgirea Universului, această unitate se măreşte. Dacă Universul se extinde, atunci, concomitent, el trebuie să se şi contracte. Contractarea reprezintă tendinţa de mărire a unităţii.
Când interesele omului trec dincolo de limitele corpului său, iar acest lucru se poate întâmpla când corpul se distruge, este prejudiciat de boli, lipsuri, traumatisme şi nenorociri şi, de asemenea, în cazul iubirii pentru Dumnezeu, are loc activarea structurilor spirituale ale câmpurilor omului. Când omul ajunge la acest nivel, el este pătruns de iubire şi de comuniune cu

întreaga lume. El simte că toţi sunt la fel şi că el este parte integrantă a ceva superior. O senzaţie de nespusă frumuseţe îi umple sufletul. El începe să ia contact cu adevărurile supreme inaccesibile omului egoist. Acest lucru se întâmplă pentru că informaţia de bază a Universului este stocată la nivelul câmpurilor. La acelaşi nivel se păstrează şi informaţia privind viitorul. De aceea, omul cu moralitate ridicată începe să simtă şi să vadă viitorul mult mai repede decât cel imoral. Uneori, cerinţele societăţii în privinţa prevederii viitorului cresc brusc în situaţiile critice. Viitorul e cu atât mai clar cu cât este mai mare deplasarea punctului de sprijin de pe structurile fizice pe structurile spirituale. De aceea apar din ce în ce mai mulţi oameni loviţi fizic : bolnavi, schilozi, monstruoşi; apar oameni care, prin comportamentul lor, îşi distrug propriul organism : alcoolicii, narcomanii. înjosirea trupului, limitarea nevoilor lui de hrană, comunicarea, mişcarea, de asemenea alcoolul şi narcoticele frânează activitatea conştiinţei legate nemijlocit de corp. Atunci se dezvoltă mai activ formele de gândire, când conştiinţa este limitată şi nu împiedică activitatea subconştientului şi nu se împotriveşte receptării de noi informaţii. Aceasta este conştiinţa religioasă. Lucrul cel mai important în conştiinţa religioasă îl prezintă credinţa. Credinţa este acceptarea fără critică a adevărului. Fără credinţă nu există religie.

Conştiinţa religioasă limitează gândirea într-un cadru strict şi, numai datorită acestui lucru, este posibilă obţinerea informaţiei necesare pentru dezvoltarea ulterioară. Religia este cea care activează dezvoltarea structurilor spirituale ale câmpului. De aceea religia a generat moralitatea şi capacitatea de a prevedea viitorul. Orice informaţie nouă reprezintă o nouă construcţie logică. Ea distruge, restructurează logica conştiinţei şi poate fi periculoasă pentru aceasta. De aceea, conştiinţa, la rândul său, are o atitudine agresivă faţă de informaţia care vine din subconştient. Atât timp cât noua informaţie nu se fortifică, conştiinţa trebuie delimitată de aceasta.

Există metoda brainstorming al cărei creator a surprins în mod intuitiv condiţiile pentru obţinerea unei noi informaţii. într-o grupă de 15-16 oameni se lansează cea mai absurdă idee, se suprimă orice critică şi orice apreciere a oricărei idei şi în final se trag concluziile. Simpozioanele şi conferinţele funcţionează

pe acelaşi principiu, însă mult mai slab. Numărul de 15-16 oameni este optim pentru că importanţa personală a fiecăruia scade total, iar senzaţia de echipă se păstrează. Conştiinţa funcţionează atunci când confruntă, evaluează, are o poziţie critică, respectă conexiunile cauză-efect elaborate anterior. în lipsa tuturor acestor factori, conştiinţa se închide, se izolează. Se activează structurile mai fine ale câmpurilor şi are loc prinderea din subconştient a unei informaţii total noi, care nu poate fi verificată pe loc, de aceea hotărârea acceptării ei pe credit este condiţia obţinerii ei. Prin urmare, adevărurile supreme, la care ştiinţa nu va ajunge, pot fi descoperite numai de religie. La baza noii idei tehnice stă o acţiune etico-morală. întrucât moralitatea, în sensul ei superior, este generată de religie, îmbinarea religiei şi moralităţii într-o singură concepţie este cu neputinţă dacă nu este conjugată ştiinţa cu religia. îmbinarea iubirii şi credinţei pe baza unui calcul critic şi ferm, care va apărea ca rezultat al unei noi concepţii, va duce la dezvoltarea ulterioară a omenirii.

Odată, am fost rugat să văd un aparat nou destinat tratării bolnavilor. Au venit la mine autorul invenţiei şi o doctoriţă care a obţinut rezultate bune folosind acest aparat.

- Am stabilit că n-are sens să răvăşim biocâmpul pentru a anihila programele negative. Suntem de acord cu dumneavoastră că acţiunea asupra omului în absenţa

conexiunii inverse poate da mai multe probleme. Am încercat să creăm această conexiune inversă. La baza metodei stă ideea reflexoterapiei. Trebuie echilibrată bioenergia organismului, frecvenţa acesteia, şi boala va dispărea. Orice obiect din Univers este o sumă de procese oscilatorii. Organismul sănătos dă un fel de oscilaţii, cel bolnav alt fel de oscilaţii. Cu ajutorul computerului, noi eliminăm aceste oscilaţii, îndepărtăm bruiajul de fond şi, ca efect, oscilaţiile sonore se anihilează una pe cealaltă. Apare o undă de oscilaţii armonioasă. Noi o înregistrăm pe nişte bile speciale, pe care bolnavul le înghite şi îşi obligă organismul să le alinieze la oscilaţiile omului sănătos. întrucât aici totul se bazează pe ideea acupuncturii, n-ar trebui să existe efecte negative.

Cercetez câmpurile inventatorului şi al doctoriţei. La amândoi se observă deformaţii, atunci când lucrează cu pacienţii. încerc să le explic situaţia.

- Particularitatea medicinei orientale constă în faptul că factorul terapeutic principal îl constituie personalitatea medicului şi abia după aceea urmează procedurile tehnice. Acul este un contur prin care se produce interacţiunea câmpurilor terapeutului şi pacientului. Doi medici diferiţi vor prescrie aceleaşi pastile, dar rezultatele vor fi diferite. în reţeta scrisă de doctor există deja informaţia care se grefează pe substanţa medicamentului. în reflexoterapie acest efect este exprimat mai puternic.

Cercetez la distanţă biocâmpul unui chinez care, judecând după cele auzite, a avut rezultate de excepţie. Un câmp uimitor de curat. Pregătirea anterioară se baza pe trei existenţe anterioare petrecute în Orient. A început să vindece încă din existenţa precedentă. în această existenţă, talentul său şi-a arătat adevărata măsură. în existenţa viitoare, acest talent i se va închide şi el va trebui, probabil, să ispăşească pedeapsa pentru faptul că în activitatea sa a recurs mai mult la tehnică decât la înţelegere. Imperfecţiunea pacienţilor era trimisă în existenţele următoare, începând cu cea de-a treia. Este o amânare destul de mare. Dacă pacientul se va folosi de aa şi se

va ocupa de perfecţionarea sa spirituală, atunci el va reuşi, probabil, să cureţe murdăria care i-a fost trimisă în viitor. Problema este însă că pacientul consideră dispariţia bolii ca pe o vindecare şi nu ca pe o amânare. Medicina nu vindecă, ea îl ajută pe bolnav să-şi uşureze suferinţa. Dă o amânare a problemelor sale pentru ca el să se poată purifica din punct de vedere spiritual. Terapia înseamnă cultivarea în suflet a iubirii, bunătăţii şi comuniunii cu Creatorul. Orice om care îl poate ajuta pe alt om în această direcţie vindecă la perfecţie.

- Văzând cum funcţionează aparatul dumneavoastră, m-am convins încă o dată
că cel mai bun rezultat al unei terapii, dacă ea nu schimbă în bine caracterul
omului, concepţia sa despre lume, îl constituie amânarea. Cu cât este mai
perfecţionat un aparat, cu atât este mai mare ispita de a crede că boala poate
fi vindecată cu ajutorul medicamentelor şi al acţiunilor asupra corpului şi nu
asupra sufletului.

Acum despre amânare. Aţi enumerat câteva nume de colaboratori care trebuie să lucreze cu acest aparat. Doi dintre ei ar trebui nici să nu se apropie de aparat. Ei au structurile spirituale întinate şi de aceea sunt lipsiţi de apărare şi pot dăuna pacientului. Pe măsura intensificării acţionării asupra corpului uman, creşte rolul medicului şi al structurilor sale spirituale. Acţionându-se asupra corpului, se acţionează într-o oarecare măsură asupra structurilor câmpului, adică asupra sufletului. In ultimul timp, medicina acţionează tot mai mult asupra structurilor câmpului. Există o limită a pătrunderii în structurile câmpului dincolo de care se declanşează programul de autodistrugere la cei care s-au decis să facă acest pas. De aceea, acţiunea cu ajutorul medicamentelor şi al aparaturii trebuie să meargă în urma purificării spirituale şi nu înaintea acesteia. Iar înainte de a acţiona asupra pacientului ar trebui să-1 duceţi într-o altă încăpere şi să-i daţi posibilitatea să-şi purifice sufletul prin rugăciune şi pocăinţă şi să simtă că iubirea pentru Creator este izvorul fericirii pe Pământ. Când sufletul va avea o orientare corectă, atunci el va putea fi ajutat printr-o acţiune fizică.. Acelaşi lucru trebuie să-1 facă şi medicul care lucrează

cu aparatura pentru a-şi bloca biocâmpul împotriva influenţelor din partea pacientului. Păstrarea priorităţilor spirituale îi va permite medicinei să nu facă rău sufletelor oamenilor şi să-i ajute.

Despre psihogeneratoare nu ştiam nimic şi nici acum nu cunosc prea multe. Dar pot aprecia rezultatul acţiunii lor. M-am întâlnit odată cu un specialist din acest domeniu. El mi-a ţinut un logos despre acţiunea tehnică asupra structurii câmpurilor obiectelor vii. Pentru a influenţa codul genetic este insuficientă o acţionare simplă, trebuie să fie asigurată şi o anumită frecvenţă a impulsurilor.

- Să pătrunzi în structurile câmpului care sunt în legătură cu codul informaţio
nal e ca şi cum ai deschide o uşă cu cifru, am spus eu.

- Da, ceva în genul acesta, a aprobat el.

- La sfârşitul anului 1990, am continuat eu, mi Srâ întâmplat ceva ciudat.
La consultaţie la Institutul de medicină nr. 1 un om a povestit că a avut o viziune
prin intermediul căreia a înţeles că U.R.S.S. se va destrăma.

Iată ce povestea el: „Doi voinici din basme s-au luat la trântă şi s-au luptat mult timp până când au căzut sleiţi de puteri. Unul dintre ei era cald pe dinafară dar rece pe dinăuntru. El putea muri. Al doilea era rece la exterior dar cald în interior. Acesta va supravieţui". A doua viziune era în legătură cu ţara noastră. „Alerga o turmă de reni spre prăpastie şi, dintr-o dată, unul iese în frunte şi-i determină pe toţi să-şi schimbe direcţia. Toţi renii se împrăştie şi el încearcă să-i adune, iar un glas îi spune că nu trebuie să-i adune fiindcă singuri se vor aduna. "

Am cercetat biocâmpul acestui om. Psihicul era normal, însă avea deformaţii ale biocâmpului, caracteristice contactorilor. I-am cercetat la distanţă pe oamenii care afirmă că li se întâmplă să contacteze civilizaţii extraterestre şi de foarte multe ori biocâmpurile lor prezentau deformaţii caracteristice încălcării legilor supreme. Contactul direct şi transmiterea informaţiei sunt periculoase pentru civilizaţia noastră şi pot duce la dispariţia acesteia, dar va fi pedepsită şi civilizaţia care a intrat în contact.

Omul acela şi-a amintit mai târziu ce i-a mai spus glasul:.

- Am uitat ce era mai important. Am văzut că undeva, sub pământ, într-un
loc pustiu, este un laborator unde savanţii făceau experienţe cu nucleul unei
celule şi, dacă experienţa le va reuşi, civilizaţia noastră va pieri. Cu ea se va
întâmpla ce s-a întâmplat cu civilizaţia din constelaţia Sirius.

- Sirius e o stea, nu o constelaţie, i-am
spus.

El a dat din umeri.

- în viziunea pe care am avut-o era constelaţie.

Mai târziu s-a dovedit că Sirius era o stea dublă. întâmplarea aceasta am luat-o la început în serios, iar mai târziu îmi venea să râd când îmi aminteam de ea. U.R.S.S. s-a destrămat într-adevăr. Poate este verosimilă şi informaţia privind experienţele pe nucleul celulei vii. L-am consultat în această privinţă pe specialistul în aparatură psihotronă.

- în ultimul timp a crescut mortalitatea în rândul celor care au tangenţă cu
acţiunea asupra straturilor profunde ale biocâmpului.

I-am propus un experiment:

- Spuneţi-mi numele celor decedaţi, iar eu am să clarific cauza decesului.
Vă daţi seama, sper că, de exemplu, pneumonia,^traumatismele, cancerul sunt diagnosticuri secundare. »,,

- Da, desigur, aprobă el.

El îmi spune numele decedaţilor, iar eu văd unul şi acelaşi tablou. Principalul centru informaţional din corpul fizic al omului este prima cheakră, unde se află organele de reproducere. Ea este cea care dă informaţii în legătură cu starea fizică a corpului. Cheakra este o formaţiune informaţional-bioenergetică, o verigă de legătură între învelişul'fizic şi cel al biocâmpurilor. în toate cazurile am observat închiderea informaţională totală a cheakrei. Câmpul se strânge înjurai obiectului, încetează interacţiunea sa cu Universul şi obiectul moare.

-Dar de ce unii dintre cercetători rămân în viaţă? mă întreabă conlocuto-rul meu.

- E într-adevăr interesant. Să vedem despre ce-i vorba.

Analizez biocâmpul unuia dintre cercetătorii care lucrează în Orientul îndepărtat. Biocâmpul său este apărat. Este asigurat de un grup de oameni din Tibet. El este legat într-un fel de ei la nivel bioenergetic şi informaţional. Lovitura o primeşte nu el, ci întregul grup, adică acţiunea punitivă s-a declanşat, însă merge mai lent decât la alţii. Mă uit dacă mai sunt pe Pământ asemenea grupuri. în America de Sud, în zona Braziliei, în America de Nord (California) şi în Australia. Studiez situaţia timp de încă zece minute şi totul îmi devine clar. în lume există centre unde oamenii au mari posibilităţi de a influenţa lumea înconjurătoare. Ele sunt două : este zona Himalaia şi America de Sud. Cei care în existenţele trecute au trăit în aceste locuri au mari aptitudini în domeniul magiei. După ele urmează alte două centre : America de Nord şi Australia. Există şi alte asemenea subcentre. în plan bioenergetic sunt extrem de active două dintre ele : Tibetul şi California.

- Pot să explic de ce California, îmi spune conlocutorul meu. Acolo sunt foarte mulţi oameni care se ocupă de asemenea probleme, amatori şi profesionişti.

- în anii următori, continuu eu, în Tibet şi în California sunt posibile mutaţii genetice şi pieirea multor oameni pentru că acţiunea asupra structurilor biocâmpului influenţează şi genotipul câmpului. Este lovitura de răspuns şi autorul intervenţiei fie că moare, fie i se deformează propriul genotip. Aceeaşi soartă o vor avea şi cei care sunt în legătură cu ei.

- Ce influenţă are asupra omului apartenenţa lui la o organizaţie ? mă întreabă partenerul de discuţie. "

- Imaginaţi-vă că omul care a încălcat o lege supremă va fi pedepsit pentru asta. Dacă el a îndeplinit dorinţa organizaţiei căreia îi aparţine, va fi pedepsită întreaga organizaţie, adică va fi rebutat nu doar unul singur, ci un grup întreg de oameni. Acest lucru se va întâmpla mai târziu, însă, oricum, este irevocabil.

Să ne imaginăm un mic colectiv care încearcă să pătrundă în structurile profunde
ale biocâmpului. Membrii acestui colectiv vor începe să se îmbolnăvească şi să
moară, însă ei au timp să se oprească, înţelegând că activitatea lor e periculoasă.
Acum să ne imaginăm acelaşi laborator unde cercetătorii lucrează la un proiect
militar, îndreptat împotriva a zeci de mii de oameni. Acest proces va decurge
lent, dar stoparea lui va fi mai complicată. Etica şi clarviziunea grupului de
oameni trebuie să fie mai ridicate decât etica unui singur om. Prin urmare, atât
timp cât lucrează individualităţi, există şanse de generalizare a erorilor, se poate
încerca modelarea locului în care penetrăm, se pot studia legile biocâmpului şi
condiţiile pătrunderii în el. Pătrunderea în biocâmp a unei singure persoane poate
oferi experienţa necesară pentru ca să fie salvaţi mulţi. Penetrarea iraţională în
biocâmp, la nivelul programelor guvernamentale, duce la distrugerea civilizaţiei.
Acum, cu subconştientul, cu structurile câmpului adică, se întâmplă acelaşi lucru
ca şi cu ecologia. La început omul se temea de fenomenele naturii, depindea
total de aceasta, apoi a încercat s-o dirijeze cumva pentru a supravieţui, după
aceea a început s-o supună, iar acum o distruge. începând să distrugă natura,
omul a înţeles că el este o parte a acesteia şi că va pieri o dată cu ea. Dacă
ar fi apărut mai devreme organizaţiile ecologice, legile pentru protecţia mediului,
multe din cele ce s-au pierdut irecuperabil ar fi putut fi păstrate. Noi depindem
mai mult de subconştient-decât de mediul înconjurător. Omenirea se află acum

în stadiul supunerii subconştientului. Apar tot mai multe metode de pătrundere
în subconştient şi de acţionare asupra acestuia. Nimeni nu se gândeşte la crearea unor sisteme de protecţie şi control, iar mutaţiile negative în ecologia spiritual--bioenergetică s-au declanşat deja, şi încă la nivelul întregii omeniri. Mă adresez din nou conlocutorului meu.

- Haideţi să vedem nişte colective care se ocupă de problema acţiunii asupra
codului genetic al celulei vii.

El îmi dă numele câtorva oameni. Este o familie de bioenergeticieni din tată în fiu. Ei au acţionat asupra genelor celulelor vii. în urma intervenţiei lor, în celule se modifică numărul de cromozomi. în principiu, ei puteau introduce, printr-un efort de voinţă, un program în genotipul celulei vii şi să creeze mutanţi. Prin urmare, în timpul tratamentului, profunzimea influenţei era mai mare. Ei însă au refuzat să mai participe la experienţele de influenţare a nucleului celular. Am văzut în câmpul unuia din bioenergeticieni nişte deformaţii proprii bolilor canceroase. în subconştient era prezent suicidul, lipsa dorinţei de a trăi, programul de autodistrugere. Judecând după toate aparenţele, ei s-au oprit la timp. Universul îi reprimă foarte simplu pe cei care prejudiciază procesele profunde ale autoreglării. Omului sau grupului i se introduce programul de autodistrugere, dar aici mai sunt încă şanse de supravieţuire. în cazul unei intervenţii mai profunde şi mai dure, posibilităţile de supravieţuire se închid.

- Mai numiţi-mi nişte grupuri care lucrează cu codul genetic.

- Cu plăcere! îmi răspunde zâmbind conlocutorul.

Când am venit la ei ultima oară, dispozitivul era practic pus la punct. Şeful striga: „Nu vreau să-mi apară coarne! Suprimăm experimentele! ". Dar s-a întâmplat următoarea chestiune. Unul dintre cercetători a găsit calea pătrunderii în biocâmp. El a stabilit că înainte de toate acţionează genotipul câmpului şi apoi cel cromozomial. înseamnă că acţionând asupra genotipului câmpului poate fi modificat cel cromozomial. Trebuie rezolvate două probleme: de intrat în structura genomului câmpului şi de dat un program care poate fi modificat după dorinţa clientului. El a reuşit să facă acest lucru. S-a concentrat asupra unei stări emoţionale, după care a ales pentru aceasta, în mod intuitiv,

frecvenţa. „Vreau ca în loc de şapte fire de păr pe labele înotătoare să fie numai două" şi aşa a fost. Următoarea comandă: „Vreau ca pe una din labe să fie de două ori mai multe fire, iar pe cealaltă nici unul". Şi acest lucru a reuşit.
în aceste experimente este o situaţie importantă. Dacă la nivelul fizic dorim să modificăm genotipul încrucişând diferite specii, schimbând diverse condiţii de viaţă, deformaţiile biocâmpului se.vor putea observa numai la urmaşi. Dacă vom acţiona însă asupra genotipului biocâmpului, putem obţine rezultatul acţiunii într-un interval de timp foarte scurt. în organismul viu, în fiecare secundă, genotipul biocâmpului, în cooperare cu cel cromozomial, recreează corpurile noastre. Cu cât este mai profund nivelul la care acţionăm, cu atât sunt mai rapide modificările. Dacă un om încalcă flagrant legile supreme, poate muri nu numai el, ci şi întreg neamul său. Studiind structurile câmpului, am înţeles că genotipul câmpului se deosebeşte de cel fizic în primul rând printr-un înalt nivel de unitate, înseamnă că există structuri ale câmpului care coordonează conştiinţa, destinul
şi viaţa unui om şi ale unor grupuri de oameni. Putem vorbi de genotipul familiilor
popoarelor şi a tot ceea ce este viu. Dacă chirurgul deschide corpul omului şi
face o greşeală, are de suferit un singur om. Dacă însă în timpul tratamentului
are loc pătrunderea în structurile biocâmpului, în acest caz pot fi prejudiciate
multe grupuri de oameni. în principiu, poate fi comutat genotipul omului cu al
unui animal, însă mi-e groază să mă gândesc la rezultat. \

Am avut o situaţie interesantă când încercam să organizez nişte cursuri pentru cunoaşterea metodei mele. Trebuiau să vină la mine în atelier vreo cincisprezece oameni să vadă cum efectuez diagnosticarea. înainte de curs am început să simt o durere sâcâitoare în diferite regiuni ale capului: venea o informaţie foarte importantă pentru mine. Am început să-i descifrez textul: „Atenţie în activitatea cu grupul - punct. Mai mare atenţie în activitatea cu grupul - semnul exclamării". N-am înţeles nimic clar şi nu i-am dat atenţie. încep cursul şi le explic : „Acum am să-1 diagnostichez pe unul dintre

dumneavoastră şi am să pătrund în toate straturile mai fine ale biocâmpului. Priviţi şi luaţi aminte". încep să lucrez şi deodată simt un mare pericol. Mă uit la nivelul fin şi văd cum biocâmpurile celor din sală încep să se amestece. Am întrerupt imediat diagnosticarea şi le-am spus că, după toate aparenţele, metoda mea nu este adecvată unei propagări în masă.

Biocâmpurile noastre interacţionează în permanenţă şi se amestecă, inclusiv cu biocâmpurile plantelor, ale animalelor şi ale naturii nevii. întrucât acest lucru se produce lent, funcţionează controlul propriei supravieţuiri şi al supravieţuirii oricărui obiect. Obţinerea unei noi informaţii dezvoltă organismul dacă ea vine pe rând şi în doze mici. Dacă informaţia vine în avalanşă, organismul piere. Intervenind la nivelul fin în genotipul unui om, noi putem distruge întreaga omenire. Pătrunderea omului în natură, asimilarea bogăţiilor naturale nu pot fi oprite, pentru că acest lucru dezvoltă şi susţine civilizaţia. Probloema este să facem ca acest proces să decurgă raţional şi în deplină securitate. Tot la fel nu poate fi stopat procesul pătrunderii în subconştient, deoarece acest fapt dă mult prea multe avantaje. Acum, prin sugestie, hipnoză, antrenament autogen, omul, într-un timp scurt, poate obţine ceea ce înainte se putea obţine pe parcursul unor decenii întregi. Metodele de dezvoltare a aptitudinilor sunt destul de simple. Aptitudinile sunt însă pereţii pe care-i vede toată lumea, fundaţia o reprezintă înţelegerea lumii şi a legilor ei. Sub pereţii pe care i-a înălţat omenirea trebuie deja turnată o fundaţie mult mai solidă. Şi dacă cei care construiesc nu se vor gândi la fundaţie, zidurile înălţate îi vor îngropa pe ei.

Acum bioenergetica nu-i încă o ştiinţă. Pentru ca să apară ştiinţa, e nevoie de concepţii care să conjuge faptele. Trebuie să existe o bancă de date cu toate încercările reuşite şi nereuşite de acţiune asupra subconştientului şi psihicului omului. Din păcate, dacă e să vorbim de abordări sistematice, ele există doar în structurile militare. Maşina de război are însă un punct slab : acolo prea puţin îi pasă cuiva de urmări. Mai întâi se traduce în fapt ideea distrugerii şi numai apoi se pune problema supravieţuirii. La nivelul fizic, ucigând duşmanul, omul supravieţuieşte singur. La nivelul fin, ucigând pe altul, omul se ucide pe sine.

în ultimul timp, medicii militari, inginerii, pedagogii, psihologii, oamenii de artă au ajuns la concluzia că, fără a lucra activ cu subconştientul, ei nu-şi vor rezolva problemele. Am discutat cu un pedagog care, recurgând la joacă, dezvolta la copii anumite aptitudini. îl interesa dacă se pot activa la copiii cu care lucrează nivelurile superioare ale receptării subconştiente a lumii. Psihologul Leontiev are lucrări în legătură cu dezvoltarea noilor forme de sensibilitate, de exemplu recepţionarea prin epidermă a undelor fotonice. Şi pedagogul a făcut un experiment privind dezvoltarea sensibilităţii pentru câmpurile electromagnetice. Dacă la Leontiev subiectul care greşea primea un şoc electric, aici copilul primea o bomboană dacă putea determina corectitudinea dispunerii magnetului din spatele unui paravan. După un timp oarecare, copiilor a început să li se modifice caracterul, le-au apărut înclinaţii către clarviziune. „La un moment dat, am oprit experimentul, îmi povestea pedagogul. M-am speriat şi am simţit că-i conduc pe copii într-acolo de unde pot să nu se mai întoarcă."

M-a intrigat povestea lui şi m-am apucat să examinez biocâmpurile copiilor participanţi la acest experiment. Unii dintre ei prezentau în zona primei cheakre semnul închiderii în câmpul informaţional. în cazul de faţă, acest lucru nu le ameninţa viaţa, dar le închidea posibilitatea de a avea urmaşi. Aptitudinile lor au crescut mult, dar conştiinţa şi concepţia lor de viaţă nu erau încă pregătite pentru aceasta. Aceste aptitudini necontrolate puteau creşte şi mai mult la copii şi de aceea natura a început să se apere.

Nu demult mi s-au adresat nişte cercetători din domeniul câmpurilor electromagnetice.

- Am creat nişte dispozitive care acţionează asupra câmpurilor informaţionale
ale oamenilor. Cu ajutorul lor se poate descifra informaţia în legătură cu starea
fizică viitoare a omului. Ceea ce pot vedea doar unii, adică „aura", poate fi
înregistrat de aparatele noastre. Noi am înţeles însă că pătrunderea în structurile
genetice ale celulei este periculoasă şi am decis să nu facem acest lucru. Noi
lucrăm numai pentru diagnosticare şi tratament, dar, oricum, ne

temem să nu
avem mari probleme.

- Aveţi pe cineva care a lucrat în domeniul acţiunii asupra nucleului celular ?

- Cunoşteam câţiva, însă ei au plecat în California. Unul dintre ei este aici,
însă nu lucrează în domeniu, pentru că n-a reuşit să finalizeze cercetarea din
cauza lipsei de bani.

El a avut un noroc chior, le-am spus eu după ce i-am analizat câmpul. încă
puţin şi putea să moară ca cei care s-au dus mai departe decât trebuia. Câmpul s-a strâns deja în jurul său, barând canalele informaţionale în proporţie de patru cincimi. Dacă el va încerca din nou să facă ceva asemănător, poate să moară, în ce constau experienţele sale?

- Presupunând că informaţia genetică principală se găseşte la nivelul câmpului,
el a încercat să insereze acolo propriul său program. A plasat psihogeneratorul
în vecinătatea ouălor de broască şi apoi a schimbat frecvenţele, prelucrându-le
prin emanaţii electromagnetice, deoarece voia să creeze o superbroască. Numai
că broasca a ieşit cu şase picioare şi fără ochi. A doua experienţă nu i-a mai reuşit.

- Adică n-a mai găsit cheia pătrunderii în structurile câmpului?

- Da. Deocamdată, nimeni nu ştie cum se intră în structurile câmpului şi
cum trebuie să arate acest program.

Eu zâmbesc.

- Soluţia există. Când omul se deplasează, în urma lui rămâne fantoma sa,
înscrisă în câmpurile electromagnetice. Dacă însă omul are nişte aptitudini electro-
senzoriale deosebite, fantoma sa dăinuieşte mult mai mult. Dacă omul se concen
trează în mod conştient asupra păstrării fantomei, atunci ea este deja o formaţiune
stabilă. Dumneavoastră culegeţi principalele date de pe această

fantomă şi aveţi
gata programul pentru introducerea în câmp. Ca să cunoaşteţi codul de pătrundere
în câmp trebuie să ştiţi codul de ieşire, pentru că ele sunt identice. Doar că acesta
din urmă poate fi aflat. Luăm o broască şi o punem în condiţii apropiate de
moartea organismului. Anume în acest moment informaţia despre corpul fizic
se transferă brusc la nivelul câmpului. Murind, fiinţa vie îşi activează puternic
matricele câmpului, legate de construcţia fizică. Ele pot fi înregistrate. Acesta
este codul penetrării în structurile câmpului. Apoi găsim verigile similare din
ambele programe şi introducem informaţia luată de la fantoma omului în ouăle
de broască. Să vedem ce se întâmplă în acest caz. Mor cei care au luat parte
la experiment, iar informaţia se închide. Să tragem concluziile: cu posibilităţile
noastre şi cu o etică invers proporţională acestora, ne-am apropiat de linia fatală.

- Noi am refuzat să lucrăm în această direcţie, îmi spune conlocutorul.

- Dar problema e că în structurile noastre profunde încep procese periculoase:
dumneavoastră încercaţi să-i vindecaţi pe oameni scotocind în straturile câmpurilor
la nivelul profund prin acţiune electromagnetică. Dumneavoastră însă nu vindecaţi,
ci mutaţi mizeria în structurile viitorului.

- Bine, îmi spune o femeie care lua parte la discuţie, dar eu am salvat o
fetiţă de la narcomanie. N-avea decât paisprezece ani. Dumneavoastră vreţi să
spuneţi că nu trebuia s-o tratez?

- Aţi salvat fata, dar i-aţi omorât pe viitorii ei copii. Trufia ei ajunsese la
nivelul mortal din cauza ancorării în teluric, iar narcomania o

rupea de cele
pământeşti. Umilindu-se, suferind din cauza bolilor, chinuindu-se, ea îşi înălţa
sufletul, pe al său şi pe al urmaşilor săi. Şansele ei de a avea copii sunt minime,
întrebaţi dacă aveţi dreptul ca medic să nu ajutaţi un om, iar eu vă întreb dacă aveţi dreptul să ajutaţi un om omorându-i viitorii copii. înseamnă că se pune problema dacă să ajutăm sau să nu ajutăm. De ajutat, trebuie să ajutăm. Acest lucru e în afară oricărui dubiu, însă trebuie s-o facem corect pentru ca, îmbunătăţind ziua de azi, să n-o prădăm pe cea de mâine. De aceea, tot ceea ce este în legătură cu acţiunea asupra sufletului uman trebuie verificat mult mai minuţios decât atunci când intervenim asupra corpului.

- Cum vine asta? mă întreabă primul meu conlocutor. înseamnă că nu trebuie
intervenit deloc asupra omului.

- Pentru a interveni, trebuie să avem o concepţie sau măcar să tindem către
aceasta. Trebuie să înţelegeţi că boala nu reprezintă o murdărie care trebuie
îndepărtată. Boala este un mecanism de ajutorare, iar dumneavoastră pur şi simplu
încercaţi s-o adunaţi şi s-o aruncaţi, la fel cum fac unii bioenergeticieni.

- Apropo, îşi aminteşte unul dintre partenerii de discuţie, am observat o
particularitate ciudată : cu ajutorul aparaturii noastre, putem evidenţia în spectrul
electromagnetic disfuncţiile care atestă prezenţa proceselor canceroase. Când
i-am examinat pe bioenergeticieni în timpul activităţii lor, am descoperit că atunci
când creşte forţa intervenţiei lor, în biocâmpul lor apar distorsiuni corespunzătoare
bolilor canceroase. Cum se poate explica?

- Problema e că bioenergetica este încă în stadiul de dezvoltare şi deocamdată
concepţia ei fundamentală se reduce la forţa intervenţiei prin canalizarea bio

energiei. Cu cât intervenţia pentru ameliorarea stării fizice, şi nu a celei spirituale, este mai puternică, cu atât intervenţia e mai periculoasă. Prin urmare, imediat se conectează blocajul.

- Dar acţiunea electromagnetică poate fi aplicată şi de pe alte poziţii, continuu eu. înainte, când omul nu mânca, murea din această cauză. Postul negru era sinonim cu moartea şi oamenii, dacă nu mâncau o zi-două, mureau din cauza- epuizării. Acum însă, postul negru a devenit un factor terapeutic pentru multe maladii. în concluzie, pericolul dozat poate vindeca. înainte, omul, fiind în situaţii critice, îşi activa toate forţele de apărare ale organismului, însă cel mai adesea murea. Mai târziu, el a disimulat suprasolicitările de moarte şi a apărut sportul. înainte, omul, intrând într-un mediu rece, murea prin degerare. îmbrăcă mintea şi locuinţa călduroasă au devenit simboluri ale civilizaţiei, însă, periodic, duşurile cu apă rece dau sănătate. Dacă are loc o acţiune neplăcută, asta înseamnă moarte. Dacă este doar plăcută, tot moarte înseamnă, însă mai lentă. Dacă însă acestea urmează un traseu sinuos, aceasta înseamnă viaţă şi dezvoltare. Rezultă că structurile noastre spirituale pot fi dezvoltate pe acelaşi principiu: limitarea organismului creează organizarea structurilor spirituale. O situaţie la limita morţii dă un puternic impuls activităţii câmpurilor.

Am citit despre experienţele efectuate de oamenii de ştiinţă. într-o încăpere, total izolată de câmpurile electromagnetice, era pus un animal şi peste zece zile el murea, dar mai întâi dispăreau biocâmpul, straturile sale solide, şi numai după aceea învelişul fizic. Aceast^ experienţă demonstra că primordiale sunt structurile câmpului şi că, dacă obiectul viu are o stare

fizică excelentă, însă structurile câmpului sunt deteriorate, el nu este viabil. Asta se întâmplă în cazul unei izolări de lungă durată, însă, în cazul unei izolări scurte într-o asemenea încăpere, dimpotrivă, starea fizică şi bioenergetică se ameliora. Savanţii au repetat această experienţă pe propriile lor persoane şi au constatat că, în cazul unei şederi scurte în încăpere, se îmbunătăţesc aptitudinile, memoria şi multe altele. Când pier structurile solide ale câmpului, structurile principale, cele informaţionale, se activează şi continuă să existe. Prin urmare, acţiunea malefică asupra structurilor fizice şi a celor bioenergetice inferioare este o condiţie necesară a dezvoltării. Până în prezent, paradigma principală consta în faptul că omul trebuie tratat, ferit de murdărie şi obligat să stea într-o cameră caldă. Dacă însă vom analiza dezvoltarea omului în diferite secte şi şcoli mistice, vom observa cu totul altceva. Cele mai rafinate forme de acţiune asupra omului sunt cele care duc de obicei la distrugere şi elimină cel din urmă factor, moartea. Moartea distruge corpul fizic, însă apropierea de ea îl fortifică. Cel mai important aici este să alegi doza corectă. Suprasolicitările maxime în şcolile mistice le puteau suporta numai anumite persoane. întrucât aparatura destinată să acţioneze asupra subconştientului, psihicului, sufletului uman creează o stare mult mai agresivă decât orice altă acţiune fizică, în cazul unei concepţii corecte, al unei analize minuţioase, permanente a tuturor situaţiilor, prin respectarea elementului principal al cercetărilor - etica -, bioenergetică, psihotronica pot deveni o importantă pârghie pentru formarea omului viitorului.

- Aţi încercat tratamentul cu herbalife? m-a întrebat una dintre paciente.

- Omul este mineral, plantă şi animal în acelaşi timp. Informaţia conţinută în plante acţionează asupra structurilor subconştiente profunde ale omului, pentru că tot ceea ce este viu provine din plante. Locul, timpul culesului, modul de preparare a maceratelor, regimul de aplicare a acestora, toate acestea permit variaţiile acţiunii informaţionale. Acest fapt i-a permis omului să modifice structura informaţională fără a încălca legile supreme. Planta este

capabilă să blocheze
agresivitatea subconştientă a omului pe seama conectării ei la alte planuri infor
maţionale şi prin schimbarea orientării emoţionale din subconştient. Dacă orien
tarea moral-emoţională a omului nu vine în contradicţie flagrantă cu legile
supreme, atunci plantele au un efect terapeutic. Dacă însă omul nu-şi schimbă
caracterul şi concepţia despre lume, cât de puţin măcar, nici un fel de medicamente
nu-i vor fi de folos. Medicamentele din plante pot fi orientate spre armonizarea
structurilor spirituale, dar pot să aibă drept scop doar fortificarea corpului fizic,
ceea ce are un efect rapid, după care apar probleme mai mari. Se pare că
herbalife-ui face parte din această din urmă categorie. Odată, cineva mi-a povestit că o tânără, împreună cu soţul ei, a început să folosească herbalife. După aceasta, femeia a avut probleme ginecologice, iar soţul - erupţii ale epidermei. M-am uitat să văd ce s-a întâmplat. Până atunci, femeia nu ştia ce e gelozia, iar acum aceasta a proliferat. Programul geloziei putea să-1 omoare pe soţ, de aceea o parte s-a întors la soţie şi s-a convertit într-un program de autodistrugere, iar lipsa dorinţei de a trăi afectează sistemul uro-genital. Cealaltă parte a programului 1-a afectat pe soţ şi agresivitatea s-a blocat printr-o boală dermatologică. A rămas de clarificat de ce s-a activat gelozia după folosirea herbalife-ului. Deoarece gelozia reprezintă ancorarea în relaţii, în apropierea trupească, medicamentul a intensificat ancorarea în teluric şi s-a produs acest lucru din cauză că trupul a început să se simtă mai bine.

Reiese că slăbirile periodice, bolile ne rup de cele pământeşti şi blochează agresivitatea noastră şi bolile mai grave. Omul rezolvă zece probleme mai mici şi primeşte în loc una mare. înseamnă că, dacă omul nu depune eforturi permanente în a-şi orienta sufletul către Dumnezeu pentru purificarea sa, atunci important pentru el devine trupul, care slăbeşte şi îl doare. Preocuparea de aspectul fizic nesusţinută de spiritualizare este lipsită de perspective. Spiritualitatea este unirea cu Dumnezeu,

care se manifestă în sentimentul iubirii rupt de tot ce este pământesc şi care continuă să existe chiar şi atunci când teluricul se demolează. Sentimentul iubirii rupt de tot ceea ce este pământesc generează religia, care dă viaţă culturii şi artei. Sentimentul iubirii apare la contactul cu fericirea pământească. Este un medicament dulce. în acest mod iubirea vindecă sufletul, apoi se produce demolarea teluricului pentru ca sentimentul iubirii să nu se lipească de Pământ. Acesta este medicamentul amar. Neplăcerile, bolile, pierderile care ne înjosesc statutul fizic sunt astfel de medicamente. Dacă vom cultiva în noi sentimentul iubirii şi ne vom înjosi voluntar corpul, vom face în mod conştient ceea ce face Natura, înseamnă că suprasolicitările fizice periodice, stresurile, situaţiile limită sunt necesare trupului şi sunt un mijloc excelent pentru cultivarea sufletului. Dacă sufletul omului se ancorează în teluric, în el creşte agresivitatea, care acţionează împotriva lui însuşi şi loveşte organele de excreţie. Când omul îşi bea propria urină, teluricul devine amar şi respingător pentru el. Sufletul o porneşte în sus şi starea fizica se ameliorează. Aceasta nu dă o purificare spirituală completă, dar ajută la aspiraţia sufletului către înălţimi. înseamnă că mâncarea gustoasă, delicioasă provoacă ancorarea în teluric şi poate duce la îmbolnăviri, iar mâncarea simplă, fierturile şi legumele au o influenţă benefică asupra sufletului nostru. Cu cât hrana este mai variată, cu atât se cheltuieşte mai multă energie pentru digerarea ei.

Nu demult, am avut o discuţie cu un medic psihiatru. Este un om talentat, care a publicat câteva cărţi consacrate problemei sănătăţii psihice a oamenilor. Pentru mine, psihiatrii se împart în două categorii: „forţişti" şi „informaţionişti".
Primii se gândesc numai la metodele de intervenţie, ceilalţi pun înţelegerea mai presus de acţiune. în principiu, această psihologie este valabilă într-o oarecare măsură pentru toţi vindecătorii şi medicii. Amândoi suntem „informaţionişti" şi de aceea ne-a fost uşor să comunicăm.

- Când am citit manuscrisul cărţii dumneavoastră, mi-a spus el pe ton confiden
ţial, am făcut-o de pe poziţii extrem de critice. Acum, după publicarea ei, citesc
cartea cu mare plăcere, ca un cititor obişnuit. Acum însă, aş vrea să vorbim despre

cartea mea. Mi se pare că în ea se găsesc multe idei interesante şi că merită
a fi citită. Şi, în general, am senzaţia că ea este mai mare decât mine, că în
carte se găseşte mai mult decât în mine, ca şi cum cartea nu am făcut-o eu, ci
altcineva prin intermediul meu.

- Da, şi eu am o astfel de senzaţie, îl susţin eu. în măsura în care cartea
este o parte a autorului, în aceeaşi măsură autorul este o parte a cărţii. Senzaţiile
noastre îmi confirmă cercetările. Când am început să citesc exemplarul de semnal
al cărţii mele, am observat că ea are asupra mea aceeaşi influenţă bioenergetică,
în special asupra tractului intestinal.

- Aveam deja pregătit întregul material pentru carte, însă ceva important îmi
lipsea. Şi dintr-o dată parcă am fost iluminat. Toată somatica vine de la intestinul
gros şi subţire. Intestinul subţire reacţionează agresiv, iar intestinul gros, dimpo
trivă, cedează, se subordonează, provocând stări depresive şi angoase.

- înseamnă că, îl întreb eu, dacă omul nu suportă stresul, atunci i se îmbolnă
veşte intestinul gros, iar dacă se înfurie, acumulează agresivitate, se îmbolnăveşte
cel subţire?

- Perfect adevărat. Intestinul subţire suferă când agresiunea este deja supri
mată. Există şi o altă variantă, când agresivitatea nu este orientată nici în interior,
nici în exterior, ci este eliminată prin rezolvarea problemei care a creat stresul.

- Aşa e. Din punctul meu de vedere, psihiatrii se împart în cei care merg
pe calea înăbuşirii problemelor şi cei care încearcă să găsească o rezolvare prin

înţelegere. în acest caz, baza tratamentului o constituie poruncile, Dumnezeu.

- Aveţi dreptate, mă aprobă el.

Sunt plăcut surprins de strălucitoarea intuiţie a conlocutorului meu.

- Cercetările pe care le-am efectuat corespund concluziilor la care aţi ajuns.

Când am văzut că prin micşorarea contactului cu Divinitatea este dereglată în primul rând activitatea tractului intestinal, nu am putut înţelege de ce. Cum poate fi legat intestinul de Cosmos mai puternic decât creierul ? După aceea am început să analizez şi mi-am amintit că yoghinii recomandă începerea terapiei de la tractul gastro-intestinal. în tinereţe eram „pe o altă planetă" şi încercând să mă coboare pe Pământ mama îmi spunea : „ţine minte, omul este un tub digestiv perfecţionat".

Şi într-adevăr, viaţa s-a dezvoltat din organismele simple care aveau doar tractul intestinal şi contactul cu Cosmosul se realiza prin acesta.

- Corect, mă aprobă psihiatrul.

Când am început să lucrez cu structurile câmpului, am ajuns la nişte concluzii şi mai uimitoare. Am constatat că informaţia este recepţionată în primul rând de intestin, care are şi rolul principal în prelucrarea primară a acesteia.

Medicul îmi strânge mâna.

- Mi-aţi spus o noutate pe care o intuiam de multă vreme, însă îmi era şi teamă să mă gândesc la asta. Apropo, cartea dumneavoastră este foarte reuşită.

N-am stat să-i mai explic că impresia bună despre carte a apărut după un an şi jumătate de puruficare a karmei mele în procesul creării manuscrisului.

Viitorul bioenergeticii

Prin ce se deosebeşte misticismul de religie ? Diferenţa este uneori insesizabilă, deşi în fapt ea este principială. Religia dă la

început concepţia despre lume şi este orientată în principal spre strategie. De aceea, ea formează în mod pozitiv structurile spirituale ale oricărui om. Misticismul, ocultismul, pleacă de la raţiuni pragmatice: foarte important este rezultatul, de aceea are loc activarea nu a structurilor strategice superioare, ci a celor mai compacte, orientate spre interesele trupului. Partea forte a religiei o reprezintă posibilitatea contactului maxim cu cauza primordială; prin urmare, perspectivele dezvoltării ei în viitor sunt optime. Partea ei slabă o reprezintă faptul că o asemenea pătrundere este accesibilă numai anumitor persoane, întemeietorilor religiei. Partea forte a misticismului constă în aceea că el are un caracter raţional datorită pragmatismului său. El include şi elemente ale ştiinţei. Pentru că îi lipseşte însă abordarea sistematică, el nu poate fi considerat ştiinţă. Conştiinţa, prin ea însăşi, este atee. Ea asigură necesităţile trupului şi tot ce este legat de acesta. Ştiinţa, în calitatea ei de conştiinţă, întotdeauna a fost închisă ferm faţă de subconştient, faţă de nivelul informaţional al câmpurilor. De aceea, deşi extrem de pragmatică, ştiinţa nu a mutilat sufletele savanţilor. în interesele conştiinţei şi ale trupului este necesar să acordăm o mai mare atenţie problemelor corpului. Acest lucru stimulează dezvoltarea civilizaţiei. Structurile câmpului, adică ceea ce noi numim subconştient, supraconştiinţă, au o cu totul altă logică, opusă intereselor corpului. De îndată ce apar nişte interese ale corpului, adică atunci când pragmatismul devine preponderent, începe degradarea structurilor spirituale. De aceea, numeroasele secte mistice, la începuturile lor, au făcut foarte multe pentru cunoaşterea lumii, după care s-au degenerat şi au dispărut repede. Dacă într-un curent mistic învingeau tendinţele religioase, acest lucru îi crea şanse de supravieţuire şi de dezvoltare. Dacă însă ieşeau învingătoare tendinţele ştiinţifice, urma degradarea sufletului, mergând până la dispariţia fizică. Se întâlneau două contrarii: abordarea ştiinţifică permitea generalizarea şi transmiterea experienţei, formularea unor noi concepţii, perfecţionarea continuă a înţelegerii lumii, dar ea ducea la degradarea spirituală. Concepţia religioasă a fost întotdeauna dogmatică şi adoptă noile idei extrem de greu. întrucât ştiinţa este legată de teluric, permanenta degradare a formei o face democratică şi deschisă noului. Orice religie, în virtutea originii sale, este cu totul conservatoare şi orice nouă

informaţie ori este respinsă cu brutalitate, ori duce la formarea unei alte religii. Misticismul, unindu-se cu ştiinţa, ascundea în el o uriaşă primejdie şi, de aceea, pe parcursul întregii sale istorii, a încercat să limiteze acest curent. Triumful ştiinţei în secolul al XVII-lea, formarea unei puternice mentalităţi au subminat forţa religiei. Concepţia mistică a început să se dezvolte rapid, dând impulsuri pentru dezvoltarea ştiinţei şi artei. Orice om de ştiinţă care a avut un impact cu acest subiect a simţit că se întâlneşte cu fenomene situate dincolo de trup şi de raţiune. Acest fapt a fost denumit „subconştientul inconştient", fără să bănuiască nimeni că e vorba, de fapt, de structurile biocâmpurilor. A început studiul subconştientului. S-a încercat pătrunderea ştiinţifică într-un domeniu care promitea mari perspective. S-a văzut că ridicarea aptitudinilor şi lărgirea posibilităţilor sunt la om într-o legătură directă cu ceea ce noi numim subconştient. Dar, un fapt ciudat: bioenergetica nu a devenit ştiinţă. Nu a apărut o concepţie ştiinţifică unitară la scara umanităţii şi acest lucru nu este întâmplător. Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, atunci degradarea spirituală a omenirii ar fi depăşit acea linie de demarcaţie de unde nu există întoarcere. Distrugerea şi degenerarea ar fi afectat nu numai o reţea izolată, ci întreaga omenire. Pe de altă parte, reunirea tuturor realizărilor în domeniul subconştientului în cadrul unei religii oarecare ar fi dus la anchilozarea religiei respective şi la suprimarea căutărilor. înseamnă că, pe de o parte, se produce oprirea dezvoltării şi apare fanatismul religios, pe de altă parte, dezvoltarea devine tot mai pragmatică, iar abordarea ştiinţifică a structurilor spirituale ale câmpului duce la degradarea iremediabilă şi la moartea omenirii.

Ieşirea din situaţia creată şi supravieţuirea sunt posibile numai într-un singur caz. Cercetarea în continuare a structurilor biocâmpurilor şi a tot ceea ce noi numim dezvoltare spirituală a omului se poate efectua numai în cadrul unei concepţii care să reunească religia şi ştiinţa, idealismul şi materialismul. Ce putem vedea în momentul de faţă ? Penetrarea haotică, nesistematică în subconştient cu ajutorul aparaturii dă o anumită experienţă şi formează concepţia ştiinţifică. Dar de luat în considerare acest lucru şi de a-1 evalua s-ar putea să nu mai avem timp. Mulţi bioenergeticieni, magi, vrăjitori fac o treabă periculoasă fără nici un fel de control, în primul rând de ordin

moral. Acest fapt măreşte tendinţa de a spori controlul medicilor. Dar întreaga medicină oficială şi principalele ei tendinţe de dezvoltare sunt orientate asupra trupului şi a ameliorării stării fizice. Aceasta este principala problemă a medicinei contemporane. înseamnă că bioenergetica, subordonată medicinei oficiale, orientată numai spre interesele învelişului fizic, va ucide rapid şi pe scară largă. în principiu, acest lucru se întâmplă de pe acum. Prin urmare, viitorul bioenergeticii este posibil prin crearea de organizaţii şi şcoli cu o dezvoltată concepţie religioasă şi cu priorităţi în domeniul orientării spirituale, cu participarea şi controlul situaţiei din partea oamenilor cu o dezvoltare spirituală înaintată. Este necesară crearea unor grupe de experţi din care să facă parte în primul rând specialişti în diagnosticarea structurilor fine ale câmpurilor pentru că nici un medic sau un specialist în mânuirea aparaturii care acţionează asupra structurilor câmpului nu va fi la nivelul omului care şi-a îndreptat toate puterile spre perfecţionarea sa morală şi spirituală. De aceea bioenergetica de mâine este de neconceput fără crearea unei noi concepţii în care ştiinţa şi religia vor constitui un tot unitar.

Ultima informaţie

Despre faptul că pierderea sensului vieţii, a dorinţei de a trăi programul de autodistrugere sunt generate în primul rând de dispreţul faţă de alţii am aflat când consultam o pacientă la New York. Dar faptul că dispreţul faţă de o anumită adunare de oameni este mult mai periculos nu l-am bănuit şi m-am convins cu mare surprindere de acest lucru.

Acest lucru s-a întâmplat când mi s-a refuzat din nou viza pentru S.U.A. Fata din spatele ghişeului încerca să mă convingă de faptul că intenţionez să rămân acolo şi că, din această cauză, nu voi obţine viza. în aceeaşi seară aveam la Moscova o conferinţă, unde am început să explic pericolul absolutizării valorilor pământeşti care ameninţă cu degradarea şi distrugerea omenirii. Dacă Orientul a fost sufletul şi creierul omenirii, Occidentul a constituit muşchii acesteia, iar America - liderul Occidentului - a avut întotdeauna o puternică psihologie musculară. Idei au fost întotdeauna multe, dar mijloacele tehnice pentru realizarea lor, insuficiente. Şi aici a venit în ajutor psihologia musculară. însă unei fiinţe vii îi va fi dificil să se dezvolte dacă ea va fi numai creier şi încă mai dificil dacă ea va

fi numai muşchi. Fără o alimentare spirituală permanentă începe degradarea structurilor spirituale şi apoi şi a celor fizice.

Mi-am amintit cum mi se refuzase viza cu un an înainte la Consulatul american. Fata răsfoia documentele mele fără tragere de inimă. Apoi m-a întrebat:

- Sunteţi autorul diagnosticării karmei sau al cărţii?
- Si una, şi alta.
- Puteţi aduce o carte?
- Bine, i-am zis eu, dar cum pot ajunge înapoi?
- Am să scriu un bilet să vă permită să treceţi.

Am dat fuga după carte şi după o oră am fost din nou la uşa Consulatului, în zadar le-am arătat biletul, nu m-au lăsat să intru.

- Sunaţi la telefon, m-a sfătuit paznicul.

Am format numărul şi am început să explic. Am ieşit puţin, mi-au rămas documentele la ghişeu, trebuie să mă întorc acolo.

- De ce aţi ieşit ? mă întreabă o voce masculină.
- Să aduc cartea pe care am scris-o.
- Aşteptaţi un minut.

Aştept un minut, două, cinci. Am sunat din nou, însă nu-mi răspundea nimeni. Din spate mă zoreau alţii, care voiau să telefoneze. Las receptorul şi le cedez locul. Peste un timp, sun din nou.

- Alo, sunt Lazarev. Am ieşit pentru puţin timp şi trebuie să mă întorc ca
să-mi iau documentele.
- De ce aţi plecat? mă întreabă din nou o voce masculină.
- M-au rugat să le aduc cartea pe care am scris-o.
- Aşteptaţi un minut.

Şi din nou aştept un minut, două, şapte.

Am înţeles că aşteptarea este zadarnică şi închid telefonul. Până să ajung aici am aşteptat în ger la coadă o oră şi jumătate şi mi-au înţepennit picioarele. Tropăind o jumătate de oră în faţa uşii închise, am obosit de tot. Fac a treia încercare.

- Alo, mă numesc Lazarev. Am ieşit pentru puţin şi aş vrea să mă întorc
să-mi iau documentele.
- De ce aţi ieşit? mă întreabă din nou o voce masculină.

Am înţeles, plin de tristeţe, că voi aştepta cinci-zece minute şi că nu mi se va permite să intru. Deodată, mă simt iluminat:

domnule, sunt doar în faţa uşii Consulatului american. Le răspund:

- Am fost după bani.
- O.K., intraţi, a venit răspunsul pe loc.

I-am dat funcţionarei cartea. Ea a mai chemat pe unul şi au început s-o examineze râzând, discutând în engleză şi lovind cu degetul peste pagini. Apoi fata a privit prin mine şi mi-a spus că viza mi se refuză.

Această întâmplare am povestit-o la conferinţă, explicând audienţei de ce Moise i-a ucis pe cei ce se închinau viţelului de aur. Când structurile spirituale se ancorează în Pământ şi fac din teluric un ţel, sufletul îşi pierde punctul de sprijin şi contactul cu Dumnezeu, de la care el primeşte puterea şi energia spirituală, se micşorează. Structurile spirituale încep să se demoleze. Ca urmare, se demolează şi trupul. Dacă cineva încearcă să facă din formă un ţel, atunci conţinutul piere. O abordare pragmatică ridicată este posibilă numai cu ajutorul unui puternic suport spiritual. Dacă acesta nu există, natura declanşează mecanismul degenerării fizice. Eu am prezentat datele statistice americane pentru vara anului 1994. Pe primul loc în statistica mortalităţii infantile figura moartea în somn, fără cauze evidente. Cantitatea de lichid seminal la bărbaţi este acum de două ori mai mică decât în anii '30. Fiecare al doilea copil născut este înapoiat mintal. Un copil absolut sănătos se naşte unu la zece mii. Procesul de degenerare a societăţii care a început se desfăşoară pe fondul unei bunăstări crescânde.

Conferinţa a decurs normal, iar a doua zi m-am trezit cu un guturai puternic. Mi-am analizat propriul câmp şi am văzut cu mirare un puternic program de autodistrugere. De unde ? La baza lui era dispreţul faţă de societate care se găsea în America de Nord. Am înţeles că e vorba de Statele Unite. Mi-a scăpat necontrolată o stare emoţională de dispreţ. Să dispreţuieşti un om imperfect este periculos. Curăţenia şi murdăria sunt determinate de Dumnezeu. încercarea de blamare şi de dispreţ a oricărei societăţi este periculoasă şi provoacă la urmaşi boli grave. Am înţeles atunci încă o dată că societatea imperfectă şi lumea care ne înconjoară trebuie să încercăm să le schimbăm dar nu le putem dispreţui şi blama. Conflictul cu lumea înconjurătoare este necesar la exterior. în interior însă, este interzis. Dacă omul este în primul rând executantul şi apoi

autorul faptei, ce să mai vorbim atunci de societate ? Pentru ca America să supravieţuiască într-un viitor apropiat trebuie să-şi mărească de o sută de ori aspiraţia către spiritual. Aceasta va fi în favoarea întregii omeniri. Pentru ca bolnavul, slabul, schilodul să se ridice, el depune mai multe eforturi decât unul sănătos. Şi, dacă noi ne agăţăm de fizic, de teluric, uităm de suflet, atunci vom fi puşi în faţa unei alegeri dure: sau moartea fizică şi degenerarea, sau modificarea coordonatelor valorice şi transferul lor în domeniul dezvoltării spirituale.

O tânără mi se confesează:

- Fac crize astmatice, nu pot călători cu metroul. N-aţi putea să mă ajutaţi?

- Sufletul dumneavoastră şi al copiilor sunt pline de dispreţ şi resping iubirea.
Povestiţi-mi ce vi s-a întâmplat şi anume când.

- Problema cea mai serioasă am avut-o înainte de căsătorie. Iubeam foarte mult un om, dar între noi ceva nu a mers. Pentru acest motiv m-am căsătorit cu altul, cu un om bun. După căsătorie îi comparam tot timpul şi comparaţia nu era în favoarea soţului. Ăsta să fie motivul?

- Bineînţeles. Poate că vă veţi mira, dar încercaţi să înţelegeţi şi să simţiţi ceea ce vă voi spune. Starea emoţională este un gând comprimat. Dacă gândul vă aminteşte mereu că pe primul loc stau lucrurile pământeşti, cu timpul veţi recepta emoţional lumea în acest context. Gândul corect îşi are originea în înţelegerea corectă a lumii. Sentimentul iubirii este valoarea cea mai de preţ în această lume. El este dat de Dumnezeu şi nu aparţine Pământului. De aceea foarte des el intră în contradicţie cu toate valorile pământeşti. Dacă ne agăţăm de valorile pământeşti, le punem mai presus de iubire, aceasta moare. Gândul devine trăire emoţională. Părinţii iniţiază un proces periculos, copiii îl continuă şi se

îmbolnăvesc, iar nepoţii mor. Dacă un gând greşit se repetă des, el începe să
mutileze stările emoţionale. Părinţii sunt amabili şi buni la exterior, însă în gând
ei urăsc şi dispreţuiesc, iar copiii lor ucid şi nimeni nu poate înţelege ce se
întâmplă. Părinţii se dezic de iubire, o calcă în picioare, iar copiii lor se nasc
cu tumori canceroase. Dacă sufletele viitorilor copii şi nepoţi sunt curate, murdăria
trimisă cândva în viitor se reîntoarce la părinţii şi bunicii lor. Niciodată nu l-aţi iubit cu adevărat pe omul acela. Adevărata iubire o nutriţi pentru soţ. Iubirea adevărată nu are o explicaţie telurică. Dacă îl iubiţi pentru că e frumos sau pentru că e bogat, capabil, serios şi deştept, asta nu se cheamă iubire, ci este un surogat. Diferenţa este ca între plăcerea pe care ţi-o procură o masă gustoasă şi fericirea iubirii care îţi umple sufletul. Mâncarea este necesară, dar, dacă ea devine valoare absolută, structurile spirituale încetează să se mai dezvolte. Este minunat când omul iubit este capabil, serios şi deştept, dar, dacă acesta este motivul principal al iubirii, structurile spirituale degenerează. Nimic din ce-i pământesc nu poate fi temelie pentru iubire. Temelia se află în Cer. Dumneavoastră i-aţi iubit aptitudinile, înţelepciunea. Era o iubire din interes de care nu aţi fost conştientă. Mai târziu, comparând şi dispreţuind, aţi ucis iubirea în dumneavoastră punând valorile telurice mai presus de cele Divine. La copii acest lucru este exprimat mai clar. De aceea suferiţi acum, ca să le salvaţi sufletele. Dacă veţi reuşi să le explicaţi copiilor dumneavoastră că sentimentul iubirii nu poate fi impus unui control sever, că nu noi î} dirijăm, ci el ne dirijează pe noi, şi vă veţi revizui viaţa parcurgând fiecare situaţie cu iubire şi rugându-vă ca iubirea să le fie dată urmaşilor, atunci pentru purificarea sufletelor voastre nu va mai fi nevoie de suferinţe fizice.

Discut cu părinţii unei fete bolnave de o boală gravă: autism, întârzierea dezvoltării mintale. Le-am explicat pe înţeles: ambii erau ataşaţi de înţelepciune. Starea lor emoţională de dinainte de concepţie şi starea soţiei în timpul sarcinii au determinat starea de sănătate a copilului.

- Mai aveţi un copil şi cel de-al doilea e perfect sănătos. Dar încărcătura karmică personală la el e mai mare şi extragerea ei va fi dificilă. Lui îi revine cea mai mare parte din murdăria karmică a familiei.

- Dacă ne purificăm total, întreabă femeia, putem fi siguri că fata se va însănătoşi ?

- în situaţia de faţă va fi dificil. La nivelul fin sunteţi legată de copil, însă totul depinde de profunzimea purificării dumneavoastră. După un anumit timp vă veţi purifica total şi, din punctul meu de vedere, veţi fi sănătoasă. Dar acest lucru e doar o cincime din ceea ce veţi parcurge. Cu cât mai profundă va fi purificarea, cu atât mai departe se va extinde asupra trecutului şi viitorului.

- Cu ce-i vinovată fata că noi nu putem să ne purificăm?

- La nivelul fin nimeni nu este vinovat, deci teoretic purificarea e posibilă.

- Nu poate fi ajutată şi printr-o acţiune directă asupra ei?

- Se poate. Ce spun medicii în legătură cu hrana şi educaţia ei?

- Ea trebuie hrănită permanent şi trebuie să-i asigurăm condiţii blânde.

Vedeţi ? Atitudinea medicilor este determinată de concepţia care stă la baza medicinei contemporane. Este tratat corpul, dar este ignorat sufletul. Dacă omul se hrăneşte tot timpul prost, organismul său slăbeşte, însă dacă uneori el nu mănâncă, acest lucru este în folosul său. în existenţa anterioară fata dumneavoastră le dorea oamenilor moartea din cauza înjosirii trufiei şi înţelepciunii sale. Acest fapt a ancorat-o atât de puternic în teluric, încât, în această existenţă, purificarea venită sub forma înjosirii ei de către un alt om ea nu o va suporta şi-1 va ucide

bioenergetic ori se va sinucide. Tratarea prin intermediul unui alt om este o
ruptură puternică de teluric, de scurtă durată. Un asemenea tratament poate fi
refuzat. Tratamentul prin intermediul bolii este dat sub forma unor porţii nu prea mari, dar permanente, şi a-1 refuza nu este posibil. Aici multe depind de gradul de agresivitate. Dacă, din cauza banilor, am invidiat sau m-am supărat, atunci copiii mei vor avea probleme cu banii, la fel şi eu în existenţa următoare. Dacă am dispreţuit şi am urât, dacă mi-a părut rău de banii pierduţi, dacă am făcut din ei ţelul vieţii mele, atunci acest lucru va afecta urmaşii mei pe parcursul a 3-4 generaţii şi existenţele mele viitoare. Iar purificarea va fi mult mai dură. Dacă mult timp i-am dorit moartea cuiva sau am ucis pe cineva pentru bani, mă va costa vreo şapte generaţii şi mai mult. Atunci eu, copiii, nepoţii şi strănepoţii mei vom fi ucişi pentru bani, vom fi înşelaţi, prădaţi.

Copilul dumneavoastră n-a fost pregătit să accepte înjosirea trufiei şi înţelepciunii. De aceea conştiinţa ei are o puternică orientare către Pământ, fapt pentru care a şi fost închisă. Dacă în existenţa precedentă ea nu a acceptat o situaţie stresantă, atunci, în această viaţă, îi va fi mult mai greu să o accepte. Structurile spirituale ale câmpului au o mare inerţie atât în privinţa binelui, cât şi în privinţa răului. De aceea toate formele de stres pentru fată, adică dispariţia siguranţei pământeşti, sunt foarte folositoare. în magie, de exemplu, pentru atingerea perfecţiunii, principala condiţie este stoparea conştiinţei, respectiv activarea structurilor spirituale. Conştiinţa se opreşte, se închide când apare o situaţie letală; când este foarte multă sau foarte puţină informaţie, când sunt limitate cerinţele trupului. Acestea sunt momente impuse, dar există şi momente voluntare: credinţa în Dumnezeu şi păstrarea absolută a sentimentului iubirii. Dacă nu era suficientă puterea, oamenii recurgeau la metode volitiv-impuse : limitarea respiraţiei, însin-gurarea, rugăciunile, iar, dacă aşa ceva nu ajungea, veneau nenorocirile, înjosirile pe linia destinului. în unele momente fixarea cu privirea a unui obiect strălucitor în mişcare sau a unui punct imobil ducea la stoparea conştiinţei.

Medicii văd că este oprită conştiinţa copilului, că nu se dezvoltă şi ei recomandă ca ea să fie deschisă. Cu cât e mai

deschisă conştiinţa, cu atât mai puternic este legată de Pământ, cu atât mai multe stresuri recepţionează şi cu atât mai repede va evolua degradarea. De aceea ea trebuie obişnuită cu stresurile şi, periodic, conştiinţa ei trebuie limitată. înainte, când copilul era bolnav şi îi creştea temperatura, el refuza să mănânce. Medicii încercau să-i scadă temperatura şi recomandau să fie bine hrănit. Dar trebuia scăzută temperatura şi alimentat numai în cazuri extreme. Organismul îşi calcula totul cu precizie. Dacă este oprită conştiinţa fetiţei, aceasta înseamnă o măsură de apărare, înseamnă terapie. Şi să lupţi împotriva acestui proces înseamnă să lupţi împotriva sistemului de protecţie a structurilor spirituale.

- Pentru ca să se deschidă conştiinţa, ea trebuie mai întâi reorientată dinspre teluric spre Divin. De aceea, toate jocurile orientate nu către conştiinţă, ci către subconştient sunt utile. Astfel de jocuri sunt baba-oarba, săriturile, mersul pe sârmă, jocul cu mingea. în cazul în care cade şi se loveşte nu este nimic grav. Şocul durerii şi atitudinea corectă faţă de durere sunt de asemenea indispensabile.

Conştiinţa omului este înjosită de instabilitatea teluricului. De aceea, pendularea în leagăn, deplasarea pe suprafeţele nesigure sunt folositoare. Dacă un copil nu vrea să mănânce nu-i nimic grav. Organismul copiilor este foarte bine echilibrat şi ştie exact de ce are nevoie. Prin urmare, dacă în timpul bolii copilul refuză mâncarea, atunci e mai bine să-i oferim preparate din legume.

Noi am purces din apă, de aceea cufundarea în apă ne produce acelaşi efect. Toate procedurile hidraulice, înotul, mersul pe sub apă, reţinerea respiraţiei sub apă frânează foarte bine conştiinţa. Un efect excelent îl are stropirea din găleată. Este utilă muzica, însă orientată spre subconştient, adică fără cuvinte sau foarte puternică, ritmică. Nu este exclusă acţiunea chimică cu ajutorul medicamentelor care cuprind un program de anihilare a trufiei şi înţelepciunii. India şi Tibetul sunt locurile unde realizările în domeniul înţelepciunii au atins culmea. înseamnă că acolo trebuie să existe plante care blochează într-o oarecare măsură ancorarea în înţelepciune, în teluric.Schizofrenia, epilepsia, oligofrenia, scăderea memoriei şi alte tulburări psihice au la bază, în principiu, absolutizarea înţelepciunii. De aceea jocurile în care copilul este păcălit, în

care el nu reuşeşte să facă ceva sunt utile. în creştinism smerenia este calitatea cea mai înaltă, adică acea capacitate de a accepta în forul interior demolarea a oeea ce este pământesc. Pasenţa, ghicirea în cărţi înseamnă răbdare ca prim pas către smerenie în traducere franceză. Construirea turnuleţelor din cuburi care se demolează mereu, alcătuirea unor combinaţii de culori, imitarea stresurilor care ameninţă sănătatea şi viaţa sunt necesare pentru oricare copil.

- Spuneţi-mi, şocul electric are vreun efect?

- Şocul electric, şocul insulinic şi alte tipuri de şocuri folosite în terapie au
efect numai atunci când există o anumită pregătire interioară. Dacă omul va fi
zgâlţâit, stresat şi imediat liniştit, despărţindu-1 în acest fel de Pământ, acest lucru
va avea un efect pozitiv. Toate formele de acţiune asupra copilului, despre care
v-am vorbit, sunt utile pentru orice om şi ele vă pot ajuta pentru a vă schimba
dumneavoastră înşivă.

Mi-am amintit că, înainte de moarte, oamenii cu tulburări psihice grave îşi vin în fire şi sunt conştienţi de tot ceea ce se petrece în jur. Moartea demolează trupul şi conştiinţa legată de acesta. Dar acesta este primul strat. Sub el se află al doilea strat al conştiinţei legat nu de o singură existenţă. Avem mai multe niveluri de conştiinţă şi absolutizarea primului, a celui mai rudimentar, legat de corpul fizic, le condiţionează pe celelalte. Purificarea lor este legată de reorientarea sistemului de valori, de la cele pământeşti la cele Divine.

- Vreau să vă pun două întrebări în legătură cu fetiţa noastră. Dacă se chinuie
în situaţia în care e, şi a doua, dacă merită să fie scoasă din această situaţie -
m-a întrebat tatăl copilului.
Conştiinţa ei doarme, dar sufletul se chinuie. Mai precis se chinuie cea
de-a doua conştiinţă, care se referă numai la o singură existenţă. Sufletul copilului, înainte de concepţie, venind din lumea de dincolo sau din alte lumi, îşi vede viitorul şi suferă. Când se naşte, chinurile continuă şi purificarea structurilor

spirituale se produce. De aceea, cu cât trăieşte mai mult şi se chinuie un astfel de copil, cu atât mai mult se purifică sufletul său. Dacă acum vă apucaţi de beţie sau deveniţi narcoman, conştiinţa va fi frânată şi veţi suferi mai puţin. Dar merită oare să fiţi salvat de narcomanie şi alcoolism, care vă mutilează? Eu cred că merită. înseamnă că nu trebuie să scăpăm de chinuri, ci să ne ridicăm deasupra lor, depăşindu-le. Când conştiinţa copilului va fi trezită, chinurile copilului vor fi mai numeroase, dar ele vor acţiona pentru purificarea sufletului. Boala sufletească apare atunci când începi să compari. Ca să simţi ceea ce este bun, trebuie să ştii ceea ce este rău. Cu cât se dezvoltă mai mult conştiinţa noastră, cu atât mai pregnant apare sistemul de evaluări şi comparaţii. înseamnă că omul va încerca cu atât mai multe chinuri. Iată de ce în creştinism se spune: „Cunoştinţele înmulţesc durerea". Dezvoltarea intelectului dă nu numai durere, ci şi satisfacţie. Prin urmare, cu cât se vor intensifica suferinţele la trezirea conştiinţei, cu atât va creşte şi fericirea când ele vor fi depăşite.

Ar mai fi aici o problemă: de ce va fost dat un asemenea copil ? în existenţele trecute aţi avut o înţelepciune deftsebită, o foarte bună poziţie în societate şi un destin favorabil. Ce este destinul favorabil? Este exact ceea ce în ochii celor din jur este etalonul fericirii şi, lucrul cel mai important, posibilitatea de a vă realiza în domeniul pentru care aţi fost predestinat. Cu cât omul are mai multă înţelepciune, cu atât îi vine mai uşor să controleze situaţia creată în jurul său, să-şi realizeze dorinţele şi să aibă o soartă fericită. Aici este însă un mare pericol. Cu cât controlezi mai bine situaţia, cu atât este mai puternkă senzaţia că eu o controlez total, adică celula începe să-i impună organismului voinţa sa, plecând de la propriile nevoi şi ţeluri. începe degradarea structurilor spirituale şi pentru a-1 salva pe om trebuie demolată situaţia din jurul lui. Trebuie să apară lucruri nefondate, ilogice, care să-i atragă atenţia omului că a pierdut controlul asupra situaţiei. Dacă vi s-ar fi dat înjosiri fizice, înşelăciuni, neplăceri, venind pe linia destinului din partea altor oameni, iar dumneavoastră, în virtutea ancorării pe care o aveţi, nu le-aţi putea suporta, atunci, prin intermediul blamărilor şi dispreţului, aţi lovi în alţi oameni şi în propria persoană. Dumneavoastră însă sunteţi oameni spiritualizaţi şi buni la suflet şi trebuie să fiţi păstraţi în ciuda concepţiei dumneavoastră.

Dacă nu aţi acceptat loviturile maladive izolate, vi se dau situaţii de la care nu vă puteţi eschiva şi care vă aduc mari traumatisme.
Medicii specialişti consultă copilul şi nu văd nici un fel de tulburări, cu toate că, practic, conştiinţa este oprită. Medicii nu pot explica în nici un fel cauza bolii şi nici să dea nişte recomandări concrete. Tot timpul vi se aminteşte de sus că a controla situaţia este un fapt secundar şi că nu a depins de dumneavoastră mediul înconjurător. Pentru a supravieţui, trebuie să simţiţi dependenţa dumneavoastră faţă de Univers şi Creator. Cu cât veţi primi o mai mare putere asupra oamenilor, cu atât mai multe umilinţe vă va trimite Dumnezeu. Nu degeaba regii aveau bufoni care le ironizau neajunsurile. Controlul asupra situaţiei creşte la orice om în măsura în care el urmează voinţa creatorului. Pentru un timp trebuie să renunţaţi la logica pământească şi la controlul asupra situaţiei. în Rusia, despre cine intra într-o asemenea situaţie se spunea că este monstru. Nu este absolut obligatoriu să vă supuneţi în formă acestui proces. în tot ce se întâmplă trebuie să vedeţi şi să simţiţi logica lui Dumnezeu. Oamenii nici nu ar trebui să existe pentru dumneavoastră Dacă aţi fost jigniţi sau înşelaţi, prima dorinţă trebuie să fie să-i găsiţi o scuză acelui om. Primul semn că logica Divină devine prioritară la dumneavoastră este Simţământul iubirii faţă de întreaga lume, care nu trebuie să pălească în nici o situaţie, ci numai să crească. Dacă dumneavoastră veţi încerca acest sentiment, atunci fiţi siguri că fiica dumneavoastră va primi cel mai bun medicament.

Cu doi ani în urmă, în regiunea Leningrad, am început să-mi construiesc o baie, mai precis o căsuţă în care puteam face baie de aburi şi să mă odihnesc. Am înălţat pereţii şi stâlpii care au rămas acolo până în ziua de azi. Munca la carte îmi ocupa tot timpul. Acum, la începutul lui martie, în oraş e puţină zăpadă şi încetul cu încetul ea dispare de pe câmpurile ce-1 înconjoară. Merg să văd ce a mai rămas din baia mea. în maşină suntem doi. Manuscrisul e gata, însă tema discuţiei e aceeaşi.

- Un prieten de-al meu, marinar, pleacă în cursă, dar nu prea are încredere
în el. Uită-te dacă nu cumva o să aibă vreo problemă, mă întreabă tovarăşul meu
de călătorie.

- Da, îi răspund eu. Biocâmpul nu arată prea bine. Trufia îi este ridicată din cauza ataşamentului faţă de aptitudini şi destinul favorabil. Aici este însă un moment important. De obicei sufletul se agaţă de teluric şi devine trufaş prin agresivitatea faţă de alţi oameni sau faţă de sine. Agresivitatea faţă de alţii este dată de invidie, ură, dispreţ, blamare. Agresivitatea faţă de sine este generată de absenţa dorinţei de a trăi, de disperare. Aici însă agresivitatea faţă de sine apare sub forma opresiunii.

în cazul de faţă, soţia marinarului îl presează şi el i se supune. Ea îl învaţă ce să facă, cum să-şi organizeze viaţa şi acest lucru poate sfârşi rău pentru el. Informaţia poate fi dată, nu şi impusă. Poţi să faci concesii şi să te supui numai la suprafaţă. în forul interior însă trebuie să te supui numai lui Dumnezeu. Refuzul de a te supune cuiva este mândria sufletească, este protecţia structurilor spirituale împotriva atentatelor. Dacă nu te aperi de acestea printr-o aspiraţie permanentă către Dumnezeu, Dumnezeu pentru tine devine un om care îţi dă informaţia, fapt ce poate duce la urmări catastrofale.

Odată a fost la mine la consultaţie comandantul unei unităţi militare. A venit împreună cu familia. Analizându-le structurile biocămpului, le-am spus că asupra neamului lor planează un blestem. Vinovat pentru aceasta era comandantul, fiindcă îşi impusese concepţia lui despre lume rudelor sale. Cu o jumătate de an înainte de asta, fusese blestemat de o femeie şi blestemul s-a răsfrânt asupra tuturor. El a relatat că în unitatea sa a fost un accident de maşină şi au murit doi soldaţi. Mama unuia din morţi l-a blestemat. El a umblat pe la bioenergeticieni, dar ei nu l-au putut ajuta cu nimic : „Du-te la biserică şi roagă-te ! " îi spuneau ei.

- Blestemul vă salvează întreg neamul de la moarte. Aţi început să-i comandaţi pe subordonaţi nu numai la exterior, ci şi în interior şi aţi început să le subjugaţi sufletele. în maşină erau doi oameni. Conform karmei, unul dintre ei trebuia

să moară, celălalt nu. Dar dumneavoastră, supunându-i structurile spirituale, i-aţi distrus apărarea şi astfel a murit şi el. Aceasta este o gravă încălcare şi de aceea urmează fie dispariţia neamului, fie blestemul întregului neam care dă şanse de supravieţuire.

Prin faţa parbrizului fug câmpurile înzăpezite cu mici ochiuri de pământ.

- Fiul meu, îmi spune tovarăşul de călătorie, mi-a pus nu demult o întrebare interesantă: „Cum poate fi învins diavolul ? ". Eu i-am răspuns: „Să nu gândeşti urât despre oameni şi să nu-i dispreţuieşti". Iar fiul meu mi-a replicat: „Nu tată. Diavolul poate fi ucis prin iubire". Nici nu am ştiut ce să-i mai spun.

- Dar câţi ani are fiul tău?

- Şase.

Acum există mulţi copii talentaţi şi cu nişte calităţi spirituale deosebite. Acest lucru este necesar pentru ca omenirea să păşească pragul zilei de mâine. Statul trebuie să ajute ca această spiritualitate să se dezvolte.

Apropo de diavol. Amintiţi-vă cum vorbeşte Cristos despre el: „Izbăveşte-ne de cel viclean" ; fără ură, fără dispreţ. La ce-i ispiteşte diavolul pe oameni? La iubirea puternică a tot ce este pământesc. Adam şi Eva nu au ascultat şi au căzut în păcat. Ei au muşcat din fructul cunoaşterii. înseamnă că şi cunoaşterea, plăcerile sexuale sunt un păcat. Dar fără acest păcat nu ar fi existat omenirea. Prin urmare, tot ceea ce există: omul, bunurile pământeşti, civilizaţia şi dezvoltarea sunt păcate. Şi atunci de ce am distruge aceste păcate? Se pare că se poate şi se pare că nu. Care este sensul acestei situaţii ciudate? în realitate însă totul e cu mult mai simplu. Dacă nu ar fi fost proclamate drept păcate valorile telurice, plăcerile sexuale, mâncărurile rafinate şi alte satisfacţii pământeşti care concură la dezvoltarea inteligenţei, adică a cunoaşterii, acestea pot deveni ţel. Conştiinţa omului se va ancora în teluric, dezvoltarea se va opri, iar civilizaţia piere. Din această cauză se dădea informaţia privitoare la faptul că valorile capitale nu sunt legate de teluric.

Acest lucru îl împiedica pe om să absolutizeze plăcerile pământeşti. De aceea şi concepţia, în cazul Fecioarei Maria, trebuia să fie lipsită de păcat. Divinul nu se poate naşte din teluric. Teluricul se naşte din Divin.

O femeie mi-a spus: „întotdeauna când aveam neplăceri căutam'vinovaţii şi de aceea dispreţuiam, judecam, gândeam urât despre oameni, iar acum nu mă pot abţine de la a mă dispreţui şi blama".

- Toate astea vor trece - o liniştesc eu. Când se dilată intervalele de timp,
noţiunile de bine şi rău se schimbă. Dacă omul stă şi nu vrea să se ridice, el
trebuie biciuit. Asta pe de o parte. Iar pe de altă parte, trebuie ajutat să se ridice
mai repede. Pe cel care îl va ajuta, omul îl va considera Dumnezeu, iar pe cel
care îl va biciui - diavol. Dar biciuieşte şi ajută unul şi acelaşi. Numai că noi
nu înţelegem acest lucru. Diavolul este reprezentarea noastră greşită în legătură
cu Dumnezeu. Este concepţia noastră limitată. De ce stă omul şi nu se ridică?
Pentru că nu vede şi nu înţelege ceea ce se întâmplă în jur. De aceea el trebuie
biciuit. Dacă însă concepţia sa despre lume se lărgeşte, el se ridică singur.
Dezvoltarea impusă devine voluntară. Dezvoltarea este deplasarea în interior a
izvoarelor externe de cunoaştere a lumii. înseamnă că diavolul apare atunci când
dezvoltarea devine impusă, când dispare dorinţa creşterii de bună voie. Când omul
îşi va provoca singur o durere sufletească pentru creşterea sa interioară, nu va
mai fi nevoie de durere din afară. Diavolul nu trebuie distrus şi nici gonit din
suflet. El trebuie în permanenţă învins. Iar de învins poate fi numai prin iubire.
Va trece un oarecare timp şi vom înţelege că răul nu există. Există doar imperfecţiu

nea. Ea se naşte din cauza unei insuficiente înţelegeri care se instalează atunci
când lipseşte iubirea. De aceea principala sursă a transformării lumii o reprezintă
iubirea ce ne-a fost dată şi dorinţa noastră de a o înmulţi.

îi explic unui tânăr, care stă în faţa mea, că este ancorat în aptitudini şi înţelepciune.

- Ar fi de dorit ca dumneavoastră înşivă uneori să vă demolaţi succesul şi
să vă purtaţi prosteşte, să vă permiteţi să înşelaţi şi să prejudiciaţi.

El mă priveşte mirat:

- Dar e împotriva naturii.

- Dacă aveţi bani şi sufletul vi s-a ataşat de ei, şi sunteţi sfătuit să cedaţi
o parte din ei pentru o binefacere, biserică, cerşetori, vi se pare normal?

- Normal.

- Dacă veţi ceda o parte din ceea ce aveţi nu vi se va lua totul. înainte de
a da omului mari valori, Dumnezeu adeseori îl lipseşte de unele mici. Acela care
acceptă normal o mică pierdere merită un dar mare. Ştiinţa de a pierde lucruri
mărunte este ştiinţa de a câştiga lucruri importante. Sunteţi de acord? Da? !

- Dacă ştiţi să daţi o parte din bani pentru ca să nu vă întinaţi sufletul printr-o
prea mare dragoste pentru ei, învăţaţi-vă să cedaţi din aptitudini şi din înţelepciune.
Niciodată însă să nu cedaţi din iubirea pentru Dumnezeu. Nu-1 îndepărtaţi de
dumneavoastră şi nu-1 pierdeţi.

- De ce scrie în Biblie că trăim o singură dată?
Problema e că trăim într-adevăr o singură dată. Noi suntem o îmbinare
între trup şi structurile spirituale. Eu voi muri şi unul la fel nu va mai fi. Va fi un alt corp. Şi sufletul se va schimba întrucâtva. De aceea moartea, ca orice năruire a ceea ce este pământesc, este

duplicitară. Ea are un caracter absolut, dar în acelaşi timp relativ.

îi explic că, atunci când omul pierde ceva, când este jignit şi umilit, adică atunci când se năruie ceea ce este pământesc, nu trebuie să nutrească suferinţă, agresivitate, regret. Absolutizarea acestora este patologică şi duce la boli şi la moarte. Dar şi absolutizarea supunerii este de asemenea patologică. Ştiinţa de a păstra aceste două stări emoţionale antagoniste este condiţia esenţială a dezvoltării spirituale. întrucât înainte omul era slab şi nu putea nutri concomitent sentimente antagoniste, aceste stări emoţionale reveneau obsesiv. De aceea unii oameni spuneau că bucuria supremă şi fericirea o dau bunurile pământeşti şi plăcerile, iar alţii spuneau că dimpotrivă, fericirea stă în refuzul plăcerilor pământeşti. Dreptate aveau toţi. Când omul murea, el suferea şi se chinuia, iar după aceea primea satisfacţia supremă şi pacea şi nu mai voia să se mai întoarcă la toate valorile pământeşti. Pentru aceasta senzaţiile postletale erau închise pentru cei rămaşi în viaţă. Omul s-a luptat întotdeauna cu două ispite. Pe de o parte era dispreţul faţă de teluric şi respingerea acestuia, era respingerea diavolismului. Pe de altă parte era admiraţia a tot ce e pământesc, ridicarea în slăvi a valorilor telurice. Acesta era materialismul. Ambele curente au existat în mod real. însă în conştiinţa unui singur om ele nu se puteau contopi. Acum acest lucru este posibil.

- Când fiul meu era mic, căra tot felul de lucruri. Devenise un pic cleptoman.
L-am luat de-o parte şi i-am spus: „Am să te strâng de gât cu mâinile mele
dacă mai faci aşa ceva! " Putea acest fapt să declanşeze problemele ?

- Putea. Trebuie să înţelegeţi următoarele: prin forţă nu se poate rezolva
nici o problemă. Dacă dumneavoastră încercaţi să suprimaţi o pornire va apărea
alta. Când un om fură, el îi înjoseşte pe alţii în privinţa imaginii, a destinului
favorabil şi a bunurilor materiale. Părintele nu se gândeşte la furt, dar îi dispreţu
ieşte pe cei care i-au înjosit imaginea, pe cei care sunt mai jos

ca el, se poartă cu ei cu semeţie. Iar copiii lui se apucă de furat. Pur şi simplu ei pun în practică dorinţa intimă a părinţilor de a-i umili pe alţii cu gândul şi fapta din cauza absolutizării bunăstării. Intervenind brutal, aţi blocat în copil ataşamentul faţă de imagine, de destinul favorabil şi dorinţa de a fura, şi din această cauză întregul ataşament s-a transferat asupra relaţiilor. Agresivitatea împotriva propriei persoane este de un rang mai mare comparativ cu agresivitatea faţă de alţii, de aceea revizuirea întregii vieţi, retrăirea ei şi rugăciunile pentru urmaşi vor fi mai eficiente decât încercarea de a-1 schimba pe om prin interdicţii şi pedepse severe.

Fetiţa pe care o ţine mama în braţe prezintă un sindrom diencefalic. Agresivitatea subconştientă întrece nivelul letal şi este orientată împotriva bărbaţilor. în mod firesc, a fost declanşat blocajul.

- Am fost la dumneavoastră la consultaţie cu o jumătate de an în urmă - relatează mama. Fata s-a simţit mai bine, însă nu s-a vindecat.

- Trufia fetei dumneavoastră depăşeşte limita admisă. Cauza stă în dumnea voastră, în permanenţă manifestaţi opresiune spirituală asupYa soţului încercând să-1 schimbaţi. în existenţele anterioare avea aptitudini uriaşe şi un intelect deosebit şi, din inteligenţa lui, care nu e decât un înveliş pământesc, aţi făcut ţelul şi raţiunea vieţii dumneavoastră. în această existenţă i se permite să-şi valorifice numai a zecea parte din ce a avut, iar dumneavoastră încercaţi să-1 obligaţi să fie capabil şi deştept. Pentru el acest lucru poate fi fatal. Iar fiica dumneavoastră pur şi simplu va strivi orice bărbat care nu va corespunde idealului ei.

- înseamnă că, dacă soţul meu bea, aceasta este autodistrugerea de care vorbiţi ?

- Da, alcoolismul este înjosirea imaginii, adică a poziţiei din societate, a aptitudinilor, a inteligenţei. Narcoticele reprezintă o înjosire a destinului. Dacă sufletul omului este ataşat de toate acestea, el, pentru a-şi salva viaţa, începe să bea sau să ia droguri. De aceea, înainte de orice, dumneavoastră trebuie să renunţaţi să-1 blamaţi şi să-1 dispreţuiţi. Trebuie să vă rugaţi ca iubirea pentru Dumnezeu să devină ţelul vieţii voastre.

- Spuneţi-mi, de ce m-am simţit mai rău după consultaţie?

- Pentru că toată murdăria care a fost în dumneavoastră a început să iasă la suprafaţă. Prin rugăciune şi iubire trebuie s-o convertiţi în curăţenie. Se poate manifesta agresivitate faţă de trecut prin regretarea acestuia. Se poate şi în legătură cu prezentul, blamându-1 şi dispreţuindu-1, exprimând nemulţumire faţă de el. Se poate manifesta agresivitate şi faţă de viitor, prin teama faţă de el, prin gânduri urâte despre el sau gândind la un viitor fericit. La început omul îşi schimbă atitudinea faţă de prezent, eliminând agresivitatea. După ce el elimină agresivitatea faţă de prezent, printr-un comportament corect şi o atitudine adecvată faţă de lume, la urmă elimină agresivitatea faţă de viitor, rugându-se pentru sufletele urmaşilor săi, după care se şterg graniţele dintre trecut, prezent şi viitor şi rămâne doar sentimentul iubirii care trece dincolo de limitele materiei, spaţiului şi timpului.

Pentru a echilibra o situaţie oarecare, trebuie să mă echilibrez eu însumi. Când am început să mă ocup de bioenergie, încercând să ameliorez starea fizică a oamenilor, eram conştient

de faptul că mai întâi starea mea fizică trebuie să fie bună. Mă abţineam de la mâncare, încercam să mă purific. Apoi am înţeles că principala informaţie nu se găseşte în corpul fizic şi că trebuie purificat în primul rând propriul suflet şi numai apoi cel al pacientului. Am înţeles că rezervorul bioenergetic principal nu este trupul, ci structura câmpului. înseamnă că, acţionând asupra structurii câmpului, noi acţionăm asupra corpului. Dacă acest lucru nu se întâmplă, acţiunea asupra structurii câmpului este lipsită de profunzime. Am înţeles că, pătrunzând tot mai profund în structurile câmpului, trebuie să ajung la structurile informaţionale principale, dirijate de Univers. Ultimele două--trei luni am început să mă apropii de aceste frontiere, dar rezultatul nu a fost cel scontat. S-a dovedit că principalul acumulator de informaţie nu este materia şi câmpul, ci timpul. Timpul naşte spaţiul şi materia. Când am ajuns la această concluzie, mi-am amintit că în filosofia indiană cauza universală este timpul. Iar cauza primordială, adică Dumnezeu, este dincolo de timp. S-a dovedit că delictele împotriva timpului sunt cele mai periculoase. Poţi să-ţi faci un idol şi din timp şi acest lucru te îndepărtează de Dumnezeu la un nivel foarte fin, insesizabil. Admirarea tinereţii, dispreţul bătrâneţii, regretul că îmbătrânim sunt unele din cele mai mari atentate împotiva Universului. în Divin timpul este oprit, el nu mai există, dar în lumea spaţială, materială, timpul generază materie şi spaţiu.

Pentru a învinge timpul nu trebuie distruse materia şi spaţiul, ci trebuie avut grijă ca Divinul să nu se contopească în nici un fel cu teluricul. Am înţeles de ce se spune în Biblie că toţi oamenii vor fi ca îngerii şi de ce omul va învinge timpul. înainte, pentru contactul cu Divinitatea, era nevoie de demolarea spaţiului şi oprirea timpului. Dacă oamenii vor putea inocula în spaţiu materia Divină, atunci moartea, ca factor al dezvoltării, nu ar mai fi necesară pentru că transformările benefice ale structurilor spirituale care aveau loc după moarte vor fi posibile în timpul vieţii. învierea lui Cristos este simbolul prezenţei permanente a Divinului în teluric. în acest caz, chinurile pământeşti încetează de a mai avea aceeaşi importanţă ca şi înainte.

înţelegerea a ceea ce se întâmplă nu mi se dă dintr-o dată. Uneori rezultatele diagnosticării mele lj se par pacienţilor greşite sau lipsite de logică.

Odată a venit la mine o femeie şi mi-a spus că i-a murit fiul, dar că ea nu crede şi m-a rugat să văd dacă este în viaţă şi dacă da, unde se află acum.

- Nu sunt detectiv, i-am răspuns eu. Aţi greşit adresa.

- Spuneţi-mi măcar dacă trăieşte.

Am intrat în contact cu structurile spirituale, însă nu l-am găsit în lumea de Apoi. Sufletul lui era în Rusia, în Extremul Orient. Ce căuta acolo şi de ce nu-i scrie mamei sale n-am putut explica.

- Trăieşte, i-am spus eu. Aşteptaţi un timp. Poate vă scrie sau vă veţi întâlni.

El însă nu i-a scris şi nici nu s-au întâlnit. După o jumătate de an, am înţeles de ce. Femeia a venit la mine şi m-a implorat să-i spun măcar oraşul în care era fiul ei. Nu există reguli fără excepţii. A trebuit să-mi bat capul pentru a obţine informaţii la nivel fizic.

- Este în Extremul Orient, se simte bine. Poate că cei care v-au spus că a murit s-au înşelat. Poate că acel om nu deţinea o informaţie exactă.

- Mi s-au trimis de la poliţie actele lui şi lucrurile.

Judecând după toate aparenţele, nu putea fi nici o greşeală: a murit în urmă cu doi ani. Diagnosticarea mea îmi arăta însă că el era în viaţă.

Cercetez din nou, la distanţă, starea corpului şi văd că este în viaţă, că e sănătos. Bioenergia lui e ca a unui copil. Şi deodată mă luminez. îi cercetez vârsta şi constat că e a unui copil de un an. înseamnă că e o altă existenţă. Văd cu câtă speranţă aşteaptă*1 mama răspunsul meu, însă nu am cum s-o ajut.

- Când am făcut prima diagnosticare, ea a fost corectă, situaţia este însă complicată. Fiul dumneavoastră trăieşte, dar aceasta e deja o altă existenţă. El are alţi părinţi. Vă veţi întâlni cu el, dar nu în această viaţă. Iar acum, oricât ar fi de dureros, trebuie să acceptaţi ceea ce s-a întâmplat. Fiecare om are în viaţă şi în destin lucruri care se pot schimba şi lucruri care nu pot fi schimbate. Dacă i-a fost hărăzit un rol important în existenţa viitoare, nu poate fi schimbat timpul când el trebuie să părăsească Pământul. Plecarea temporară de pe Pământ poate fi crudă şi atunci nici un vindecător nu va putea schimba ceva. Nu se întâmplă prea des, dar se întâmplă. Nu distrugeţi iubirea din dumneavoastră prin regrete şi neacceptarea trecutului, pentru că încă mai păstraţi contactul cu sufletul fiului dumneavoastră. Ucigând această iubire în propriul suflet, îi produceţi şi lui un rău.

- Dacă eu compătimesc un om, mă pot îmbolnăvi? mă întreabă o pacientă.

- Bineînţeles.

- Cândva am suferit mult pentru o prietenă şi toate necazurile ei s-au transferat asupra mea. Deci n-a fost întâmplător? întotdeauna am avut obiceiul idiot de a-i compătimi exagerat de mult pe alţii, continuă pacienta.

- Pentru că aveţi o uriaşă semeţie şi dispreţ pentru oameni. O compătimire exagerată nu este altceva decât o luptă împotriva acesteia. De aceea, în loc de

o boală gravă sau moarte, aţi avut parte de unele probleme pe linia destinului
şi a sănătăţii.

- Să fii indiferent nu-i la fel de rău ?
- Este mult mai rău decât compătimirea. Compătimirea şi compasiunea sunt
stări emoţionale omeneşti şi ele dezvoltă sufletul uman şi conştiinţa. Compasiunea
}i altruismul se nasc din sentimentul de comuniune, iar aceasta este un semn
al comuniunii cu Dumnezeu. în adâncul nostru însă se găseşte nu umanul, ci
Divinul şi numai acolo poate exista sentimentul iubirii şi acceptarea absolută a
tot ce se întâmplă ca ceva dat de la Dumnezeu.

Următoarei paciente îi explic:

- Omul se poate ataşa de bani, de familie, aptitudini şi înţelepciune, dar se
poate ataşa de propria-i predestinare. în vieţile anterioare aţi avut nişte calităţi
de excepţie, care v-au permis să conduceţi şi să ajutaţi oamenii, însă v-aţi ataşat
de acest lucru regretând că n-aţi putut da un ajutor mai consistent, i-aţi dispreţuit
pe cei care vă stăteau în cale, şi eraţi mereu supărată pe dumneavoastră că n-aţi
putut face mai mult. Şi în această existenţă manifestaţi presiune asupra oamenilor, încercând să le frângeţi voinţa şi să vi-i subordonaţi. Vi se pare că sunteţi mai deşteaptă, mai capabilă şi mai clarvăzătoare, deşi aceste calităţi v-au fost retrase din momentul în care sufletul s-a ataşat de ele. Trebuie să ţineţi minte că sensul vieţii nu constă doar în a-i ajuta pe oameni.

- Iertaţi-mă, dar care-i atunci? s-a mirat femeia.
- Sensul vieţii stă în iubirea pentru Dumnezeu, în acumularea acestui senti
ment, iar ajutorarea oamenilor este dezvoltarea teluricului şi valorificarea iubirii
acumulate.

Odată, când mă aflam în Sud, mi s-a adresat o femeie cu rugămintea s-o ajut în legătură cu sănătatea fiului ei cel mare. I-am explicat că dispreţul faţă de oameni, pe care 1-a manifestat încă înainte de concepţie, a deformat caracterul copilului şi de aceea el trebuie să fie înjosit de oameni şi de boli.

- Cum stă cu sănătatea băiatul cel mic?

- Mai bine.

- Problema e că trufia celui mare îi vine şi de la tată. Cel mic are alt tată.
în 1989 aţi iubit un om şi copilul e de la el, nu de la soţul dumneavoastră.

- în acea perioadă am iubit, într-adevăr, pe altcineva, însă între noi nu a fost nimic, aşa că, zâmbeşte femeia, nu aţi nimerit-o.

- Iertaţi-mă, însă eu nu m-am înşelat, i-am răspuns eu. Structura spirituală a câmpului este cea care determină trupul. De aceea tatăl copilului este cel pe care femeia îl iubeşte sau 1-a iubit. în afara genotipului fizic, există un genotip bioenergetic, iar acesta este creat prin sentimentul iubirii şi nu prin situaţie. De aceea, adesea, asupra aspectului exterior al copilului, tatăl fizic are o foarte mică influenţă. La drept vorbind, nici un bărbat nu este sută la sută tatăl copilului său. Sufletul, prin urmare, şi corpul copilului se împletesc într-o măsură conside rabilă cu sentimentele femeii. începând din copilărie, ele preiau karma aceluia cu care au o similitudine ridicată în privinţa biocâmpurilor. Dar asta nu înseamnă că aici caracterul fizic este absolut secundar. Sentimentul iubirii apare faţă de acel om de la care trebuie să se nască pruncul şi respingerea iubirii înseamnă respingerea viitorului copil. Pentru aceasta omul poate plăti un tribut greu.

Consultam la Moscova o femeie.

- Nu m-a durut niciodată nimic, iar acum am o stare ciudată, mi-a spus ea.
Nu sunt încă bolnavă, dar mi se învârte capul, totul îmi joacă dinaintea ochilor,
starea psihică nu e din cele mai bune.

- în biocâmpul dumneavoastră se află sufletul viitorului copil. Iar dumnea
voastră aţi pus bunăstarea mai presus de sentimentul iubirii.

- înseamnă că trebuie să renunţ la spirală?

- Da. Deja aţi întinat sufletul copilului, aţi ucis iubirea din dumneavoastră
şi din alţii. în anumite situaţii ambiţiile, bunăstarea, relaţiile stabile au fost pentru dumneavoastră mai importante decât sentimentul iubirii. De aceea trebuie să vă rugaţi nu numai pentru copiii născuţi, ci şi pentru cei ce nu s-au născut încă. Copilul care vi se va naşte nu va fi de la soţul dumneavoastră. Aveţi un om pe care-1 iubiţi?

- Am.

- Copilul va fi al lui. Dacă veţi refuza să-1 aveţi, veţi avea mari probleme
cu sănătatea. V-aţi ataşat atât de puternic de relaţii, încât, trăind cu omul iubit,
l-aţi fi omorât pe el sau pe dumneavoastră cu gelozia. De aceea v-a fost dat un
soţ pe care-1 respectaţi şi nu vreţi să-1 părăsiţi. Pentru ca să vi se nască un copil
armonios dezvoltat, trebuie să păstraţi neschimbată situaţia. Dacă femeia pune
sentimentul iubirii mai presus de o bunăstare pământească stabilă şi este gata
de sacrificii în favoarea iubirii, copilul se naşte armonios.

- în prima carte scrieţi, îmi spune un pacient, că este periculos să compătimeşti
pe cineva grav bolnav. Cititorul ar putea spune: „Mă doare în cot că în jurul
meu lumea boleşte şi moare. Eu să fiu sănătos! ". Nu demult, la televizor am
văzut cum a fost operat un copil în uterul mamei. Merită oare să fie salvaţi
asemenea copii, din moment ce karma omenirii se înrăutăţeşte?

îi răspund la prima întrebare:

- Compasiunea faţă de aproapele tău este un indiciu de comuniune care dezvoltă şi purifică sufletul. La interior însă, ea trebuie să aibă o anumită limită, când omul trebuie să spună: „Aceasta e de la Dumnezeu şi cât ar fi de dureros şi de îngrozitor trebuie să accept toate acestea". Dacă acest lucru nu se întâmplă, compasiunea pătrunde mai adânc şi omul preia o parte din karma celui pe care îl compătimeşte. Dar şi acest lucru este util. Când iau asupra mea un păcat pe care nu l-am săvârşit, îmi vine mult mai uşor să-mi purific sufletul şi în loc de o boală gravă primesc doar un vaccin uşor. Dacă însă compasiunea pătrunde şi mai adânc, apar supărarea şi ura împotriva întregii lumi, apare sentimentul inechităţii. O astfel de compasiune atrage o pedeapsă severă.
Acum, despre înrăutăţirea karmei prin naşterea copiilor imperfecţi. Am cercetat la distanţă copilul care avea o tumoare. Fetiţa prezenta un program de distrugere a bărbaţilor din cauza geloziei. Tumoarea bloca acest program. Operaţia, adică suferinţa prin care a trecut, iubirea părinţilor, chinurile lor sufleteşti i-au purificat sufletul şi au permis normalizarea situaţiei. Natura ne purifică prin intermediul bolilor, chinurilor şi nenorocirilor. Dar cea mai bună este purificarea prin iubire. Când ea explodează, imperfecţiunea devine perfecţiune. Când însă iubirea pentru teluric este preponderentă, sufletul se pietrifică şi încep delictele, care complică, îngreunează karma. De aceea în filosofia orientală a-ţi curăţa karma înseamnă a-ţi ucide dorinţa. Din acest punct de vedere nu era permisă vindecarea bolilor şi situaţia se înrăutăţea. Iubirea pentru cele pământeşti este un rău, iar întreaga lume materială este imperfectă şi de aceea ea trebuie fie părăsită, fie distrusă. în creştinism însă, iubirea pentru cele pământeşti înseamnă binele şi fericirea. Ea devine însă nefericire atunci când e privită ca valoare absolută, ca unic ţel. Reiese că respingerea e ceea ce este teluric şi evadarea din el nu reprezintă singura condiţie de

purificare a karmei. Sentimentul de iubire care înalţă sufletul deasupra teluricului şi îl eliberează de agresivitate curăţă karma mai bine. Dacă omul nu reuşeşte să-şi cultive iubirea, el se ajută delimitându-se de teluric fără să-1 distrugă. Trebuie salvat până şi cel mai imperfect om, însă trebuie ţinut minte că salvarea trebuie să fie în primul rând de ordin spiritual. Dacă la început salvarea este în planul fizic, ea trebuie apoi completată în plan spiritual.

- Am venit să vă prezint problemele mele, numai că ele nu mă afectează pe mine în mod direct, îmi spune un bărbat. Odată am fost puternic iradiat, după care m-am îmbolnăvit grav. Nu mi-au fost de folos nici un fel de medicamente, în acea perioadă m-am ocupat de metoda reţinerii şi limitării respiraţiei şi am devenit un adept înfocat al acesteia. Toate durerile mi-au trecut. Am ajutat vreo două mii de oameni şi la toţi s-a constatat o evidentă ameliorare. în ultimul timp însă, am început să observ nişte lucruri ciudate: bolnavul se ameliorează fizic, însă încep să-i moară rudele. N-aţi putea să-mi explicaţi ce se întâmplă?

Dacă sufletul aspiră către Pământ, pentru a-1 purifica e nevoie de boală, adică subconştientul începe să ne blocheze conştiinţa, s-o prindă în chingi, pentru a limita procesul absolutizării teluricului. El se poartă cu conştiinţa cum se poartă părinţii cu un copil mic. Dar nu numai părinţii pot avea influenţă asupra copiilor. Există şi conexiunea inversă, adică şi conştiinţa poate influenţa subconştientul. Când vă impuneţi restricţii în alimentaţie, în comunicare, în respiraţie, are loc deschiderea structurilor spirituale subconştiente. Aceeaşi deschidere are loc şi în somn. Când însă omul doarme, conştiinţa lui este închisă. în cazul tehnicilor

de care aminteaţi, conştiinţa este activă. înseamnă că în această situaţie orice program trece mult mai repede din conştiinţă în subconştient. Dacă în acelaşi timp vă rugaţi, aspiraţi către Dumnezeu şi vă cultivaţi sentimentul iubirii, are loc o purificare totală a structurilor fizice şi spirituale. Dacă însă în aplicarea acestor tehnici urmăriţi doar sănătatea fizică, atunci mecanismul e cu totul altul.
în primul caz, purificarea dumneavoastră le influenţează şi pe rude şi pe toţi cei care au legătură cu dumneavoastră. în cel de-al doilea caz, vă purificaţi doar dumneavoastră în detrimentul rudelor şi al urmaşilor. Dacă structurile spirituale se subordonează celor trupeşti, subconştientul conştiinţei, acest lucru devine periculos. Când sufletul se lipeşte de Pământ, el trebuie dezlipit prin intermediul bolilor, traumatismelor şi nenorocirilor pentru ca să poată aspira către Dumnezeu.
Când trupul şi tot ceea ce este legat de el se demolează, atunci se declanşează mecanismul creat de Natură pentru orientarea spre sursa iniţială, reunirea cu aceasta pentru alimentarea structurilor spirituale. Dacă însă prin anumite tehnici sunt anihilate toate dorinţele legate de fericire, iar trupul rămâne sănătos, atunci mecanismul de aspiraţie către sursa primordială nu se mai declanşează pe loc. Omul capătă forţe şi nu ştie ce să facă cu ele, iar conştiinţa începe să-şi impună voinţa subconştientului. De aici începe magia.

Dezvoltarea omului înseamnă dezvoltarea intelectului său, a inteligenţei, adică a civilizaţiei. Este vorba de lărgirea posibilităţilor conştiinţei şi acţiunea ei asupra subconştientului. Dar dezvoltarea în sensul deplin al acestui cuvânt înseamnă dezvoltarea obligatorie a bazelor spirituale în armonie cu intelectul. Subconştientul naşte conştiinţa, religia dă naştere magiei şi ştiinţei. Magia şi ştiinţa încearcă să dirijeze

subconştientul şi, dacă ele depăşesc linia roşie, dispar. De aceea cunoaşterea lumii presupune un risc mortal, iar dezvoltarea merge pe marginea prăpastiei.

- Am o situaţie foarte grea, mi-a spus o cunoştinţă. N-am fost niciodată bolnavă, însă am avut o stare de moleşeală. Când am luat cunoştinţă de sistemul tău şi am început să lucrez cu mine însumi, mi-a fost greu să mă transform profund şi atunci am decis să scap de moleşeală prin procedee magice. Un bioenergetician mi-a spus că sunt vampir şi că fur bioenergie de la copil. Acum am aflat de la tine că cea mai bună apărare împotriva vampirismului este perfecţionarea spirituală, creşterea iubirii şi aspiraţiei către Dumnezeu\ Acum două luni nu cunoşteam aceste lucruri. Tehnica pe care am studiat-o consta în ruperea legăturilor cu trecutul şi am decis s-o aplic pentru ca să mă încarc singură cu bioenergie şi să nu mai fur de la alţii. Dar încă înainte de asta am încercat să-mi păstrez conştiinţa trează în somn, pentru ca să controlez visele.

După ruperea legăturilor cu trecutul m-am simţit mult mai bine. Moleşeală îmi dispăruse. înainte eram ataşată în forul meu interior de fostul soţ. După asta, el mi-a devenit indiferent, iar eu lui de asemenea. Acum putem trece unul pe lângă altul fără a băga de seamă. Mie însă au început să-mi moară rudele şi nu demult mi s-au îmbolnăvit copiii. N-ai putea să-mi spui dacă există vreo legătură între moartea rudelor, boala copiilor şi tehnicile magiei la care recurg? Starea fizică a copiilor e total schimbată. Fiul meu avea mereu diaree, iar acum, dimpotrivă, suferă de constipaţie.

- Să începem cu soţul, îi spun eu. îi fac un desen şi i-1 arăt. Asta eşti tu, iar ăsta e el. Să vedem cum interacţionează câmpurile voastre emoţionale. Este într-adevăr o ruptură la nivelul câmpurilor şi este determinată de moartea copiilor.

Ce-1 leagă pe soţ de soţie? Copiii. Ei întruchipează trecutul, prezentul şi viitorul.
De multe ori copiii din vieţile noastre viitoare ne leagă unul de celălalt în existenţa
prezentă. în relaţiile noastre se formează genotipul bioenergetic al viitorilor copii.
Trecutul şi viitorul sunt indisolubil legate. Trupul temporar al omului se sprijină
pe trecut, prezent şi viitor. în aceasta constă mecanismul karmei. Fapta comisă
în prezent se petrece concomitent şi în viitor şi păcătuind în prezent ai aceeaşi situaţie şi în viitor şi nu înţelegi de ce. Acţionând asupra trecutului, acţionăm asupra viitorului. înseamnă că, dacă ne blestemăm trecutul, ne blestemăm viitorul. Dacă rupem legăturile cu trecutul, rupem legăturile şi cu viitorul. Retrăind în gând trecutul cu un puternic sentiment de iubire şi comuniune cu Dumnezeu, cu păstrarea şi înmulţirea acestui sentiment, noi ne vindecăm viitorul. Renegând trecutul şi rupând legăturile cu el, ne sinucidem în existenţele noastre viitoare, ne ucidem copiii.

- Ce-i de făcut acum?

- încearcă să te purifici prin pocăinţă, cere iertare că ai rupt unitatea şi că
ţi-ai luat bioenergia din rezervele trecutului şi viitorului. Cere-ţi iertare că ai
făcut toate astea în interesul trupului şi nu al spiritului.

M-a fixat cu o privire stranie.

- îţi spun sincer, în mine se opune ceva la toate acestea. Nu-mi vine să mă
spovedesc. Dimpotrivă, sunt tentată să-mi păstrez forţa şi uşurinţa.

- Acest lucru se explică prin faptul că, antrenându-te în mod conştient,
controlându-ţi situaţia în timpul somnului, fără să o poţi vedea şi să .o poţi evalua,
ai depăşit nivelul controlului conştiinţei asupra subconştientului. Conştiinţa e în
legătură cu interesele trupului, ea este egoistă prin natura ei, iar subconştientul
care funcţionează sub controlul şi după voinţa Universului a

trecut în regimul
conştiinţei. De îndată ce presiunea asupra subconştientului atinge linia pericolului,
este declanşat blocajul şi conştiinţa începe să se destrame. Din această cauză a
crescut numărul bolilor psihice. în principiu, acest proces are loc la scara întregii
omeniri. Dacă nu vor fi elaborate regulile unei pătrunderi civilizate în subconşti
ent, această etapă a dezvoltării omenirii va traversa mari dificultăţi.

- Puteţi muri, îi explic eu bărbatului din faţa mea. Aţi nutrit prea multă vreme
sentimentul superiorităţii asupra celorlalţi. A fost declanşat programul de auto
distrugere. Dacă nu vă veţi schimba, peste vreun an şi jumătate muriţi.

- Nu mă tem de moarte, îmi răspunde bărbatul.

- Omul poate muri cu demnitate, dar poate muri şi într-un mod umilitor
Doar nu vreţi să fiţi mânat către moarte cu şuturi în spate!

- Cum arată o moarte demnă?

Eu îi povestesc:

- Omar Khayyam avea 68 de ani. Servitorul lui relatează cum, odată, el citea
un tratat ştiinţific, dar deodată l-a pus într-o parte, s-a dus şi s-a spălat pe dinţi,
s-a rugat, s-a culcat şi a murit.

O altă întâmplare. Un tip mi-a povestit că bunicul său avea 106 ani. A arat o zi întreagă, a venit acasă, a mâncat şi i-a spus nevestei să-l trezească peste două ore. Când ea a dat să-l trezească, a văzut că e mort.

- Am înţeles, zise bărbatul. Soţia mea e bolnavă. De ce oare?

- Ea este un om armonios, însă vă idolatrizează şi din această cauză a preluat
o parte din karma dumneavoastră.

- Bine, aţi spus că idolatria, ataşamentul generează agresivitate. Dacă îl
dispreţuiesc pe omul bolnav de lângă mine şi îl blamez, acesta este un semn că

am făcut din el un idol şi risc să-i preiau boala ? Dispreţuind oamenii le preluăm
impuritatea ?

- Bineînţeles. Să intri în noroi şi să nu te murdăreşti poţi numai atunci câne
nu dispreţuieşti şi nu blamezi.

La conferinţe primesc des bilete din sală. O femeie mi-a scris că o părăsesc toţi bărbaţii, în ciuda eforturilor ei de a-şi elimina agresivitatea faţă de ei. îi diagnostichez câmpul şi încep să-i explic:

- Dumneavoastră nu faceţi un idol din bani, din bunurile materiale, din poziţia
socială, adică din cel de-al doilea nivel al teluricului. Nu sunteţi ancorată nici
în al treilea nivel: înţelepciunea, aptitudinile, destinul favorabil. Aţi făcut un
idol din Duhul Sfânt. în Biblie se spune că există Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu
Fiul şi Sfântul Duh. Dumnezeu Fiul este materia, Dumnezeu Sfântul Duh este
biocâmpul, iar Dumnezeu Tatăl este cel care îi generează şi se află dincolo de
limitele timpului, spaţiului şi materiei în toate. Dacă facem un idol din ceea ce-i
material, asta înseamnă idolatria teluricului şi degradarea structurilor spirituale.
Dacă facem un idol din spirit, acest lucru, oricât ar fi de ciudat, poate duce
de asemenea la degradarea sufletului. Omul care idolatrizează sanctitatea într-ur
alt om îi dispreţuieşte pe cei care nu au nimic sfânt în suflet. Dispreţul faţă de
lipsa spiritualităţii, faţă de cei inferiori, faţă de atei înseamnă idolatria Sfântulu
Duh. Omul care idolatrizează Sfântul Duh devine inferior. Omul care trăieşte
numai pentru valorile materiale devine lacom, lipsit de principii, ranchiunos. Dacă
însă omul trăieşte numai pentru spirit şi dispreţuieşte ceea ce este pământesc, ajunge

la concluzia că, pentru purificarea spiritului, trebuie distrus tot ceea ce este pământesc, inclusiv civilizaţia umană. De aceea, renegarea iubirii, dispreţul a ceva ce aparţine universului nu sunt admise. Toate acestea sunt o manifestare a Divinităţii. Dispreţul faţă de ceea ce este imperfect, inferior, umple sufletul cu o colosală agresivitate şi omul îi omoară pe alţii şi pe sine, fără să înţeleagă de ce o face.

Din cauza agresivităţii, omul se lipeşte de pământ. Credeam că omul se lipeşte cel mai puternic prin ură, prin dorinţa morţii pentru altul. Şi numai lucrul cu formele patologice grave m-a convins că cea mai periculoasă este agresivitatea la nivelul fin.

■ Am crezut că nu dispreţul şi supărarea, ci blamarea creează deformaţiile oncologice la nivelul câmpului. Mai târziu, confruntând şi observând, am constatat că dispreţul este chiar mai periculos decât blamarea.

- Imaginaţi-vă că v-aţi luat elan şi aţi sărit doi metri şi apoi încă o dată şi încă o dată în josul pantei. într-o oră veţi parcurge o sută de metri şi veţi obosi complet. Cu paşi mărunţi, fără grabă, veţi parcurge un kilometru.

Dispreţul reprezintă paşi făcuţi fără grabă care nu provoacă o oboseală evidentă, însă mutilează sufletul mai mult decât orice. întrucât ei se fac neîntrerupt, pătrund cel mai adânc în caracter.

într-un timp, mă gândeam că dispreţul este forma, cea mai periculoasă de întinare a sufletului. Apoi am constatat că sunt altele şi mai periculoase. La baza blamării stă dispreţul, iar la baza acestuia, renegarea iubirii faţă de om. Respingerea sentimentului curat al iubirii faţă de alţi oameni generează valuri întregi de agresivitate.

în prima carte, am simţit intuitiv că cel mai periculos lucru este să ucizi iubirea din tine. Principalul indicator după care determini o formaţie canceroasă la nivelul câmpului este nivelul iubirii în suflet. Renegarea interioară a iubirii faţă de oameni, întărită prin concepţia faţă de lume şi prin caracter, este prima cale spre cancer şi spre alte boli.

Mă sună o cunoştinţă:

- Ce înseamnă vorbele lui Iisus : „Iubeşte-ţi aproapele tău ca pe tine însuţi" ?.

- Toate poruncile lui Cristos se referă la suflet, nu la trup. La exterior ne supărăm, urâm, blamăm, dar în interior trebuie să ne iubim unii pe alţii pentru că acolo suntem egali cu toţii. Dacă în suflet nu există iubire, atunci vine supărarea şi blamarea. Omorându-ne unii pe alţii la nivelul fin, ne omoram pe noi înşine, copiii noştri, pentru că aici suntem un tot unitar.

Acum, cel mai important lucru: când iubirea pleacă din suflet, ea nu poate înflori. Sentimentul iubirii este cel al comuniunii cu Dumnezeu. Comuniunea cu omul iubit este secundară. Luăm putere pentru a-1 iubi pe altul din iubirea pentru cel care ne-a creat. înseamnă că preocuparea permanentă pentru intensificarea contactului cu cel care ne-a creat duce la creşterea permanentă a sentimentului iubirii în sufletul nostru. Sufletul, dar şi corpul, sunt sănătoase atâta timp cât dăinuieşte credinţa în Dumnezeu şi iubirea faţă de el.

în forul interior, la nivelurile fine, există numai iubire, adică o comuniune superioară şi, cu cât iubirea din om este mai mare în suflet, cu atât omul este mai aproape de Dumnezeu. Când, în vara anului 1991, diagnosticul meu nu era încă precizat, eu puneam palma pe tumoare şi pronunţam mereu cuvântul iubire. Noi îi iubim pe toţi oamenii şi chiar dacă ei ne jignesc fără motiv, iar noi păstrăm în noi iubirea, în ei îl iubim pe Dumnezeu. în iubirea pentru fiecare om există întotdeauna două straturi: iubirea faţă de învelişul său pământesc şi iubirea pentru grăuntele Divin din interiorul său. Pentru a intensifica iubirea faţă de ceea ce este mai important în om, teluricul trebuie periodic să se risipească. Priceperea de a comuta forţele de pe secundar pe principal este priceperea de a te purifica şi de a-i purifica pe alţii. în măsura în care omenirea va reuşi să-şi păstreze iubirea în suflet, în acea măsură îi vor fi deschise uşile spre ziua de mâine.

Mi s-a transmis că am fost căutat la telefon de o femeie. Fiica ei a început să se ocupe de yoga şi, la început, totul era bine, după care starea ei psihică s-a înrăutăţit mult. Acum este într-o stare de tulburare şi se găseşte la reanimare. Mă uit să văd

despre ce este vorba şi, în acest timp, mă sună mama ei la telefon pentru a doua oară.

- Ca să ai mulţi bani trebuie să înţelegi că nu îi poţi lua în mormânt şi că
fericirea pe care o dau ei este relativă. în filosofia indiană, absolutizarea fericirii
pământeşti se blochează prin revenirea la începuturi. întreaga lume materială este
o manyă, o iluzie. De aceea nu are sens să te agăţi de ea şi s-o iubeşti. Aceasta
dă posibilitatea dezvoltării unor mari aptitudini şi cunoştinţe, a unui avânt uriaş
al spiritualităţii. în final însă, spiritul care dispreţuieşte trupul devine steril, este
frânată dezvoltarea aspectelor telurice, civilizaţia începe să decadă. Pentru conti
nuarea dezvoltării este nevoie de renegarea formei anterioare, adică de apariţia
unei filosofii care să respingă Duhul Sfânt şi să fie orientată spre valorile
pământeşti. Dacă aceste două contrarii vor fi disimulate, ambele vor pieri.
Orientarea Răsăritului şi cea a Apusului erau unite într-o formă originală şi anume
prin emigrarea karmică. Omul trăia una sau mai multe existenţe în Orient, iar
după aceea în Occident. Emigraţia directă exista desigur şi ea, dar avea mai mult
un caracter formal. Prin urmare, dacă un european a trăit în Orient în existenţa
trecută şi s-a ocupat de practicile spirituale, în această existenţă preocupările sale
aveau anumite rezultate pozitive. Dar numai în condiţiile respectării drastice a
principiilor morale, pentru că aspectul teluric era deja conectat.

în sectele mistice, erau larg utilizate metodele de abstinenţă şi de reprimare a dorinţelor şi cerinţelor trupeşti. Practicarea tehnicilor orientate fără o suficientă pregătire este deosebit de periculoasă pentru europeni. în Rusia, a fost o perioadă când contrariile au coabitat, pentru un anumit timp, şi s-a format

gândirea omului viitorului. La începutul anilor '60, când ideea comunismului s-a clătinat, comunismul a încetat să mai exercite presiuni asupra tendinţelor capitaliste. în acest mod, se poate explica înflorirea ştiinţei, artei şi culturii din acea vreme. Acum, Rusia va trebui să repete toate acestea la o scară mai largă. în anii '60, în Rusia, multă lume a început să se intereseze de filosofia orientală şi de practicile spirituale, din care cauză mulţi au ajuns la clinicile de psihiatrie. Acum se întâmplă acelaşi lucru.

- Ca s-o puteţi ajuta pe fiică, trebuie să vă purificaţi, iar apoi rugaţi-vă pentru
ea. Trebuie să vă amintiţi toate momentele în care i-aţi dispreţuit pe oamenii
care v-au jignit şi v-au înjosit şi să-i mulţumiţi lui Dumnezeu că v-a dat prilejul
să vă purificaţi sufletul, pe al dumneavoastră şi pe al urmaşilor. Toate momentele
în care i-aţi dispreţuit pe oamenii incapabili şi imperfecţi, în care v-aţi uitat la
ei de sus, în care, din cauza ignoranţei, v-aţi supărat pe dumneavoastră şi pe
toată lumea au constituit un mare rău pe care l-aţi produs. Cereţi-vă iertare pentru
toate acestea, dar şi pentru faptul că acest rău l-aţi transmis fiicei dumneavoastră.
Cereţi-vă iertare pentru faptul că fiica dumneavoastră, înainte de a-şi purifica sufletul, a început să-şi cultive aptitudinile şi intelectul. Rugaţi-vă pentru ca ţelul şi sensul vieţii fiicei dumneavoastră, fericirea ei supremă, să fie iubirea pentru Dumnezeu.

- Spuneţi-mi, care-i raţiunea intelectului nostru? m-a întrebat un pacient.
Mai ales că intelectul ne leagă de pământ. Stresul care-1 omoară pe om este
generat de conştiinţă. Adepţii yoga spun că această conştiinţă este un rău şi că
ea trebuie decuplată. Numai aşa îl vei cunoaşte pe Dumnezeu.

- Conştiinţa devine un rău atunci când e greşit orientată. Ca orice obiect în
Univers, omul este în acelaşi timp şi cauză şi efect. înainte,

oamenii de ştiinţă
considerau că o stea sau o planetă creează un câmp în jurul său şi că orice tip
de câmpuri este secundar în comparaţie cu obiectul fizic. Mai târziu, s-a constatat
că microparticulele sunt în acelaşi timp şi structuri ale câmpului şi că acesta
generează particule virtuale. Prin urmare, nivelurile fine ale câmpului creează
corpuri cereşti şi determină existenţa acestora. Acelaşi lucru se întâmplă şi în
cazul omului. La început, ştiinţa considera că activitatea psihică a omului este
o consecinţă a activităţii fizice. Gândul este produs de creier, iar emoţiile sunt
reacţii la evenimentele exterioare. De aici rezultă că emoţiile sunt secundare şi
că sentimentul iubirii este un rezultat al implicării fiziologice şi al tendinţei de
perpetuare a speciei.

Sursele mistice şi religioase au oferit tot timpul informaţia că gândul şi emoţiile omului continuă să dăinuie şi după destrămarea corpului, adică ele sunt cauza şi nu efectul. „Cuvânjul repetat de un milion de ori devine obiect", spuneau yoghinii. înseamnă că omul poate fi vindecat şi i se poate schimba destinul cu ajutorul cuvântului, fapt ce confirmă primordialitatea cuvântului, adică are loc interacţiunea permanentă dintre cauză şi efect. în realitate, structurile spirituale şi cele fizice sunt dialectic legate şi una trece în cealaltă.

Structurile câmpului uman sunt ambigui. Există straturi ale câmpurilor care depind de corp şi de organele acestuia şi există straturi care determină organismul şi comportamentul acestuia. Cel mai adesea, bioenergeticienii lucrează cu câmpurile secundare; de aceea acţiunile lor se rezumă la ameliorarea stării fizice a corpului. De aceea atitudinea bisericii faţă de bioenergetică a fost negativă, la fel ca şi faţă de vrăjitorie. Religia acţionează asupra câmpurilor primare. Gândurile, emoţiile, comportamentul uman ţin de câmpurile primare, adică efectul se transformă în cauză, şi, în acest fel, ele determină

destinul şi sănătatea omului. Gândurile şi emoţiile, ca structuri spirituale, previn într-o măsură mai mare apariţia corpului fizic, îi determină starea şi comportamentul.

La început cauza şi efectul erau singulare. O dată cu dezvoltarea timpului, spaţiului şi materiei, ele au început să se despartă şi conştiinţa generată de ele trebuia să tindă mai mult spre unirea cauzei cu efectul, adică spre întărirea unităţii. Cu cât este mai mare unitatea, cu atât e mai mare sentimentul iubirii. De aceea sensul dezvoltării intelectului stă în umanizarea acestuia. Cunoaşterea lumii este imposibilă fără o abordare umanistă. Un pas important în cunoaşterea lumii şi dezvoltarea umanismului urmează să-1 facă omenirea.

Un pacient m-a întrebat în timpul unei şedinţe:

- Cum se poate purifica propria karmă?

- Cel mai bun mijloc este să te preocupi de alţii, să-i ajuţi. Ajutorul dat unui om slab, lipsit de apărare, reprezintă o comportare izvorâtă din interesele spiritului şi nu ale corpului. Activarea structurilor spirituale şi iubirea sunt cele mai bune mijloace de purificare a karmei. O serie de fapte negative pe care le-aţi făcut cândva au fost posibile pentru că valorile spirituale au fost puse în urma celor fizice. Iubirea pentru Pământ a fost pusă mai presus de iubirea pentru Dumnezeu.

Prima reacţie (renegarea teluricului şi dispreţul faţă de el) nu este o atitudine corectă. Dezvoltarea spiritului nu se poate înfăptui fără cultivarea iubirii faţă de tot ce este pământesc. Cu cât omul este mai ancorat în teluric, cu atât mai înaltă trebuie să fie spiritualitatea sa.

- Ce înseamnă adevărul?

- Adevărul este densitatea informaţiei. Imaginaţi-vă că doi oameni evaluează una şi aceeaşi situaţie. Unul o face dintr-un singur unghi de vedere, celălalt din zece. Unul dă o informaţie de consistenţă a două evenimente, celălalt egală cu

zece evenimente, adică de cinci ori mai mult. Cu cât omul e cu mai multă
experienţă, cu cât poate comprima mai multe situaţii într-o singură legătură, cu
atât mai multe şanse are el să se apropie de adevăr. Dar nu acest lucru este
important. Omul spiritualizat este mai aproape de adevăr decât cel cu experienţă.
Universul se dilată mereu. Dar stângul fără dreptul nu este posibil. înseamnă
că trebuie să existe şi comprimare. Dacă la nivelul fizic au loc o diferenţiere
şi o disimulare tot mai accentuate, la nivelul câmpurilor au loc comprimarea şi
unirea. Pe măsura dezvoltării Universului, acesta trebuie să devină din ce în ce
mai spiritualizat. Cu cât este mai ridicată spiritualitatea omului şi cu cât este
mai puternic sentimentul iubirii care-1 uneşte cu Dumnezeu, cu atât este mai mare
diapazonul de control asupra evenimentelor. Adevărul are două cohiponente:
contactul inconştient cu structurile spirituale superioare şi posibilitatea valorifi
cării lui la nivelul conştiinţei.

- Spuneţi-mi cum să mă rog la Dumnezeu ? Ce rugăciune trebuie să rostesc ?

- Sensul rugăciunii este acela că vă adresaţi cu iubire Celui care v-a creat
trupul şi sufletul. La nivelul structurilor biocâmpului dumneavoastră, orice cuvânt
devine de câteva ori mai important, de aceea o rugăciune incorectă poate schilodi
mult mai puternic decât o faptă rea. Orice om poate să spună:

„Doamne, Tată care m-ai creat! Iubirea este fericirea supremă şi sensul vieţii mele. Şi toată fericirea pământească pe care o am şi o voi avea, pentru mine şi pentru urmaşii mei, va fi un mijloc pentru a înmulţi iubirea pentru Tine. Şi tot ce s-a întâmplat şi se va întâmpla, îl

accept ca pe ceva dat de Tine şi sufletul meu acceptă totul cu iubire!".

Noi cercetări

Am scris despre faptul că falimentul socialismului a deplasat orientările valorice în direcţia bunurilor pământeşti, despre faptul că aproximativ din 1987 în karma omenirii întregi au început schimbări negative şi a început să crească agresivitatea. Ca urmare, trebuia să se intensifice blocajul. Cum vor arăta toate acestea nu aveam cum să bănuiesc.

în ultimele câteva luni, am început să remarc la mine dese izbucniri de agresivitate. Cauza: din subconştientul meu ieşeau periodic programe de idolatrizare a banilor şi a destinului favorabil. M-am gândit că acest lucru se întâmplă din cauză că situaţia mea materială s-a îmbunătăţit după apariţia primei cărţi. Programele erau foarte puternice şi legate nu numai de existenţele mele anterioare sau de ascendenţii mei. Ele erau în legătură cu întreaga omenire. De la finele anului 1994, mi-am dat seama că psihicul a foarte mulţi oameni se deformează foarte puternic: banii şi destinul favorabil au început să domine valorile morale. Chintesenţa acestora au devenit două întâmplări pe care trebuia să le înţeleg.

Prima întâmplare: O femeie îmi povesteşte despre problemele ei: „Soţul meu este un om absolut normal. Şi totuşi în ultimul an mi se pare că a înnebunit. Nu se gândeşte decât la bani. Am impresia că decade şi moral".

Am început să analizez situaţia. în viaţa anterioară şi la aceeaşi vârstă el s-a ataşat de bani şi memoria karmică a explodat acum. în această existenţă, el putea să transmită această memorie urmaşilor şi procesul început în sufletele lor a detonat în el. Comportarea incorectă din ultimii ani putea să-1 întârzie mult şi să-i activeze ataşamentele stocate în conştiinţă: banii şi bunăstarea ca simbol al fericirii pământeşti. Puteau să fie influenţe din partea societăţii. Nici una dintre aceste variante însă nu era cea adevărată. Cauza era în societatea nord-americană şi în legătură cu „zona de acumulare bioenergetică" de deasupra Antarcticii. Complexul informaţional-bioenergetic este răspândit pe întreg Pământul. Dar structurile principale care unesc totul într-o singură unitate se găsesc, nu ştiu de ce, deasupra Antarcticii. Concluzia era simplă.

Genotipul câmpului omenirii s-a deplasat către valorile pământeşti şi rolul principal în acest sens îi revine S.U.A. Acest lucru se cheamă „victoria modului de viaţă american pe întreaga planetă după căderea socialismului". Opoziţia dintre Vest şi Est, care a motivat dezvoltarea, a început să dispară şi s-au intensificat puternic procesele de degradare. I-am explicat femeii:

- Dacă omul a săvârşit ceva în această viaţă marcându-şi subconştientul cu acest fapt, situaţia se poate remedia printr-o muncă permanentă cu sine însuşi. Dacă impuritatea a pătruns mai profund şi el şi-a întinat urmaşii, acest lucru este mult mai grav. Dacă însă acest lucru l-au făcut părinţii şi strămoşii săi, atunci volumul acestei munci creşte proporţional şi scad şansele de supravieţuire. în cazul păcatelor din existenţele precedente, sunt şi mai multe probleme. Dacă în societatea în care trăieşte omul sunt activate asemenea tendinţe, omul este practic lipsit de orice şansă. Când omul începe să-şi cultive moralitatea, concepţia religioasă, se preocupă permanent de perfecţionarea sa spirituală, el poate să se închidă împotriva impurităţii venite de la ascendenţi şi din existenţa trecută, dar, în acelaşi timp, să se purifice pe el şi pe urmaşii săi.

Să-ţi închizi karma pentru societate şi omenire este foarte dificil. De aceea acum începe degradarea structurilor spirituale chiar şi la cei care înainte se aflau într-o situaţie mai bună.

Acum despre blocare. Este vorba de cea de-a doua întâmplare. Omenirea se ancorează în teluric, creşte agresivitatea şi aşa, ajunsă la linia roşie, se transformă într-un program de autodistrugere. Oamenii şi urmaşii lor încep să se îmbolnăvească şi să moară. Dar acesta nu este singurul mecanism. Când sufletul copilului, înainte de concepţie, intră în biocâmpul omului, acea impuritate care i se transmite, omul trebuie să o ispăşească prin pierderi, chinuri, boli. Printr-un comportament corect este posibilă o purificare atât a persoanei proprii, cât şi a urmaşilor.

M-a sunat nu demult o cunoştinţă dintr-un alt oraş.

- Am mari probleme ginecologice. Mă gândesc deja la operaţie.

Am fost surprins. Am consultat-o nu demult şi totul părea în regulă. Diagnosti-chez şi încep să-i spun:

- Aminteşte-ţi! La sfârşitul deceniului şapte, când l-ai cunoscut pe soţul tău,
puteai să ai un copil, o fetiţă. Dar trufia ta, absolutizarea destinului favorabil
şi ieşirile de agresivitate în legătură cu aceasta au întinat sufletul fetiţei şi ea
nu a apărut pe lume. Acum are loc intensificarea contactului cu Lumea de Apoi
şi impuritatea ei se întoarce la tine, aşa că trebuie să te rogi şi să purifici sufletele
copiilor nenăscuţi şi a urmaşilor lor.

După aceea m-am gândit: de ce are loc intensificarea legăturii cu Lumea de Apoi. Se pare că este unul din elementele a ceea ce se numeşte Judecata de Apoi. Dacă omul are urmaşi armonioşi şi puri, aceştia sunt protejaţi. Dacă el însă i-a întinat, ei vor fi purificaţi în repetate rânduri prin boli şi nenorociri trimise omului. Contactul crescut cu Lumea de Apoi pare să tragă concluziile în legătură cu modul de comportare al fiecărui om din această existenţă şi din existenţele trecute. Cu cât a fost omul mai corect şi mai nobil, cu atât mai puri sunt urmaşii săi şi cu atât au mai multe şanse de supravieţuire. Dimpotrivă, cel care a întinat sufletele urmaşilor în existenţa trecută va fi nevoit să le purifice în această viaţă prin intermediul bolilor.
Am devenit curios să ştiu când au loc intensificările legăturilor noastre cu Lumea de Apoi şi cu structurile noastre superioare. După datele mele, aceste perioade sunt: februarie-martie, septembrie-octombrie şi prima jumătate a lunii decembrie. Dintre zilele săptămânii - miercurea. De aceea practicile spirituale şi posturile în aceste perioade dau posibilitatea purificării mai rapide a structurilor spirituale.

Omul controlează situaţia prin conştiinţă, acţiune fizică şi subconştient, adică prin structurile spirituale. La exterior, omul comunică cu oamenii şi încearcă să controleze situaţia şi acest lucru îl dezvoltă. în interior însă, el este în comuniune cu Universul şi cu Dumnezeu. Şi dorinţa lui de a-şi subordona situaţia în forul interior este periculoasă. Aceasta înseamnă să-ţi impui voinţa în faţa Universului şi a lui Dumnezeu. în acest caz, se declanşează agresivitatea interioară împotriva lumii întregi, care se transformă rapid în program de autodistrugere. Pentru a-1 salva pe om, i se ia controlul extern al situaţiei.

Nemulţumirea faţă de situaţie la nivelul stratului superficial al emoţiilor duce la schimbarea structurii situaţiei. Nemulţumirea faţă de situaţie în interior duce la destrămare, degradare şi moarte. Cu cât este mai smerit omul în forul său interior, cu atât mai mult el poate controla şi schimba situaţia la exterior.

Cunoaşterea particularităţilor existenţei structurilor bioenergetice îi oferă omului mari posibilităţi pentru dezvoltarea spirituală, dar nu poate constitui un ţel. Importantă va rămâne întotdeauna iubirea pentru Dumnezeu pe care omul o măreşte în sufletul său.

în toate ţările lumii, oamenii se preocupă de dezvoltarea aptitudinilor şi progresul ştiinţei, neînţelegând faptul că, în locul avantajelor şi fericirii, vor fi răsplătiţi prin moarte. Lider a devenit ţara ale cărei idealuri sunt în legătură cu valorile pământeşti. Situaţia se înrăutăţeşte într-atât încât prin jumătăţi de măsură nu se mai poate salva nimic. Fiecare treaptă a dezvoltării se blochează de jos pentru a împiedica involuţia. Dezvoltarea civilizaţiei şi ancorarea în teluric a ştiinţei au crescut atât de mult, încât existenţa omenirii este posibilă numai în cazul unui nivel ridicat al structurilor şi al valorilor spirituale.

La nivelul fin, America are mari probleme. Dezvoltarea spirituală deficitară, America o rezolvă în subconştient prin tendinţele sale umanitariste. în Rusia, cresc corupţia, criminalitatea, se destramă economia, se intensifică de asemenea conflictele etnice, creşte neîncrederea în putere. Părerea oamenilor înzestraţi, care ar fi putut salva ţara, este ignorată, iar ei sunt îndepărtaţi. Eforturile izolate nu rezolvă mare lucru. Este necesară crearea unor programe guvernamentale în domeniul ideologiei: dacă în Rusia nu se va proceda la o purificare voluntară a sufletului, ea va avea loc într-un regim de impunere.

Mulţi spun că în Rusia mafia şi afacerile se vor uni într-un singur conglomerat care va pune mâna pe putere. Acest lucru contravine logicii universale şi de aceea el nu se va întâmpla. Ţelul oricărei structuri mafiote îl constituie banii, bunurile materiale. Dacă va veni la putere structura mafiotă, bioenergia acesteia va invada întreaga societate şi se va produce o destrămare rapidă a structurilor spirituale, se va destrăma economia şi întreaga ţară.

Pentru omul de afaceri, lucrul cel mai important este imaginea, poziţia socială. Sunt lucruri care ţin de un plan mai fin dar, în principiu, reprezintă acelaşi lucru. De aceea un guvern bazat pe ideologia afaceristului condamnă ţara la degradare şi destrămare.

Numai atunci când ideologia ţării şi a oamenilor care o conduc este determinată de valori spirituale societatea poate supravieţui. Dacă guvernanţii vor fi nu afacerişti, ci politicieni, situaţia se va îmbunătăţi. Pentru politician, lucrul cel mai important este controlul asupra situaţiei, înţelegerea ei, adică înţelepciunea. A fi politician şi, în acelaşi timp, un om moral, spiritualizat nu este la îndemâna oricui. Prin urmare, pentru supravieţuirea societăţii este necesară menţinerea şi dezvoltarea structurilor care unesc forţele oamenilor morali, capabili să emită idei noi fără de care societatea nu poate exista. Societatea trebuie să recunoască la nivel legislativ că liderul ei nu poate fi preşedintele şi parlamentul, ci ceea ce noi numim opinie publică, alcătuită nu din voturile majorităţii, ci din părerea oamenilor morali şi clarvăzători. Aceşti oameni se realizează în cultură, artă şi mijloacele de informare în masă. De aceea starul trebuie să acorde mai multe fonduri pentru dezvoltarea culturii şi artei şi să contribuie la dezvoltarea formelor noi ale acestora. Pentru a se adapta la noua situaţie, organismul trebuie să se schimbe. Dacă el este pregătit pentru chinurile morale, nu are trebuinţă de chinuri fizice.

Informaţia nouă se receptează întotdeauna cu dificultate. Dacă omul nu este pregătit pentru aşa ceva, schimbările vor veni pe seama bolilor. Statul care nu e pregătit pentru chinurile spirituale este condamnat la pieire, epidemii, conflicte şi războaie. De aceea pregătirea societăţii pentru chinurile spirituale este garanţia supravieţuirii ei. Şi aici locul principal le revine mijloacelor de informare în masă. Dacă ele primesc prin lege dreptul de control asupra guvernului, armatei, complexelor economice, atunci va scădea considerabil ameninţarea destrămării societăţii şi a izbucnirii războaielor.

Pentru ca societatea să se dezvolte normal e nevoie de bani. Dar banii îi dă fiecare producător, ceea ce înseamnă că apărarea proprietăţii private este condiţia obligatorie a existenţei statului. Banii nu surit însă totul. Ei trebuie să circule

normal. Pentru aceasta trebuie apăraţi nu numai banii şi proprietatea, dar şi cetăţenii şi drepturile lor.

Apărarea averii şi personalităţii omului sunt norme legitime ale existenţei oricărui stat. Dar trebuie apărate şi ideile omului, proprietatea sa intelectuală, adică cel de-al treilea nivel al teluricului. Cea mai mare atenţie trebuie acordată celui de-al patrulea nivel al teluricului, care, de fapt, aparţine spiritualului. Este vorba de apărarea fundamentelor morale şi spirituale ale omului. înainte, moralitatea era creată în mănăstiri, iar în prezent presa, cinematograful, teatrul pot da noi forme de dezvoltare care sunt vital necesare pentru asigurarea societăţii.

în prezent, aceasta este una din condiţiile supravieţuirii. De aceea tendinţa de promovare a spiritualităţii şi a umanitarismului va creşte în toate ţările lumii.

Femeia din faţa mea era un nou semn de întrebare.

Dereglarea câmpului^ în dreptul glandei mamare şi în regiunea pancreasului indică tulburări ginecologice. Prezenta un proces destul de periculos. îi cercetez agresivitatea conştientă şi constat că e zero. Agresivitatea subconştientă la fel. Cercetez al treilea nivel, profund, al agresivităţii, dar el este curat. Numai în cel de-al patrulea nivel agresivitatea iese la suprafaţă. Verific absolut tot ce-i teluric, să văd de ce s-a putut ataşa sufletul femeii. Sunt uimit: totul e curat, nu este ancorată în nimic. Cercetez ataşamentul de spiritualitate, de Sfântul Duh. Aici mi se relevă un tablou straniu. Ancorarea merge în valuri, urcând şi coborând. Ceva îi alimentează ataşamentul de Sfântul Duh şi se află la baza stării ei. Femeia este ataşată de timp, principalul purtător al informaţiei în legătură cu spaţiul şi materia.
Zâmbesc:

- Nu sunteţi ancorată în nimic teluric, îi spun eu femeii, şi nici de spiritual.
La dumneavoastră există absolutizarea timpului şi acest lucru se manifestă în
dispreţul faţă de soţ.

- Da, am probleme cu soţul, dă ea din cap. Noi avem fiecare o cu totul altă
concepţie despre lume. Dacă eu îi spun ceva, el transformă totul în murdărie
şi are o atitudine dispreţuitoare faţă de pornirile mele spirituale.

Ii explic femeii:

- Sentimentul de mulţumire supremă este în legătură cu controlul asupra timpului. Omul poate stăpâni timpul ca pe o proprietate care poate fi absolutizată.
Şi atunci pornirile noastre spirituale superioare le situăm deasupra iubirii şi suntem purificaţi printr-o mare inechitate. Imaginaţi-vă că o femeie iubeşte un ticălos şi dintr-o dată i se oferă un sfânt pe care nu-1 iubeşte. Şi dacă ea e hotărâtă să aibă un copil cu ticălosul pe care-1 iubeşte, copiii ei se vor agăţa de momentele spirituale superioare şi vor fi sfinţi. Dacă ea însă va situa sanctitatea deasupra iubirii şi va avea un copil cu Cel Sfânt, va da naştere unui ticălos şi netrebnic.
Sfântul şi netrebnicul sunt la fel de apropiaţi de Dumnezeu, diferite sunt doar recompensele şi pedepsele. De aoeea revizuiţi-vă viaţa şi înţelegeţi că singura stea călăuzitoare este sentimentul iubirii.

Merg pe culoar împreună cu o femeie, spre biroul acesteia.

- Aici, îmi arată ea una din încăperi, este o cantină gratuită pentru colaboratorii noştri.

Sunt mirat. Principiile socialiste, uitate de stat, sunt reînviate de afaceriştii ruşi.

M-am întâlnit cu acea femeie fiindcă era un caz interesant. Omul de afaceri, neataşat de bani, plin de solicitudine faţă de alţii, îşi dă seama dintr-o dată că situaţia în jurul său începe să se destrame.

Intrăm în birou şi începem dialogul.

- Nu demult am fost în străinătate, începe femeia să-mi povestească, şi am luat legătura cu o clarvăzătoare. Aceea mi-a spus că treburile mele sunt încurcate şi că pot muri. Mi-a spus că există doi oameni care m-ar putea ajuta. Unul dintre ei sunteţi dumneavoastră.

îi cercetez biocâmpul şi văd în el posibilitatea morţii. Mai mult, moartea soţului şi a copilului. Motivul l-aş fi numit înainte ancorare într-un destin favorabil. Femeia trebuie să fi avut neplăceri, însă ea n-a reuşit să le accepte în totalitate şi să le purifice. înainte i-aş fi spus doar aceste lucruri. Acum însă am început-o altfel.

- Omul îl cunoaşte pe Dumnezeu-Tatăl pe câteva căi. Prin Dumnezeu-Fiul, dezvoltând tot ceea ce-i material şi construind civilizaţia. Prin Dumnezeu-Sfântul Duh, dezvoltând spiritualitatea şi cultura. Şi direct prin sentimentul iubirii pentru Dumnezeu. înainte, de pildă, omul tindea către spiritualitate şi se îndepărta tot mai mult de teluric, făcând din spiritualitate sensul vieţii sale. în final, acest lucru avea ca rezultat degradarea. Pentru a se dezvolta în viaţa următoare, el se delimita de valorile spirituale. Banii, bunăstarea materială deveneau pentru el sensul vieţii. Şi, în această perioadă, el a fost cel mai aproape de Dumnezeu. A venit, cum s-ar spune, „epoca renaşterii" în spiritul acestui om. El s-a îndepărtat de spiritual, dar n-a apucat încă să se ataşeze de fizic. După aceea el se lipea tot mai mult de bunurile pământeşti şi a început să fie lovit de nenorociri, de boli şi, în final, de moarte. Eliminând atracţia pentru teluric, el aspira din nou către spiritualitate, dar deja la un alt nivel.

Acelaşi lucru s-a întâmplat cu întreaga civilizaţie umană. Orientul aspira către spiritualitate, dar absolutizarea Spiritului îl ducea la dogme, la anchilozarea ideilor, la caste şi despotism. Renegând spiritualitatea, Occidentul a dat naştere civilizaţiei şi democraţiei. Pentru ca omul să se gândească numai la bani şi să dezvolte civilizaţia, el trebuie să aibă o bază spirituală, acumulată înainte. Altminteri, în locul dezvoltării se va manifesta degradarea. De regulă, în Vest, omul de afaceri are rezerve spirituale din existenţele anterioare.

La afaceriştii ruşi asemenea rezerve sunt mai mici. De aceea, la nivel conştient, ei trebuie să aspire mult mai mult către spiritualitate. Acum omul de afaceri rus se îngrijeşte de subalterni, investeşte în dezvoltare, reuşeşte să se strecoare printre legile care se bat cap în cap, încearcă să depăşească mentalitatea de castă a funcţionarilor, fiind obligat ca aproximativ 80-90% din veniturile sale să le dea statului şi 20% mafiei. Restul, de minus 10%, el îl poate folosi pentru sine şi statul nu numai că nu-1 ajută, dar suprimă orice iniţiativă sănătoasă.

Occidentul, absolutizând valorile pământeşti, merge către moarte şi specialiştii au început să vorbească de o degenerare fizică şi socială din cauza penuriei spirituale. Calea orientală, care absolutizează spiritualul şi generează dispreţul pentru tot ceea ce este teluric, se îndreaptă, de asemenea, spre o catastrofă.

Noua concepţie în Rusia o dau, în multe privinţe, oamenii de afaceri, pentru că, prin natura activităţii lor, ei trebuie să se orienteze către teluric şi, în virtutea tradiţiei ruse, către spiritual. Afaceristul rus trebuie să depăşească nu numai dominaţia banului, ci şi dominaţia Spiritului. Iese învingător banul şi omul care îl iubeşte şi-1 ajută pe cel umil. Depăşeşte dominaţia Spiritului acela care păstrează iubirea şi dorinţa de a-i ajuta pe cei care sunt umiliţi spiritual. Pentru afaceristul rus este vital să nu dispreţuiască inechitatea, imoralitatea, păstrând în interiorul său iubirea pentru oameni, iar la exterior să lupte împotriva imoralităţii şi a inechităţii.

Prin urmare, mă adresez eu femeii, v-aţi ridicat deasupra dominaţiei banului
şi deasupra a tot ceea ce e pământesc. Dar n-aţi reuşit să vă ridicaţi deasupra
dominaţiei Spiritului. La fel şi soţul şi copilul dumneavoastră. De aceea, în jurul
dumneavoastră trebuiau să se înmulţească inechităţile, situaţiile lipsite de morali
tate şi cele traumatizante. Neînţelegerea faptului că totul este dat de Dumnezeu
şi că noi n-avem dreptul decât să acceptăm ceea ce ni se trimite, putea să se
sfârşească tragic pentru toată familia dumneavoastră. Pentru a-

1 cunoaşte pe
Dumnezeu-Tatăl, trebuie să se năruie toate lucrurile de care ne putem ancora.

Realizările noastre materiale şi spirituale reprezintă o anumită ordine. Absolutizarea spiritualului şi teluricului reprezintă dorinţa de a face intangibilă o asemenea ordine, ceea ce înseamnă stoparea dezvoltării şi moartea. Ceea ce e mai nou şi mai perfecţionat vine la noi distrugând ordinea noastră şi este receptat de noi ca haos şi boală. Boala, ca element al haosului, ridică adaptabilitatea organismului, însă în doze mari poate duce la moarte. însă există lucruri mai periculoase decât haosul. Pentru ca să te poţi dezvolta trebuie să te ridici deasupra ordinii şi haosului, iar acest lucru este posibil numai prin acumularea şi creşterea sentimentului de iubire.

- Va trebui să faceţi acest lucru cu toţii, îi spun eu femeii. Acum totul depinde
de dumneavoastră.

Ceea ce am considerat a fi cel de-al treilea nivel al teluricului s-a dovedit a fi primul nivel al spiritualului. Există două niveluri ale teluricului şi două ale spiritualului. La început, omul se orientează către teluric şi sufletul său se întunecă. Atunci el neagă tot ceea ce-i pământesc şi plonjează în spiritual, iar sufletul i se luminează şi i se umple de iubire. Trece însă un timp şi sufletul său se agaţă de spiritual şi începe, de asemenea, să se întunece. Omul din nou se orientează către teluric şi sufletul său, oricât ar părea de ciudat, începe să se lumineze. Prin urmare, fericirea supremă nu stă nici în teluric, nici în spiritual, ci în tranziţia de la unul la celălalt, în momentul joncţiunii interne a acestor două contrarii. Dumnezeu-Tatăl este în acelaşi timp şi Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu--Spiritul şi se află deasupra tuturor. Rezerva de iubire pe care a acumulat-o omenirea trecând prin teluric şi spiritual trebuie s-o ridice la un alt nivel la care rezervele de iubire îi vor permite omului să fie prezent concomitent şi în Teluric şi în spiritual, adică să-1 simtă şi mai puternic în el pe Dumnezeu.

Iubirea se cufundă în teluric şi spiritual iar apoi, pentru a nu se lipi de fericirea pământească şi spirituală, ea distruge tot ceea ce nu este iubire. Şi în acest aci al tragediei exterioare există o superioară apropiere de Dumnezeu. însă omulu nu-i

este dat să creadă în asta. Numai Dumnezeu o poate face pentru purificare; iubirii.

Astăzi m-a sunat din nou o pacientă şi m-a anunţat că starea ei e din ce î ce mai proastă. Cu câteva luni în urmă, ea a donat măduvă osoasă pentru son sa care se simte mai bine. I-am explicat femeii că prezintă un ataşament faţr de un destin favorabil şi că sacrificându-şi bunăstarea şi banii de dragul surori sale ea îşi va salva nu numai sora, dar şi pe sine. Acum ea trece printr-o încercart majoră.

- Rememoraţi-vă viaţa şi mulţumiţi-i lui Dumnezeu pentru toate neplăcerile
Rugaţi-vă pentru puritatea copiilor.

Ea a făcut tot ce i-am recomandat, însă o ameliorare radicală nu se vedea

- Nici eu nu ra-am debarasat de ataşamentul faţă de un destin favorabil, dt
aceea vă va veni foarte greu.

Şi iată că ea sună astăzi din nou, iar eu ştiu ce să-i spun.

- înainte credeam că deasupra destinului stă soarta omului pe alte planet<
şi în alte lumi, ceea ce ar fi acelaşi lucru, numai că pe o scară mai mare. S-;
dovedit însă că nu-i aşa. Nu mai este vorba de teluric, ci de spiritual, de cee;
ce noi numim Dumnezeu-Sfântul Duh. Dar aceasta nu-i decât o parte a Iu
Dumnezeu-Tatăl. Dumnezeu-Tatăl este echitatea supremă. Pentru ca să-1 simţim
se destramă echitatea pământească, adică Dumnezeu-Fiul. în acelaşi timp, «
destramă periodic echitatea momentelor spirituale superioare. Absolutizarea aces
tui fapt generează o uriaşă agresivitate şi cruzime spirituală şi omul este purifica
printr-o inechitate superioară din partea altor oameni şi din partea propriulu
destin. Prin urmare, ataşamentul de spiritualitate, de Duhul Sfânt se purific;
printr-o inechitate superioară, adică prin fărădelegi telurice şi spirituale. în Rusia

de pildă, cu tot potenţialul său spiritual, blocarea absolutizării spiritualităţii s-;
realizat ca o permanentă manifestare a arbitrarului în domeniul economiei ş
moravurilor. Faptele absurde, sălbatice care s-au întâmplat cu Rusia şi popoareli
ei, oricât pare de curios, au constituit o purificare de absolutizarea spiritualităţii.

- Aşa că, îi spun eu femeii, ataşamentul dumneavoastră de un destin favorabil nu a fost anulat pentru că nu a fost anulat ataşamentul de Duhul Sfânt. Pot fi lucruri şi mai inechitabile ? Sora dumneavoastră să fie salvată, iar dumneavoastră să muriţi? Şi dumneavoastră începeţi să vă dispreţuiţi şi să vă urâţi soarta. în forul dumneavoastră interior nu acceptaţi această situaţie ca pe ceva dat de Dumnezeu. Orice inechitate, fie cât de mare, este dată de Dumnezeu. Simţind acest lucru, prin agresivitatea împotriva inechităţii, îl renegaţi pe Dumnezeu.

Simt că femeia a înţeles. Ne luăm rămas bun şi pun receptorul în furcă. Se pare că am depăşit o treaptă dureroasă.

încheiere

în primăvara anului 1993 a apărut prima mea carte. în acest timp eu deja lucram la cea de-a doua şi speram s-o termin în august 1993. însă tot timpul apăreau tot felul de probleme, ceva mă împiedica şi stătea sub semnul întrebării însăşi editarea acesteia. Un an şi jumătate am muncit la revizuirea textului, încercând să-i imprim o concepţie unitară. Nădăjduiesc că am reuşit acest lucru.

în ultimul timp, sub numele meu au ieşit multe falsuri ale cărţii a doua. Sper totuşi ca cititorii să-şi fi dat şi singuri seama. Când m-am apucat să scriu aceste cărţi, credeam că am înţeles foarte multe în legătură cu lumea înconjurătoare, dar mi-am dat seama că nu am făcut decât doi paşi mici. Cheltuiesc foarte multă energie pentru cercetările mele, fapt pentru care am renunţat la a mai da consultaţii.

Am speranţa că informaţia conţinută în carte îl va ajuta pe cititor să-şi rezolve problemele. Din cauza lipsei timpului nu am răspuns la nici o scrisoare pe care am primit-o. Cartea va fi, cred, cel mai bun răspuns. Dacă voi reuşi să mai fac încă un pas în direcţia cunoaşterii lumii, voi mai scrie.

Le urez tuturor cititorilor sănătate şi numai bine.